

Giới thiệu Lầy Chồng Tây

- Con bé này có tướng xuất ngoại.

"Cô Thom" ở xã bên cũng có tiếng lắm. Vốn mẹ cô tới nhờ bà xem ngày giờ sang huyết cho bà nội. Ấy thế mà khi vừa thấy Hạnh đứng nép sau lưng mẹ, bà thầy bói phán một câu như đinh đóng cột vậy. Vốn là để xem ngày, xem giờ sang huyết cho bà nội. Ấy thế mà vừa nhìn thấy cái dáng cô nép sau lưng mẹ bà ấy đã chắc chắn rằng sau này cô sẽ xuất ngoại.

Trong tâm trí non nớt của đứa trẻ 13 tuổi khi ấy, cô chỉ nghĩ đơn giản, xuất ngoại là đi xuất khẩu lao động, đi sang nước ngoài làm cu li như cậu Chín mà thôi.

Mà nói thật cô cũng chẳng bận tâm đến lời bà thầy bói cho lắm, bớ việc của cô bây giờ là 1 buổi đi học, 1 buổi ở nhà trông em giúp mẹ. Chờ đến khi lớn để mà xuất ngoại thì còn xa lắm. Mà nhà cô nghèo như thế, làm gì có tiền để cho cô đi xuất khẩu lao động cơ chứ.

Như cậu Chín phải đi vay mượn khắp nơi, rồi còn phải đem cả nhà đi cầm cố ngân hàng mới đủ tiền mà đi xuất khẩu đấy. Nhà cô tiền chẳng có, nhà thì là nhà của ông nội, lấy gì mà mớ xuất ngoại.

Cô chỉ dám mơ mỗi năm được mẹ mua cho vài bộ quần áo mới là đã thích lắm rồi, mơ chi xa xôi nữa.

Ấy thế mà lời sấm truyền của bà bói ấy lại linh nghiệm với con bé lớn lên ở một vùng quê nghèo của Thanh Hoá như cô.

Cô đúng là xuất ngoại thật, nhưng không phải là xuất khẩu lao động bình thường, mà là được lấy chồng tây. Lấy chồng tây hẳn hơi đắt nhé, đạo ấy khắp làng trên xóm dưới ai cũng ngưỡng mộ cô.

Cũng đúng thôi, khi ấy chính bản thân cô cũng vênh mặt tự hào với mọi người cơ mà.

Chỉ có điều, sống trong chân mới biết chân có rắn, niềm tự hào ấy chẳng được bao lâu thì lại tàn. Cô trở về với sự tàn khốc của sự thật, sống cùng với sự nghiệt ngã của LẦY CHỒNG TÂY.

Bạn đang đọc truyện *Lầy Chồng Tây* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Cô là Hạnh, Nguyễn Thị Hạnh, con gái lớn trong 1 gia đình có đến 5 anh chị em. Hạnh sinh ra và lớn lên ở huyện Hoảng Hoá, tỉnh Thanh Hoá, bố mẹ cô làm nghề chài lưới nên thường xuyên vắng nhà. Vì nhà nghèo, không có tiền mua tàu, nên chỉ có thể đi kè với người ta. Mỗi chuyến người ta trả cho ít cá, ít tôm về bán lấy tiền.

Bữa nào may mắn, kéo được nhiều thì chủ thuyền còn cho thêm đám ba con cá để về ăn, hay bán kiếm thêm chút đỉnh. Còn bữa nào biển động thì đến ngay cả công cũng chẳng có. Gặp phải những ngày bão gió thì cả nhà Hạnh chỉ có thể ăn cơm với mắm cho qua bữa. Kinh tế gia đình phụ thuộc cả vào nghề chài lưới của bố mẹ, bởi vậy bữa đói bữa no là chuyện bình thường.

Hạnh là chị lớn trong nhà, nên so với các em thì cô đôi phần vất vả hơn, cô cũng chỉ được học hết lớp 9 rồi phải nghỉ học đi làm kiếm tiền phụ cùng bố mẹ lo cho các em.

Cả tuổi thơ gắn liền với con tôm con cá, với biển cả mênh mông, nên sau khi nghỉ học hạnh quyết tâm xin bố mẹ cho sang thị trấn Sầm Sơn làm việc. Cô không muốn cuộc đời mình lại gắn liền với cái nghề chài lưới lênh đênh như bố mẹ.

Năm ấy Hạnh 16 tuổi, một thân một mình đi xin việc, cái gì cũng mới lạ cái gì cũng ngỡ ngàng. Nhưng cũng may nơi đây là thiên đường du lịch nên chẳng quá khó để cho cô xin được 1 công việc phù hợp.

Hạnh được nhận làm nhân viên dọn dẹp phòng, cứ mỗi đợt khách trả phòng, cô sẽ phụ trách các công việc như: Thay ga giường và vỏ gối mới, quét dọn và sắp xếp lại đồ đạc, kiểm tra xem có những gì thiếu thì bổ sung. Số chân ga thay ra sẽ được gom về 1 phòng cho cô phụ trách giặt là tới lấy.

Công việc không quá vất vả, nhưng lại không có thời gian rảnh, cả ngày Hạnh cứ luôn chân luôn tay. Và rất khó để có thể xin nghỉ trọn vẹn 1 ngày, hạnh phải tranh thủ lắm mới có thể nghỉ 1 vài tiếng giữa ca để về đưa tiền cho mẹ, và thăm các em.

Đã là ngành du lịch thì cũng phải va vấp với nhiều kiểu khách, có những người vô cùng lịch sự, nhưng cũng không ít kẻ vô văn hoá. Nhất là những đám thanh niên mới lớn tụ tập nhau đi chơi, mỗi lần họ trả phòng là gần như Hạnh phải dọn bỏ hơi tai mới kịp giờ giao cho khách. Nhiều lần không kịp hạnh còn bị ông bà chủ mắng cho xối xả. Bởi vậy mỗi lần nhìn thấy có đám thanh niên tới hỏi thuê phòng là nguyên ngày hôm đó Hạnh không thể nào mà vui nổi.

Trái ngược với họ, là những du khách tây, họ vô cùng lịch thiệp, phòng ốc sau mỗi lần nhận lại cũng vô cùng gọn gàng và ngăn nắp. Hạnh gần như chỉ việc dọn dẹp qua 1 chút là có thể giao ngay cho khách mới. Chưa kể đến có một vài vị khách tây thuê dài ngày, khi gặp Hạnh dọn dẹp còn tốt bụng boa cho Hạnh thêm chút ít.

Cũng vì thế mà trong tiềm thức của hạnh luôn ngưỡng mộ những người Tây giàu có, những anh chàng tây lịch thiệp nho nhã. Không ít lần Hạnh tưởng tượng ra cái cảnh mình được 1 anh chàng Tây nào đó cầu hôn, đúng là tâm tình của 1 cô gái mới lớn, lúc nào cũng mơ mộng viễn vông.

Mơ cũng chỉ mãi là mơ mà thôi, một cô bé 16 tuổi, đen nhẻm, thậm chí cơ thể còn chưa phát triển hết, thì làm sao mà xảy ra được cái viễn cảnh xa vời ấy. Chưa kể đến việc nhà Hạnh nghèo rớt mùng tơi, ai người ta thêm để ý.

Cứ thế Hạnh gấn bó với công việc ở đây, cho đến khi tròn 17 tuổi, lúc này cơ thể Hạnh gần như phát triển toàn diện, Hạnh trở thành một thiếu nữ phổng phao xinh đẹp. Nước da ngày mới đến sạm đen vì nắng, nay nhờ công việc làm chủ yếu trong nhà cũng trở nên trắng hồng rạng rỡ.

Nhìn thân nhan sắc xinh đẹp của một cô thiếu nữ mới lớn, ngay lập tức bà chủ cho Hạnh lên làm ở quầy lễ tân. Công việc ở đây nhàn hơn so với việc dọn dẹp phòng, mà lương lại cao hơn rất nhiều, nên Hạnh vui lắm.

Có điều công việc này cũng gây cho Hạnh không ít rắc rối từ những vị khách kiêu nhả buông lời trêu ghẹo. Một vài anh chàng làm cùng, cũng ra sức theo đuổi tâm tình hạnh. Nhưng Hạnh quyết từ chối tất cả, không phải vì Hạnh không biết yêu, mà bởi vì lòng HẠnh chợt nghĩ đến lời của bà thầy bói năm xưa: “Mấy cô tướng xuất ngoại”.

Hạnh cứ nung nấu trong đầu cái ý định sẽ tiết kiệm tiền, khi nào đủ tiền sẽ đi xuất khẩu lao động giống cậu chín. Cậu đi có vài năm thôi mà khi về xây được cái nhà to nhất khu, lại còn dư dả tiền, bây giờ họ vợ chồng cậu mợ chỉ nhàn nhã bán ít hàng hoá, cũng dư giả sống qua ngày.

Chính vì thế Hạnh càng đặt cho mình cái mục tiêu phải “xuất ngoại” bằng được. Có như thế thì gia đình Hạnh mới mong khá lên được. Mà biết đâu khi sang đó rồi Hạnh sẽ may mắn được anh chàng tây mắt xanh, mũi lõ nào đấy ы. Sau đó sẽ là một đám cưới có tích giống như trong các bộ phim Hạnh vẫn hay xem thì sao. Lúc đó chẳng phải đời Hạnh sẽ một bước lên tiền hay sao?

Chỉ nghĩ thôi mà cô đã thấy thích thú lắm rồi, nếu là sự thật chắc cả cái xã nghèo quê Hạnh sẽ dùng ánh mắt ngưỡng mộ xen lẫn ghen tị mà nhìn cô. Rồi ối bà sẽ chỉ vào mặt con gái mà tuyên bố:

- Mấy nhìn con cái Hạnh đi, mấy làm gì thì làm, cổ mà kiếm được tấm chồng tây như nó thì mới sung sướng được con ạ.

- *-----*

- Con này điên à, làm cái gì mà cứ đứng cười ha ha một mình thế?

Tiếng chị Phúc cất lên khiến hạnh ngại ngùng đáp:

- À em, em đang nhớ đến bộ phim hài tối qua mới xem

- Chứ không phải nhớ đến lời ông bướm của thằng nào há?

Hạnh vội vàng xua tay đáp:

- Có đâu chị em còn nhỏ mà.

- Nhỏ cái gì mà nhỏ, nhỏ như mày ngoài kia có đứa có con rồi kia kia. Mà nghe lời chị dặn này, tuyệt đối đừng tin vào mấy cái lời đường mật sáo rỗng của bọn đàn ông nghe không. Chúng nó muốn tán tỉnh nên đùa nào cũng ngọt nhạt thế non hên biển, mấy mà tin rồi đáng hèn cho nó là khổ cả đời đấy biết chưa?

- Em nhớ rồi mà chị, chị nói mấy câu này lần này là lần thứ 101 rồi đấy ạ.

Chị dơ ngón tay đi vào trán Hạnh, sau đó ngượng dãi nói:

- Chị dặn không thừa đâu, vì đâu mà tao phải nói đi nói lại, vì mấy cái lời ông tiếng ve kia ngày nào chẳng nó cũng rớt mặt vào tai mày. Tao sợ mày lú, nên mới phải phí sức nhắc nhở mày. Tao thương mày, coi mày như em gái, chứ vào đứa khác tao chả dỗi hoi.

Biết chị đang giận lấy nên hạnh vội vàng ôm chị mà nịnh:

- Chị Phúc của em là tốt nhất với em, em cũng thương chị phúc nhất nhất luôn.

Chị phúc năm nay mới 23 tuổi, nhưng đã ly dị chồng được 3 năm, hiện tại chị đang là mẹ đơn thân, con trai nhỏ của chị năm nay cũng vừa tròn 4 tuổi. Thời gian đầu chị mới đến đây làm, chị ít nói lắm, đến nỗi mỗi lần đứng cạnh chị làm việc, Hạnh cứ ngỡ mình đứng cạnh một khúc gỗ.

Chưa kể chị hay cầu gấu nếu Hạnh có lỡ làm sai điều gì, thì chị còn mắng có thậm tệ hơn cả ông bà chủ. Bởi vậy khi ấy Hạnh không có mấy thiện cảm với chị.

Nhưng rồi làm cùng nhau một thời gian thì chị cũng bắt đầu cởi mở với hạnh hơn, không còn khó chịu hay cầu gấu như trước nữa. Nhất là khi biết lý do ly hôn của chị, Hạnh càng thương chị hơn.

Nghe chị kể, chị lấy chồng khi vừa tròn 18 tuổi, người ấy là mối tình đầu của chị, người dạy cho chị biết thế nào là yêu. Chị bảo lúc mới yêu anh ta thương yêu chiều chuộng chị bao nhiêu, thì khi lấy nhau về anh ta tệ bạc bấy nhiêu.

Về chung một nhà rồi chị mới biết anh ta là một kẻ ham chơi lười làm, lại còn già trường, vũ phu. Ngày trước mỗi lần thấy anh ta ghen chị vui lắm, vui vì nghĩ rằng anh ta yêu mình nhiều nên mới thế. Nhưng bây giờ là vợ chồng rồi, chị lại thấy ngọt ngào với cái tính ghen tuông ích kỷ ấy.

Chị cần nhìn thấy chị cười nói với bất kỳ người đàn ông nào, bất kể là ông hàng xóm, hay là bạn cũ, thậm chí là một người đàn ông đi qua hỏi thăm đường, anh ta đều chắt vắn chị bằng những lời lẽ khó nghe nhất có thể. Anh ta dần hắt, chửi bới chị, bắt đầu nhà chị cũng thường xuyên thay mới, chỉ vì anh ta khùng lên là đập vỡ tất cả.

Nếu chị có thể, thì có lẽ chị vẫn còn cố gắng mà nhẫn nhịn chịu đựng, để cho con có bố. Nhưng mà chị càng nhìn, anh ta càng quá đáng, ngày chị mang bầu được 6 tháng, cũng là ngày chị đau đớn khi phát hiện ra anh ta có bồ nhí bên ngoài.

Sau đó anh ta cũng xin lỗi chị, hứa sẽ cắt đứt mối liên lạc với cô ta, chị vì con, vì vẫn yêu chồng nên bằng lòng tha thứ. Để rồi một lần nữa chị lại bị anh ta cầm dao đâm vào tim chị chít vết thương. Trái tim chị khi ấy chẳng còn chỗ nào là nguyên vẹn, chỗ nào cũng rớm máu, có chỗ còn mưng mủ đau đớn. Vì chị vẫn còn yêu chồng, yêu nhiều lắm.

Vậy mà anh ta vẫn lên lút qua lại với con nhỏ đó, không chỉ có 1, mà đến tận 2 người, chị như phát điên phát dại chửi bới anh ta. Trái ngược với trước kia, lần này anh ta thẳng tay tát chị, anh ta đánh chị khi mà chị mới vừa sinh chưa đầy 1 tuần.

Chị bất ngờ, chị sốc, chị đau tưởng như chết đi được, nhưng vì con chị lại phải gồng mình lên mà cố gắng. Rồi những trận đòn anh ta chửi xuống người chị ngày một nhiều. Vết thương trong tim, vết thương bên ngoài thân thể khiến cho chị chỉ còn da bọc xương.

Đôi khi chị vì để con khóc, làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của anh ta, anh ta cũng xuống tay với chị. Mẹ chồng chị chẳng những không bênh chị, còn lớn giọng trách cứ:

- Biết tính chồng nó như thế rồi sao không nhìn nó đi một tí. Đẳng này chồng chưa nói xong vợ đã cãi xong thì nó chả đánh cho. Lần sau thấy nó ngủ thì bế con sang phòng bên cho nó ngủ, đi làm cả ngày rồi về mệt mỏi ngủ cũng không ngon nó chả bực.

Không một ai trong căn nhà này đứng về phía chị, ngay cả bố mẹ đẻ của chị khi nghe con gái kể, cũng khuyên chị:

- Thôi con ạ, vợ chồng đã lấy nhau rồi, hết tình thì còn nghĩa, con nhẫn nhịn đi 1 chút cho êm nhà, cho thẳng tí nó có bố.

Nghĩa, anh ta đâu có nghĩ gì đến cái nghĩa cái tình với chị cơ chứ. Anh ta nghe lời con bỏ trẻ xúi bẩy về nhà đánh đập rồi đòi ly hôn với chị. Chị chán chừ không phải vì còn yêu, tình yêu của chị dành cho anh ta đã cạn ngay từ lần đầu tiên anh ta đánh đập chị. Chị dần dờ chi vì nếu chị đi bây giờ là phải đi tay trắng. Không công ăn việc làm lấy gì để nuôi con. Còn nếu bảo chị phải xa thẳng bẽ thì bà bảo chị chết đi còn hơn.

Vậy là cô Tư vừa tròn 1 tuổi, chị cần ráng cho con đi học còn bản thân đi xin việc làm. Chị cố gắng nhẫn nhịn chờ đến khi công việc ổn định rồi sẽ ký đơn ly hôn với anh ta.

Nhưng mà anh ta chẳng thể chờ nổi đến lúc ấy, ngày nào anh ta cũng hành hạ chị, đánh đập chị, còn đến tận chỗ làm của chị gây rối và vu cho chị cái tội ngoại tình.

Đau đớn, nhục nhã chị đã vết toàn bộ số tiền ít ỏi của bản thân, ôm con bỏ đi ngay trong đêm đó. ANh ta có đi tìm chị, nhưng mà không phải để xin lỗi hay để gọi chị về, mà là để ép chị ký đơn ly hôn. Vì cô bỏ trẻ của anh ta đã có bầu sang tháng thứ 4.

Bây giờ nghĩ lại chị mới thấy bản thân mình đã quá ngu ngốc, khi cứ cố gắng chịu đựng ngăn ấy thời gian. Nếu thời gian quay lại, nhất định chị sẽ ly hôn anh ta ngay từ lần đầu phát hiện ra anh ta ngoại tình. Nếu lúc ấy chị làm thế, có lẽ cuộc đời chị và con trai không phải chịu quá nhiều những uất ức, tủi cực.

Bây giờ mỗi lần nghĩ đến chị vẫn còn nguyên vẹn cảm giác đau ở nơi ngực trái. Và cũng vì thế nên trong mắt chị, bất kể người đàn ông nào cũng đều xấu xa.

Bởi vậy mười lần thì có đến 9 lần chị dùng những câu đại loại như thế để nhắc nhở Hạnh mỗi khi chứng kiến ai đó buông lời tán tỉnh cô.

Bản thân Hạnh cũng bị những bi thương trong cuộc hôn nhân của chị Phúc làm ảnh hưởng. Và cô cũng bắt đầu có những ánh nhìn không mấy thiện cảm với những người đàn ông Việt.

Còn tại sao lại chị là đàn ông Việt thì Hạnh giải thích rằng, bằng chính kinh nghiệm của bản thân cô suốt 2 năm qua làm ở đây, cô nhận ra 1 điều khách tây bây giờ cũng lịch sự hơn khách việt nhiều lần.

Chưa kể đến những bộ phim Hạnh xem, bất kể bộ phim nào mà thấy cảnh vũ phu đánh đập vợ, không cần xem tựa đề cô cũng biết đó chắc chắn là phim Việt. Còn phim nước ngoài, nhất là mấy bộ phim Hàn Quốc á, mấy anh ấy cứ gọi là chuẩn soái ca. Anh nào cũng đẹp trai, dễ thương, lại còn nhà giàu, hào phóng nữa chứ.

Ôi kể ra thì cô phải có đến mấy trang giấy những thần tượng nước ngoài ấy. Nào là anh Kim chun người Hàn Quốc này, rồi anh Đông Hê ở Trung Quốc, cả cái anh Akira người Nhật bản...

Nhiều khi tính tiền cho khách Hạnh vẫn dỗi lằn nhảm, nhưng mà những cái anh ấy á, chả bao giờ hạnh nhảm đủ là cái tên đệm luôn, thế mới tài.

Chị Phúc thì cứ bảo Hạnh mơ mộng viễn vông, vì mấy anh đấy người như bọn cô làm sao mà với được. Hạnh tất nhiên là biết điều ấy chứ, cô cũng đâu có mơ lấy họ, chỉ là cô ngưỡng mộ họ thôi mà.

Mục tiêu trước mắt của Hạnh là đi xuất khẩu lao động, đi kiếm tiền để cơ, có tiền rồi cô tha hồ mà chọn lựa người xứng đáng với mình. Đầu cần phải hàng ngày đứng đây nghe mấy lời sáo rỗng của mấy tay thanh niên nghèo. Hay những lời chêu ghẹo khiếm nhã của mấy ông bụng phệ làm tiền mà thiếu ý thức kia đâu

Bạn đang đọc truyện *Lấy Chồng Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Thế vào 1 ngày đẹp trời của mùa thu tháng 8, khi mà chị còn chưa đầy nửa tháng nữa là đến sinh nhật tuổi 18 của Hạnh. Khi toàn bộ số tiền của HẠnh dành dụm được để thực hiện ước mơ xuất ngoại mới chỉ vơn vẹn 20 triệu đồng. Không phải lương Hạnh thấp, cũng không phải Hạnh ăn tiêu hoang phí, mà Hạnh còn phải phụ với gia đình chăm lo cho 4 đứa em thơ. Bởi vậy giấc mộng của Hạnh mờ ảo như ánh trăng ngoài kia, nhìn thấy, cảm nhận thấy, nhưng lại chẳng thể nào nắm bắt nổi.

Để rồi 1 một phụ nữ xuất hiện, chính người này đã khiến cuộc sống của Hạnh thay đổi rất nhiều. Cũng chính người phụ nữ này khiến cho cuộc đời cô bước sang một trang mới, hoàn toàn mới mẻ và xa lạ.

Ngày ấy, Hạnh biết on bà ta lắm, nhưng bây giờ ngồi nghĩ lại, cô vẫn không phân định được cuộc gặp gỡ định mệnh ấy với cuộc đời cô rút cục là may mắn, hay là khổ đau nữa.

Người phụ nữ Hạnh nhắc tới là bà Phụng, bà ta đã cũng đã gần 50 tuổi, nhiều tuổi hơn cả bố mẹ cô. Bà Phụng là một bà chủ giàu có và có tiếng trong việc môi giới, bà chuyên giúp các cô gái Việt có thể đổi đời bằng Việc “lấy chồng Tây”.

Cô còn nhớ như in ngày hôm ấy có 2 đoàn khách đến thuê phòng. 1 đoàn là 5 người, gồm 3 nam và 2 nữ, tất cả đều là người nước ngoài. Họ dùng chút ít vốn tiếng Việt lơ lớ của mình để giao tiếp cùng Hạnh, còn bản thân Hạnh sau nhiều năm làm ở đây cũng tích lũy được 1 chút kiến thức về tiếng anh, một chút đủ dùng để có thể trao đổi những điều cơ bản với những vị khách tây ấy. Đáng tiếc, những vị khách này lại là người Hàn Quốc, và họ hoàn toàn không biết tiếng Anh.

Một chút tiếng Việt ít ỏi của họ, cũng không thể khiến cho cuộc nói chuyện của cô và họ được thuận tiện như những vị khác khác. Nhưng họ vẫn vô cùng lịch thiệp, cùng nụ cười thường trực trên môi. Chính điều đó khiến cho Hạnh sau khi làm xong thủ tục cho họ đã buột miệng nói với chị Phúc:

- Lấy chồng phải lấy được những anh thế này mới đáng lấy chị nhỉ, người gì đầu vừa đẹp trai, vừa lịch thiệp thế không biết nữa.

- Máy bốt mơ mộng lại cho tao nhờ cái, mau mau làm nốt thủ tục cho khách tiếp theo đi. Người ta đang chờ kia kia.

Cô bị hắt nguyên gáo nước lạnh nên chừng hừng thờ dài và tiếp tục công việc quen thuộc của bản thân.

Đoàn khách tiếp theo thuê phòng không ai khác, chính là đoàn khách của người phụ nữ tên Phụng, bà ta đi du lịch gia đình, và tất nhiên bà ấy cũng nghe thấy đoạn hội thoại ban nãy của Hạnh và chị Phúc.

Đó là lý do vì sao mấy ngày ở đây bà ấy rất hay xuống quầy lễ tân nói chuyện cùng Hạnh. Sang ngày thứ ba, khi cảm nhận được mối quan hệ đã đủ thân thiết thì bà ấy có đưa cho Hạnh 1 tấm danh thiếp. Sau đó giới thiệu bản thân mình là người môi giới, chuyên giới thiệu các cô gái Việt lấy chồng tây.

- Có có một công ty chuyên môi giới và giúp các cô gái Việt lấy chồng Tây, không biết cháu có muốn tìm hiểu không?

Không giấu nổi sự tò mò Hạnh vốn và hỏi:

- Môi giới lấy chồng tây là sao ạ.

- Thì là cô sẽ giới thiệu những anh chàng tây mà có nhu cầu lấy vợ Việt, gặp mặt và tìm hiểu những cô gái Việt có mong muốn lấy chồng tây. Họ sẽ thông qua cô, mà tìm yêu, hẹn hò, và nếu hợp thì tiến tới hôn nhân.

- Có cả dịch vụ đó nữa hả cô?

- Có chứ, xã hội bây giờ phát triển, chỉ cần có nhu cầu ắt sẽ có nguồn cung mà cháu.

Phía bên cạnh chị Phúc đang ra sức mà huých vào tay Hạnh, nhưng Hạnh lại bị những tò mò cuốn theo câu chuyện của cô Phụng mà không để ý gì đến chị PHÚC. Cô hiểu kỳ hỏi:

- Vậy để lấy được chồng tây có khó không cô, chắc là yêu cầu cao lắm cô nhỉ.

Bà ấy phá lên cười lắc đầu đáp:

- Không đâu cháu gái, yêu cầu vô cùng đơn giản, đó là chưa kết hôn, không tiền án tiền sự, không dính vào các tệ nạn xã hội.

- Đơn giản thế thôi sao cô.

- Đúng rồi, nhưng mà nói chung nó còn phụ thuộc vào cái duyên của mỗi người nữa cháu ạ. Nhìn qua tướng của cháu cô dám chắc cháu chắc chắn sẽ xuất ngoại được.

Đúng rồi, bà thầy bói năm xưa cũng nói rằng Hạnh có tướng xuất ngoại, cũng chính vì lời nói ấy nên cô mới ôm mộng ra nước ngoài lao động. Bây giờ chẳng những không phải vất vả lao động, không mất một số tiền lớn mà cô vẫn có thể xuất ngoại hay sao. Thậm chí cô còn có thể lấy được hẳn 1 anh chồng tây sịn sò nữa ấy chứ chả đùa đâu. Gì chứ Hạnh là cô tự tin vào nhan sắc nghiêng nước, nghiêng thùng của mình ghê lắm.

Thấy anh mắt của Hạnh đang sáng lên vẻ thích thú, ngay lập tức bà phụng bồi thêm chiều xuôi. Bà ta cẩn thận mở điện thoại cho Hạnh xem hình ảnh đám cưới xa hoa của rất nhiều cô gái đã từng làm mối. Điểm chung của họ đều có 1 đám cưới linh đình, có một anh chồng tây, và hầu như những anh chồng đó đều đã luống tuổi. Cũng đúng thôi, người ta phải khổ khần người ta mới nhờ đến môi giới. Chứ mà đẹp trai, cao ráo, gái theo không hết thì cần gì phải tìm đến môi giới làm gì kia chứ.

Thấy Hạnh cứ ngẩn ngơ ngắm những bức ảnh cưới, bà Phụng còn nhấn mạnh thêm rằng:

- Những cô gái xinh, lại lại trẻ như cháu nhất định sẽ được người vô cùng tốt chọn lựa.

- Họ chọn cháu, chứ cháu không được chọn đúng không ạ.

- ĐỪNG rồi, cô sẽ đưa cho họ xem ảnh cùng thông tin của cháu cho họ, sau đó sắp xếp cho cháu gặp mặt họ, nếu cháu đồng ý thì hẹn họ và kết hôn theo thoả thuận của cháu và người ấy. Cô chỉ có vai trò giới thiệu còn đồng ý hay không là ở cháu. Nhưng mà cháu yên tâm, cô đảm bảo sẽ chọn cho cháu một tốt nhất có thể.

Hạnh mỉm môi nghĩ ngợi sau đó e dè hỏi:

- Vậy, cháu có phải mất phí môi giới không a?

- Không, toàn bộ chi phí sẽ do những anh chàng tây lịch thiệp kia chi trả cháu ạ.

Vậy là chỉ bằng một vài câu chuyện, bà ta đã lấy được số của Hạnh, đồng thời còn chụp một vài bức ảnh về cô đem về Hà Nội.

Bà ta đi khỏi chị Phúc cũng cóc mạnh vào đầu Hạnh mà quát:

- Cái con này bao giờ mầy mới bỏ được cái tật mê tây hả. Mầy biết người ta là ai, người ta như thế nào mà dám nhận lời.

- Chị thì nữa, sao chị đánh em đầu thế, em chỉ nhận lời gặp mặt chứ đã đồng ý lấy ngay đâu mà chị lo. Nếu gặp mặt không ưng em có quyền từ chối kia mà.

- Trên đời này làm gì có cái bánh ngon nào mà người ta lại đem dâng tận miệng cho mầy không hả. Cái bọn ấy nó không thể lấy được vợ mới sang đây tìm mấy con mới lớn ham tiền để cưới thôi. CHÚNG nó mà không đui què sút mẻ, thì tâm tính có vấn đề, không thì cũng qua 1 vài đời vợ, hoặc là cũng già sắp xuống lỗ rồi em ạ.

Hạnh nhăn mặt theo từng lời nhấn mạnh của chị Phúc:

- CHỊ nói gì mà ghê thế, em xem phim á...

- Phim cái đầu mầy ấy, phim nào mà chả hay chả tốt, thực tế còn chưa ăn ai, suốt ngày phim với ảnh.

Hạnh có chút khó chịu nên lớn giọng nói:

- Uk thì em xem ảnh, mầy cô gái mà được môi giới trước đây, làm gì có ông nào đui què sút mẻ, hay ông nào già xuống lỗ đâu mà chị cứ làm quá.

Chị phúc chấp hai tay trước mặt, vừa lạy vừa nói:

- Con lạy má, người ta có ngu đâu mà đi chừng mấy cái thứ xấu xí ấy ra, nhìn thấy cái đấy thì má chạy mất dép, chứ làm sao mà môi với chẳng giới được nữa hả má?

- Ôi dào, cái toàn có nói không đâu, em cũng chỉ thử gặp mặt, được thì tình, mà không được thì thôi chứ mất gì đâu mà lo. Vận may đến tay tôi gì không thử.

- Thôi tao chẳng thêm nói với mầy nữa, tốt nhất mầy cứ về quê mà bán bạc với bố mẹ mầy đi đã rồi hẵng quyết định.

Hạnh cũng khinh khỉnh, bừ môi nhìn chị Phúc mà chẳng thêm đáp. Trái ngược với sự háo hức của hạnh, bố mẹ cô cũng nói y như chị Phúc hôm trước. Nhưng đây chỉ là lời nói khi họ chưa gặp bà Phụng.

Khi gặp bà phụng, được thấy viễn cảnh màu hồng của bà ta vẽ ra, cùng những lời hứa hẹn hoa mĩ thì bố mẹ Hạnh thay đổi hẳn suy nghĩ. Họ không còn một chút nào đắn đo, mà ngược lại còn thúc đẩy cho cuộc gặp mặt diễn ra sớm hơn.

Rất nhanh sau đó buổi gặp mặt diễn ra, đúng vào dịp sinh nhật của Hạnh. Người đàn ông cô được giới thiệu là người Pháp, năm nay 42 tuổi, ông ta tên Andrew. Khi được biết về tuổi của ông ta Hạnh có hơi chút giật mình, cô biết sẽ chẳng thể nào có chuyện một thanh niên trẻ trung tìm đến trung tâm môi giới, nhưng mà lấy một người hơn mình 24 tuổi thì Hạnh chưa từng nghĩ tới.

Thấy cô có chút ái ngại, người đàn ông kia ngay lập tức chia trước mặt cô một bó hoa và hộp quà nhỏ, sau đó cất tiếng hát mừng sinh nhật Hạnh. Việc anh ta biết hôm nay là sinh nhật mình Hạnh không quá ngạc nhiên, bởi tất cả thông tin, rồi ngày tháng năm sinh của cô đều cung cấp hết cho bà Phụng. Cái Hạnh bất ngờ ở đây là anh ta có 1 giọng hát khá hay, và anh ta đang quý 1 chân đế tặng hoa cho cô.

Điều mà Hạnh chỉ thấy ở trong phim, không ngờ ngày hôm nay có lại may mắn được nhận. Chúng chính hành động đó của Andrew đã khiến cho tim Hạnh run lên một nhịp. Hạnh cũng quên luôn những bản khoản về tuổi tác ban nãy

của mình.

Buổi gặp mặt đầu tiên ấy ngoài bài hát mừng sinh nhật và một vài câu chào hỏi xã giao thì cô và người đàn ông ấy không nói với nhau thêm câu gì. Hạnh chỉ ngồi lặng lẽ quan sát bố mẹ mình trao đổi cùng bà Phụng. Bố mẹ cô không biết tiếng anh, nên mỗi lần muốn hỏi Andrew điều gì đều phải thông qua bà Phụng phiên dịch.

Có đôi lần vô tình chạm vào ánh mắt của ông ta khiến Hạnh giật thót mình và nhìn vội đi hướng khác. Ông ta nhìn thấy biểu hiện đó của Hạnh thì thích thú lắm, một cô gái xinh đẹp, vừa tròn 18 tuổi, thật sự ông ta vô cùng ưng ý.

Bố mẹ hạnh cũng có đôi chút phân vân về tuổi tác của người đàn ông trước mặt, ông ta tầm tuổi của họ, nhưng lại có ý định làm con rể họ, quả là có chút bản khoăn. Nhưng suy đi, nghĩ lại thì hoàn cảnh của ông ta rất tốt, nếu con gái họ mà lấy ông ta, họ tin rằng con gái họ sẽ được sung sướng cả đời.

Họ chỉ nghĩ đơn giản ông ta có tiền, có điều kiện, về đồ con gái họ chỉ việc ở nhà nội chợ chăm lo nhà cửa, yêu thương chồng con, như thế đã là niềm mơ ước của biết bao người rồi. Cuộc sống an nhàn, dư giả như thế, chắc chắn cũng sẽ hạnh phúc. Bởi vậy họ nhanh chóng gật đầu đồng ý, mọi thứ nhường lại cho Hạnh và người đàn ông kia tự tìm hiểu nhau.

Nói là tìm hiểu chứ thật chất sau hôm đó Hạnh chỉ gặp ông ta 2 3 lần, sau đó là một đám cưới được ấn định diễn ra. Ngày nhận được thiệp mời của cô, cả chỗ làm ai cũng chúc mừng cho cô một bước lên tiên. Chỉ riêng chị Phúc là buồn rầu không nói, chỉ dạn dò cô:

- Nếu em đã lựa chọn rồi, thì nhất định phải cố gắng sống cho thật tốt nghe không. Sang bên đó chắc chị em mình khó mà có thể liên lạc cùng nhau. Chị chỉ mong em được hạnh phúc, và dù cho thế nào cũng phải biết yêu thương chính bản thân mình nghe không.

Khi ấy niềm vui niềm tự hào được lấy chồng tây đã choán hết tâm trí Hạnh, chẳng còn thể nào mà hiểu hết lời dạn dò của chị Phúc. Chị nhanh chóng gạt đầu cho qua chuyện.

Từ khi cái thông tin hạnh chuẩn bị lấy chồng tây truyền ra ngoài, nhà cô không lúc nào là không có khách. Những người họ hàng trước đây khinh nhà hạnh nghèo thì nay lại thường xuyên tới chơi, nịnh nọt và làm thân. Còn hàng xóm xung quanh nói là đến chúc mừng, nhưng thật chất là tò mò mà đến thăm dò thực hư.

Hạnh nhìn thấy trong mắt họ không hề có ý chúc mừng, mà toàn là sự ganh ghét, đố kỵ. Cả làng cả xã khi ấy chỉ mới có người đi tây xuất khẩu lao động chứ nào có ai được lấy chồng tây như Hạnh đâu. Thế nên Hạnh còn đang bận vênh mặt tự hào với đời, không có thời gian để ý với họ.

Đám cưới của Hạnh diễn ra vào một ngày đầu đông, ngày 16-10 âm lịch, toàn bộ chi phí cho đám cưới đều được nhà trai chi trả. Nhờ thế nên đám cưới của cô cũng hiển nhiên là lớn nhất khu ấy.

Bố mẹ Hạnh có con rể Tây nên cũng mời mọc rộng khắp nơi, mục đích chính của họ là để khoe mẽ với mọi người. Những đám cưới nhà khác cùng thời điểm với cô nhiều lắm cũng chỉ 60 70 mâm, ấy thế mà cỗ của cô trội hơn hẳn, Hạnh đoán không nhầm thì có khi cũng phải đến hơn trăm mâm cỗ cũng nên.

Hạnh xinh đẹp, rạng rỡ trong chiếc váy cưới hiện đại được chồng cô mang từ Pháp về, chiếc váy cưới này cũng không giống với những chiếc váy cưới cô thường thấy ở những đám cưới quanh đây.

Nó là một chiếc váy đuôi cá, với phần đuôi dài mềm mại, phía trên ôm sát, khoe trọn những đường cong hoàn hảo của cơ thể Hạnh. Điều mà Hạnh thích nhất đó là phần ngực trước của chiếc váy được đính đá vô cùng tỉ mỉ, cô cảm giác bản thân giống một nàng tiên cả xinh đẹp trong truyện cổ tích vậy.

Phía bên cạnh chồng cô cũng một thân vest tây lịch lãm, nếu không nói, thì chẳng ai nghĩ chồng cô năm nay đã ngoài 42 tuổi, bởi vẻ ngoài nhỏ con trẻ trung của ông đã giúp ông ăn gian tuổi rất nhiều.

Kết thúc đám cưới Hạnh cùng chồng ở lại Việt Nam thêm 1 tuần, vừa kết hợp chào hỏi họ hàng, vừa nghỉ dưỡng tuần trăng mật.

Đi đến đâu ai cũng nhìn Hạnh với ánh mắt thèm thuồng ngưỡng mộ, mà đến ngay cả bản thân Hạnh cũng đang vênh mặt tự hào với tất thấy mọi người xung quanh.

Quãng thời gian hạnh phúc, màu hồng cũng nhanh chóng trôi qua, Hạnh lại tất t cùng chồng quay lại Pháp. Lúc này Hạnh mới nhìn thấu được con người của chồng mình, cũng như hiểu hết về mọi người trong gia đình chồng và quê hương nơi chồng cô đang sinh sống.

Bạn đang đọc truyện *Lấy Chồng Tây* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Lý do duy nhất khiến Hạnh đồng ý cuộc hôn nhân chóng vánh này là mong muốn được đổi đời, mong muốn có một cuộc sống tốt hơn hiện tại. Và mong muốn có thể giúp đỡ gia đình mình một phần về kinh tế.

Lúc mới qua đây, đi đâu người ta cũng nói tiếng pháp, nên Hạnh gần như chẳng hiểu họ nói gì. Ngồi với bạn bè chồng thì ban đầu họ thông cảm nên nói tiếng Anh với Hạnh. Nhưng rồi khi vào câu chuyện thì họ lại quay qua nói tiếng Pháp, Hạnh chỉ có nước bó gối lo lắng nhìn xung quanh. Mà ngay cả khi họ dùng tiếng Anh nói chuyện thì với vốn tiếng Anh ít ỏi của mình Hạnh cũng chẳng thể nào hiểu hết được. Nhiều khi họ phải nói đi nói lại vài lần, vừa nói vừa dùng hành động miêu tả Hạnh mới hiểu được.

Còn ở gia đình chồng thì ngoài chồng, người em trai út của chồng biết tiếng anh ra, thì mọi giao tiếp của Hạnh với mọi người chủ yếu bằng ngôn ngữ cơ thể. Cũng chính vì thế mà không ít lần cô bị mẹ chồng la mắng vì không hiểu ý bà. Cô không biết bà chửi có những gì, nhưng nhìn thái độ và hành động của bà cô biết bà đang giận giữ lắm.

-

- Mẹ nói gì con không hiểu ạ

-

Vừa nói bà vừa dùng hành động miêu tả thêm nhưng Hạnh vẫn chẳng thể nào hiểu nổi. Hạnh cứ đứng đó nhìn mẹ chồng rồi lắc đầu tỏ ý không hiểu. Lần này bà nói gì đó dài hơn, giọng điệu bắt đầu cũng cao hơn nên Hạnh đoán bà đã có đôi chút bức mình. Bà không chỉ dùng tay mà còn dùng cả chân để miêu tả. Nhưng Hạnh vẫn đứng nguyên đó nhìn bà mà không hề nhúc nhích, vì cô nào đã hiểu bà nói gì đâu mà làm.

Bà thấy thế thì bắt đầu quát lớn:

-

Sau đó kéo mạnh cổ xuống bếp, lòi từ trong tủ ra một ít đồ ăn ăn vào tay cô, hình như bà yêu cầu cô nấu món gì đó. Nhưng cụ thể là món gì thì cô không biết, bắt lực cô đành lớn tiếng gọi chồng xuống giúp.

Chồng cô đang ngủ dờ mắt nên khó chịu hỏi:

- Có chuyện gì mà mới sáng sớm đã làm phiền người khác rồi.

- Anh có thể chỉ giúp em mẹ muốn em nấu món gì được không?

Mẹ chồng cô đứng đó, khó chịu nói gì đó với chồng cô, sau đó anh quay qua nói:

- Hôm nay, cả nhà Piter, người con trai thứ 5 của mẹ chồng tôi, từ thành phố về chơi. Mẹ muốn cô nấu món Cassoulet, nguyên liệu mẹ mua cả rồi, chỉ việc nấu thôi.

Cô gật đầu không đáp, món cassoulet là nấu thế nào nhỉ, cô đã được ăn 1 lần trong bữa tiệc chào đón cô và chồng trở về từ Việt Nam. Hương vị của nó không tệ, và cô đoán không nhầm thì chúng được nấu từ thịt lợn, thịt cừu, thịt ngỗng và cả đậu trắng. Tất cả những nguyên liệu ấy đều có cả ở đây, nhưng nấu chúng như thế nào thì quả thật Hạnh không biết.

Ngước lên định hỏi cách chế biến thì đã thấy chồng đi ra ngoài sân, còn mẹ chồng cô đứng đó nói thêm một hồi rồi mới dời gót. Tất nhiên là hạnh vẫn chẳng hiểu bà đang nói gì, nhưng qua ngữ điệu thì cô đoán là đang chửi mình.

Hạnh đành tỉnh dậy sau đó lên mạng tự mày mò cách nấu, từ nhỏ đã yêu thích nấu nướng, nhưng với món này cô thật sự không dám chắc sẽ ngon. Vì mọi nguyên liệu ở trong bếp cô vẫn chưa rành. Cả đồ dùng ở đây nhiều cái cô còn chưa biết sử dụng. Có lần suýt chút nữa thì làm hỏng cái lò nướng, tất nhiên hôm đó Hạnh cũng bị ăn chửi. Mẹ chồng cô chửi thì không nói làm gì, ngay đến cả chồng cô biết cô chưa từng sử dụng qua những thứ này cũng chẳng thèm hướng dẫn cô. Chỉ lạnh lùng buông 1 câu:

- Có bấy nhiêu đấy mà cũng không làm nổi.

Có một điều lạ là Hạnh thường xuyên bị mọi người to tiếng chửi, nhưng cô lại chẳng hề tức tối, mà nhiều khi vẫn mỉm cười với họ khiến ai nấy đều khó hiểu. Họ không ngờ nghĩ rằng vì Hạnh không hiểu tiếng Pháp, nên có chửi thế

nào cô cũng chẳng hiểu. Mà không hiểu thì không tức giận là đương nhiên. Còn đôi lúc mỉm cười là vì nhìn họ đó mặt tía tai vì tức vì nói lớn, hạnh thấy thông cảm nên cười.

Những ngày tháng mới sống ở nơi xứ người hầu như đêm nào Hạnh cũng khóc, khóc vì cô đơn, vì nhớ nhà và khóc vì mệt.

Chồng Hạnh là con thứ 3 trong một gia đình có tới 7 anh chị em, Phía trên anh có 2 chị gái đều đã lấy chồng ở xa, một năm cũng chỉ về nhà được đôi ba lần. Phía dưới anh là còn có 4 người em, cô em gái kế anh cũng lấy chồng cách nhà 10km. Còn Em trai thứ 5 thì đã lấy vợ và sống riêng ở Thành phố, chỉ riêng cô em gái thứ 6 thì mới ly hôn trước đó không lâu và hiện đã chuyển về nhà sinh sống.

Khi chồng Hạnh chưa lấy Hạnh thì trong gia đình chỉ còn lại anh và cậu em trai út Nacer là chưa lập gia đình. Cậu em trai đó kém chồng có 20 tuổi, tức là hơn Hạnh 2 tuổi. Một chàng thanh niên vừa tròn 20, cao ráo, vạm vỡ, và đầy sức sống. Trái ngược hoàn toàn với vẻ ngoài thấp bé cùng tính cách trầm lặng, ít nói và khó khăn của chồng cô.

Đúng như những gì trước khi cưới bà Phụng nói với Hạnh, sang đây cô chỉ việc ở nhà nội chợ. Nghe thì cứ tưởng là sung sướng nhàn nhai, nhưng có làm rồi mới biết nó mệt đến cỡ nào. Một mình Hạnh phải quán xuyến tất cả mọi việc trong gia đình 6 người, bao gồm bố mẹ chồng cô, cô em Marie mới ly hôn chồng, cậu em trai út Nacer và vợ chồng cô. Chưa kể còn phải chăm lo cho đàn cừu và vườn trái cây phía sau nhà. Tất thấy những công việc ấy chiếm hết toàn bộ thời gian và sức lực của Hạnh.

Điều khiến Hạnh bắt đầu nghĩ đó là nhà chồng cô không hề giàu, quyền quý hay ở một thành phố nguy nga tráng lệ như trong tưởng tượng của cô. Mà ở thị trấn Roussillon, một thị trấn với ba màu sắc chủ đạo đó là Vàng – Đỏ - Cam. Có khá ấn tượng với sự pha trộn màu sắc ở đây, và càng ấn tượng hơn khi biết ở đây các gia đình chủ yếu sống bằng nghề nông nghiệp và làm rượu vang.

Cuộc sống ở nơi mà Hạnh vốn nghĩ là phồn hoa đô thị hoá ra lại chẳng khác là bao so với cuộc sống nơi vùng quê nghèo trước kia. Có chăng chỉ khác về phong tục tập quán, cách sống, và Hạnh đã trở thành vợ người ta.

Đêm tân hôn đến giờ vẫn còn là nỗi ám ảnh trong Hạnh, cô từng xem rất nhiều bộ phim, đọc rất nhiều cuốn tiểu thuyết, tất thấy đều nói đêm tân hôn là đêm ngọt ngào, lãng mạn và khó quên nhất với mỗi cặp vợ chồng.

Quá thật với Hạnh nó khó quên theo đúng nghĩa đen của nó, khi mà Hạnh chưa từng nếm trái cấm nên chưa biết bản thân phải làm những gì. Khi mà Hạnh còn đang hoang mang, ngỡ ngàng thì chồng cô nhanh chóng cởi phăng mọi thứ trên cơ thể cô. Không nụ hôn ngọt ngào kiểu pháp, không dạo đầu, môn trôn, anh cứ thế mạnh bạo tiến vào cơ thể cô.

Lần đầu tiên của cô chỉ gói gọn trong sự đau đớn, tui cục cả về thể xác lẫn tinh thần. Khi phía trên chồng cô cứ cố gắng tiến sâu vào cơ thể cô, thì phía dưới cô đang bật khóc vì đau đớn.

Nhưng anh ta cũng chẳng bận tâm, cứ thế hùng hục toả mãn bản thân, xong xuôi thì nằm vật ra bên cạnh mà ngủ. Chẳng thèm nhìn Hạnh lấy một cái, nên cũng chẳng biết rằng gương mặt cô đã lấm lem nước mắt, còn đôi môi cô kia cô đã bị cắn đến bật máu vì cố gắng chịu đựng.

Ai bảo chàng trai Pháp sở hữu nụ hôn ngọt ngào ướt át thì làm ơn đứng trước mặt Hạnh xem nào. Cuộc đời Hạnh chưa từng nhận được nụ hôn nào từ chồng, ngoài nụ hôn lướt qua bờ môi trong đám cưới.

Sống ở một nơi xa lạ, tiếng không biết, chồng thì vô tâm, cô gần như trầm lặng cả ngày. Mỗi sáng cô dậy từ 5h sáng để kịp lo đồ ăn sáng cho cả nhà, sau đó qua chợ dọn dẹp giặt rửa, rồi cho đàn cừu ăn, vệ sinh chuồng trại cho chúng. Tiếp đến là chăm sóc vườn trái cây rộng gần 1 mẫu sau nhà, rồi lại tất tắp lo cơm trưa cơm tối.

Dù rất mệt nhưng tối nào khi xong việc HẠnh cũng cố dành ra 2 tiếng để học tiếng Pháp, Hạnh không thể nào cứ sống mãi cái cảnh như không khí trong nhà thế này được, mà muốn thay đổi thì phải biết tiếng. Khi đã giao tiếp được rồi mới hiểu mọi người nói gì, không khiến họ phải nói đi nói lại nhiều lần gây ức chế nữa. Đặc biệt là hạnh cũng có thể trao đổi, trò chuyện cùng họ để hiểu nhau hơn.

Và quan trọng nhất là có sự chồng, Hạnh muốn chờ anh ta ngủ say mới lên giường, chỉ có cách đó mới hạn chế được bị anh ta dày vò trong ân ái. Cũng may nhu cầu của chồng cô không quá cao, nếu không thật sự Hạnh không biết bản thân làm sao mà chịu đựng được.

Bình thường mỗi lần cô chỗ nào khó hiểu cô hay hỏi chồng, nhưng hôm nay anh ấy lại lên thị trấn lấy giống cây về trồng, phải vài ngày nữa mới trở về nên Hạnh cứ ngồi cắn bút mãi.

Đúng lúc ấy thì Nacer đi qua nhìn thấy, cậu em trai út này thủ đầu vào nói:

- Chị đang học bài hả?

- Ờ ờ, dạ, đang ôn luyện tiếng Pháp, nhưng mà...

- Sao thế

- Có một số chỗ không hiểu lắm.

Nacer bước thẳng vào phòng đến bên chiếc bàn nhỏ nơi Hạnh đang ngồi học, nhìn qua một lượt sau đó giải thích cặn kẽ cho HẠnh. Phải công nhận cậu ta giải thích vô cùng dễ hiểu, lại nhẹ nhàng chứ không hề khấn khẫu như chồng cô. Bởi thế những ngày sau bất kể có gì khó cô đều nhờ Nacer chỉ dẫn.

Ngay cả khi chồng cô về, cô vẫn hỏi Nacer, chồng cô thấy thế cũng không nói gì, thậm chí anh ta còn tỏ ra vui vẻ, vì không phải bực mình giải thích những điều mà với anh ta là quá đơn giản cho cô hiểu.

Khả năng tiếng Pháp của cô ngày một tốt lên, Hạnh có thể nói một vài câu đơn giản với mọi người trong gia đình. Và hiểu được hết những gì họ nói với cô, nhờ thế nên số lần cô bị la mắng cũng giảm xuống.

Nếu nói đêm tân hôn là thứ đáng sợ nhất trong cuộc đời lấy chồng tây của Hạnh, thì cái tết đầu tiên nơi xứ người cũng buồn chẳng kém.

Đầu tiên phải kể đến tết dương lịch, vì ở đây mọi người ăn tết theo dương lịch. Khi cả đất nước pháp hân hoan chào đón năm mới, thì một mình cô lạc lõng trong cái không khí tết tây. Từ trước tết 2 tuần cô đã cảm nhận rõ không khí tết tràn ngập khắp nơi. Hàng ngày cô phải cố gắng làm mới hoàn thành trọn vẹn bữa cơm mà không rơi nước mắt.

Những món ăn ngày tết nơi đây cũng xa lạ với cô quá, ngay cả đến món thịt gà mà trước đây ở nhà cô vẫn mê cũng không hấp dẫn nổi cô nữa. là do tâm trạng của cô không tốt, hay do hương vị món gà tây thật sự khiến cô không quen.

Ngồi nhìn tất thấy mọi người vừa ăn vừa nhấm nháp ly rượu vang, rồi trò chuyện cười đùa mà sao cô thấy trống rỗng đến vậy. Món hàu sống cô không dám động đũa vì thấy ghê ghê, rồi cả món rượu vang kia nữa, cô làm sao dám uống, lỡ say rồi lại khóc vì nhớ nhà, hay nói linh tinh thì xấu hổ lắm.

Thành ra suốt cả bữa ăn cô chỉ ngồi gầy gầy vài hạt cơm rồi buông bát, ngoại trừ một vài lần mọi người nhắc cô phải ăn nhiều để mau mau có em bé ra thì chẳng ai để ý đến cô.

Có mấy lần cô định mở lời nói chuyện cùng mọi người, nhưng vốn tiếng pháp của cô còn kém, cộng với việc những câu chuyện mọi người bàn tán cô đều không hay biết. Vậy nên dù không muốn nhưng cô đành phải nuốt tất cả những lời ấy vào trong. Ngồi thẩn người nhớ nhà, nhớ chị phúc, còn nhớ tết năm ngoái mỗi chiều 30 cô mới được nghỉ, rồi sáng mừng 2 đã phải đi làm. Hai chị em ngồi ở quầy lễ tân vắng khách mà cứ thậm thụt nói xấu ông bà chủ vì bắt đi làm sớm.

Cũng may bố mẹ cô hiểu cho công việc của con gái nên cũng không nói gì, nghĩ đến bố mẹ cô lại òa khóc. Giờ này họ chắc đang ngược xuôi trên con thuyền ra khơi cũng nên. Từ sau khi đám cưới của cô, dùng số tiền mừng cưới cộng với một ít của Andrew biểu thêm bố mẹ cô đã có thể mua một con thuyền nhỏ nhỏ để tự chèo. Cũng nhờ thế gia đình cô khá hơn trước rất nhiều.

Được xuất ngoại vốn là mơ ước của Hạnh, vậy mà giờ đây cô lại thấy hối hận với cái quyết định của bản thân mình nhiều đến thế.

Đồng hồ đã điểm 12 giờ hơn, mà cô vẫn chẳng thể ngủ nổi vì nỗi nhớ nhà đang trào dâng dữ dội. Nằm quay qua quay lại một hồi cô quyết định lên mạng gõ dòng chữ "tết 2017 tại tỉnh Thanh Hoá -Việt Nam". Rồi ngẫm nhìn hình ảnh quê hương, lần đầu tiên Hạnh thấy hoa đào đẹp đến thế, cũng là lần đầu tiên cô thấy biển Hải tiên quê cô lại thơ mộng đến vậy. Ba mẹ ơi, con nhớ nhà lắm, mới chỉ là tết tây thôi mà cô đã buồn tui thế này, thì khi tết ta ủa về, lòng cô sẽ ra sao. Một thứ cứ thế nhoe dãn trong mắt cô, sắc đào cũng trở nên loang lổ không rõ màu.

Cô cứ thế mệt mõi chìm vào giấc ngủ lúc nào chẳng hay, cho đến khi cô nghe thấy tiếng nhạc của bài “ Happy new year” vang vọng khắp nơi mới giật mình thức giấc. Nhìn vội lên liếc chiếc đồng hồ đã gần 7h sáng, cô cuống cuống xuống nhà để chuẩn bị bữa sáng. Thế nhưng xuống đến nơi mọi người đang tụ họp đông đủ, cũng nhau ăn bữa sáng đầu tiên của năm mới. Chỉ một mình cô thừa thãi, lạc lõng đứng ở chân cầu thang.

Thấy cô Marie tươi cười nói:

- Chúc mừng năm mới chị dâu, ban này mẹ cô kêu em lên gọi chị nhưng thấy chị ngủ ngon quá em không nỡ đánh thức. Chắc đêm qua chị lại nhớ nhà nên mất ngủ đúng không, chị mau lại đây ăn sáng cùng mọi người rồi con đi chúc tết nào.

- Uk, chị biết rồi.

Cô khẽ mỉm cười đáp, sau đó tiến về phía bang ăn lễ phép nói:

- Chúc mừng năm mới bố mẹ, chúc bố mẹ sang năm mới luôn khoẻ mạnh, vui tươi, chúc mọi người năm mới nhiều may mắn.

Bố chồng cô dừng đũa ngừng lên khẽ nói:

- Được rồi, không cần khách sáo đâu, ngồi xuống ăn đi con.

- Dạ.

Cô kéo nhanh chóng đi bê phần bánh mì và gan ngỗng của mình rồi kéo ghế ngồi xuống. Món gan ngỗng ở đây là niềm tự hào của ẩm thực Pháp, nhưng cô vẫn thấy chẳng thể nào sánh bằng món bánh cuốn quê mình.

Cô ăn hết phần thức ăn của bản thân, vì ở nhà chồng cô mọi người không được phép để dư thừa thức ăn, sau đó cùng Marie và vợ của Peter dọn dẹp mọi thứ.

Hạnh thật sự không muốn cùng mọi người đi chúc tết một chút nào, vì cô sợ mình sẽ lại chạnh lòng nhớ quê, nhưng cũng không tiện từ chối nên đành miễn cưỡng đi theo.

Cuối cùng mấy ngày tết cũng nặng nề trôi qua, mọi người lại quay về guồng quay cuộc sống cũ, còn Hạnh vẫn cẩn thận đếm từng ngày chờ đến tết âm lịch.

Bạn đang đọc truyện *Lấy Chồng Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Thế rồi tết tây qua đi và tết ta lại ủa đến, mẹ cô từng nói, tết là để ông bà, con cháu sum vầy. Ngày tết cổ truyền cũng chính là ngày trở về cội nguồn, về với quê cha đất tổ của người Việt.

Vậy mà giờ này cô vẫn còn ở đây, một mình cô đơn nằm khóc, cô chẳng thể nào quên được cái ánh mắt háo hức của mấy đứa em mỗi độ tết về, được mẹ mua cho áo mới. Rồi hình ảnh cha cô đang miệt mài gói bánh chưng, phía bên cạnh là cô đang cẩn thận cắt từng chiếc lá.

Còn bây giờ cả ngày cô chỉ quanh quẩn bên căn nhà nhỏ, hết nấu com lại dọn dẹp, vừa làm vừa tự hỏi, giờ này ở quê mọi người đang làm gì. Năm nay ai giúp mẹ dọn dẹp nhà cửa cũng như lau dọn bàn thờ.

Bây giờ cô mới thấm thía cái câu chị Phúc vẫn hay nói” con gái mà gả chồng xa trước là mất gỗ, sau là mất con”.

Cái cảm giác sống ở một nơi xa lạ, không có không khí tết đáng sợ vô cùng. Cô nhớ mùi pháo, nhớ hoa đào, nhớ bánh chưng, nhớ cả nồi nước mùi nghi ngút khói mẹ thường nấu cho cả nhà rửa mặt mỗi sớm mùng một. Cô thèm lắm được trò chuyện cùng ai đó bằng tiếng Việt, nhưng mà ở nơi đây điều đó là xa xỉ.

Giả như chồng cô hiểu được cho lòng của cô lúc này thì cô cũng đỡ tủi thân, đáng này anh ta còn chẳng thèm cùng cô gọi điện về quê chúc tết bố mẹ. Cô đành phải nói dối rằng:

- Bên này người ta không ăn tết âm lịch, nên anh ấy bận đi làm không có nhà mẹ ạ.

- Không sao con ạ, mẹ hiểu mà, chỉ cần thấy con khỏe mạnh vui vẻ như thế này là mẹ mừng rồi.

Thế rồi Hạnh lại rom róm nước mắt nói:

- Mẹ, con nhớ nhà lắm, giả mà con đừng vội lấy chồng thì tốt biết bao.

- Con bé này nói gì kỳ vậy, trai khôn dựng vợ, gái lớn gả chồng là đương nhiên. Năm mới mà cứ nói chuyện không đầu, bây giờ công nghệ hiện đại, gọi video nói chuyện cả ngày với nhau chứ có như thời xưa đâu.

Hạnh biết mẹ sợ cô tủi thân nên mắng át đi như thế, chứ thật lòng mẹ cũng đang buồn lắm. Chỉ cần nhìn vào ánh mắt của mẹ là Hạnh hiểu, nhưng cô không hỏi lại, vì cô sợ sẽ làm mẹ phiền lòng. Hạnh sợ những nỗi buồn vô tận của mình làm ảnh hưởng đến không khí tết của gia đình, nên cô lại cố gắng nín cười, vừa là để bố mẹ an lòng, vừa là để trấn an bản thân.

Người duy nhất cô có thể trải lòng lúc này là chị Phúc, khi Hạnh kể về hoàn cảnh hiện tại của bản thân, cô cứ ngỡ chị sẽ lại mắng cô xối xả. Nhưng không, chị chỉ thờ dài sau đó nói:

- Thôi em ạ, lấy chồng ở đâu cũng vậy, cái tết đầu tiên vẫn luôn là cái tết buồn tủi nhất. Dần dần em sẽ quen với mọi thứ, rồi sẽ thấy ổn hơn

Tất nhiên ngoài cô gắng thích nghi ra thì Hạnh cũng đâu có lựa chọn nào khác lúc này kia chứ. Cuộc sống này là do Hạnh lựa chọn mà, sướng hay khổ cũng phải chấp nhận, đâu thể oán trách được ai.

- - - * - - - * - - -

Nửa năm kể từ khi Hạnh theo chồng sang Pháp thì cô có thai, người đầu tiên cô báo tin không phải chồng, mà là cậu em trai út của chồng. Không phải Hạnh có gì mờ em với em trai chồng, mà chỉ là khi cầm que thử thai chạy ra khỏi phòng, tính xuống dưới nhà báo tin cho mẹ chồng thì va phải em chồng ở lối đi.

- Chị đi đâu mà vội vàng thế, nhìn chị hình như đang có chuyện gì vui phải không?

- Tôi, tôi có thai rồi Nacer ạ.

- Có thai, thật chứ?

Hạnh nở một nụ cười tươi rồi gạt đầu thay cho câu trả lời, Nacer nhận được câu trả lời thì cũng cười vang chúc mừng Hạnh:

- Chúc mừng chị, chắc chắn anh Andrew sẽ rất vui khi biết tin này.

Nhắc mới nhớ, cô còn phải đi khoe với mẹ chồng, và chồng ở dưới nhà nữa, thấy vậy cô cảm ơn Nacer sau đó dạo bước đi trước.

Đạo gần đây cô đã nói được tiếng Pháp khá tốt, nên mẹ chồng cô cũng bớt la mắng cô hằn. Cô cũng thường xuyên hỏi thăm, quan tâm bà chân thành nên mối quan hệ của cô với bà tốt lên rất nhiều.

Thấy bà ở dưới sân cô run run hỏi:

- Mẹ, chồng con đâu ạ.

- Andrew hả, nó mới ra ngoài rồi.

Cô buồn so nhìn ra cổng, mẹ chồng cô thấy thế thì hỏi:

- Con tìm nó có chuyện gì sao?

- À, con, con, mẹ nhìn này.

Hạnh sung sướng đưa chiếc que thử thai 2 vạch ra trước mặt mẹ chồng. Bà Fanny, mẹ chồng cô, nhìn chăm chú sau đó thái độ vui vẻ lên mười phần hỏi:

- Con có bầu hả?

- Dạ.

Cùng lúc này bố chồng cô cũng đi ngang qua, ông nghe thấy cô nói có bầu thì quay qua nhìn cô vui vẻ nói:

- Chúc mừng con đâu.

Cô vui vẻ cảm ơn bố chồng, còn bà Fanny bỏ qua lời nói của chồng, nắm tay Hạnh hỏi:

- Hôm nay nhà ta nên nấu món gì chúc mừng bây giờ nhỉ, Hạnh con thích ăn gì.

- Món nào cũng được mẹ ạ.

- Được rồi, được rồi, con ngồi đây, để ta đi chợ, nhất định phải làm một cái gì đó nho nhỏ để ăn mừng.

Cô hạnh phúc nhìn theo cái dáng vẻ khấn trường của bà mà mỉm cười, đây là lần đầu tiên bà hỏi cô muốn ăn gì nên Hạnh thấy cảm động nhiều lắm.

Cô em gái Marie, con gái thứ 6 trong gia đình, khi biết tin cũng vui vẻ chúc mừng Hạnh. Cô ấy còn không quên dành cho Hạnh những lời khuyên bổ ích. Marie cũng có một cậu con trai năm nay lên 6, nhưng về kinh tế nhà chồng Marie mạnh hơn, nên thắng bố ở với bố. Hạnh cứ thế chăm chú nghe từng lời từng lời một, cô cố gắng ghi nhớ tất cả chúng. Vì tất cả những lời khuyên ấy cô đều thấy rất bổ ích.

Chồng cô là người cuối cùng biết tin trong gia đình, và cũng là người duy nhất không nói lời chúc mừng với cô. Giống như việc có bầu là việc đương nhiên, anh ta không hề vui mừng hay tỏ vẻ ngạc nhiên như cô vẫn tưởng tượng.

Hạnh bị dơ mắt mấy giây khi chứng kiến thái độ dửng dưng của chồng. Cô biết chồng mình là một người đàn ông khô khan. Nhưng chưa từng nghĩ anh ta ngay cả việc được làm cha cũng thờ ơ như thế. Hạnh tự hỏi liệu có khi nào anh ta bị vô cảm hay không?

Người đàn ông ôm bó hoa, quý gỏi hát mừng sinh nhật cô đầu rồi, người nói những lời hoa mỹ trong vài lần hẹn họ ít ỏi trước kia đâu? Nhìn kiểu gì Hạnh cũng thấy anh ta không hề giống trước đây một chút xíu nào.

Hay vì Hạnh và người đàn ông này đến với nhau không phải vì tình yêu, nên cái tâm của anh ta không đặt ở chỗ cô. Dầu có vì gì đi nữa, thì cô cũng thấy tủi thân nhiều lắm.

Cô nghĩ giả như anh ta chỉ cần hỏi han cô một câu thôi, chắc cô cũng có cái cớ mà an ủi bản thân, đằng này anh ta chỉ hờ hững buông lời:

- Ủ, anh biết rồi.

Biết rồi nghĩa là sao, là chỉ để đó thôi sao, thế anh ta không biết rằng cô cần phải đến bệnh viện sản để thăm khám và kiểm tra thai hay sao? Hoặc giả như anh ta bận hay ngại không muốn tới những chỗ như thế thì cũng nên báo cô, hay là nhờ ai đó trong nhà chứ.

Càng ngày Hạnh càng cảm thấy không sao hiểu nổi chồng mình, anh ta đã ngoài 40, người ta vẫn báo những người lưỡng tuổi mới có con, họ yêu con chiều con nhiều lắm. Mà sao ở chồng mình, đến 1 tia vui mừng Hạnh cũng chẳng nhìn ra, thì lấy đâu mà yêu với chẳng chiều?

Thất thểu trở về phòng, nằm gác tay lên trán suy nghĩ, bất giác cô mới nhớ lại những lời nói của chị Phúc khi xưa. Nếu người ta mà hoàn hảo, thì đâu phải cần đến môi giới. Nếu tốt đẹp thì càng không phải đến một nơi xa xôi như Việt Nam để mà lấy vợ.

Chi tiết là khi cô hiểu ra những điều ấy thì muộn quá rồi, thất vọng đấy, nhưng cũng chỉ biết khóc một mình.

Phía đệm bên cạnh khẽ lún xuống, không cần nhìn Hạnh cũng đoán là chồng mình. Cô dần đo hỏi lâu rồi hỏi bằng quơ:

- Từ chỗ mình đến bệnh viện có xa không anh.

- Xa, bệnh viện trên thị trấn, phải đi hơn chục cây số mới tới.

- Thế cũng xa quá, em lại chẳng biết đường.

Andrew lặng thinh không nói thêm điều gì, giận cô mới lớn tiếng hỏi:

- Anh không nghĩ là cần đưa em đi kiểm tra sức khoẻ thai nhi hay sao?

- Ở ờ, để bữa nào rảnh thì đưa đi.

Cô tủi thân ngồi phất dậy rom róm nước mắt hỏi lại:

- Bữa nào là bao giờ, tại sao anh lại vô tâm đến vậy, tôi đang mang thai con của anh, thế mà đến nửa lời hỏi thăm anh cũng không có. Anh thử nhìn Nacer xem, sao sống cùng một nhà mà anh không được 1 nửa của người ta như thế hả?

- Nacer, Nacer thích thì sang mà báo nó đưa đi khám, cái gì cũng phải từ từ người ta còn sắp xếp thời gian, công việc chứ, đừng 1 cái đi luôn lần sao được.

- Anh nói thế mà nghe được à?

Andrew xoay lưng lại phía cô gần giọng đáp:

- Đủ rồi, anh đang rất mệt, em đừng cần nhần nữa, ngủ đi cho con nó còn ngủ.

Hạnh nhếch mép cười khẩy, hoá ra anh ta cũng còn biết đến sự tồn tại của con cơ đấy. Cô lại cứ nghĩ anh ta quên luôn cái việc cô đang mang thai, thật chẳng còn từ nào để mà miêu tả cái con người của anh ta thêm nữa.

Nếu không phải ngày hôm sau Hạnh khéo léo nhờ mẹ chồng nhắc anh ta đưa cô đi khám, thì chẳng biết đến bao giờ anh ta mới chịu đưa cô đi. Nhìn những bà bầu bên cạnh có chồng quan tâm hỏi han mà cô tủi thân vô cùng.

Ngay cả việc đưa cô đi khám anh ta cũng miễn cưỡng, tới nơi cũng để cô ngồi một mình, còn bản thân thì sang quán nước gần đó ngồi đợi. Cấm cảnh cho cái cuộc đời cô, nhưng vì con cô lại ép bản thân phải vui vẻ, không được suy nghĩ kéo lại ảnh hưởng đến con.

Thời gian cứ thế trầm lặng trôi đi, cô cũng mang thai sang tháng thứ 2, và cũng là giai đoạn nghén nặng kinh khủng nhất. Tất cả các món ăn còn nóng cô đều không thể ăn được, chưa kể đến việc cô không thể ngửi nổi mùi dầu mỡ và thịt sống.

Cũng do đôi lần mẹ chồng và Marie giúp cô nấu nướng, nhưng sau đó phần vì ngại, phần vì công việc của họ bận rộn, nên Hạnh luôn cố gắng hoàn thành bữa ăn trước khi họ về nhà. Mỗi lần vào bếp cô phải đeo tới mấy lớp khẩu trang mà vẫn còn nôn khan vài cái.

Trong nhà ai cũng nhìn thấy việc Hạnh bị những cơn nghén hành hạ thế nào, mẹ chồng và marie thì chỉ cho cô một vài cách giúp giảm cơn nghén. Can Nacer lâu lâu lại mua cho cô một ít ỏ mai, vị chua của chúng cũng giúp cô tiết chế được cơn nghén đôi chút.

Chi riêng mình chồng cô là không mấy may nửa lời, không phải anh ta không biết, mà cô cho rằng anh ta biết nhưng làm ngơ.

Cũng may là bố mẹ chồng cô không quá khắt khe những bà mẹ chồng cô được nghe kể ở Việt Nam. Nếu không chắc cô phát bệnh trầm cảm ở cái nơi đất khách quê người này mất thôi.

Một lần Hạnh đang nôn thốc nôn tháo trong nhà vệ sinh, đúng lúc chồng cô cũng cần dùng nhà vệ sinh. Chờ một lát chưa thấy cô ra, anh ta ngo đầu vào cần nhần:

- Ngủ luôn trong đấy hay sao mà lâu vậy?

- Anh chịu khó dùng nhà vệ sinh trên tầng giúp em được không?

- Đúng là chả được cái nước non gì cả, bực mình.

Tiếng dệp của chồng cô cứ thế xa dần rồi tắt hẳn nơi cuối cầu thang, còn Hạnh thì đang đứng như chết lịng, vì buồn, vì sốc.

Hạnh biết tính chồng mình nên chưa từng dám mơ anh ta sẽ ân cần hỏi han, hay mỗi lần cô nôn sẽ giúp cô vuốt lưng rồi động viên cô như những ông chồng khác. Nhưng Hạnh cũng không thể tượng tượng nổi, bản thân cô đang khổ sở về những cơn ốm nghén, anh ta đã không hỏi thăm thì thôi, lại còn buông lời khó chịu với cô.

Thế mà người ta cứ bảo chồng già vợ trẻ sẽ được chiều lắm, chiều chẳng thấy đâu, chỉ thấy tới ngày nghe anh ta cần nhần. Bấy giờ thì cô cũng hiểu tại sao anh ta lại chẳng thể lấy vợ ở đây, mà phải đến tận nước Việt Nam xa xôi của cô nhờ môi giới. Với cái bản tính này, chắc chắn chả ai dại mà đi lấy anh ta cho khổ một đời.

Chi có cô ngốc, ham giàu sang phú quý nên mới đắm đầu vào. Bấy giờ có hỏi hận cũng muộn. Giấy tờ tùy thân của cô anh ta giữ cả, tiền thì chẳng có, đường xá cũng chẳng biết, người thân lại càng không. Có muốn đi, cũng chẳng biết bản thân phải đi đâu.

Càng chán chồng, Hạnh lại càng thêm ngưỡng mộ em chồng, người đầu mà vừa đẹp trai, tài giỏi lại sống tình cảm. Hạnh chỉ là chị dâu thôi mà mỗi lần đi đâu xa về Nacer cũng đều có quà.

Vài lần chứng kiến cô đang nôn khan trong nhà vệ sinh, nacer cẩn thận pha giúp cô một cốc nước chanh, chờ cô bước ra ân cần hỏi:

- Chị khó chịu lắm hả, liệu có cần phải đi khám không, chứ em thấy chị mệt mỏi lắm ấy.

- Không cần đâu chú, bà bầu nào cũng phải trải qua thời gian thế này mà, chừng nào qua 3 tháng sẽ ổn thôi.

- Em là đàn ông nên không hiểu mấy chuyện này lắm, có gì chị cứ hỏi mẹ với chị Marie nhé.

- Tôi biết rồi, cảm ơn chú.

Nacer mỉm cười vẫy tay chào Hạnh rồi đi làm, ra đến cửa chợt quay người lại hỏi:

- Quên nữa, hôm nay em có lên thành phố ký hợp đồng với đối tác, chị có thêm ăn gì không em mua giúp.

- Thôi chắc không cần đâu.

- Trên đó có cả đồ ăn Việt Nam đấy.

Nghe Nacer nhắc đến 2 chữ Việt Nam lòng hạnh lại bồi hồi, chẳng phải cô vẫn ao ước được ăn món gì đó dân già của quê hương hay sao. Bây giờ có cơ hội cô lại chẳng biết nhờ mua món nào. Mua tất cả thì chắc cô chẳng đủ tiền, còn mua 1 món thì thật khó để cô chọn lựa quá. Sau cùng cô quyết định:

- Vậy chú giúp tôi một ít bột tẻ và một nhũ nha, tôi sẽ làm món bánh răng bừa, đặc sản ở quê tôi để chiêu đãi cả nhà. Chờ chút tôi đi lấy tiền.

- Khỏi đi chị, chị bỏ công, em bỏ của, ok, bye chị đầu, em sẽ cố gắng mua được những thứ chị cần.

Nhìn cái dáng người cao lớn của Nacer đi khuất mà cô lại thăm so sánh với chồng mình. Cùng sinh ra trong một nhà, cùng lớn lên trong một môi trường giống nhau, mà sao lại khác nhau đến thế. Giống như thể 2 người 2 thế giới chứ không phải anh em ruột thịt.

Với chị dâu như Hạnh mà Nacer còn tốt như thế, thì nếu có người yêu hoặc vợ, thì còn quan tâm, ngọt ngào đến đâu. Con người Nacer sao mà giống với hình mẫu người yêu lý tưởng trước đây của cô đến thế. Một anh chàng ngoại quốc, đẹp trai, tài giỏi lại ngọt ngào, lãng mạn. Nếu cô chưa có chồng nhất định...

Bạn đang đọc truyện *Lấy Chồng Tây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Trời, mây đang nghĩ cái gì thế hả hạnh, bỏ ngay cái suy nghĩ điên rồ đấy đi. Nacer làm em chồng, là em chồng của mày đấy.

Hạnh cứ thế vỗ mạnh vào đầu cho tỉnh táo, sau đó vội vàng đi làm công việc nhà để xua đi cái suy nghĩ điên rồ ban này.

Từ ngày Hạnh có bầu, mẹ chồng cô không muốn cô chăm đàn cừu hay ra vườn làm nữa. Bà bảo 3 tháng đầu tiên rất quan trọng, cô cần phải hết sức giữ gìn. Mà thật ra thì hạnh ghen tới mức cơm cũng chẳng ăn được mấy thì sức đâu mà làm nổi những việc ấy.

Nấu nướng, giặt giũ và dọn dẹp nhà cửa cho toàn là cô đã cố gắng lắm rồi. Không dưới 1 lần Hạnh nghĩ, giá như cô lấy chồng gần nhà có phải tốt không. Mỗi khi buồn tủi hay nhớ nhà cô có thể ngay lập tức chạy về mà xả vào lòng mẹ nựng nịu. Có thể quát mắng mấy đứa em nhỏ để trút giận lên chúng như ngày trước.

Ngày ấy mỗi lần Hạnh ảm ức điều gì, hay bị bố mẹ mắng, nhất định 1 trong 4 đứa em của cô sẽ bị ăn mắng từ cô. Trách ai bây giờ, chỉ trách chúng nó sinh ra làm em cô mà thôi.

Nghĩ lại quãng thời gian ấy Hạnh thấy sao mà vui đến vậy, nghèo một tí nhưng đầm ấm. Còn nơi này, so với kinh tế gia đình cô năm xưa thì hơn rất nhiều. Nhưng sao cô vẫn chẳng thể nào thấy 1 chút gì ấm áp như dạo ấy.

- Chị hạnh đang làm gì thế.

- Marie hà, tôi đang suy nghĩ linh tinh mấy thứ thôi.

- Chị có lên thị trấn mua ít đồ với em không, tiện em dẫn chị vào cửa hàng quần áo mà mua ít đồ bầu. Tuy bây giờ bụng chị chưa lớn lắm, nhưng cứ mặc đồ rộng cho thoải mái.

- Ồ thôi, cô cứ đi đi, tôi không đi đâu.

Marie nhiệt tình kéo tay Hạnh mà nói:

- Đi, đi với em cho vui, hình như chị mới được lên thị trấn 1 lần hôm khám thai thôi đúng không?

- Ồ ờ.

- Thế lên thay đồ đi em chờ.

- Nhưng mà ở quê tôi phải qua 3 tháng đầu mới được mua đồ bầu, nên là Marie cứ đi đi, bữa nào tôi bảo anh Andrew dẫn đi sau cũng được.

Maire e ngạc nhiên hỏi lại:

- Có cả vụ đó nữa sao, ngày trước em nói hay tin có bầu cái là đi mua luôn, có sao đâu?

Hạnh gượng cười không đáp, thật ra cô chỉ nói thế chứ mấy cái vụ kiêng khem này cô cũng không kỹ lắm. Chỉ là cô làm gì có tiền mà đi nên nói đại như thế cho đỡ ngại thôi.

Hàng ngày cô ngoài quanh quẩn ở nhà ra thì cũng chẳng được đi đến đâu, ngay cả việc đi chợ mẹ chồng cô cũng đảm nhiệm, chứ không đưa tiền cho cô nên Hạnh gần như không tiếp xúc với mọi người xung quanh.

Marie thấy hạnh nói thế thì cũng không nói gì thêm, chào tạm biệt hạnh cô ấy nhanh chóng nổ máy rời đi. Hạnh đứng đó ngầy người nhìn theo tiếc nuối, cô không phải kiểu người ham chơi. Chỉ là cô chưa một lần được đi đâu, lần trước đi khám thai cũng chồng cũng chỉ được nhắm nhìn thị trấn từ sau yên xe chồng thôi.

Một thị trấn với những căn nhà tương tự như nhau, màu sắc ở đó cũng chỉ toàn có ĐỎ - VÀNG - CAM, nhìn vô cùng đẹp. Nếu mà được đứng ở đó chụp một bức ảnh gửi về quê thì chắc là đẹp lắm.

Chiều hôm ấy Marie về, mua cho Hạnh một chiếc khăn rất đẹp, cô vui lắm, cười suốt từ đó tới tối. Nhưng cuối cùng chồng cô lại khiến cho cái niềm vui ấy của cô vụt tắt.

Anh ta vừa đặt lưng lên giường đã quay qua dò hỏi, Hạnh vẫn còn nhớ lời mẹ chồng dặn rằng 3 tháng đầu tốt nhất nên kiêng sinh hoạt với chồng. Vậy nên cô nhẹ nhàng báo chồng:

- Anh cố nhịn một tí, mẹ bảo phải qua ba tháng mới có thể sinh hoạt bình thường được.

- Việc cái gì mà cứ làm quá lên, làm nhẹ nhàng là được chứ gì.

Hạnh vẫn kiên quyết lắc đầu, ai chứ chồng cô làm gì có chuyện nhẹ nhàng. Lần nào anh ta chẳng như hổ đói, hùng hục làm còn chẳng thèm để ý đến cảm xúc của cô nữa là. Nghe lời anh ta nếu còn có vấn đề gì thì cô mà ân hận cả đời.

Thấy Hạnh kiên quyết từ chối anh ta vẫn cố tình lấn tới, hạnh thẳng tay hẩy chồng xuống khỏi người mình. Điều đó làm cho anh ta khó chịu mà chửi cô:

- Làm vợ cũng không xong thì tôi mất tiền mua cô về đây làm gì hả?

Mua, anh ta vừa nói anh ta mua chứ không phải cưới cô, sống mãi cô cay cay cô đáp:

- Tôi đang mang thai con anh, tôi là mẹ, tôi phải bảo vệ nó. ANh nhện 1 chút không chết được đâu.

Nhưng lúc này lời nói của cô chẳng thể nào lọt vào tay anh ta được nữa, anh ta như một con thú hoang đến kỳ động dục. Cứ thế lao vào cô mà ngấu nghiến, cô đau đớn cắn răng chịu đựng.

Xong việc anh ta lại nằm dài ra ngủ, chẳng thèm nói với Hạnh một lời, còn cô cứ thế nằm khóc nức nở như đứa trẻ bị lạc mẹ. Ngay lúc này cô cảm thấy mình giống như một món hàng được anh ta mua về để phục vụ như cầu cho anh ta, không hơn, không kém.

Với tay lấy chiếc điện thoại định gọi về nhà nhưng rồi lại thôi, cô đâu thể gọi mà nói con bị chồng bạo hạnh tình dục, hay khóc lóc kể về sự vô tâm của chồng. Như thế chỉ khiến cho bố mẹ Hạnh phải lo lắng thêm, mà từ ngày lấy chồng cô đã tự hứa với lòng, nếu có thể chịu đựng được thì cô nhất định sẽ không làm bố mẹ phải phiền lòng.

Nghĩ thế nên Hạnh lại lang thang trên khắp các trang mạng để đọc những lời tâm sự của những cô dâu xa xứ như mình. Càng đọc càng tủi thân, càng tủi thân lại càng khóc.

- Có im cho người ta ngủ mai còn đi làm hay không, khóc gì mà khóc lắm.

Tiếng Andrew găt gong vang lên, Hạnh vội vàng tắt phụt điện thoại, cắn chặt môi ngăn không cho tiếng nấc phát ra thêm nữa.

Phải khó khăn lắm cô mới có thể chìm vào giấc ngủ, trong mơ cô lại thấy mình đang đứng bên bờ đá nóng ra ngoài biển khơi rộng lớn. Cô đang cố gắng nhìn xem chiếc tàu bố mẹ cô làm thuê về đến đâu rồi. Đằng sau là tiếng lủ em gọi cô:

- Chị Hạnh, Chị HẠnh ơi, nhìn thấy bố mẹ chưa.

- Chưa, chúng mày ra cả đây thì ai trông nhà, mẹ về lại ăn đón cả lũ bây giờ.

Con bé Ngán, em ngay kế sau Hạnh, đầu môi lên đáp:

- Nhưng bọn em cũng nhớ mẹ mà.

- Nhớ thì lát mẹ về tha hồ mà nói chuyện, 1 đứa về trông nhà đi nhanh lên.

Thăng Thành cũng chẳng vừa vặn lại:

- Sao chị không đi mà về.

- Tao ở đây đang còn phụ mẹ bé cá nữa, không nghe lời tí tao báo bố đánh đòn đùng kểu.

- Chị toàn cậy lớn bắt nạt bọn em thôi.

- Cầm cãi, ai bảo chúng mày sinh sau.

Vậy là sau một hồi tranh cãi, con bé út bị ép buộc về trông nhà, 4 chị em cô ở lại hơn hờ đón tàu. Mọi thứ bình yên thế, nhưng chẳng biết đến khi nào cô mới lại có thể về mà hít hà cái hương vị mặn mòi của biển cả quê hương. Nhớ lắm nhưng chẳng thể về.

Sáng hôm sau chồng cô thản nhiên như chuyện đêm qua chưa hề xảy ra, Hạnh cũng chẳng muốn nhắc tới cho thêm đau lòng. Cô lạnh lùng lướt qua chồng xuống dưới nhà chuẩn bị bữa sáng. Nhìn thấy cô Nacer tò vè quan tâm hỏi:

- Đêm qua chị khó ngủ à.

- À, tôi, tôi, cũng có 1 chút.

- Thảo nào em thấy mắt chị thâm quầng, chị không cần phải thức khuya học tiếng như trước đâu, bây giờ em bé là quan trọng hơn cả, tiếng của chị cũng khá tốt rồi.

Cô gượng gạo găt đầu, cô đâu thể nói từ ngày cô bầu cô không còn thức đêm học bài nữa. Mà mắt ngủ là do bị chồng hành kia chứ, chờ Nacer đi trước, cô thở dài rồi rào bước theo sau.

Bữa sáng ở đây thường là ăn bánh mì với gan ngỗng, vậy nên cũng không mất quá nhiều thời gian để chuẩn bị. Ngồi vào bàn ăn cô cũng cảm cùi ăn cho xong, chứ món này quả thực cô không hợp khẩu vị cho lắm.

Ăn xong, ai đi làm việc người đấy, cuộc sống đã quá bận rộn nên chẳng ai có thời gian mà để ý tới tâm tình Hạnh cho được. Mà Hạnh cũng đã học được cách tự điều chỉnh cảm xúc cho bản thân nên không còn khóc nhiều như hồi mới về đây sống nữa.

Thoáng cái Hạnh đã mang thai được 3 tháng, tới mốc khám sàng lọc đầu tiên thì chồng cô dừng đừng nói:

- Ngày mai anh bận, nên đã nhờ Marie đưa em đi khám rồi, mà nó là con gái lại có kinh nghiệm, đi với em cũng tiện hơn.

Hạnh không quá bận tâm, kể ra đi với Marie còn thích hơn đi cùng chồng, ít nhất cô ấy cũng không im lặng suốt quãng đường đi. Hay để Hạnh ngồi chờ một mình trong phòng khám còn bản thân thản nhiên đi uống nước như chồng cô.

Tối ấy Hạnh tranh thủ dọn dẹp nhà cửa, vì sợ ngày mai đi khám sẽ không làm được, thấy Hạnh đang định chuẩn bị lau nhà, bà Funny kéo tay bảo:

- Con cứ đi nghỉ đi, nhà không lau 1 hôm cũng không sao đâu, bầu bì nghỉ ngơi sớm đi con, mai còn đi khám sàng lọc nữa đấy.

- Dạ, con làm loãng cái là xong ấy mà, mẹ cứ đi nghỉ trước đi ạ.

- Thôi thôi, con cứ để đấy, nay không lau thì mai lau, mà mai bận thì ngày kia lau, bản tí không chết được đâu, nghe mẹ để đó lên nghỉ đi.

Hạnh vui vè mỉm cười găt đầu với bà, cắt đồ đạc cẩn thận rồi nói:

- Mẹ cũng đi nghỉ sớm đi ạ, con chúc mẹ ngủ ngon.

- Uk mẹ kiểm tra lại cửa nẻo rồi ngủ luôn đấy.

Cô đi thẳng lên phòng, vừa mở cửa đã nghe thấy tiếng thờ đều đều của chồng bên cạnh, cô thờ hất ra sau đó nằm xuống nữa còn lại, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau cô tỉnh dậy chồng cô đưa cho 100 EURO và bảo:

- Em cầm tiền lát đi khám cùng Marie nhé.

Hạnh cầm 100 EURO trên tay ngập ngừng nói:

- Anh này, anh có thể đưa thêm cho em được không?

- Lần trước chúng ta đi khám hết bằng đó, thì anh đưa cho em đúng bằng đó còn lấy thêm làm gì?

- Nhưng lần trước chúng ta chỉ khám bình thường, lần này là khám sàng lọc em sợ đắt hơn. Anh yên tâm nếu thừa em sẽ đưa lại mà.

Andrew khó chịu móc ví đưa cho Hạnh thêm 100 EURO nữa, còn không quên dặn cô:

- Nhớ là không hết thì đem về, đừng có tiêu hoang phí đấy.

- Em biết rồi.

Hạnh buồn chán cắt tiền vào tủ sau đó nhanh chóng xuống nhà chuẩn bị bữa sáng. Xong xuôi cô cùng Marie đi khám thai, trên đường đi Marie luôn giới thiệu cho Hạnh về những nơi mà hai người đi qua. Hạnh vui lắm, lâu rồi cô không được thoải mái như thế, giá như cô có thể tự do đi đến nơi mà cô muốn như ngày trước thì tốt biết bao.

Dừng xe trước cửa phòng khám, Marie cẩn thận dắt tay Hạnh vào phía trong, trong thời gian ngồi chờ Marie kể cho Hạnh về quãng thời gian trước kia cô ấy mang bầu như thế nào. Ngày ấy vợ chồng Marie còn mặn nồng, nên hạnh phúc lắm.

Thế rồi Hạnh lại thăm so sánh với bản thân mình hiện tại mà tủi thân. Cô và chồng cũng mới cưới, đứa bé này cũng là con đầu lòng, mà sao từ biểu cảm đến hành động của chồng cô lại khác xa chồng của Marie trước kia đến vậy.

Nhưng rồi Hạnh cũng nhanh chóng quên hết mọi tủi hờn khi nhìn thấy một chấm bé xíu trên màn hình siêu âm. Bác sĩ còn cẩn thận phóng to ảnh con cho cô xem. Bé con của cô hiện tại đã có đầy đủ chân tay rồi, Hạnh còn được bác sĩ cho nghe nhịp tim của con. Cứ thế cô vui vẻ nắm chặt lấy tay Marie mà mỉm cười.

Con của cô, động lực để cô phấn đấu, nhất định cô sẽ cố gắng để cho con có được cuộc sống tốt nhất có thể. Một chút tủi thân kia sẽ chẳng thể nào làm cô gục ngã được.

Rời phòng khám Marie hỏi Hạnh:

- Chị có muốn đi đâu hay mua sắm gì không?

- Tôi không, mình về kéo lát nắng.

- Ở thế chị không đi mua đồ bầu à, mặc đồ chật không tốt cho em bé đâu.

Hạnh cúi xuống, lấy tay vân vê vạt áo, Hạnh biết điều ấy chứ, nhưng ban nãy đến tiền khám đã hết 185 EURO rồi, bây giờ bảo đi mua sắm, tiền đâu mà mua, 15 EURO này mua đồ ăn vặt còn được chứ mua quần áo làm sao mà đủ.

Marie dường như hiểu được suy nghĩ trong lòng Hạnh, cô kéo tay hạnh bảo:

- Thôi vậy đi, coi như em dẫn chị đi chơi cho biết, đằng nào từ khi cưới anh Andrew đến giờ em cũng chưa có món quà nào tặng chị, bữa nay cho phép em tặng chị 1 chiếc đầm bầu, coi như chúc mừng ngày hôm nay chị khám sáng lọc mọi thứ đều tốt nha.

- Thôi tôi không dám nhận đâu, mấy nữa anh Andrew rảnh tôi sẽ báo anh ấy chờ đi sau.

- Chị không nhận là em buồn đó, hình như ở nhà em cũng còn 1 ít đồ bầu, để em về tìm rồi đưa thêm cho chị, chị xem cái nào mặc được thì mặc.

- Tôi cảm ơn, cô tốt với tôi quá.

- Có gì đâu, chị em 1 nhà cà mà, thôi chị lên xe đi.

Nói rồi hai người mau chóng lên xe, Marie chọn cho cô một chiếc váy bầu màu xanh nước biển nhẹ nhàng. Sau đó còn dẫn Hạnh đi qua siêu thị dạo một vòng rồi mới trở về.

Về đến nhà cũng 11h, thấy Hạnh bà Funny hỏi:

- Sao rồi, bác sĩ bảo sao?

- Dạ bác sĩ nói em bé phát triển bình thường mẹ ạ.

- Thế có nói trai hay gái không?

Hạnh ngáy người, ý bà là sao, chẳng phải nước Pháp vẫn mình lắm hay sao, không lẽ ở đây người ta cũng coi trọng con trai như quê cô. Có thể nào như thế không nhỉ, Hạnh băn khoăn suy nghĩ nhưng vẫn thật thà đáp:

- Dạ không?

- Sao không hỏi.

Marie từ phía sau tiến đến trách móc mẹ:

- Mẹ này, 12 tuần làm sao mà biết được, phải 16 tuần mới biết. Mà trai hay gái quan trọng gì, miễn em bé khoẻ mạnh là mừng rồi, mẹ đừng làm chị ấy áp lực nữa.

- Thì mẹ thuận miệng hỏi thế thôi.

Hạnh có chút phản văn nhưng không dám hỏi, cô mau chóng lên phòng thay đồ, rồi xuống phụ mẹ chồng nấu cơm.

Lúc này bà Funny lại vui vẻ trò chuyện cùng cô, chuyện ban nãy bà không hề nhắc tới nữa. Bà chỉ hỏi cô xem dạo này đã đỡ nghén hay chưa, có đặc biệt thèm ăn gì hay không. Rồi còn kể cho cô nghe quãng thời gian mang bầu Andrew bà đã vất vả như thế nào.

Vừa nói chuyện cùng bà, Hạnh vừa trách bản thân mình suy nghĩ thái quá, suýt chút nữa thì lại hiểu lầm mẹ chồng.

Bạn đang đọc truyện *Lấy Chồng Tây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Cô và mẹ chồng vừa nấu xong bữa trưa thì Andrew cũng về tới, anh ta nhìn Hạnh hỏi:

- Hôm nay đi khám thế nào?

Hạnh có chút vui khi thấy chồng quan tâm nên hơn hờ nói:

- Bác sĩ nói con phát triển tốt, mọi chỉ số đều bình thường anh ạ.

- Ừ, thế hết nhiều tiền không?

- 185 EURO ạ.

Andrew trừng mắt nói lớn:

- Khiếp sao mà đắt thế, cái bọn đấy nó nghĩ tiền là giấy lộn hay sao ấy vậy?

Hạnh sững người nhìn chồng, bà Funny từ phía sau tiến đến đánh mạnh vào lưng Andrew quát:

- Cái thằng này, cái gì nó cũng có bằng giá đầy đủ rồi, ai người ta cũng khám như thế cả. Mấy nói mà không biết nghĩ gì cả.

Chồng cô không nói lại, cũng chẳng thèm nhìn cô mà bước thẳng lên phòng. Hạnh còn chưa hết buồn thì chồng cô ở trên phòng chạy xuống, dí chiếc váy bầu vào mặt cô mà hỏi:

- Tiền đâu mà mua cái này, hay là lại nói tăng giá khám lên để có tiền mua sắm hả?

Ban nãy hạnh mãi xuống dưới nấu cơm nên cô để túi đồ ở ngay đầu giường định bụng lát nữa ăn xong đem đi giặt, nhìn chiếc váy bị chồng bóp mạnh đến nhăn nhúm hạnh uất nghẹn nói:

- Cái này là Marie mua tặng em, còn khám thai có biến lai đáng hoảng, anh không tin cứ mở túi em mà xem. Còn không nữa, ra sau vườn mà hỏi Marie, em mua thì em báo em mua chứ việc gì phải làm cái trò ấy.

Marie thấy to tiếng thì chạy vào hỏi:

- Sao vậy.

- Anh ấy nghĩ tôi nói không tiền khám thai lên để mua quần áo.

Marie như không tin quay qua Andrew hỏi:

- Anh, là thật?

- Nó báo cái này máy tặng nó có đúng không?

- Anh có bị điên không vậy hả Andrew, anh gọi vợ mình là nó chỉ vì cái váy này. Đứng cái này là do em thấy chị chưa có đồ bầu nên mua tặng, anh đã không quan tâm đến vợ mình, bây giờ lại chỉ vì một chiếc váy mà dùng những lời lẽ ấy, thì em không hiểu nổi anh nữa rồi.

Lúc này Andrew mới nhận ra vừa rồi bản thân có chút quá đáng nên dịu giọng nói:

- Thi tại không nói rõ nên hiểu lầm.

Bà Funny cũng nói vào:

- Hiểu lầm, máy nói hiểu lầm là xong hả cái thằng này, vợ máy nó bầu bí vất vả, máy chẳng quan tâm thì thôi mà lại làm ra cái trò thế. Thôi máy lên phòng đi cho khuất mắt tao.

- Có thể thôi mà cũng phải sồn sồn lên, đúng là đàn bà con gái.

Nói rồi Andrew ném luôn chiếc váy vào tay Marie rồi thản nhiên dời đi, Hạnh đứng đó nhìn theo bóng lưng chồng mà bật khóc nức nở. Từ nhỏ tới lớn, chưa bao giờ Hạnh thấy nhục nhã thế này.

Người đàn ông Hạnh bỏ cả tương lai, bỏ cả quê để lấy làm chồng, chỉ vì một chiếc váy mà chửi bới, coi thường cô. Ở cái nơi xa lạ này, Hạnh luôn xem anh ta là người thân thiết nhất, nhưng anh ta xem cô là gì.

Chưa một lần anh ta hỏi han quan tâm cô, cô vốn cho rằng đó là do bản tính anh ta vô tâm nên thế. Nhưng sự việc ngày hôm nay, thật sự Hạnh không còn từ nào có thể bào biện giúp anh ta cho được.

Dường như gần 1 năm qua, anh ta chưa từng xem Hạnh là người thân trong gia đình. Hạnh cảm nhận rõ ràng anh ta chỉ xem cô như 1 nơi để anh ta thoải mái, như một người giúp anh ta sinh con đẻ cái, chứ không phải là một người vợ được cưới hỏi đàng hoàng.

Vì sao chứ, Hạnh đâu có bắt ép anh ta phải lấy mình, là do hai người tự nguyện cơ mà, vậy tại sao lại có thể đối xử như thế với cô. Hay vì cô không làm ra tiền, phải sống phụ thuộc vào anh ta, nên anh ta nghĩ rằng mình có quyền coi thường cô?

Cứ thế Hạnh khóc nức trong vòng tay của mẹ chồng, Marie cũng vô vẻ an ủi cô vài lời, sau đó cầm chiếc váy chạy lên trên tầng.

Nhờ mẹ chồng an ủi nên Hạnh cũng mau chóng bình tĩnh trở lại, qua sự việc lần này Hạnh càng thêm quý mẹ chồng mình hơn. Cô cũng chợt nhận ra rằng, mẹ chồng, nặng đầu đầu có gì giống với lời chị Phúc vẫn hay nói đâu.

Hay là do bà nhìn được sự vô tâm của con trai mình đối với vợ, nên bà mới quan tâm cô, giống như là thay con trai bù đắp chút ít cho Hạnh vậy.

Chờ cho cô bình tĩnh, mẹ chồng cô bảo:

- Thôi con ạ, tính nó từ nhỏ đã nói mà không nghe, còn đừng để bụng không lại ảnh hưởng đến đứa nhỏ.

- Dạ con biết rồi, con cảm ơn mẹ.

Đúng lúc này thì bố chồng cô cùng Nacer cũng trở về, mẹ chồng cô giục:

- Thôi dọn cơm ăn đi con, muộn rồi, ăn mà còn nghỉ ngơi nữa, kệ nó đi con ạ.

Hạnh khẽ gạt đầu rồi mau chóng sắp mâm bát ra, dọn xong cũng là lúc mọi người có mặt đông đủ. Bữa cơm trôi qua nặng nề, mà Hạnh ăn cũng chẳng thấy ngon miệng.

Dọn dẹp xong xuôi, cô lên phòng, cứ thế đứng lưỡng lự ngoài cửa, Hạnh thật sự không muốn đối mặt với chồng cô lúc này. Nhưng cô cũng đâu thể đứng mãi ngoài này được cơ chứ. Vừa đặt tay lên nắm cửa thì có tiếng của Nacer phía sau hỏi:

- Sao chị đứng mãi đây vậy?

- Chứ chưa nghĩ à.

- Em định xuống dưới nhà uống cốc nước thì thấy chị cứ đứng đây tần ngần suy nghĩ gì đó. Chị có chuyện gì không vui hả?

- Không có đâu, thôi tôi vào phòng đây.

Nói rồi cô mau chóng mở cửa bước vào trong, mỗi lần nói chuyện với Nacer cô luôn có cảm giác cậu ta nhìn thấu được tâm can cô vậy.

- Làm cái gì mà đứng đó thờ hồn hèn vậy.

Hoà ra chồng cô còn chưa ngủ, cô đưa ánh mắt chán ghét lên nhìn chồng mà không đáp lại. Sự việc ban nãy, cô đâu đã quên, vậy nên cô mặc kệ anh ta đang nhìn mình, nhanh chóng lên giường đắp chăn đi ngủ.

Anh ta thấy cô im lặng cũng không nói gì thêm, có lẽ anh ta biết ban nãy mình quá đáng nên mới như thế. Bình thường cô mà có hành động như vừa rồi, đảm bảo anh ta sẽ lớn tiếng mà dạy dỗ cô cho xem. Coi như anh ta cũng biết nhìn nhận vấn đề.

Bụng cô ngày một lớn, cũng tương đương với khoảng cách giữa cô với chồng mình ngày một xa. Hạnh cũng dần học được cách im lặng mỗi khi chồng cô buông những lời quá đáng với mình.

Hạnh im lặng không phải bởi vì bản thân sai, cũng không phải vì có sợ chồng, mà vì Hạnh muốn giữ lại bình yên cho bản thân, Hạnh không muốn phải buồn phải suy nghĩ nhiều, Hạnh biết mình cần phải giữ tinh thần thoải mái như thế mới tốt cho con.

Một tháng sau ngày hôm ấy, Hoàng Thị Hạnh đang lui húi nấu nướng trong phòng thì mẹ chồng cô hỏi:

- Hạnh này, con bước sang tuần thứ 16 rồi đúng không.

- Vâng.

- Thế còn nghén ngấm gì không?

Hạnh khoả nổi canh sau đó ngẩng lên vui vẻ đáp:

- Không mẹ ạ, con bình thường rồi, bây giờ con nấu nướng cũng không còn phải đeo khẩu trang như trước nữa rồi.

- Ủ, thế là tốt, rồi xem vợ chồng sắp xếp đưa nhau đi kiểm tra xem em bé phát triển tốt không.

- Bác sĩ bảo 22 tuần mới đến mốc khám thai quan trọng tiếp theo mà mẹ.

Bà Funny có chút áp ứng nói:

- Ở thì, ai chả biết, nhưng âm cứ khám cho yên tâm, xem bé con có phát triển theo tiêu chuẩn không, rồi cần lưu ý những gì.

Thật ra thì Hạnh cũng muốn đi khám, muốn được nhìn thấy bé con của mình lắm chứ. Nhưng Hạnh sợ, chồng cô lại bảo lãng phí nên cô không dám đề cập đến. Nay mẹ chồng cô cũng có suy nghĩ giống cô thì tốt quá. Hạnh tiến lại bám vào tay mẹ chồng nói nhỏ:

- Mẹ, hay là mẹ nói chuyện này với anh Andrew giúp con nhé.

- Vợ chồng chúng mày bàn với nhau chả phải tốt hơn hay sao mà phải nhờ mẹ.

- Mẹ biết tình chồng con mà, mẹ nhè.
- Được rồi, được rồi, lát nó về mẹ nói cho.

Hạnh sung sướng ôm chặt lấy bà Funny mà cảm ơn, suốt từ đó đến trưa cô cứ ngân nga mấy giai điệu quen thuộc, đoán chừng hạnh đang hạnh phúc lắm.

Tiểu là đến ngay cả bà Funny nói, Andrew cũng gạt đi:

- Khám xét làm gì lắm, khám nhiều vừa tốn kém, vừa hại sức khoẻ chứ bấu bỗ gì.
- Ở hay cái thằng này, khám để mà xem con mày nó có khoẻ không, rồi các chi số phát triển thế nào.
- Sao mẹ về với thế nhì, cứ ăn nhiều ngủ khoẻ là tốt hết.

Bà Funny có vẻ mất bình tĩnh nên lớn tiếng:

- Mày không đi, thì để tao đưa nó đi.
- Tuy mẹ, con bận lắm.

Nói rồi chồng cô 1 nước bỏ lên phòng, Hạnh đứng đó nhìn theo mà mặt buồn so. Bà Funny thấy thế bảo:

- Thôi mặc xác nó, ngày mai hai mẹ con mình lên thị trấn 1 chuyến, để mẹ ngắm cháu nội của mẹ xem thế nào.

Cũng may là mẹ chồng còn hiểu và thông cảm nên Hạnh cũng thấy an ủi được phần nào, nếu mà bà cũng vô tâm giống chồng cô, thì thật sự cô chẳng biết phải xoay sở ra sao.

Theo đúng lịch, sáng ngày hôm sau bà Funny gọi xe cùng cô lên thị trấn, lần này chồng cô còn chẳng đưa tiễn, nên Hạnh có đôi chút ngập ngừng khi bước chân lên xe. Cũng may mọi chi phí từ tiền xe, đến phí khám thai bà đều chủ động trả trước, nếu không chắc Hạnh xấu hổ chết mất.

Chờ một lát thì cũng đến lượt, Hạnh nhìn được niềm Hạnh phúc của mẹ chồng, khi thấy hình ảnh con cô trên màn hình. Nhưng niềm vui ấy hình như vui đi 1 nửa khi bà biết bé con của cô giống mẹ. Bà ngồi trầm ngâm một lúc, sau đó lấy lại vẻ mặt thường ngày rồi cùng Hạnh ra về.

Hạnh chợt rùng mình khi nghĩ, có lẽ nào bà tốt với cô vì mong có cháu trai, bây giờ mọi thứ không như bà mong, liệu bà có vì thế mà ghét cô hay không?

Mấy ngày sau đó Hạnh luôn lên quan sát mẹ chồng, nhưng bà vẫn vậy, không có gì thay đổi cả. Bà vẫn hỏi thăm cô, nhắc nhở cô những thứ cần thiết khi mang bầu, không hề tỏ ra ghét bỏ, cũng không yêu quý hơn, mọi thứ bà làm vẫn bình thường như trước.

Phải rồi, có lẽ vì mẹ chồng cô chưa có cháu trai đích tôn nào, nên mong mỏi, nhưng mà bà tiến tiến hơn ở quê cô ở chỗ. Dù cho cô không được như ý, bà cũng không vô cớ mà trút giận lên đầu con dâu. Đó có lẽ là cái văn minh của người Pháp.

- ---*---*---

Loáng cái Hạnh đã mang thai sang tháng thứ 5, hôm ấy Hạnh có bàn với chồng:

- Anh xem sắp xếp thời gian, đưa mẹ con em đi kiểm tra nhé, bác sĩ có dặn 22 tuần là đến để kiểm tra hình thái thai nhi đấy.
- Mới kiểm tra hôm trước nay lại kiểm tra, sao mà lắm thế.
- Hôm trước mẹ với em chỉ là đi khám bình thường thôi, 22 tuần mới là mốc khám quan trọng.

Andrew nghe xong thì gất lên:

- Biết thế còn đòi đi làm gì cho tốn kém.
- Em có đòi đâu, là mẹ muốn nhìn thấy cháu nên mới dẫn em đi mà.
- Cô chỉ gọi đồ tội cho người khác là nhanh.

Hạnh tức lắm, nhưng cố kìm lòng lại, vì cô thật sự không muốn phải cãi nhau với chồng nên dịu giọng nói:

- Em nói thật mà, em nào dám nói dối anh đâu, anh xem hôm nào rảnh thì báo trước cho em còn chuẩn bị nha.
- Biết vậy đã.

Thế đấy, cô đã xuống nước mà anh ta vẫn con không biết điều, thật chỉ muốn lao đến mà chửi vào cái bần mặt đáng ghét kia 1 trận. Nhưng bây giờ cả nhà đang đông đủ, cô sợ mọi người nghe thấy lại rắc rối, nên tự nói với lòng mình:

- Nhịn, một điều nhịn là chín điều lành, không có gì mà phải tức giận cả, cố gắng mỉm cười, vui vẻ lên nào.

Nhưng dù có tự nhủ hàng ngàn hàng vạn lần như thế, thì cũng không tránh khỏi cãi nhau, khi mà chồng cô vẫn giữ mãi cái bần tính ấy.

Người chứng kiến những cảnh cãi vã của vợ chồng hạnh nhiều nhất lại là Nacer, người luôn khiến hạnh không dám nhìn thẳng vào mắt mỗi khi nói chuyện. Vì với hạnh, ánh mắt của Nacer dường như đọc được cả những gì mà cô nghĩ trong đầu.

Lần cãi nhau gần đây nhất với chồng, cũng là lần cãi nhau lớn nhất từ trước đến nay, chính là khi cô mang bầu sang tháng thứ 8.

Lần ấy cô có đề nghị chồng chờ đi mua một ít đồ sơ sinh, phải khó khăn lắm anh ta mới đồng ý chờ cô đi. Nhưng rồi, đến khi thanh toán anh ta lại sững cò lên mà mắng hạnh:

- Cô có bị điên không, mà mua hết ngàn này tiền, cô có biết suy nghĩ không mà định mua lên đến 900EURO. Bỏ bớt lại, mua những gì cần thiết thôi.

Bị chồng lớn tiếng mắng chửi ngay giữa cửa hàng, Hạnh xấu hổ lắm, nhưng vẫn phải cố dục giọng mà nói với chồng:

- Danh sách này là Marie đưa cho em, trong đây tất cả mọi thứ đều cần thiết cho con mình.
- Cô đừng có mà cái gì cũng đổ thừa cho Marie, cô là mẹ, cô phải tự biết cái gì cần cái gì không. Tiết kiệm được cái gì thì cố mà tiết kiệm, có vất vả kiểm tiền đâu mà cô biết xót.

Hạnh khẽ lay tay chồng như muốn nhắc nhở anh ta rằng xung quanh đây có nhiều người đang nhìn. Nhưng anh ta cũng chẳng bận tâm, anh ta hất mạnh tay cô ra, mạnh tới mức cô phải lao đảo lùi lại phía sau mấy bước.

Thế mà anh ta chẳng có 1 tia nào lo lắng cho cô hay cái bụng bầu 8 tháng kia, vẫn thản nhiên chỉ vào mặt hạnh mà bảo:

- Một là cô bỏ bớt lại, cái gì thật sự cần thiết thì lấy, hai là về không mua sắm gì nữa. Xin đồ cù của thằng Karim, con trai Marie mà dùng tạm.

Con giận giữ trong hạnh thật sự đã khiến cô mất bình tĩnh, từ trước đến nay hạnh luôn cố gắng nín nhịn anh ta để cho êm cửa êm nhà. Nhưng mà lần này, lần này như một giọt nước tràn ly, nó khiến cho cô bất buộc phải thay đổi. Cô nhìn thẳng vào mắt Andrew mà hét lên:

- Con người anh lúc nào cũng chỉ có tiền, tiền với anh nó quan trọng đến thế hay sao.

Andrew nhếch mép cười khẩy đáp:

- Vậy ngày ấy tôi không có tỏ ra mình là kẻ nhiều tiền thì chắc chó gì cô đã chịu lấy tôi. Đúng không, tôi chỉ biết đến tiền, vì tôi có một cô vợ tham tiền cò hiểu chưa.
- Đúng, tôi thừa nhận ban đầu tôi lấy anh vì tiền, nhưng bây giờ, những thứ này là tôi mua cho con anh. LÀ con của anh đấy anh biết chưa, hay đến ngay cả máu mủ ruột thịt của mình anh cũng tính toán.

- Có gòì thì tự kiếm tiền mà mua, tiền mồ hôi nước mắt, chứ không phải giấy lộn mà có hoang phí.

Như chưa thoả mãn, anh ta đá mạnh vào chiếc giò dưới chân mà quát:

- Đẹp hết, dẻo phải mua bán gì cả, con tao dẻo có những thứ này cũng dẻo chết được đâu.

Toàn bộ đồ sơ sinh mà cô vừa mới nâng niu chọn lựa từng chút một đều bị anh ta thẳng chân đá xuống nền đất lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Lấy Chồng Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Hạnh đưa ánh mắt ái ngại lên nhìn cô bán hàng nói:

- Cháu xin lỗi, để cháu nhặt lên và chất vào chỗ cũ ạ.

- Ừ không sao đâu.

Cô bán hàng đưa ánh mắt thương hại nhìn hạnh, khiến hạnh vội vã né tránh, nhưng dường như tất cả những ai có mặt ở đây đều dùng ánh mắt đó nhìn cô. Một vài người xì xào với nhau:

- Trẻ thế mà đi lấy cái thằng già ấy làm gì cho phí một đời người.

- Thấy bảo vì tiền còn gì. Mà cái thằng ấy vừa già vừa keo kiệt, tình tình thì không ưa nổi.

- Nghĩ sao mà vợ bụng to thế này anh ta lại bỏ đi về trước thế kia nhì. Đúng là cái loại hãm hết chỗ nói, khổ thân cô vợ, trẻ trung xinh đẹp mà tiếc quá.

Hạnh nghe thấy câu bỏ về trước thì giật mình nhìn lên, nhưng mà bóng dáng chồng cô đã khuất xa. Hạnh tủi thân mà ứa nước mắt, anh ta thừa biết cô không có đồng nào trong người, mà vẫn nhẫn tâm bỏ cô ở lại.

Thu gom xong đồng đồ, hạnh lồm lũi bước ra via hè đứng, cô cứ đứng đó mà khóc, khóc mãi cho đến khi điện thoại reo cô mới ngừng. Là mẹ chồng cô gọi, chắc hẳn bà thấy chồng cô về một mình nên lo lắng gọi cho cô đấy mà.

Hạnh cố gắng dùng giọng bình thường nhất có thể để trả lời:

- Con nghe đây mẹ.

- Con đang ở đâu đấy.

- Con, con đang ở trên thị trấn mẹ ạ.

Nói xong câu ấy cũng là lúc Hạnh không thể kìm được tiếng nấc của bản thân, Bà Funny có lẽ cũng nghe thấy nên lo lắng hỏi:

- Con sao thế,đứng khóc, cụ thể là con đang đứng ở đâu để mẹ bảo em đến đón. Mẹ hỏi mà cái thằng chết bầm kia nó không nói.

Hạnh ngược mắt lên nhìn biển hiệu trên đầu và máy móc dọc địa chỉ được ghi trên đó cho mẹ chồng. Bà an ủi cô thêm mấy câu nữa rồi dặn cô đứng đó chờ và tắt máy.

Hạnh nhẹ nhàng xoa tay vào bụng nói chuyện với con:

- Xin lỗi con, mẹ đã chọn nhầm bố cho con mất rồi.

Càng nghĩ Hạnh càng tủi thân, càng nhớ nhà, cô thật sự muốn bỏ lại tất cả mà về với quê hương, với bố mẹ và các em. Ở đó đói nghèo một chút, nhưng lại ấm áp, không giống như nơi này.

- Sao chị không vào đâu đó ngồi cho đỡ mệt, đứng thế có mỏi chân không.

Hạnh bàng hoàng nhìn lên, ban này mẹ chồng cô bảo, hỏi địa chỉ để em đến đón. Cô cứ nghĩ bà sẽ bảo Marie đến đón cô, thật không ngờ lại là Nacer. Đã để cậu ta thấy bộ dạng thảm thương của mình mất rồi.

Hạnh vội vàng lau nước mắt rồi lý lý nói:

- Tôi không sao.

- Chị đi mua đồ sơ sinh mà, sao đứng đây người không thể.

Hạnh bậm môi cô không để bản thân mình khóc to, một lát sau mới nói:

- Tôi, tôi...

- Thôi thế này nhé, em đưa chị sang quán nước bên kia, chị ngồi đó đợi em 1 lát, tầm 30 phút thôi rồi em chờ chị về được không?

Hạnh xua tay đáp:

- Chú bận gì cứ làm đi, tôi đứng đây chờ cũng được.

Nacer dựng xe bên đường, kéo tanh Hạnh nói:

- Em bận chút thôi, chị đang bầu bí đứng đây coi sao được, cứ sang bên kia mà uống cốc nước cho đỡ khát.

Hạnh giật mạnh tay mình ra, khiến Nacer thoáng bất ngờ. Cô gần như khóc trả lời:

- Nhưng, tôi, tôi không có đem theo tiền.

Nacer lắc đầu, dùng ánh mắt chán thành nhất mà hỏi hạnh:

- Anh Andrew không đưa cho chị chút nào để phòng thân hay sao?

Hạnh không đáp, chỉ mím chặt môi mà lắc đầu. Andrew nhìn cái bộ dạng ấy của Hạnh xót xa nói:

- Thôi được rồi, chị cứ sang bên đó đi, đừng lo gì cả nhé.

- Nhưng,

- Thôi nào, chẳng lẽ chị em không mời chị nôi 1 cốc nước hay sao? Để em dẫn chị sang chị thích gì cứ gọi, em mời, ok.

Nacer còn cố tình nháy máy bày trò cho hạnh cười, vì sự dễ thương ấy nên Hạnh cũng gật đầu đồng ý.

Ngồi chờ một lát thì Nacer quay lại, trên tay nào bọc lớn bọc nhỏ khiến cho Hạnh khá thắc mắc. Khi Nacer tới gần cô mới nhìn rõ chúng là đồ sơ sinh. Một lần nữa Hạnh lại không khống chế được cảm xúc của bản thân. Cứ thế đứng hình nhìn Nacer mặc cho nước mắt rơi.

Thấy phản ứng của Hạnh Nacer nói:

- Chị sao thế?

- Những thứ này là...

- À thật ra, thật ra là anh Andrew có nhờ em mua giúp chị những thứ này, chuyện ban sáng của chị, em có nghe qua, em nghĩ có lẽ anh ấy cũng nhận ra anh ấy sai rồi.

Hạnh thừa biết Nacer nói dối, cô hiểu tính cách của chồng mình mà, cứ cho là anh ta nhờ Nacer tới giúp cô mua đồ đi, thì chắc chắn sẽ chẳng mua nhiều đến thế này đâu, chúng còn nhiều hơn cả những gì ban đầu cô chọn nữa mà. Chưa kể đến Nacer vừa nói vừa áp úng, là cô đã đủ hiểu.

Nhưng đây là nơi đông người, Hạnh không tiện bóc mẽ nacer. Hơn nữa mua cũng đã mua rồi, không lẽ bắt cậu ta đem trả lại. Mà làm rõ chuyện này chỉ khiến Hạnh thêm ngại với Nacer, nên cô chọn cách im lặng. Già bộ là mình ngốc, tin vào những câu nói ban này.

Bản thân Hạnh cũng khác sâu ân tình ngày hôm nay của Nacer dành cho mình, nếu có cơ hội nhất định cô sẽ đền đáp.

Cứ thế, Hạnh lẳng lặng ngồi lên xe để Andrew đưa về, cô cứ thế ngáy giấc ngồi nhìn mấy bọc đồ sơ sinh trên tay mà suy nghĩ vẩn vơ.

Được một đoạn Nacer phả vờ bầu không khí im lặng bằng câu hỏi ngập ngừng:

- Chị dâu này, chị với anh Andrew vẫn ổn chứ.

- Sao chú lại hỏi vậy?

- Không có gì đâu, chỉ là hình như em thấy giữa hai người có 1 chút khoảng cách.

Quả đúng là Nacer, không điều gì cô thế qua mắt được cậu ta, biết thì sao bây giờ nhỉ, không lẽ Hạnh lại đi nói xấu chồng với em chồng. Mà không nói thì Hạnh thấy bí bách lắm, tâm sự với chị Phúc cũng nhiều, nhưng chị không ở đây, nên không thể hiểu hết được hoàn cảnh của cô.

Nacer thì khác, cậu ta hiểu rõ tính cách anh trai mình, cũng như thấy được cuộc sống hàng ngày của Hạnh, biết đâu trái lòng rồi, cậu ta sẽ cho cô 1 vài lời khuyên hữu ích thì sao?

Nghey vậy nên hạnh quyết định kể cho Nacer nghe về mối quan hệ giữa mình và chồng. Cô chỉ nghĩ đơn giản là tìm 1 người để trái lòng, và xin những lời khuyên chân thành. Mà không hề biết rằng, chính quyết định đó đã đem đến sóng gió cho cuộc đời cô.

Cũng từ sau lần ấy, bất kể có chuyện gì buồn Hạnh đều tìm Nacer tâm sự. Khi thì cậu ấy chỉ lắng nghe hạnh nói, cũng có khi thì khuyên hay an ủi Hạnh 1 vài câu. Nhưng cũng có lần Nacer thẳng thắn nói chuyện với anh trai để góp ý, kết quả là hai anh em cãi nhau một trận lớn.

Những ngày sau đó Hạnh có người tâm sự nên cũng vui vẻ hơn hẳn, còn với chồng, cô ngầm coi anh ta như không khí. Vậy àm anh ta chẳng biết điều, suốt ngày đi ra đi vào nhìn cái đồng hồ sơ sinh cô xếp gọn gang ở góc phòng mà đá thủng đụng nia.

Nào là bóng gió rằng cô có quỹ đen, rồi là tiêu hoang phí, không biết thương chồng làm việc vất vả. Hạnh nghe thấy nhưng cũng chỉ cười khẩy không thèm đáp. Nacer nói rồi, tính anh ta như thế, tốt nhất là chị cứ vờ như không nghe thấy, anh ấy nói chán sẽ tự thôi.

Quả đúng thế thật, chồng cô nói mãi không thấy cô đáp lời thì cũng hậm hực mà bỏ đi. Nhiều lần cô còn nhìn thấy rõ quai hàm của anh ta nổi lên, khi mà anh ta tức cô tới nổi nghiền răng ken kết vào nhau.

Trước đây, Hạnh nghĩ, ở nhà chồng có nỗi chồng là thần thiết nhất, nên luôn nhẫn nhịn, làm lành trước, để mà có người lâu lâu nói đắm ba câu chuyện. Nhưng bây giờ Hạnh tìm được tri kỷ rồi, Hạnh cóc cần anh ta nữa.

Cuối cùng thì anh ta cũng lại xuống nước mà nói chuyện với Hạnh trước:

- Này, anh định đặt tên con gái mình là Julie có được không?

Thôi thì anh ta đã chủ động mở lời, thì Hạnh cũng nên đáp lại, chứ không lại gãi náo đứt dây thì khổ. Hạnh hồ hững nói:

- Tuy anh, nhưng hình như bố cũng nghĩ ra tên cho con bé rồi thì phải.

- Con mình mình phải đặt chứ, quyết định thế nhé.

- Sao cũng được.

Nói đắm ba câu chuyện cùng nhau, anh ta lại bắt đầu lần mò cơ thể Hạnh, Hoá ra là anh ta thèm khát, nên mới chủ động nói chuyện trước với cô. Cô lại tưởng anh ta đã nghĩ thông suốt.

Hạnh khó chịu nói:

- Anh không thấy em bầu to thế này còn đòi hỏi nữa à?

- Có sao, trên mạng người ta vẫn báo quan hệ được đến lúc đẻ còn gì.

Rồi chẳng chờ Hạnh nói gì, anh ta cứ thế ngấu nghiền cơ thể cô. Hạnh thì vẫn vậy, vẫn nằm im như khúc gỗ không cảm xúc. Trong đầu ngoài suy nghĩ mong mong cho anh ta làm nhanh chóng để cô được nghỉ ngơi, thì không hề có 1 chút ý niệm nào khác.

Thế rồi bình yên chưa được bao lâu, sóng gió lại một lần ập đến với cô. Lần đó là do Hạnh đi khám thai bác sĩ nói em bé chưa quay đầu, lại bị dây rốn quấn cổ 2 vòng, nên khả năng cao là sẽ sinh mổ.

Hạnh có về nhà bàn với chồng sẽ đăng ký sinh mổ chủ động. Nhưng anh ta gạt đi còn mắng Hạnh là:

- Làm mẹ mà không biết nghĩ cho con, sinh thường mới tốt cho con bé, sinh mổ rồi sau này nó hay bị bệnh về đường hô hấp thì sao?

- Đầu phải em không muốn sinh thường, em cũng biết là sinh thường sẽ tốt cho con. Nhưng mà hiện tại 9 tháng rồi con vẫn chưa quay đầu, ngội ngược như thế làm sao mà sinh thường được. Còn chưa kể đến việc bị dây rốn quấn cổ nữa. Nếu mà cố sinh thường mới là hại cho con đó.

- Tôi chẳng hiểu cô là loại người gì nữa, có ăn vói đẻ cũng không xong.

- Anh vừa phải thôi bây giờ chẳng may nó bị thế chứ tôi muốn thế à, anh nhìn lại bản thân mình xem đã biết cách làm cha chưa, đến mua đồ cho con anh còn đang tiếc thì anh có tư cách gì mà dạy nghiền tôi. Sinh cũng là tôi sinh, đau đớn cũng mình tôi phải gánh chịu, anh dạy nghiền cái gì. Đừng nói với tôi là sinh mổ tốn kém hơn sinh thường nên anh tiếc đấy nhé. Nếu mà thế thì thật sự con người anh không còn từ gì có thể miêu tả được nữa rồi.

Quả thật sự việc lần trước hạnh vẫn còn ghim trong lòng sự hận thù lớn lắm, hôm nay lại đang tức giận nên Hạnh nói hết ra luôn. Tiếc là Andrew lại cho rằng như thế là Hạnh lão, anh ta luôn có suy nghĩ rằng hạnh nhỏ tuổi, nên không biết gì. Anh ta tự cho mình cái quyền dạy dỗ hạnh, bởi vậy thấy hạnh chửi ngược lại. Andrew tức lắm, lấy ngay chiếc cốc trên bàn ném về phía cô.

Cũng may hạnh tránh được, chiếc cốc đập vào tường rồi rơi xuống sàn nhà vỡ “ Choang”.

Hạnh sững sờ nhìn chồng, cô như không tin vào mắt mình, không ngờ chồng cô lại hội tự tát cả những điểm xấu xa của các ông chồng trên đời đến vậy.

Nacer ở phòng bên cạnh nghe thấy tiếng vỡ thì chạy sang hỏi:

- Có chuyện gì thế?

Chỉ chờ có thế Hạnh ỏ khóc nức nở mà kể hết những ám ức mà bản thân phải chịu nãy giờ. Nacer nghe xong, dường như đã hiểu hết mọi chuyện quay qua nhìn anh trai nói:

- Anh nói thế mà nghe được à, sinh thường hay sinh mổ đâu phải muốn là được. Tại sao mỗi lần chị đâu đi khám anh không đi cùng để mà nghe bác sĩ tư vấn, nghe để về mà thông nào. Anh bỏ mặc chị ấy xoay sở một mình bây giờ lại quay qua mà dạy nghiền.

- Mày không nhìn thấy tao bận trăm công nghìn việc hay sao mà còn hỏi, tao còn phải đi làm, đi làm để nuôi cái tàu há mồm này này.

Anh ta gọi Hạnh là cái tàu há mồm, có nghĩa là anh ta coi cô như 1 gánh nặng vậy. Cười cũng là anh ta nhờ môi giới đến để tiếp cận cô, đưa cô về đây cũng là anh ta tự nguyện. Bây giờ anh ta lại nói như thể cô làm khổ anh ta vậy. Hạnh còn chưa kịp lên tiếng thì Nacer đã gắt lên:

- Thôi thôi, anh lấy lý do bận với ai, chứ em thì quá hiểu công việc của anh rồi. ANH chấp nhận lấy chị ấy, thì những lúc chị ấy bầu bí, sinh đẻ mẹ nhọc anh phải chăm sóc là đương nhiên. Mà chị ấy cũng chẳng chơi không đâu, hàng ngày ai nấu cơm cho anh ăn, quần áo anh thay ra ai giặt. Rồi sau này có con rồi, dù thứ phải chi tiêu thì chẳng biết anh còn kể công đến đâu.

Hạnh thật sự cũng muốn chi vào mặt chồng mà chửi lắm, nên thấy Nacer nói hộ nỗi lòng mình cô hà hể lắm. Nhưng mà tình hình giữ hai người có vẻ căng thẳng, cô sợ nếu cứ tiếp tục như thế họ sẽ cãi nhau to, thế nên mới lên tiếng can ngăn:

- Thôi chú ạ, anh ấy đi làm nên tôi cũng không dám trách, chủ đừng nói anh ấy nữa kéo lại bất hoà.

- Chị cứ kệ em, hôm nay em phải nói cho anh ấy biết mà nghĩ lại, không thể để anh ấy cứ mãi ích kỷ chỉ biết yêu bản thân mình như thế được.

Andrew đứng bên cạnh, nhìn 2 người nói qua nói lại thân tình, thì sõi mau chỉ tay vào mặt Nacer mà chửi:

- Chuyện của vợ chồng tao, tao tự biết giải quyết, mày xía vào làm gì, tao thế nào cũng kể mẹ tao, biến ra khỏi phòng tao nhanh lên.

Nacer cũng chẳng vừa, cậu ta nhìn thẳng vào mặt anh trai mà lớn giọng nói:

- Đã ngon còn bảo thủ, sinh thường hay sinh mổ thì người phụ nữ cũng phải trải qua bao cơn đau đớn, mới sinh được cho anh đứa con. Thay vì lời cảm ơn, lại quay ra day nghiến, trách móc chỉ vì vợ mình không thể sinh thường. Đứng là ngu ngốc.

- Mày tin tao và vợ mồm mày ra không, mày nói cái gì thẳng kia, mày gọi mày lấy vợ rồi tự đẻ con để mà cảm ơn, tao thế nào cũng đến lượt mày dậy biết chưa? Cút.

Tình hình càng ngày càng căng thẳng, mẹ chồng và bố chồng cô ở dưới nhà nghe ồn ào cũng đang đi lên, Marie thì đi thăm con chưa về. Lên tới nơi thấy 2 thằng con trai đang mặt đỏ tái tai chửi nhau, còn Hạnh bụng to vượt mặt ở giữa can ngăn, mẹ chồng có vội hỏi:

- Hai cái đứa này, chúng mày có chuyện gì mà cãi nhau.

Bạn đang đọc truyện *Lấy Chồng Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Không ai đáp lại lời bà, mà vẫn nhìn nhau thách thức, thấy thế Hạnh lên tiếng để mong xoa dịu tình hình:

- Dạ vợ chồng con có chút bất đồng quan điểm về việc sinh con, nên con có nhờ Nacer góp ý giúp, không ngờ hai người họ lại cãi nhau mẹ ạ.

Bà Funny lắc đầu ngán ngẩm nói:

- Hai cái đứa này từ nhỏ chúng nó đã không hợp nhau rồi, cứ động nói cái gì cùng nhau là không quá 5 phút sẽ cãi nhau ngay. Lần sau có chuyện gì con nói với mẹ, mẹ sẽ giải quyết cho, Nacer nó là đàn ông không hiểu gì về mấy cái chuyện sinh đẻ này đâu, mặt công anh em nó lại cãi nhau bất hoà thêm.

Hạnh biết mẹ chồng dù nói rất nhỏ nhẹ, nhưng hàm ý trong câu nói vẫn là đang trách tội cô, nên cúi mặt đáp:

- Dạ, con biết rồi, con xin lỗi mẹ.

Bố chồng có tiến đến kéo tay Nacer:

- Thằng này đi về phòng ngủ đi, phòng riêng của anh chị, vào làm gì.

- Con thấy anh ấy lấy cốc ném chị đầu nên con mới sang góp ý, chứ chẳng phải chị đầu gọi con đâu. Bố xem chỉ vì chị đầu ngồi thai ngược, phải sinh mổ mà anh ấy chửi bới và ném cốc vào chị ấy như thế có chấp nhận được không?

Nghe Nacer nói xong chồng cô càng sôi máu nhào tới mà chửi:

- Chúng mày bây giờ con bênh nhau trước mặt tao cơ đấy, thẳng kia mày nên nhớ tao mới là chồng nó. Nên tự điều chỉnh lại thân phận của mình cho vừa mắt mọi người đi đừng có mà quá lố.

Không biết Nacer nghe xong câu ấy phản ứng thế nào, nhưng Hạnh thì có chút giật mình. Quá đúng là thời gian gần đây cô và Nacer có chút thân thiết, nhiều khi hạnh còn cảm thấy giữa cô và Nacer còn thân thiết hơn cả cô với chồng mình. Nhưng mà đối với cô đó chỉ hoàn toàn là quý mến giữa người thân trong gia đình. Chưa từng có suy nghĩ nào khác, nhưng mà bố mẹ chồng Hạnh thì khác.

Mẹ chồng cô nghiêm mặt nói:

- Nacer việc nhà anh chị thì để anh chị giải quyết với nhau, có như thế nào cũng chưa đến lượt con lên tiếng. Còn Hạnh, từ nay về sau có gì thì nói với mẹ hoặc Marie cũng được. Cái gì tránh được thì nên tránh, hạn chế được thì hạn chế con ạ.

- Vâng, con hiểu thưa mẹ.

Mẹ chồng Hạnh thấy con dâu có vẻ hiểu chuyện, hơn nữa ngoài việc bà thấy dạo này cô và Nacer hay nói chuyện với nhau ra thì cũng không có gì quá đáng, nên cũng khẽ gật đầu, nhìn đến Andrew bà không khỏi khó chịu mà cao giọng nói:

- Còn Andrew mẹ không nói đến không có nghĩa là mẹ đồng tình với con đâu. Vợ con bầu bí vất vả, con không quan tâm đưa con bé đi khám mà toàn đùn đẩy cho người khác, nhiều lần mẹ thấy, nhưng mẹ không muốn can thiệp quá sâu vào chuyện vợ chồng con nên mẹ không nói. Nhưng hôm nay là con sai trước, mẹ đã xem phiếu siêu âm và kết luận của bác sĩ, cũng chính mẹ khuyên vợ con nên đi mổ chủ động, chọn ngày, chọn giờ sau này đường công danh đứa bé sẽ may mắn thuận lợi hơn. Còn việc Nacer nó nói là do nó quan tâm đến 2 đứa, con đừng nghĩ đi hướng khác mà bất hoà.

- Thì con có bảo không đẻ mổ đâu, tại cô ta láo nên con phải dậy dỗ chứ con có cảm đoán cô ta đẻ mổ đâu.

Bố chồng cô thấy con trai vẫn có chấp thì tiến thêm mấy bước, phát mạnh vào lưng Andrew mà bảo:

- Cái thằng này, mẹ mày nói thế mày còn chưa hiểu ra à, mày xưng hô với vợ mày như thế à? Cái chuyện đẻ đẻ tao không biết, nhưng riêng cái chuyện mày chửi con bé, rồi ném cốc vào con bé là tao đã không thể chấp nhận được rồi. Mày nhìn xem bao nhiêu năm qua đến nặng lời với mẹ mày tao còn không nổi, vậy mà mày học ở đâu cái thói vũ phu ấy hà thẳng kia?

- Bố khác, con khác, mà cô ta cũng tránh được rồi chứ có trúng đâu mà nặng hết cả lên.

Đến nước này mà chồng cô vẫn còn có bao biện được cho bản thân thì quá thật Hạnh chẳng còn từ nào để mà miêu tả nỗi thất vọng của mình nữa. Nếu không phải Hạnh đoán được trước, thì có phải đã ăn trọn chiếc cốc rồi không. Hay với anh ta phải khi nào có cháu đầu đốn, hay đổ máu vì anh ta mới là có chuyện.

Thật vậy tới mức ngay cả khóc cô cũng cảm thấy là lãng phí với anh ta, như hiểu được tâm trạng của cô Nacer nói:

- Chị dâu kệ anh ấy đi, không việc gì phải buồn cả, chị còn có em, có mọi người cơ mà, nghĩ nhiều lại...

- Nacer, mẹ vừa nói thế nào.

Giọng nói đanh thép của mẹ chồng tới cắt lên khiến cho cả nhà ai nấy đều phải nhìn bà. Hạnh không trách bà, ở vào địa vị của bà có lẽ Hạnh còn làm hơn thế nữa. Bởi vậy Hạnh chỉ đưa ánh mắt ra hiệu cho Nacer biết là mình không sao chứ chẳng dám nói gì.

Bố chồng cô thấy không khí ngột ngạt thì nói:

- Thôi, thôi muộn rồi, thằng Nacer về phòng, cái Hạnh cũng nghỉ sớm đi, còn thằng Andrew xuống nhà nói chuyện với bố mẹ.

Không ai nói lời nào hay tỏ ý phản đối ông, mọi người lần lượt dời đi, còn lại mình Hạnh ở trong căn phòng. Cô tiến tới đóng chặt cửa rồi gục xuống mà khóc nức nở.

Lúc này không ai nói gì nhưng nước mắt Hạnh cứ thế thi nhau rơi ướt đầm khuôn mặt. Vừa khóc vừa tự trách bản thân mình dại khờ khi bước chân vào một cuộc hôn nhân không tình yêu thế này.

Giá mà Hạnh đủ mạnh mẽ như chị Phúc vẫn nói, thì có lẽ cô đã đứng lên, bỏ lại sau lưng mọi thứ mà rời đi. Tiếc là mỗi lần Hạnh nghĩ tới điều đó thì hành ảnh bố mẹ, rồi đứa con đó hòn trong bụng lại xuất hiện trước mắt. Làm mòn đi cái ý chí, quyết tâm của cô.

Lần này Hạnh mệt rồi, chẳng đủ sức mà đi đâu, cũng không muốn phải làm lại nữa. Cô chỉ muốn bản thân mình được giải thoát, giải thoát khỏi nơi đây, khỏi người chồng vô tâm, ích kỷ kia mà thôi.

Cô tiến lại chỗ những mảnh cốc vỡ, nhặt một mảnh to nhất, đặt lên cổ tay mình. Mảnh cốc sắc lẹm chạm vào da thịt có rớm máu, nhưng cô lại chẳng cảm nhận được gì. Trong đầu cô chỉ thấy ngột ngạt, thấy muốn được thoát ra khỏi nơi này.

Ngay khi Hạnh định cứa sâu mảnh vỡ thêm nữa, thì bé con trong bụng cô đập mạnh vài cái. Những cú đập đúng lúc ấy đã thức tỉnh Hạnh, phải rồi, con cô đâu có tội gì, con bé thậm chí còn chưa được nhìn thấy anh nắng mặt trời kia mà.

Cuộc sống đau khổ này chẳng phải ban đầu do chính cô lựa chọn hay sao, có sao lại bắt con cô gánh chịu cơ chứ.

Nghĩ vậy hạnh vội vàng ném mảnh vỡ xuống đất rồi vô thức lùi lại mấy bước. Lúc này phía ngoài cửa phòng có tiếng gõ cửa và tiếng Nacer khe khẽ hỏi:

- Chị dâu, chị có sao không, chị vẫn ổn chứ.

Hạnh toan tiến đến mở cửa, nhưng những lời nói của chồng và mẹ chồng ban này khiến cô không thể nào bước tiếp. Hạnh cứ đứng đó ngầy ngốc nhìn ra cửa mà khóc, không tiến thêm, cũng chẳng trả lời Nacer.

Ngoài kia Nacer hỏi thêm mấy câu không thấy hạnh đáp lại thì cũng rời đi. Hạnh lau nước mắt và đi băng bó sơ qua vết thương trên tay rồi mau chóng lên giường. Ngày hôm nay mệt rồi, hy vọng sau một giấc ngủ dài tình duyên mai sẽ khác.

Còn nếu không thể khác được, thì sau giấc ngủ ấy cô cũng khỏe hơn để chống chọi với sóng gió của cuộc hôn nhân này đem lại. Từ nay cô lại bắt đi một người để tâm sự, đồng nghĩa với việc nỗi buồn trong lòng của cô lại chất chứa nhiều thêm.

Nhưng không sao, chỉ vài ngày nữa thôi là bé con của cô chào đời rồi, khi ấy cô sẽ tha hồ mà có người trò chuyện, lại chẳng sợ bị mọi người hiểu lầm dị nghị.

Chồng cô xuống dưới nhà nói chuyện khá lâu mới trở lên, khi thấy anh ta mở cửa phòng, ban đầu Hạnh định vờ ngủ để tránh mặt. Nhưng rồi cô lại tò mò muốn biết sau khi nói chuyện với bố mẹ chồng, thái độ của anh ta thế nào, vì thế cô xoay hẳn người lại nhìn.

Anh ta khá bất ngờ vì cơ nhỡ hạnh đã ngủ, nhưng sau đó lại bình tĩnh tiến đến giường nằm. lát sau dường như cảm nhận được ánh nhìn nóng hổi của Hạnh phía sau lưng, anh ta nói:

- Ngày mai mẹ sẽ đi xem ngày tốt, sau đó tôi sẽ đưa em đi đăng ký lịch mổ chủ động.

Chỉ một câu đơn giản như thế, không giải thích, không nhắc lại chuyện vừa rồi, nhưng lại khiến lòng hạnh nhẹ nhàng hơn.

Thật ra thì những ngày đầu mới làm vợ, sau mỗi lần gần gũi hạnh cũng thêm lần được chồng ôm vào lòng, rồi nói lời xin lỗi. Nhưng mà ngày tháng dần qua, cái khao khát ấy đã chết tự bao giờ, vì cô biết chồng cô chỉ có lẽ đi, chứ làm gì có chuyện xin lỗi hay làm lành trước.

Ngày hôm nay anh ta chủ động nói như thế, đồng nghĩa với việc anh ta nhận ra mình đã có phần quá đáng. Như thế là tốt lắm rồi, nên hạnh cũng chẳng muốn bới bèo ra bọ làm gì nữa. Xét cho cùng cãi nhau xong người mệt mỏi, người khổ sở nhất vẫn chỉ là cô. Vậy thôi, cứ mắt nhắm mắt mở cho qua cho dễ sống.

Nhắc đến thời gian cô lại nhớ đến ngày kỷ niệm tròn 1 năm ngày cưới. Buổi tối hôm ấy cô đã cầu kỳ nấu một vài món ngon, còn cẩn thận làm thêm một ít bánh ngọt nữa. Nhưng hình như chẳng ai nhận ra, mọi người chỉ khen ngon, và bảo có bầu bì thì nấu cái gì đơn giản cho nhanh, không cần cầu kỳ.

Vậy là hoá ra cô chỉ có mình cô nhớ, mình cô mất công, mất sức, thậm chí tới đó hạnh còn cố tình đứng lau bức hình cưới cho chồng thấy, vậy mà anh ta vẫn không hiểu. Còn phần 1 câu xanh rờn:

- Bầu bì cứ đứng đó mà vịn với lau chùi, lúc bị làm sao đừng có ngoạc mồm ra kêu.

Thà rằng anh ta chỉ nói nửa câu trước thì cô còn tự an ủi bản thân rằng anh ta cũng quan tâm tới cô, chỉ là không biết cách nói ngọt, đáng này...

- - - * - - - * - - -

- Nay, có nghe thấy không đấy, ngày mai nhớ chuẩn bị sẵn đồ đạc, mẹ xem được ngày nào là đi luôn đấy nhé.

Tiếng chồng cất lên kéo hạnh thoát ra được mớ bong bong luẩn quẩn trong đầu, hạnh âm ỉ từ lời chồng cho qua chuyện. Rồi xoay người lại giả bộ ngủ, anh ta cũng không nói thêm điều gì mà nhanh chóng thờ ơ đều đều.

Hạnh nằm đó, không ngủ được mà tiếp tục suy nghĩ vẩn vơ, từ bao giờ, chẳng biết từ bao giờ mà khoảng cách giữa cô và chồng lại xa nghìn trùng đến thế. Hình như lâu lắm rồi cô không còn kể cho chồng nghe về nỗi nhớ gia đình, thay vào đó cô luôn tìm Nacer để tâm sự.

Đôi khi chỉ vài lời vụn vặt như, hôm nay cái lưng của ông nội cô lại đau lên, hay có khi lại khoe với Nacer rằng mẹ cô mới điện sang nói vừa rồi bố cô đi thuyền đánh được mẻ cá lớn, gần đây nhà cô cũng thuê thêm người, mẹ cô không còn đi cùng bố nữa mà ở nhà chăm sóc các em cùng ông nội đã già.

Từ dạo mọi người tỏ ý không hài lòng về việc Hạnh và Nacer thân thiết với nhau, cô cũng hạn chế tâm sự với cậu ấy. Có đôi lần Nacer vẫn hỏi han cô, nhưng cô chỉ trả lời qua loa rằng mình ổn.

Mọi thứ hạnh cứ phải cố gắng mình lên như thế cho đến 1 tuần sau, ngày mà trước đó bà Funny đi xem nói là tốt và hợp với con gái cô, mặc dù còn cách ngày dự sinh của hạnh đến 3 ngày, nhưng cô vẫn tất tả xách đồ để chồng đưa đến viện mổ chủ động. Nói là xách đồ nhưng cũng chỉ mang 1 2 bộ đồ cho mẹ và bé mặc lúc xuất viện, còn trong thời gian ở viện thì đều mặc đồ của bệnh viện cả, nên cũng không quá nhiều.

Nhìn mấy mẹ bầu khác bên cạnh, ai ai đi cũng khó nhọc, lâu lâu lại có 1 vài người hét lên vì đau khiến Hạnh lo lắng. Đi thêm một đoạn nữa thì bất gặp vài chị khác đang còng lưng chậm rãi bước đi. Hỏi ra mới biết chị ấy sinh mổ và bây giờ đang tập đi. Theo như chị ấy nói là mỗi bước đi đau tựa như rách da, xé thịt vậy.

Khung cảnh ở đây càng khiến Hạnh hoang mang thêm bội phần, chồng cô thì đang ở trong kia làm thủ tục cho cô, phía ngoài này mẹ chồng cô dường như cảm nhận được sự sợ hãi của con dâu. Bà nắm chặt bàn tay đang run rẩy của Hạnh mà an ủi:

- Không sao đâu con, con sinh mổ người ta tiêm thuốc tê mà, sẽ không cảm thấy đau đớn gì đâu.

- Thật không mẹ, sao con nhìn ai ở đây cũng đáng sợ thế ạ.

- Thật, mẹ đảm bảo trong quá trình mổ con không hề đau đớn 1 chút nào cả, cả lòng cơ thể ra nào, hít thở sâu vào. Còn nhìn thấy những người kia đang la hét vì đau nên con sợ phải không. Họ là đang đau đẻ đấy, họ sinh thường, nhưng con sinh mổ, lại chưa có con đâu đẻ nên con sẽ không phải trải qua cảm giác đau đớn ấy đâu.

Hạnh thấy mẹ chồng phản tích có lý nên cũng an tâm mà gạt đầu, lát sau thì Andrew cũng làm xong thủ tục nhập viện cho cô. Chồng Hạnh cầm giấy tờ đi trước, mẹ chồng thì xách hành lý đi bên cạnh, cứ thế 3 người đi theo cô y tá tới phòng chờ sinh.

Khu mở ở đây nhà phía sau mà nằm tuốt trên tầng 3, cách đây nhà ban này 1 khoảng sân rộng, bởi vậy phải đi 1 lát mới tới nơi. Lên đến tầng 3 thì chồng và mẹ chồng cô phải ở phía ngoài, chỉ có một mình Hạnh là đi thay đồ và vào phòng chờ bên trong.

Hạnh cứ thế ngoái lại nhìn mọi người, mẹ chồng cô thấy thế thì bảo:

- Không sao đâu con, đi đi, mẹ ở ngoài này rồi.

Chồng cô thấy thế cũng nói:

- Cố lên.

Hạnh nhận ra từ sau lần nói chuyện với bố mẹ chồng, Andrew tuy vẫn còn đôi chút vô tâm, nhưng cách nói chuyện với cô đã nhẹ nhàng hơn trước rất nhiều. Thế nên cô cũng nở một nụ cười méo mó mà đáp lại

- Em biết rồi.

Rồi nhanh chân rời đi, sau khi cô y tá sắp xếp giường cho Hạnh xong xuôi thì bảo Hạnh nằm lên giường để đặt thuốc thụ, sau đó dặn:

- Bây giờ là 8h rồi, 10h ca mổ của chị sẽ bắt đầu, từ giờ đến lúc đó chị không nên ăn gì nhé.

- Vâng.

- Chị nghỉ ngơi đi, cần gì hoặc có gì thắc mắc thì gọi bác sĩ trực ở phòng bên cạnh, chào chị.

Hạnh gật đầu chào cô y tá, sau đó nhìn một lượt quanh phòng, ngày ở Việt Nam cô chưa từng đến những nơi như thế này nên cũng không thể so sánh được về cơ sở vật chất. Hạnh chỉ cảm nhận thấy bệnh viện ở đây khá sạch sẽ, các bác sĩ khá nhiệt tình.

Bạn đang đọc truyện *Lấy Chồng Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Hạnh lấy máy gọi điện nói chuyện với mẹ, vừa là để thông báo cho bà biết cô chuẩn bị sinh, vừa là trấn an tinh thần, bà dặn dò cô nhiều thứ lắm, nào là cần kiêng khem những gì, rồi ăn uống ra sao, chăm con thế nào... Nhiều đến mức Hạnh chẳng thể ghi nhớ nổi mà chỉ gật đầu vâng dạ như 1 cái máy vậy.

Nói một lát thì nhà có khách, nên cô đành miễn cưỡng mà tắt máy. Lúc này Hạnh mới để ý phòng của cô có 4 giường, nhưng chỉ có 2 người nữa cũng đang chờ chỗ như cô.

Lần la bắt chuyện thì được biết 1 người tên Masa, nhỏ tuổi hơn Hạnh, và là người bản địa ở đây. Người còn lại tên là Gia Hân, người Trung Quốc, chị năm nay đã 33 tuổi. Chị kể trước đây chị sang đây du học, sau đó thì tình cờ quen chồng chị, hai người yêu nhau, và chị quyết định lấy chồng và định cư luôn bên này.

Cô bé người Pháp kia có vẻ ít nói, và Hạnh cũng cảm thấy khó bắt chuyện hơn, nên cũng chỉ chào hỏi xã giao vài câu rồi thôi. Nhưng chị Gia Hân thì ngược lại, chị chủ động hỏi han về tuổi tác, rồi quê quán của hạnh, bởi vậy Hạnh cảm thân thiết hơn hẳn, mặc dù cả 2 mới chỉ nói chuyện lần đầu. Có lẽ do cùng cảnh đi lấy chồng xa xứ nên dễ thân thiết hơn chăng.

Hạnh hỏi thăm về cuộc sống của chị, hỏi chị lấy chồng xa thế có bao giờ nhớ nhà hay không?

Chị cười mà đáp:

- Có chứ em, kể cả là khi chị sang đây du học, hay như bây giờ đã lấy chồng chị đều nhớ, làm gì có ai xa quê hương mà không nhớ hả em. Nhưng chồng chị đã hứa chừng nào con chị 1 tuổi cả gia đình chị sẽ trở về quê thăm mọi người rồi.

Hạnh cúi đầu buồn bã cảm thán:

- Chị thích nhì, còn em thì chẳng biết đến bao giờ mới được về.

- Sao thế, mà bây giờ công nghệ hiện đại gọi video thấy mặt nhau suốt ngày nên cũng đỡ. Chứ hồi chị mới sang đây du học, chưa có nên nhớ nhà lắm, gọi điện đường dài thì đắt, đâu có dám gọi nhiều đâu em.

Hạnh cố gắng nặn ra một nụ cười, sau đó hỏi lại:

- Chị sang đây lâu chưa?

- Chị sang lâu rồi, chỉ ở đây cũng hơn chục năm rồi, 4 năm du học và 8 năm lấy chồng, bé đầu nhà chị năm nay lên 6 rồi em ạ.

- Vâng thế thì chị cũng quen với cuộc sống ở đây rồi nhì, em mới có một năm nên vẫn chưa thật sự quen cho lắm.

- Chị hiểu cảm giác của em mà, trước đây chị cũng vậy, mà trong nhóm cũng có nhiều người mới sang, ai cũng kể những ngày đầu khóc ướt gối vì nhớ nhà. Mỗi lần có 1 bạn nào mới vào trong nhóm tâm sự chị lại nhớ đến những ngày đầu chị đến đây. Nước Pháp tuy hoa lệ thật đấy, nhưng chẳng đâu ấm áp bằng quê hương mình đâu em ạ.

Hạnh nghe thấy chị Gia Hân nhắc đến nhóm, thì hơi chau mày nghĩ ngợi 1 lát rồi hỏi:

- Chị báo cái nhóm gì cơ?

- Em không biết hả?

- Dạ không?

Gia Hân lập tức lấy điện thoại vào Face book hướng dẫn cho Hạnh tí mị, đến lúc này hạnh mới biết hoá ra có khá nhiều hội nhóm dành riêng cho những cô gái lấy chồng tây như mình. Xem 1 lát hạnh quyết định xin tham gia vào 2 nhóm, một nhóm là Hội những cô gái Việt Nam lấy chồng Tây, ở đây có rất nhiều cô gái Việt đi lấy chồng ở các nước trên thế giới. Còn một nhóm còn lại có tên hội những cô gái Việt làm dâu nước Pháp. Ở đây chỉ dành riêng cho những người làm dâu ở nơi được gọi là "thiên đường của những tình yêu lãng mạn" như cô mà thôi.

Hạnh khá thích thú với phát hiện mới mẻ này, vậy là từ nay cô đã có nơi để trút bầu tâm sự, nhất là với những người cùng cảnh như cô thì lại càng dễ an ủi nhau hơn.

Hạnh cảm ơn chị Gia Hân, cũng không quên xin kết bạn cùng chị, sau đó ngồi trò chuyện thêm 1 lát thì bé sản phụ người Pháp đến giờ mổ nên dời đi. Ban này những thích thú của phát hiện mới khiến cô quên đi nỗi sợ hãi. Nhưng giờ nghe bác sĩ gọi tên chị kia đi mổ tìm cô lại đập liên hồi.

Thế nhưng chị Gia Hân thì không có chút nào tỏ ra là đang sợ hãi, Hạnh khẽ hỏi:

- Chị, chị không sợ à?

- Có gì mà sợ em, mình tiêm thuốc tê không cảm nhận được gì cả, chỉ cần nghĩ đến con em sẽ quen hết. Hơn nữa chị mổ lần thứ 2 rồi, nên không sợ mổ, chỉ sợ giây phút tập đi thôi em.

Tập đi, ban này Hạnh cũng gặp một chị đang còng lưng tập đi, nhìn vẻ mặt chị đau đớn ghê lắm, cô bắt giác rung mình khi nghĩ lại.

Rồi Chị Gia Hân cũng đi, trong phòng lúc này cũng có người mới vào, nhưng Hạnh không còn thiết tha nói chuyện với ai nữa. Cô còn đang bận tưởng tượng ra đủ viễn cảnh bản thân sẽ trải qua trong phòng mổ.

Giá mà lúc này cô mẹ cô ở đây thì tốt biết mấy, nhớ đến mẹ, giọt nước mắt nóng hổi lại từ từ lăn trên má Hạnh. Nhất định, cô sẽ dặn lũ em mình, ngàn vạn lần không được lấy chồng xa. Một mình Hạnh phải chịu sự thiệt thòi này là đủ rồi, cô không muốn các em mình lại đi vào vết xe đổ của mình thêm nữa.

Tiếng chuông điện thoại reo vang, là mẹ chồng cô gọi, bà hỏi thăm xem cô trong đó thế nào, rồi trấn an cô nấy câu mới tắt máy. Vậy mà chồng cô 1 tin nhắn thôi cũng tuyệt nhiên không thấy. Nói đến tin nhắn mới nhớ, ban này Nacer có nhắn tin cho cô, mà cô mãi nói chuyện với mẹ nên chưa có đọc.

Hạnh tỉnh mở ra thì có tiếng người gọi:

- Bệnh nhân Nguyễn Thị Hạnh chuẩn bị, 15 phút nữa tiến hành mổ nhé.

Tim hạnh gần như muốn rơi ra khỏi lồng ngực khi nghe cô y tá gọi tên, cô lẩm bầm "mẹ ơi, đến giờ con lên thót rồi, cầu trời phạt cho mọi thứ suôn sẻ".

Hít thở thật sâu, cô định sang bên phòng mổ chuẩn bị thì tiếng chuông điện thoại lại reo vang, là mẹ cô gọi, cô chỉ kịp bắt máy và nói vội:

- Con đi mổ đã, nói chuyện với mẹ sau.

Rồi vội vàng tắt máy để đi theo cô y tá ban này, Hạnh cảm nhận được sự run rẩy của bản thân qua mỗi bước chân.

Hạnh được chỉ định nằm lên bàn, để các bác sĩ chuẩn bị các thủ tục cần thiết trước khi mổ. Cái cảm giác nằm giữa một đồng máy móc thiết bị thật sự khiến Hạnh hoảng sợ, và muốn bỏ chạy ra ngoài. Nhưng rồi cô lại tự trấn an bản thân rằng vì con mà cô cố gắng.

Đầu tiên, Hạnh phải nằm phoi mình trên bàn mổ để cho cách bác sĩ sát trùng khu vực bụng dưới. Sau đó truyền nước và gắn đủ các thiết bị máy móc lên người Hạnh như ống thở Oxy, máy đo huyết áp, nhịp tim...

Tiếp đến Hạnh phải còng mình như con tôm để gây tê tuy sống, từng mũi tiêm xuyên vào da thật hạnh đau đớn. Hạnh cảm nhận rõ thuốc tê được tiêm vào sống lưng mình, rồi dần dần cơ thể cô nóng ran, tê dại. Có điều ngón chân của cô vẫn có thể lúc lắc theo ý được.

Vì là lần đầu nên Hạnh nào có kinh nghiệm gì, chỉ nằm im nghe theo sự chỉ dẫn của bác sĩ. Nhưng rồi bất ngờ hạnh cảm nhận được bác sĩ rạch một vết dài, sắc lẹm và đau nhói nơi bụng dưới.

Hạnh chỉ còn kịp hét lên:

- Đau quá bác sĩ ơi.

Có tiếng một vị bác sĩ nói với nhau:

- Chết rồi, thuốc tê chưa ngấm.

Vậy là các bác sĩ nhanh chóng tiêm thêm 1 lượng thuốc tê nữa, dần dần hạnh không còn cảm nhận được gì nữa. Mọi thứ diễn ra nhanh lắm, hạnh ước chừng chỉ độ vài phút là cô đã bắt đầu không còn cảm thấy đau nữa.

Hạnh chỉ lơ mơ cảm nhận được dưới kia các bác sĩ đang tiến hành mổ và lấy em bé ra. Nhưng không hề cảm thấy đau như trước.

Kháng 10 phút sau thì có tiếng em bé khóc, chỉ chờ có thế, Hạnh cũng oà khóc theo con.

Tiếng một cô y tá vang lên:

- Bé gái, 3kg8, hai mẹ con da tiếp da nhé.

Hạnh cảm nhận được chút da thịt non non của con con áp trên da thịt mình, một cảm giác ấm áp, hạnh phúc ủa về, khiến trái tim hạnh tê dại đi.

Dù khó khăn nhưng Hạnh vẫn cố nhườn cái đầu lên để nhìn ngắm con được kỹ hơn. Đôi mắt con bé vẫn nhắm nghiền, chiếc mũi nhỏ tìn hìn, còn cái miệng đang gào khóc nữa, sao mà mọi thứ lại đáng yêu đến vậy chứ. Đôi bàn tay bé xù của con, cứ thế ôm lấy Hạnh, khoảnh khắc ấy từng nơ ron thần kinh của cô đều ngập tràn tình mẫu tử.

Trộm vía bé con của cô sau khi da tiếp da với mẹ thì cũng nín ngay, không còn khóc nữa. Khi các bác sĩ hoàn thành ca mổ, cũng là lúc bé con lần tìm ti mẹ để đòi ăn.

Tất cả những điều thiêng liêng ấy, Hạnh đều bắt trọn từng khoảnh khắc. Trái tim hạnh cứ thế run lên từng nhịp sau mỗi hành động của bé con.

Thế rồi, vết mổ của Hạnh cũng được các bác sĩ xử lý xong xuôi, lúc này một cô y tá cũng tiến tới bế con gái Hạnh đi vệ sinh và khám tổng quát 1 số chỉ tiêu cần thiết. Còn Hạnh thì nằm lại 6 tiếng ở phòng Hậu phẫu để theo dõi sau mổ.

Dưới tác dụng của thuốc tê đôi mắt Hạnh cũng nhanh chóng khép lại, chẳng còn biết thời gian ngoài kia nhanh hay chậm. CHi biết đến khi nghe tiếng người gọi, Hạnh mở mắt ra nhìn, thì 6 tiếng đã trôi qua.

Hạnh được các bác sĩ thăm khám qua 1 lượt sau đó đẩy ra ngoài chỗ người nhà, ra tới đây hành lang Hạnh đã thấy mọi người ở đó đông đủ cả. Con gái Hạnh cũng được 1 cô y tá bế tới trao cho người thân. Bố chồng Hạnh là người đón tay cháu, thật ra thì Hạnh thích được Nacer đón tay con gái hơn, không phải vì Hạnh có tình ý gì với em chồng. Mà sau ngần ấy thời gian sống ở nhà chồng, Hạnh nhận ra, Nacer là người tốt tính nhất nhà. Nhưng mà sau sự việc hiểu lầm lần trước, cô đâu thể nói ra điều ấy.

Hạnh cứ thế nằm đó nhìn mọi người vây xung quanh con gái cô mà ngắm nghía. Cô nhìn thấy rõ niềm hân hoan trên gương mặt của từng người. Nhất là chồng cô Andrew, anh cứ hết cười rồi lại ngáy ngốc nhìn con gái, có lẽ anh đang xúc động không nói thành lời.

Người duy nhất đến bên Hạnh là Maire, con bé nắm tay cô hỏi:

- Chị thấy thế nào rồi, có đau không, em sinh thường nên không biết cảm giác của sinh mổ.

Lúc này thuốc tê vẫn chưa hết hoàn toàn, nên Hạnh chỉ cảm thấy 1 chút chướng bụng, và vết mổ hơi nhói 1 chút, nên cô vẫn tươi cười trả lời:

- Chỉ hơi đau 1 chút thôi.

- Julie dễ thương lắm chị ạ, chúc mừng chị nhé.

- Cảm ơn em.

Có đôi chút tủi thân vì không được chồng quan tâm, nhưng Hạnh đâu thể đi ghen với con gái mình được. Vậy nên hạnh cứ thế nằm đó quan sát từng biểu cảm của mọi người. Cho đến khi bà Funny sực nhớ ra cô, xua tay bảo con trai:

- Andrew con mau mau đẩy vợ con về phòng đi cho con bé còn nghỉ ngơi.

Andrew nhanh chóng tiến đến bên giường, ánh mắt anh ta nhìn cô có chút gì đó long lanh. Nhưng tuyệt nhiên không hề nói điều gì với cô cả.

Nacer cũng tiến đến phụ với Andrew đẩy cô đi, khi bàn tay Nacer chạm đến giường Hạnh nghe được tiếng thì thầm

- Chúc mừng chị dâu.

Tiếng nói ấy nhỏ lắm, chắc chỉ đủ để cho 3 người nghe, chồng Hạnh hơi ngẩng đầu nhìn Nacer, còn Hạnh im lặng không đáp.

Trở về phòng, Hạnh được bà Funny nhẹ nhàng đặt con gái vào lòng:

- Con vất vả rồi, cho con bé bú đi này, có thêm ăn gì không mẹ mua.

- Dạ con không.

- Uk thế cứ nằm nghỉ đi, cần gì thì báo mẹ nhé.

Một lát sau thì mọi người cũng trở về hết, đêm nay mẹ chồng Hạnh ở lại với con dâu.

Cái cảm giác lần đầu làm mẹ khiến Hạnh không khỏi lung túng, cũng may bà Funny luôn ở bên hướng dẫn cô tận tình.

Ở đây có mỗi sản phụ sẽ được bệnh viện chuẩn bị thực đơn riêng, kèm theo đó là 1 suất ăn của người nhà. Tuy là cơm bệnh viện nhưng chúng khá ngon, đặc biệt là được bày biện rất đẹp mắt.

Vệ vệ sinh cho Hạnh, cũng như con gái nhỏ đều có y tá thực hiện, cô cảm thấy đây là 1 điều may mắn, vì nếu mà phải nhờ đến mẹ chồng, thì Hạnh thật sự rất ngại.

Điều khiến Hạnh sợ hãi khi phải trải qua đó là khi hết thuốc tê, đau vết mổ cộng với con cô dạ con khiến cho Hạnh dù nằm phòng điều hoà vẫn mồ hôi đầm đìa. Mẹ chồng Hạnh nhìn thấy biểu hiện của con dâu thì nhanh chóng đi gọi bác sĩ. Vậy nên ngay sau đó cô được tiêm 1 mũi giảm đau, con đau nhanh chóng giảm dần, nhưng không hết hoàn toàn, nó chỉ dịu đi khiến hạnh tuy vẫn còn khó chịu, nhưng vẫn nằm trong ngưỡng chịu đựng được.

Nhưng đó chưa phải là điều kinh khủng nhất, điều kinh khủng nhất là khi cô bắt buộc phải tập đi. Mỗi bước đi là mỗi lần Hạnh rơi nước mắt, từ nhỏ đến lớn hạnh rất sợ đau, vậy mà ngày hôm nay phần bụng dưới của Hạnh như có ai đó đang xé toạc ra, đau đớn vô cùng.

Nếu không phải có Marie ở bên cạnh cẩn thận dìu Hạnh từng bước một, có lẽ Hạnh đã mặc kệ mọi thứ mà ngồi xuống giường nghỉ ngơi. Tuy Hạnh không kêu đau với Marie nhưng hình như con bé cảm nhận được, bởi vậy cứ chốc nọ lại nói:

- Cố lên chị, ráng chịu 1 chút nữa thôi, khi quen rồi sẽ ổn mà.

Vậy mà chồng cô nhìn thấy cảnh ấy lại hỏi 1 câu thật sự khiến Hạnh như muốn phát điên:

- Khiếp, đau đến thế cơ à?

Con đau cộng với lời nói vô tình ấy khiến Hạnh không thể nào giữ nổi bình tĩnh nên đã gào vào mặt anh ta rằng:

- Chả đau thì sao, anh bị đất tay 1 chút xịu thôi anh đã xuất xoa đau đấy, em đây bị mổ đến gần 20cm dĩ nhiên là phải đau đến chết đi sống lại rồi.

- Anh không có ý đó, chỉ là nhìn em khổ sở quá nên anh có chút ngạc nhiên thôi.

Marie biết anh trai mình vô duyên nên vội mắng át đi:

- Thôi anh mau vào trong kia với mẹ và Julie đi, tránh ra để em với chị dâu tập đi.

Andrew nhìn toàn bộ người Hạnh một lượt rồi cũng nhanh chóng dời bước, HẠnh ngoài thờ dài thì cũng chẳng biết làm cách nào để nguôi cơn giận lúc này cả.

Còn Marie thì an ủi cô thêm mấy câu rồi hai chị em lại lặng lẽ đi nhau tập đi dọc lối hành lang toàn nhưng bà sản phụ đang nhân nhó 1 biểu cảm y như nhau.

Bạn đang đọc truyện *Lấy Chồng Tây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Cũng may sang đến ngày thứ 3 thì mọi thứ dần ổn, Những cơn đau không còn làm Hạnh khổ sở nữa. Mà Hạnh cũng dần thành thạo hơn trong cách cho con ti và vệ sinh cho con. Mẹ chồng cô mà Marie thay phiên nhau ở lại với cô, chồng cô ngày nào cũng vào viện, thời gian chủ yếu là ngắm con gái, lâu lâu với liếc nhìn hạnh một chút rồi thôi.

Cô đôi chút tủi thân, nhưng rồi Hạnh lại tự an ủi mình rằng: thôi thì ít nhất anh ta cũng biết quan tâm đến con, thế là mừng rồi, chứ nếu anh ta vẫn cứ vô tâm như những ngày hay tin cô có bầu thì mẹ con cô còn khổ hơn nữa.

Bố chồng cô và Nacer sau lần đó cũng ghé thăm mẹ con cô thêm 1 2 lần rồi thôi. Bà lại ngày nào Nacer cũng nhắn tin cho cô hỏi han, có lẽ Nacer cũng hiểu những lời mẹ chồng cô nói lần trước, nên trước mặt mọi người cậu ấy luôn hạn chế tối đa tỏ ra quan tâm đến chị dâu.

- Chị và cháu sao rồi

- Cảm ơn Nacer, tôi và Julie khỏe cả.

- Chị nhớ ăn uống đầy đủ và nghỉ ngơi cho lại sức nhé, xin lỗi vì không vào viện thăm chị thường xuyên được.

Hạnh khẽ mỉm cười nhắn lại:

- Không sao đâu, chú hỏi thăm thế này là tốt lắm rồi.

- Mà chị có thêm ăn đồ Việt Nam không, em đang ở trên thành phố tiện em mua cho.

- Thôi mua bán làm gì cho tốn kém, mà tôi mới sinh xong nhiều đồ cũng phải kiêng chú ạ.

- Vậy à, vậy khi nào thích ăn gì thì báo em nhé.

Hạnh chẳng biết có phải mình vừa nhắn tin vừa cười hay không mà mẹ chồng hỏi:

- Nhắn tin với ai mà cười tươi thế con.

- Dạ, con nói chuyện với chị ngày trước làm cùng thôi mẹ ạ.

- Ừ, mới sinh xong đừng dùng điện thoại nhiều con ạ, không tốt cho mắt đâu.

- Vâng con biết rồi mẹ.

Hạnh biết nói dối là không tốt, nhưng nếu mà cô nói ra cái sự thật là cô đang nhắn tin với Nacer thì còn không tốt hơn nữa.

Mẹ đẻ hạnh, bà Hạ thì ngày nào cũng điện cho con gái mấy lần, và lần nào cũng cái bài ca muôn thủa về dạ dò, đến nỗi Hạnh chỉ cần nghe câu đầu tiên là có thể đọc được những câu sau mẹ cô sẽ nói gì.

Vậy mà bà Hạ vẫn chưa yên tâm, bà luôn cho rằng con gái còn nhỏ dại. Bà lo nó vướng về chưa biết chăm con, rồi lại sợ nó không biết đường kiêng cử, để về già sức khỏe lại ảnh hưởng. Nó lại ở xa quá, thành ra bà chẳng tới chăm bẵm được bữa nào. Ngoài việc gọi điện dặn dò ra thì bà chẳng thể nào giúp được gì cho nó.

Nhìn con gái và cháu ngoại khỏe mạnh bà Hạ mừng lắm, mỗi lần con gái tắt máy bà lại nhẹ nhàng lau những giọt nước mắt tức trào nơi khoe má.

Hạnh hiểu tính mẹ, nên không dám nói chuyện nhiều, cũng không đề cập đến vấn đề xa cách. Chỉ luôn cố gắng tỏ ra ổn nhất có thể để mẹ yên tâm.

Cuối cùng, sau 7 ngày nằm viện thì mẹ con Hạnh cũng được xuất viện, trở về nhà thật là thích. Bà funny cẩn thận làm một bữa tiệc nho nhỏ để chúc mừng.

Aí nhìn con gái Hạnh cũng phải thốt lên:

- chao ôi, sao nó giống hệt cái thằng bố nó thế này, đúng là một khuôn đúc ra có khác.

Không phải Hạnh coi thường chồng, nhưng nếu đem lên bàn cân thì về bề ngoài của Hạnh ăn đứt chồng. Nên cô đã từng mong con gái giống mẹ, nhưng mà mong muốn và hiện thực lại là 2 chuyện khác nhau.

Và có lẽ vì nó giống chồng cô như tạc, nên anh ta dù vẫn vô tâm với vợ, nhưng với con gái thì trái ngược hoàn toàn. Đôi lúc vô thức nhìn anh ta cưng nựng con Hạnh lại tự hỏi, nếu cô và chồng mình đến với nhau vì tình yêu, liệu rằng anh ta có vô tâm như thế.

Sự hồ hững anh ta dành cho cô là do bản tính anh ta như vậy, hay là do trong lòng anh ta cô chưa có chỗ đứng. Nhưng rồi câu hỏi ấy của Hạnh cũng mãi chẳng thể nào có câu trả lời, vì cuộc sống mà, làm gì có ai có thể làm lại để nhận cho mình câu trả lời được chứ.

Quý con là thế, nhưng Andrew cũng chỉ nó đùa khi con bé ngoan, còn khi con bé gắt ngủ, hoặc cần thay bỉm ngay lập tức anh ta sẽ đưa trả cho Hạnh rồi vội vã dời đi. Giống như thế anh ta sợ rằng nếu ở lại thì Hạnh sẽ nhờ anh ta làm vậy.

Ngày cả buổi tối anh ta cũng chẳng ngủ cùng mẹ con cô, mà chuyển sang phòng khác ngủ với lý do: sáng mai anh còn đi làm, ngủ ở đây con bé nó ọ ẹ mất ngủ, mai không có sức làm việc.

Ừ thì anh ta nói thế Hạnh cũng kệ, chứ có có nói lại với anh ta cũng chả được gì mà vợ chồng lại bất hoà. Hình như cũng lâu lắm rồi Hạnh toàn lơ đi những lý do vô lý mà chồng cô đưa ra. Hạnh cứ mặc định thời thì coi như không hay không biết, hiện tại cô chỉ cần chăm con thật tốt là được rồi, những thứ khác không cần quá bận tâm.

Mẹ chồng Hạnh từ ngày có cháu thì đảm nhiệm việc nấu nướng giúp cô. Ở bên này người ta không kiêng khem giống như Việt Nam. Ngay khi có thể tự mình đi lại bác sĩ đã nói:

- Sản phụ nên vệ sinh, tắm rửa sạch sẽ để tránh cơ thể tích tụ vi khuẩn dễ truyền bệnh cho con.

Ừ, cái khoản kiêng tắm kiêng gội như mẹ cô vẫn nói, Hạnh cũng không đồng tình lắm. Nhưng còn khoản ăn uống thì Hạnh thật sự không biết có nên làm theo lời mẹ cô dặn hay không. Vì bà Funny vẫn luôn nói với cô rằng:

- Con phải ăn nhiều vào, đừng có kiêng khem bất kỳ món gì. Ăn đa dạng, phong phú thì mới có sữa cho con bú. Kiêng chỉ làm cơ thể con thiếu chất, mà Julie cũng thiệt thòi mà thôi

Còn Marie thì khuyên:

- Hằng ngày chị nên bế Julie ra ngoài dạo cho thoáng, không nên ngồi nhiều trong phòng, không tốt chút nào. Ra ngoài vừa hít không khí thoáng đãng, vừa tắm nắng rất tốt cho sức khỏe đấy.

Nó trái ngược hoàn toàn với những gì mẹ đề cử dọa dẫm. Hạnh biết không phải gia đình chồng ghét bỏ cô, hay là hành hạ đày đoạ cô. Vì hằng ngày ngoài việc chăm con không một ai để cô đụng tay làm gì cả. Đồ ăn cũng ưu tiên cho Hạnh, nhưng mà hạnh con đâu cháu sớm, lại mới người khuyên 1 kiểu trái ngược nhau. Thành ra cô chẳng biết mình phải nghe theo ai, cuối cùng cứ thế trở nên lung tung vụng về, vì chẳng biết phải làm thế nào mới đúng cả.

Rồi Hạnh sực nhớ ra hội nhóm mà cô đã tham gia khi ở phòng chờ sinh, và cả chị Gia Hân nữa. Ngay lập tức Hạnh tìm chị và lên hội nhóm hỏi han kinh nghiệm. Nghe họ phân tích Hạnh nhận ra quả thực những kiêng khem truyền thống ở quê có quá thật có 1 vài thứ là hơi cổ hủ, nhưng cũng có thứ lại khá đúng.

Từ đó Hạnh cứ thế vừa hỏi han, vừa tự trau dồi kinh nghiệm, bởi vậy bây giờ Hạnh đã có thể tự tin làm một bà mẹ “biết tuốt” mà không lo làm hại đến con nữa rồi.

Không chỉ có thể mà ở trong nhóm Hạnh còn quen rất nhiều người mới, mỗi người một hoàn cảnh. Cũng có người lấy chồng tây thì một bước đổi đời, sống trong nhung lụa, chồng yêu chiều. Nhưng số đó đa phần là những cô nàng đi du học hoặc nhà giàu, không thì cũng có ít tiếng tăm, họ quen, và tự tìm hiểu nhau, giống như chị Gia Hân chẳng hạn.

Còn lấy chồng qua môi giới như Hạnh thì ít người lấy được nhà giàu lắm, đa phần chỉ kinh tế trung bình hoặc nghèo. Giống như cô nàng Huệ ở Vĩnh phúc, bằng tuổi Hạnh, cũng mới sinh con đầu lòng. Cô nàng ấy may mắn hơn hạnh là được chồng yêu, chiều, chỉ có điều mẹ chồng hơi hắc xì dầu tí tẹo.

Nhưng mà chị Hải, ở Nghệ An thì không được may mắn như thế, chồng chị chẳng những vô tâm mà còn vũ phu. Bố mẹ chồng chị thì ở riêng, mà họ cũng có quan điểm thờ ơ với mọi rắc rối của chị. Dù cho nhiều lần con dâu gọi điện nhờ bố mẹ chồng qua nói chuyện vì bị chồng đánh, ông bà cũng mặc kệ, hoặc chị nói nhiều quá thì qua nói dăm câu ba điều chủ yếu là dạy bảo chỉ cách làm vợ, làm dâu rồi lại về. Thế mà chị cũng chịu đựng được 5 năm, chị bảo sống lâu dần nó thành quen rồi trại sai em ạ. Hạnh bắt đầu hỏi:

- Khổ sở thế sao chị không về quê?

- Về làm sao được em có phải như ở Việt Nam thích là xách balo lên và đi đâu. Ở đây nó giữ hết giấy tờ tùy thân, có muốn cũng chả đi đến đâu được. Mà chị lại 3 mặt con rồi, thôi thì coi như cái số mình nó vậy em ạ.

Số, hình như lúc nào con người ta bắt lực với cuộc sống đều tìm cách đổ lỗi cho số phận. mà chẳng phải Hạnh cũng tin lời bà thấy bói rằng số cô được xuất ngoại nên mới ôm mộng viễn vông hay sao?

Cô nói chuyện với mọi người Hạnh mới nhận ra hoá cuộc sống của cô chưa phải là quá ngọt ngào. ít nhất cô còn có gia đình chồng khá tốt, có một cô công chúa đáng yêu, thế cũng hạnh phúc rồi.

Khi bé con của cô tròn 1 tháng, cũng là lúc chồng cô ốm gối về phòng ngủ, Hạnh có chút vui mừng, nhưng rồi lại có chút không quen, gần đây cô đã quen với việc chỉ có hai mẹ con với nhau, bây giờ lại có thêm chồng. Mà cái ánh mắt của anh ta nhìn Hạnh hình như có chút gì đó dục vọng, ánh mắt đó làm hạnh không được thoải mái.

Bé con của cô say giấc trong nôi, thì chồng cô cũng nhanh chóng kéo cô nằm xuống giường. Hạnh biết chồng mình muốn gì nên cô chỉ nhẹ nhàng nói:

- Đứng anh, em còn chưa hết sản dịch nữa.

- Sao mà lâu thế.

- Bác sĩ cũng nói nên để ít nhất 6 tuần mới nên quan hệ lại nữa.

- Rắc rối thật đấy.

Thật ra thì không phải là Hạnh chưa hết sản dịch, chỉ là anh ta vừa về phòng, chẳng một câu hỏi han đến vợ đã ngay lập tức đòi hỏi khiến Hạnh khó chịu. Mà từ xưa đến giờ chưa khi nào hạnh muốn gần gũi với chồng cả.

Nhìn Andrew bực dọc quay lưng lại với mình Hạnh không khỏi buồn chán. Nằm mãi chẳng ngủ được, Hạnh lại lấy điện thoại ra vào nhóm viết đôi dòng tâm sự. Từ ngày tham gia nhóm, bắt kể vui hay buồn hạnh đều lên đây chia sẻ. Mới đầu chỉ là 1 2 dòng tâm sự, dần dần hạnh trải lòng mình nhiều hơn.

Có người đọc và bình luận vì muốn an ủi, vì đồng cảm với Hạnh, nhưng cũng có 1 vài người đọc vì khen Hạnh viết hay, viết truyền cảm. Có một số bình luận còn bảo sao cô không thử viết truyện, viết truyện, ngày xưa hạnh học đốt văn, viết chả biết có ra cái gì không.

Một hai người nói Hạnh còn cười trừ bỏ qua, nhưng mà nhiều người nói Hạnh cũng nổi hứng tò mò. Hiện tại công việc của cô cũng chỉ có quanh quẩn bên con, thời gian rảnh dỗi khá nhiều. Thử viết một chút chắc cũng không mất gì, nhưng mà viết về gì, đề tài là gì thì Hạnh chưa nghĩ ra.

Sau cùng cô thấy những trải lòng của cô đa phần là những bất mãn, tui hờn trong cuộc sống gia đình. Những dòng tâm sự ấy được mọi người đón đọc nhiều lắm. Vậy tại sao cô không lấy luôn đó làm đề tài, viết về sự thật của cuộc sống “lấy chồng tây”. Coi như góp một chút công sức để cảnh tỉnh những cô gái ôm mộng như Hạnh, bớt đi một người đại diện, cũng coi như là đã giúp đỡ được họ.

Nghĩ vậy Hạnh ngay lập tức bắt tay vào viết, mới đầu thì còn phải xoá đi viết lại nhiều lần, sau dần quen thì cô viết mượt mà hơn, mọi người cũng khen nhiều hơn.

Kể từ ngày viết truyện tâm trạng của Hạnh cũng thoải mái hơn, giống như là được trút hết bầu tâm sự nên nhẹ nhàng. Tất nhiên việc Hạnh viết chuyện gia đình chồng cô không hề biết, người thân của cô ở quê lại càng không.

Hạnh chỉ coi đây như một thể giới ảo, thế giới mà Hạnh có thể sống theo ý mình. Ngay cả Hạnh cũng không ngờ được rằng truyện của mình lại được nhiều người đón đọc đến vậy.

Hạnh say mê với nó đến nỗi nhiều khi còn quên cả lịch tiêm phòng của con, nếu không phải có Marie nhắc chắc Hạnh cũng không nhớ ra.

Andrew nhiều lần thấy Hạnh cứ ôm điện thoại mà tui tui cười thì đâm ra nghi ngờ, chờ đến khi Hạnh đi tắm thì anh ta lên kiểm tra điện thoại. Nhưng lại chẳng thấy gì bất thường cả, tò mò anh ta vào Face book của Hạnh, máu ghen càng nổi lên khi thấy cái tài khoản đang đăng nhập lại là tài khoản mới, tài khoản mà anh ta không hề biết đến.

Anh ta không cần xem thêm mà ngay lập tức quy chụp cho Hạnh cái tội có gì mờ ám nên mới phải dùng 2 nick. Vậy nên Hạnh vừa bước vào phòng, ngay lập tức anh ta đi cái điện thoại vào mặt Hạnh mà rít lên:

- Nói, cái gì đây.

Hạnh thì cứ ngỡ chồng đã đọc được những đoạn truyện của mình, những đoạn truyện ấy tuy là có viết sự thật. Nhưng sự thật thì thường phũ phàng, mà chồng cô chắc chắn sẽ không thích bị đem đi kể xấu như thế, nên mới có chút lo lắng mà hỏi:

- Sao.. sao anh lại tự ý xem điện thoại của em.

- Tao là chồng, không lẽ tao không được phép xem điện thoại của mày hay sao?

- Ý em không phải thế, chỉ là.. chỉ là...

Andrew lúc này đã bị con ghen làm cho mất bình tĩnh nên gào lên:

- Chỉ là làm sao, nói.

Biết nói gì bây giờ, chẳng lẽ nói em viết để cho nhẹ lòng hay bảo em rảnh nên nghịch ngợm giết thời gian. Có nói gì đi nữa thì chắc chắn chồng cô cũng sẽ cho là cô ngụy biện cho mà xem.

Thấy Hạnh đứng phân vân không đáp, Andrew lại càng nghĩ là Hạnh có gì khuất tất nên mới không dám nói. Hoặc giả là cô lập nick lạ này để đóng đưa ga tình với ai đó. Tuy Andrew không nói ra, nhưng đứng trước cô vợ kém mình đến 2 giáp, anh ta cũng có chút gì thiếu tự tin.

Bởi vậy trước đến nay anh chưa từng khen Hạnh, mà còn luôn chê bai nhan sắc của hạnh. Mục đích cũng chỉ là để cho Hạnh nghĩ mình xấu mình kém coi thật, mà quên đi cái chênh lệch tuổi tác, quên đi rằng chồng mình đã già.

Ám ảnh cái suy nghĩ lo sợ có vợ trẻ đẹp của mình một ngày nào đó sẽ chán mình mà đi ngoại tình, nên khi bắt gặp cái nick lạ của Hạnh, anh ta lại càng lo sợ.

Bản thân Hạnh thì lại không hay biết gì về sự tự ti ấy của chồng, mà lại nghĩ rằng chồng giận vì những câu truyện của mình. Thành ra 2 người cứ thế hiểu lầm nhau mà dấy mâu thuẫn lên cao.

Bạn đang đọc truyện *Lấy Chồng Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Hạnh còn đang phân vân nghĩ xem nên giải thích với chồng thế nào, thì anh ta đã lao đến túm tóc hạnh mà chửi:

- Sao, mày đang nghĩ xem nên nói gì để qua mặt tao đúng không?

Mảng tóc phía sau ót của Hạnh bị anh ta giật đến đau điếng, cô vội nắm lấy tay chồng mà nói:

- Anh bỏ ra đi, từ từ nghe em nói đã, em chỉ là định viết truyện cho nhẹ lòng thôi, vì ở đây em chẳng biết tâm sự cùng ai cả. Nếu cứ giữ mãi trong lòng thì em sẽ khó chịu lắm.

- Mày nói cái gì, viết cái gì?

- Thì chẳng phải anh đang tức giận vì đọc được truyện em viết hay sao, em sợ anh biết sẽ giận nên em mới lập 1 nick mới để đăng truyện, anh bỏ tay ra đi, em đau quá.

Andrew nói lỏng tay sau đó buông hẳn ra đáp:

- Để im tao xem mày viết cái gì, mày ở đây ăn sung mặc sướng có mỗi cái việc chăm con, chả phải động tay vào việc gì mà mày còn kêu ca. Hay là mày sướng quá hoá rồi hả, tao nhắc lại, tao mà biết mày đang đùa với đứa nào sau lưng tao thì đừng trách.

Hạnh bấy giờ mới hiểu cái lý do chồng cô nổi điên nãy giờ, kể từ khi lấy anh ta cô chưa từng phản bội lại anh ta dù là trong suy nghĩ. Vậy mà anh ta chưa cần biết phải trái đúng sai đã ra tay với cô.

Nỗi uất ức dâng trào, Hạnh vừa khóc vừa chửi vắn chồng:

- Hoá ra nãy giờ anh nổi điên vì nghĩ em náy nọ, anh nghĩ em là con người như thế nào mà anh nói câu ấy hả?

Andrew quắc mắt lên nhìn hạnh mà đáp:

- Tao cứ cảnh cáo trước, chứ đợi lúc mày cầm súng lên đầu tao mới nói thì giải quyết được cái gì. Đầu truyện mày viết chỗ nào mở cho tao đọc nhanh lên.

Hạnh không thêm đáp, cô tiến lại bên cạnh chiếc nôi ngồi đong đưa con, vừa ngắm con gái say giấc, hạnh vừa khóc. Bao nhiêu uất ức tui hờn cứ thế mà tuôn theo dòng nước mắt.

Nhưng chồng cô nào có cảm thấy xót xa hay có lỗi, anh ta còn gắt lên:

- Mẹ truyện với chẳng trò, dài thế này đọc đến đời nào mới hết, tạm thời tao cứ kết bạn với cái nick này, khi nào rảnh đọc sau.

Xong xuôi anh ta ném mạnh chiếc điện thoại của hạnh xuống giường rồi bỏ đi,

Hạnh cứ thế ngồi khóc nức lên thành tiếng mà không hay biết rằng phía sau Nacer đang đứng nhìn cô.

Nacer cũng chỉ là vô tình nghe thấy cuộc cãi nhau của anh chị, cậu cũng chẳng nghe từ đâu nên không rõ cơ sự ra sao. Chẳng không dám vào can ngăn như trước, vì cậu hiểu nếu làm thế chị càng thêm rắc rối.

Có điều nhìn bờ vai mỏng manh kia đang run run mà lòng cậu có 1 chút xót xa. Nacer cũng không hiểu vì sao mình lại có loại cảm xúc này, chỉ thấy thương xót cho chị dâu.

Bé con của hạnh dường như cũng cảm nhận được nỗi buồn của mẹ mà mở mắt ra nhìn cô nhoeo miệng cười, rồi lại ngoan ngoãn ngủ tiếp khi được mẹ vỗ về vài cái. Con bé mới chỉ 3 tháng thôi, hạnh đã luôn dặn lòng sẽ cố gắng vì con, nhưng sao lúc này cô mệt mỏi nhiều quá. Liệu cô còn có đến bao giờ, bây giờ thì hạnh hiểu rồi, hiểu cái câu: “sống với người vô tâm như cầm dao đâm vào ngực” là như thế nào rồi. Đau, đau lắm.

Ting.. ting..

Tiếng tin nhắn vang lên:

- Em để hộp ô mai mà chị thích ở của nhé.

Hạnh không trả lời lại tin nhắn ấy, chỉ vội vàng quay đầu ra cửa nhìn, cửa không khoá, vậy là Nacer đã thấy cô khóc. Nhưng nếu thấy thì tại sao cậu ấy không hề nhắc đến, mà chỉ nhắn đơn giản như thế?

Nhặt 1 viên ô mai bỏ vô miệng, vẫn là loại mà cô yêu thích, nhưng sao lần này vị nó lại không giống trước.

Chuyện cũ Hạnh chưa kịp quên thì một lần nữa chồng Hạnh làm cho Hạnh thêm tổn thương. Dù cho sự việc lần này Hạnh đã biết trước sẽ có ngày xảy ra mà sao lòng cô vẫn đau đến thế.

Hạnh càng không thể ngờ rằng anh ta lại lôi cả bố mẹ chồng cô vào việc này, anh ta nhếch mép nhìn vợ rồi mĩa mai nói:

- Đây bố mẹ xem đi, con đâu yêu quý của bố mẹ đây, chiều nó cho lắm vào để giờ nó lên mạng xã hội kể xấu nhà chồng đây.

Hạnh chưa từng nói gì không phải về bố mẹ chồng, trong lòng cô rất quý họ, nên tất cả những ngôn từ cô viết về họ đều mang một sự biết ơn sâu sắc.

Nhưng bà Funny nào đã được đọc truyện của con dâu, bà cũng đâu có biết cô viết truyện nên bà mới hỏi lại:

- Andrew mày nói cái gì mẹ chả hiểu gì cả.

- Còn gì nữa, mẹ hỏi cô ta xem, cô ta đọc cho mà nghe.

Vừa nói Andrew vừa tiến lại gần Hạnh, Hạnh ngại thấy hơi rượu nồng nặc phả ra từ miệng anh ta. Bố chồng cô cũng biết con trai đang say nên mắng:

- Mày nốc đầy rượu vào rồi mà liên thiên, thôi cái Hạnh đâu nó lên phòng nghỉ ngơi đi con, xong rồi bế con bé xuống đây, chứ không nó say vì hơi rượu thẳng này thờ ra mất thôi.

Hạnh vâng dạ gật đầu, nhưng khi cô vừa chạm tay vào chồng thì anh ta gạt mạnh ra, anh lè nhè nói:

- Sao, cô viết những gì về thẳng này, coi thường thẳng này như thế giờ động vào thẳng này làm gì cho bản tay.

- Anh say rồi, để em dìu anh lên phòng nghỉ.

- Tao không say, tao còn đủ tỉnh táo để hiểu những gì mày viết về tao. Mày nói xem, ở cả cái làng quê nghèo nàn, rách nát của mày, có ai sướng bằng mày hay không. Nếu không nhờ có tao thì bố mẹ mày đến cái xe cũng chẳng có mà đi chứ đừng nói đến sở hữu được con thuyền lớn nhá. Còn cái mặt mày không lấy tao khéo bây giờ đang ở cái xô xinh nào rồi cũng nên ấy.

Đúng, đúng là nhờ tiền mừng đám cưới của cô, cộng với tiền của Andrew thì gia đình cô mới có thể mua được con tàu hiện tại. Đúng là nhờ anh ta thì kinh tế gia đình cô mới được như ngày hôm nay. Cũng nhờ anh ta mà mỗi lần ra đường bố mẹ cô có thể ngửa mặt lên mà tự hào về con gái.

Nhưng còn về tình cảm thì sao, còn về người mà anh ta gọi là vợ thì sao, đã bao giờ anh ta để ý đến cảm xúc của vợ mình chưa.

Hạnh uất ức định gào lên thì phía sau Nacer tiến tới nói:

- Thế chị ấy sinh con cho anh thì sao không thấy anh nhắc đến, còn nữa truyện mà chị ấy viết em vẫn đọc hàng ngày. Chị ấy viết hoàn toàn là sự thật, không có cái gì là nói xấu hay quá đáng ở đây cả. Anh mới là người nên xem lại mình đây, em nói thật, em là em trai anh mà nhìn anh em còn chán nói gì đến chị dâu.

- Mày cũng biết nó là chị dâu mày cơ à, chị dâu mà sao tao nghe cái giọng mày như muốn hót nó về làm của riêng vậy. Sao hay thấy nó khóc mày xót, đừng tưởng tao không biết những gì mày làm.

Hạnh sợ nếu cứ nói qua nói lại như thế sẽ càng khiến bố mẹ chồng cô hiểu lầm thêm nên vội vàng kéo tay chồng nói:

- Thôi được rồi, em viết lên đó như thế coi như là em sai, từ nay em sẽ không viết bất kỳ thứ gì nữa. Bây giờ anh nghe em lên phòng nghỉ ngơi đã.

- Bỏ mấy tự đi được.

Vừa nói anh ta vừa hất mạnh tay khiến Hạnh chới với, nếu không phải có Nacer đỡ phía sau lưng chắt cô đã ngã xõng xoài ra sàn cũng nên.

Có điều tất cả hành động ấy lại khiến bố mẹ chồng cô không hài lòng, bố chồng cô nói:

- Con Hạnh lên bế con bé xuống đây kéo thẳng kia nó say lại làm con bé sợ.

Hạnh nhanh chóng đi lên bế con gái trao cho bố chồng, mẹ chồng cô thì gọi cô cũng Nacer vào phòng nói chuyện, về mặt bà lộ rõ sự khó chịu nói:

- Mẹ không biết con viết những gì trên ấy, nhưng nếu chúng không quá đáng thì chắc chồng con cũng không uống say đến mức ấy.

Nacer vội vã lên tiếng bênh vực chị dâu.

- Kể sự thật thì có gì mà quá đáng hả mẹ.

Nhưng lời nói ấy càng khiến cho bà Funny khó chịu hơn, bà gắt:

- Nacer, một lần nữa mẹ yêu cầu con phải giữ đúng thân phận mình, con nên biết mình là ai để hành xử, đừng có để mọi chuyện đi quá xa.

- Con cũng chỉ nói dựa trên cương vị là em chồng, là mọi người tự nghĩ rồi xuyên tạc nó thành xấu xa. Chứ con và chị Hạnh chả làm gì sai cả.

- Mẹ không nói con làm sai, mẹ chỉ muốn 2 đứa nên tiết chế lại, đừng nên tỏ ra thân mật quá.

Rồi bà quay sang con dâu nói:

- Còn HẠNH nữa, con cũng nên xem xét lại các mối quan hệ của mình, còn nữa nếu con rảnh quá thì xuống giúp mẹ lo cơm nước thay vì lên mạng viết mấy thứ đó. Dù mẹ chưa đọc, và mẹ cũng không muốn đọc những thứ ấy, nhưng đem chuyện gia đình mình mà kể cho thiên hạ là không nên con ạ. Đứng vạch áo cho người xem lưng, không hay ho gì đâu.

Hạnh biết có nói gì đi nữa thì hiện tại cô cũng sai trước, nên lặng lẽ cúi đầu đáp:

- Con xin lỗi mẹ.

- Được rồi, con ra ngoài đi, mẹ nói chuyện với Nacer 1 lát.

Hạnh buồn bã bước đi, phía trong bà Funny chờ cho đến khi Hạnh đóng cánh cửa lại mới nhẹ nhàng nói:

- Nacer này, lần trước con xin mẹ lên thành phố ở đúng không, chừng nào con đi.

- Trời việc này từ lâu lắm rồi mà, chẳng phải khi ấy mẹ không đồng ý hay sao.

- Uk thì giờ mẹ nghĩ lại rồi, công việc của con chủ yếu là trên đó, nếu cứ bắt con đi về thì vất vả quá.

Nacer thờ dãi, hơn 1 năm trước cậu có đề nghị thuê nhà sống riêng trên thành phố thì mẹ cậu không chịu, bây giờ bà lại đổi ý, tuy bà không nói ra nhưng cậu thừa hiểu lý do khiến bà thay đổi là gì.

Trước đây cậu chưa mua được xe nên đi lại còn xa chứ, bây giờ mua được xe rồi thì việc đi về cũng không có gì là quá khó khăn. Nhưng nếu cậu ra ngoài sống riêng thì mọi người sẽ thôi xét nét mối quan hệ giữa cậu và chị dâu.

Chỉ có điều, Nacer lo nhất đó là sau chuyện này chắc chắn mọi người sẽ không còn quý chị Hạnh như trước nữa, Andrew thì sẽ càng làm khó vợ mình. Cậu biết bản thân mình cũng không thể nào giúp được chị dâu, nhưng ít hắt chị ấy cũng có người mà tâm sự, hay ít nhất là cậu có thể mua ô mai cho chị ấy mỗi khi chị buồn.

Đi hay ở lúc này với Nacer đều khó, ngay cả bản thân của cậu hiện tại cũng không biết mình muốn gì. Cậu cũng không gọi được tên cái cảm xúc mình dành cho chị dâu là gì.

Chi đơn giản là mỗi khi thấy chị buồn thì muốn an ủi, thấy chị khó thì có chút thương hại, thấy chị bị chồng bắt nạt thì không đành lòng đứng bên ngoài mà nhìn.

Bà Funny này giờ vẫn ngồi lặng im quan sát từng biểu cảm trên gương mặt con trai, bà sinh ra nó, nên đương nhiên là cũng quá hiểu nó. Bởi vậy bà mới muốn đẩy nó lên thành phố ở, trong suy nghĩ của bà cứ mơ hồ có gì đó bất an mỗi khi bắt gặp ánh mắt thẳng con trai út nhìn chị dâu của mình.

Bà thật sự rất quý con dâu, cũng thương nó vì hiểu nó khổ vì thằng Andrew như thế nào, nhưng mỗi lần nhìn nó cùng Nacer nói chuyện bà lại thấy khó chịu. Ngày hôm nay lại biết nó lên mạng xã hội kể về nhà chồng, quả thật trong lòng bà cũng vơi đi mấy phần tình thương dành cho con dâu.

Nhưng bà cũng là người hiểu chuyện, bà biết con dâu bà không hề có ý gì khác ngoài tình thân trong gia đình với em chồng. Vậy nên bà cũng không quá nặng lời với nó, cả thằng con trai này nữa, nếu bây giờ bà ép nó quá chắc chắn sẽ phản tác dụng.

Nghĩ vậy nên bà mỉm cười đáp:

- Thôi chuyện này con cứ từ từ nghĩ rồi nói với mẹ, nếu không muốn ở hẳn thì như cái Marie cũng được, ở trên đó cuối tuần được nghỉ thì về.

- Vâng để con suy nghĩ thêm.

- Uk thôi mẹ ra chơi với cháu nội của mẹ đây, chúng mày giờ lớn rồi phải tự biết lo cho thân mình.

Phía ngoài kia bố chồng Hạnh đang cung nựng đứa cháu gái thì thấy vợ đi ra, ông khẽ đánh mắt ra hiệu cho vợ mình. Hoá ra ông muốn chỉ cho bà thấy cô con dâu đang ngồi thất thần ngoài kia.

Hạnh cứ ngồi đó mà nhìn ra xa xăm, lòng hạnh lúc này cô đơn lắm, đến ngay cả cái thế giới ảo mà cô xây lên để trút bầu tâm sự cũng bị phá vỡ. Trong nhà thì chẳng ai tin cô, mà có tin thì đây cũng là nhà chồng, chẳng thể nào mà chuyện gì cũng kể với họ được.

Vậy mà ở quê bao đứa con gái mới lớn cứ mơ ước được như cô, được bước chân vào cái cuộc sống mà với Hạnh chỉ toàn là nước mắt.

Chồng cô say rồi sẽ tỉnh, nhưng còn tổn thương trong lòng HẠNH thì biết bao giờ mới lành?

- Con sao thế, không khoẻ ở đâu à?

Hạnh vội vã lau đi dòng nước mắt, cố dùng giọng bình tĩnh nhất mà trả lời mẹ chồng:

- Con không sao.

- Uk nếu mệt thì nghỉ ngơi đi.

Hạnh hít một hơi thật sâu để lấy can đảm sau đó cất tiếng hỏi:

- Mẹ này, mẹ giận và thất vọng về con lắm đúng không?

Bà Funny có chút ngạc nhiên, quả thật bà không nghĩ con dâu sẽ hỏi thẳng thừng như vậy nên hỏi thăm dò:

- Sao con lại hỏi mẹ câu ấy.

- Thì con thấy mẹ buồn, con xin lỗi, con biết là không nên viết gì lên mạng xã hội cả. Nhưng con dám đảm bảo với mẹ con không hề nói xấu ai cả, con thề đấy.

- Mẹ biết mà, sống với con chưa lâu nhưng mẹ cũng hiểu tính con, con không phải là một người thích đem đặt hay bịa chuyện. Mẹ tin con, chỉ có điều mẹ hy vọng từ nay về sau có gì con sẽ tâm sự với mẹ, chứ đừng lên mạng xã hội kể lể. Mẹ không rành về công nghệ như các con, nhưng mẹ cũng hiểu trên ấy, người đồng cảm thì ít, mà kẻ hời hợt vì tò mò, vì soi mói vào đời tư của con thì nhiều. Lắm kẻ chỉ hỏi thăm con để biết rõ lý do mà cười vào mặt con

thôi. Vì họ chẳng phải là con, chẳng sống cuộc sống của con, nên sẽ chẳng thể nào mà hiểu nổi những gì mà con đã trải qua đầu con gái ạ.

Hai chữ con gái được phát ra từ miệng mẹ chồng cô vô cùng nhẹ nhàng, nó tự nhiên giống ngày còn nhỏ mẹ cô vẫn hay gọi cô như thế.

Một chút thôi, nhưng Hạnh cảm thấy tim mình ấm áp vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Lấy Chồng Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Hạnh và mẹ chồng nói chuyện với nhau 1 lát thì dừng lại, vì cô nghe thấy tiếng con gái khóc, chắc con bé đói rồi. Hạnh đứng dậy đỡ lấy con gái từ tay bố chồng mà cung nựng:

- Mẹ đây, mẹ đây, công chúa của mẹ đói rồi phải không, mẹ cho em măm măm nha.

Nghe tiếng mẹ con bé cũng thôi không khóc nữa, Hạnh định bước lên tăng nhưng lại khựng lại. CHồng cô đang say, lên đó nếu lỡ anh ta tỉnh dậy chắc chắn sẽ lại có chuyện tiếp.

Nhưng cô cũng đâu thể ngồi trước mặt bố chồng mà vạch áo cho con ti.

Cũng may mẹ chồng cô hiểu nên nói:

- Vào phòng mẹ mà ngồi.

- Vâng ạ.

Hạnh nhanh chóng bế con vào đó, ngấm nhìn con bé đang say mê với dòng sữa mẹ mà Hạnh gần như quên hết mọi muộn phiền ban nãy. Bé con của cô, niềm vui sống của cô, chỉ cần con khoẻ mạnh lớn lên thôi, những thứ khác cứ để mẹ lo nha con.

Để con gái nhỏ được hạnh phúc bảo người làm mẹ như cô đánh đổi gì đi nữa thì cô cũng sẵn lòng.

Trước sau gì thì Hạnh cũng phải đối mặt với chồng, anh ta sau 1 giấc ngủ dài thì tỉnh dậy lại tỉnh bơ như chưa có gì xảy ra. Chẳng biết là do anh ta quên thật hay giả vờ quên, chỉ biết sau mỗi lần cãi nhau anh ta luôn như thế.

Hạnh thật sự không muốn anh ta như thế một chút nào cả, muốn hai người ngồi lại mà thẳng thắn nói chuyện với nhau. Chứ nếu cứ lặng im như thế trước mắt cô thì là bình yên đấy. Nhưng ám ức trong lòng tích tụ lâu ngày sớm muộn gì cũng sẽ như quả bom mà phát nổ.

Đến lúc ấy chắc chắn mọi thứ còn rắc rối hơn rất nhiều.

- Anh này, em biết anh đọc những câu truyện của em trên diễn đàn rồi đúng không?

- ừ, sao?

- vậy anh cảm nhận thế nào về chúng.

- Nhảm nhí, chả đâu vào đâu cả, hay ho gì cái trò kể xấu chồng ấy mà khoe. Người ta đã cố tình lờ đi để cho mà tự sửa, còn thích khoe ra, nhắc đến là thấy bực mình. Cô không có não để suy nghĩ à?

Hạnh nhắm mắt tự trấn an bản thân bình tĩnh, mục đích của cô hôm nay là nói chuyện với chồng để hiểu nhau hơn, chứ không phải là cãi nhau. Hít thở thật sâu hạnh nhẹ nhàng nói:

- Em biết anh đọc những dòng ấy chắc chắn sẽ không vui, nhưng anh có thể thẳng thắn cho em biết anh thấy những dòng ấy của em có chút nào sai sự thật hay không?

- Tôi không cần biết cái sự thật của cô là gì, chỉ thấy cô đòi hỏi quá nhiều rồi đấy, tôi đối với cô như thế cô còn đòi hỏi gì nữa. Hay muốn tôi phải đội cò lên đầu mới hài lòng?

- Anh vẫn có tình không chịu hiểu vấn đề, anh đọc chúng, nhưng lại đi cảm xúc và suy nghĩ của vợ mình, chỉ phiên dịch phán xét trên góc nhìn của anh. Vậy mà em đã từng mong anh đọc được dòng ấy, để hiểu được em, để chúng ta cùng nhau cố gắng cho Julie một gia đình ấm áp cơ đấy.

- Thôi, tôi chỉ rảnh mà làm ba cái trò đó, từ nay tôi cảm có không được viết ba cái thứ lằng nhằng ấy nữa. may mà chúng nó không biết cô là ai, cũng không biết tôi là chồng cô. Nếu chúng nó biết thì mặt mũi tôi để đi đâu, cô có nghĩ cho cái sĩ diện của cái thằng này không hả?

Hạnh ngược mắt lên trời, cổ họng không cho những giọt nước mắt kia rơi xuống mà không được, cô hỏi:

- Vậy còn anh, anh có hiểu cho cảm nhận của em không? Em cũng là phụ nữ, cũng có khao khát hạnh phúc. Anh nghĩ xem có người vợ nào không mơ lấy được ông chồng tâm lý ngọt ngào hay không? Em không đòi hỏi anh phải lãng mạn như trong phim, nhưng ít ra anh cũng nên để ý đến cảm xúc của em 1 chút chứ. Tại sao thế, sao chưa bao giờ anh nói ngọt với em, chưa bao giờ anh hỏi em xem có mệt không, có buồn không, có nhớ nhà không? Đã bao giờ anh tự hỏi, trong cái cuộc hôn nhân này mình cần phải làm gì để giữ lửa hạnh phúc hay chưa.

- Tôi là chồng cô chứ không phải thánh sống, cái loại ham tiền như cô chỉ suốt ngày đòi hỏi. Ai đưa tiền cho có tiêu, ai sắm sửa bím sữa cho con. Cứ kiếm được tiền đi rồi hăng lên tiếng đòi hỏi nghe không

- Tiền lại là tiền, anh không có gì để nói ngoài tiền à. Tôi đang đề cập đến hạnh phúc hôn nhân, anh hiểu không, tôi muốn chúng ta cùng ngồi lại nói chuyện. Cùng nhau chung sức để mà xây dựng 1 gia đình hạnh phúc

- Người Việt Nam các cô vẫn có câu” đàn ông xây nhà, đàn bà xây tổ ấm”, là vợ mà không biết cách để chồng yêu còn bày đặt lừa mới chẳng khời.

Hạnh hừ lạnh đáp:

- Mà giữa chúng ta làm quái gì có ngon lửa hạnh phúc mà giữ cơ chứ.

- Tốt nhất cô nên soi gương nhìn lại bản thân mình đi, đừng để 1 ngày tôi phải đuổi cô về nước. Liệu mà cư xử.

Nói rồi anh ta bỏ đi, cánh cửa bị anh ta hung hãn đóng mạnh 1 tiếng ”rầm”, làm cho con gái cô giật mình mà khóc thét lên.

Hạnh vội vàng bế con lên mà đổ dành, con nín rồi Hạnh lại từ cười bản thân mình. Hạnh hiểu rõ bản tính của chồng mình, nhưng mà lại cứ cố mơ mộng 1 ngày anh ta thay đổi. Biết rõ cuộc hôn nhân này vốn dĩ không có tình yêu, vậy mà lại cứ mong nó ngọt ngào.

Cô đang mơ cái gì kia chứ, mơ giống như nàng lọ lem trong truyện cổ tích hay sao, thật là điên rồ mà.

Một là đau khổ, nhưng vẫn phải sống tiếp ở đây, ít nhất là tới khi lấy lại được giấy tờ tùy thân. Hai là giả vờ vui vẻ, hạnh phúc mà sống ở đây, chọn cách nào đi nữa thì cô cũng đâu thể rời khỏi nơi này kia chứ.

Chẳng phải chính cô đã tự nguyện đặt chân vào đây sao, chính cô mong muốn lấy chồng tây hay sao. Bây giờ thì phải có trách nhiệm với lựa chọn của mình chứ.

Khóc một lúc cũng thấm mệt, Hạnh quyết định xuống dưới nhà nấu cơm, dạo này cô cũng tạm dừng không viết truyện nữa, bởi vậy thời gian rảnh khá nhiều. Nếu cứ ngồi mãi trên này chắc chắn cô sẽ bị những suy nghĩ tiêu cực kia đăm xuống đáy của vực thăm thẳm. Tốt nhất vẫn cứ là khiến bản thân mình bận rộn để quên đi những đau khổ thực tại.

Thấy bà Funny đang cần thận lấy đồ trong tủ ra, đoán chừng bà định chuẩn bị bữa tối nên Hạnh nói:

- Mẹ, mẹ để đấy con làm cho.

- Con lên nhà đi, ngộ nhờ con bé nó dậy không thấy nó lại khóc thì sao.

- Con ru con bé ngủ rồi, con cũng mở cửa phòng, nếu con bé khóc chắc chắn sẽ nghe thấy mà.

- Được rồi, vậy con giúp mẹ nhặt chỗ rau kia nhé.

Hạnh ngồi xuống cẩn thận nhặt mớ rau trước mặt, hai mẹ con nói chuyện vu vơ vài câu rồi thôi.

Hạnh biết qua chuyện vừa rồi ít nhiều gì trong lòng bà cũng có chút không vui với việc cô làm. Nhưng nếu bà đã chọn cách im lặng thì thôi cô cũng chẳng nên bới ra mà làm gì.

Mọi thứ lại trở về như cũ, bố mẹ chồng cô vẫn tất bật với việc làm nông, công việc nhà dần dần Hạnh cũng đảm nhiệm trở lại.

Marie thì mới được lên chức trưởng phòng, nên công việc bận hơn trước rất nhiều, cũng vì thế mà cô ấy quyết định thuê phòng trọ ở lại, chỉ cuối tuần mới về nhà.

Chồng cô thì vẫn ở mãi cái cửa hàng bán giống cây trồng, vẫn thản nhiên đi về, vẫn lạnh lùng thờ ơ với vợ như vậy.

Bố mẹ chồng thì có vẻ ít nói chuyện với Hạnh hơn trước, nhưng cũng không tỏ thái độ gì là ghét bỏ cô.

Chỉ có Nacer là vẫn thường xuyên nhắn tin trò chuyện với Hạnh, lâu lâu lại để 1 hộp ô mai nhỏ ở trước cửa phòng cho cô. Cũng từ đó cái thói quen mỗi khi buồn lại ngậm ô mai của cô hình thành. Cảm nhận từng chút, từng chút vị ô mai ngậm vào nơi đầu lưỡi quả thật cũng khiến hạnh bình tĩnh hơn đôi chút.

Hạnh vẫn giấu cả nhà viết truyện, thời gian qua Hạnh bỗng nhận ra mình có đam mê với việc viết lách. Lần này hạnh chỉ viết những mẩu truyện ngắn, mỗi câu truyện mang một khía cạnh cuộc sống khác nhau, chứ không viết chuyên về cuộc sống ở nhà chồng nữa.

Hạnh cũng chẳng thèm lập nick mới mà cứ để thế mà đăng, chồng cô có thấy chúng hay không, không quan trọng, mà có lẽ anh ta cũng đôi lần đọc chúng, nhưng vì không động chạm gì đến anh ta nên anh ta mặc kệ.

Con gái Hạnh thì ngày một lớn, mới đây thôi mà con bé đã đang tập bò rồi. Cũng bắt đầu biết lạ, biết quen, và biết bám mẹ hơn trước. Cả nhà cũng vì có con bé mà luôn vui vẻ cười đùa. Nhất là bố chồng Hạnh, ông quý cháu lắm, bất kể đi đâu làm gì, trước khi rời khỏi nhà ông cũng đều phải bế con bé mà thơm vài cái rồi mới rời đi.

Trở về nhà cũng vậy, việc đầu tiên ông làm sau khi trở về nhà là cất tiếng gọi:

- Julie, cục vàng của ông đâu rồi, chào ôi ông nhớ nó quá!

Con bé nghe thấy tiếng ông thì quay ra nhìn mà toét miệng cười, hai tay cứ hua hua về phía trước như muốn đòi ông bế.

Bố chồng cô như trẻ lại khi bên cạnh cháu, ông cứ thế nô đùa rồi bày trò cho con bé cười, rồi cũng hạnh phúc cười theo cháu.

Nhiều lần nhìn hai ông cháu nô đùa mà Hạnh cũng bật cười theo, chồng cô mang tiếng là cha con bé, nhưng chưa bao giờ yêu chiều con bé đến vậy. Anh ta cũng bế con mỗi lần đi làm về, cũng nhớ nhung con bé mỗi khi phải đi đâu đó xa, nhưng hiếm khi nào bày trò để nô với con bé, vậy nên đương nhiên con bé cũng bám ông nội hơn cả bố. Có lẽ nó chỉ quý ông sau mỗi Hạnh mà thôi.

Hạnh cũng chẳng buồn nghĩ xem là vì chồng cô vốn như thế, hay do bố chồng cô đã lớn tuổi nên thích vui vầy cùng con cháu. Cô cứ thản nhiên để mọi việc diễn ra như vậy, không đòi hỏi, không thắc mắc, chỉ làm đúng bổn phận của bản thân.

Nacer cũng thương cháu nhiều lắm, dù ít có thời gian nô đùa với cháu, nhưng lại cực thích mua đồ cho cháu. Quần áo của con bé gần như một tay Nacer mua sắm, con bé mới chỉ 6 tháng thôi, mà đã có 1 giỏ lớn đồ chơi, đa phần là của chú mua, một số ít thì của Marie mua, hình như hạnh chưa mua đồ chơi cho con lần nào.

Phần vì con bé còn nhỏ chưa biết chơi, phần vì nó cũng có khá nhiều đồ chơi rồi nên hạnh nghĩ nên tiết kiệm vẫn hơn.

- *-**-----*-----

Nhưng đôi khi bình yên quá lại khiến con người ta nhàm chán, và rồi một lần hạnh tình cờ bắt được tin nhắn ở máy chồng. Trước đến nay cô chưa từng kiểm tra điện thoại của chồng, vì Hạnh luôn nghĩ anh ta có thể vô tâm, nhưng chắc không phải hạng người thích lảng nhãng. Mà thật ra thì Hạnh cũng không yêu chồng mình, vậy nên cô cũng chưa từng nghĩ đến sẽ kiểm soát chồng.

Chỉ là nội dung tin nhắn kia lại nói về Hạnh, thế nên cô mới tò mò mà mở ra xem. Hai người bọn họ nhắn tin qua lại với nhau khá nhiều, cô gái ấy là ai, Hạnh chưa từng gặp mặt. Nội dung tin nhắn của họ nếu nói là nhân tình cũng chả phải, mà nói không có chút nào quan tâm cũng không đúng.

Hạnh cứ thế run run mà kéo lên để đọc toàn bộ cuộc hội thoại giữa 2 người họ, tất cả đều chưa có gì gọi là đi quá giới hạn. Mọi thứ mới chỉ dừng lại ở hỏi han, chia sẻ với nhau cuộc sống thường nhật. Và tất nhiên có 1 chút gì đó quan tâm quá mức 2 người bạn bình thường, nhưng chỉ là 1 chút thôi.

Cái đáng nói ở đây là họ nhắc đến Hạnh khá nhiều, phần nhiều là Andrew than vãn, chê trách hạnh với cô ta. Khi thì chán vì Hạnh không được năng động, lúc lại chê cô vụng về.

Chồng mình đi kể xấu mình với 1 người phụ nữ khác, làm gì có ai mà không tức giận được cơ chứ, hạnh cũng không ngoại lệ. Cô cố tình để điện thoại của chồng sáng đèn, trên màn hình còn hiện nguyên hộp thoại giữa 2 người họ, đúng cái đoạn chồng cô viết:

- Ước gì vợ anh biết quan tâm đến người khác được nửa như em, đáng này cô ta lại chỉ biết đòi hỏi anh phải quan tâm, chiều chuộng đến cô ta. Sao cô ta không nghĩ rằng bản thân mình có quan tâm đến chồng đâu mà nhận được sự quan tâm đáp lại của chồng.

- Anh đừng nói thế, chị nhà ở nước khác tới, chưa quen với cuộc sống ở đây, chị ấy cần nhiều thời gian để thích nghi, nên vô tình thời gian dành cho anh bị ít đi thôi mà. Hơn nữa còn phải chăm con nhỏ nữa, con mọn là vất vả lắm anh biết không.

- Thời gian, cô ta sang đây gần 2 năm rồi em biết không, chưa 1 lần cô ta chủ động hỏi thăm anh, hay chủ động gần gũi anh khi trên giường. Nói thật chứ anh chán cô ta lắm rồi.

Giờ thật bọn họ tuy chưa lên giường với nhau, nhưng mà đã thân đến mức đem cả chuyện riêng tư của vợ chồng ra để kể cho nhau nghe rồi cơ đấy. Để rồi xem anh ta sẽ giải thích như thế nào về mớ dòng này.

Hạnh thật sự muốn lao ra nhà tắm mà ném thẳng cái điện thoại vào mặt anh ta mà hỏi. Anh ta từng bảo Hạnh không biết giữ sĩ diện cho anh ta khi đem chuyện gia đình lên mạng xã hội. Vậy mà anh ta đang làm gì đây, đem thẳng chuyện ái ân với vợ đi kể với người đàn bà khác. Như thế thì liệu có được gọi là biết giữ sĩ diện cho vợ hay không?

Anh ta vốn thích lên mặt dạy đời Hạnh mà, ngày nào anh ta cũng bảo cô phải sống như thế nào. Chắc kiến thức anh ta đem cả đi dạy cô nên là quên luôn bản thân phải sống như thế nào cho đúng rồi.

Mà khoan đã, Hạnh phải lưu cái số điện thoại của cô nàng này lại, sau này sẽ tìm hiểu kỹ hơn về cô ta xem sao.

Có câu:" biết người biết ta, trăm trận trăm thắng", dù giữa bọn họ chưa có gì quá đ

Bạn đang đọc truyện *Lấy Chồng Tây* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Andrew từ ngoài cửa bước vào, thoáng rùng mình khi chạm vào ánh mắt hạnh, ánh mắt này giống như muốn sát thương đối phương vậy. Khẽ liếc mắt nhìn xung quanh, phát hiện ra chiếc điện thoại của bản thân đang sáng đèn ngay phía dưới tay hạnh. Đoán chừng Hạnh đã đọc được gì đó, nên Andrew có chút phản văn.

Người con gái mà Andrew nói chuyện chính là chủ cửa hàng hoa, kế bên cửa hàng giống cây trồng của Andrew. Cô ấy hiện đang là mẹ đơn thân, tư tưởng của cô ấy là chỉ cần con, chứ không cần chồng. Đàn ông với cô ấy cũng chỉ như 1 thú vui, cô ấy chưa từng nghĩ sẽ gắn kết đời mình với bất cứ ai.

Tư tưởng ấy cũng khiến Andrew chạnh lòng, đầu sao anh ta cũng là đàn ông, mà cô ấy coi thường đàn ông, coi đàn ông là thú vui, há chẳng phải Andrew cũng nằm trong số đó hay sao.

Mới đầu Andrew còn cảm thấy 1 người phụ nữ không chồng mà lại sinh con có chút gì đó điên rồ. Nhưng rồi cái tính cách mạnh mẽ, cách nói chuyện dí dỏm, công với việc cực biết quan tâm người khác của cô gái ấy đã khiến Andrew không thể nào ngăn bản thân mình ngừng nói chuyện.

Tất nhiên là Andrew biết rõ bản thân mình đã có gia đình, cũng không có ý định tình 1 đêm, hay quan hệ ngoài luồng với cô ta. Chỉ là trong lòng không hiểu tại sao mỗi ngày đều muốn được trò chuyện với cô hàng xóm. Mỗi ngày lại quan tâm cô ấy ấy thêm 1 chút.

Cô ấy đối với Andrew hoàn hảo bao nhiêu thì nhìn lại vợ mình Andrew lại chán bấy nhiêu. Anh ta thừa nhận bản thân có chút khát khe với vợ, nhưng lại chẳng thể nào 1 lần nói ngọt hay khen vợ.

Những ngày đầu khi mới quen vợ mình Andrew đã từng rất tự hào, tự hào vì bản thân lấy được 1 cô vợ vừa trẻ, vừa xinh dù tuổi đã tứ tuần.

Nhưng rồi niềm tự hào ấy dần mất đi, thay vào đó là nỗi bất an, anh ta lo sợ rằng 1 ngày nào đó mình già đi, mà vợ mình vẫn còn xuân thì phơi phới. Biết đâu cô ấy lại bỏ mình để đi tìm một người khác, hay đau đớn hơn là cầm lên đầu anh ta vô số chiếc sừng. Đó là lý do nhiều lần trong thâm tâm công nhận vợ mặc bộ đồ đồ xinh, nhưng ngoài miệng lại chê bai thậm tệ.

Mục đích cũng chỉ để Hạnh đừng quá tự kiêu về bản thân, để giá trị của cô thấp xuống 1 chút, một chút thôi Andrew cũng bớt lo.

Nhất là vài lần bắt gặp vợ mình nói chuyện cười đùa với em trai thì nổi bất an trong lòng Andrew càng dâng cao. Ánh mắt kia, nụ cười kia hình như lâu rồi cô không dành cho mình.

Tại sao với chồng mình mà cô ấy lại không muốn tâm sự còn với em chồng thì có thể trái lòng như thế. Vì nó trẻ hơn Andrew hay vì ngay từ đầu cưới nhau Hạnh đã chẳng có tình yêu với chồng?

Hạnh vẫn ngời đỏ, dùng ánh mắt sắc lẹm như dao để nhìn xoáy sâu vào chồng mình. Cô muốn quan sát thật kỹ người cô vẫn gọi là chồng, muốn xem biểu hiện của anh ta thế nào khi thấy cô đã đọc được những tin nhắn kia.

Nếu anh ta tỏ ra bối rối sợ sệt chứng tỏ trong tâm anh ta có suy nghĩ mờ ám, còn nếu anh ta dám thẳng thắn nói chuyện với cô, chứng tỏ trái tim anh ta chưa đi quá xa khỏi ngôi nhà này. Và Hạnh vẫn có thể giữ bố cho con mình.

Hai người cứ thế nhìn nhau thăm dò, chiếc điện thoại kia cũng đã tắt tối đen nhưng không ai muốn mở lời trước.

Mãi sau có lẽ cảm thấy không khí ngột ngạt quá, nên Andrew cất lời:

- Con ngủ rồi hả em

Một câu hỏi không giống như những gì Hạnh đang chờ, cái cô chờ là 1 câu giải thích, nhưng cô vẫn nhàn nhạt đáp:

- Ừ.

- Thế sao em không tranh thủ mà nghỉ sớm đi kéo mệt.

Ồ, hôm nay chồng cô lại biết quan tâm đến cô kia đấy, thăm rủa xả anh ta trong lòng. Hạnh vu vơ đáp:

- Có một số truyện khiến em bận lòng không ngủ được.

- Sao vậy nhớ nhà à?

- Nhớ chứ, ngày nào em cũng mong được về thăm quê, nhưng 2 năm rồi chưa 1 lần anh nhắc tới, sao hôm nay anh lại nghĩ cho cảm xúc của em như thế?

Nhận được lời hỏi trách từ Hạnh, Andrew không cảm thấy khó chịu hay nghĩ rằng vợ mình lại đòi hỏi như trước. Không biết có phải do Hạnh phát hiện ra những tin nhắn kia nên anh ta mới có cảm giác ấy hay không. Nhưng mà quả thật lòng Andrew có chút gì đó xót xa. Người con gái này, có phải đã cô đơn nhiều quá hay không?

Andrew tiến tới ngồi cạnh vợ nói:

- Thật ra kinh tế của mình em cũng biết mà, để về thăm quê quả thực là..

- Thôi anh không cần nói đâu, em biết mà, em có làm ra tiền đâu mà dám đòi hỏi. Em cũng chẳng khéo được như người ta, chẳng biết quan tâm chồng như người ta. Lên giường với chồng mà người ngay đơ như khúc gỗ, đầu cuồng nhiệt như ai kia.

Anh ta thích đánh trống lảng sang truyện khác thì Hạnh sẽ đánh vào đúng trọng tâm để xem anh ta giải quyết thế nào. Quả nhiên mặt anh ta có chút biến sắc lung tung nói:

- Em.. em nói linh tinh cái gì đấy, thôi muộn rồi, đi ngủ đi.

- Em chưa muốn ngủ, em thích nói chuyện, hình như dạo này em thấy anh có vẻ thích hoa, bữa nào em đi chợ mua tặng anh 1 bó nha.

- Nói gì nói thẳng ra luôn đi, vòng vo một.

Cuối cùng thì anh ta cũng trở lại với đúng bản chất rồi, được vậy hạnh cũng lật bài ngửa luôn:

- Anh khó chịu khi đọc truyện của em trên mạng xã hội, dù cho ở đó không ai biết em là ai, càng không biết mặt chồng em. Vậy còn anh, anh nghĩ gì mà đem chuyện giường chiếu riêng tư đi nói với người khác. Hai người thân thiết đến mức ấy sao?

- Thì buồn buồn nói cho nhẹ lòng, chết ai đâu, không thích thì từ nay không nói nữa.

- Hờ, nói cũng nói rồi, bây giờ anh trả lời vậy, không 1 câu giải thích. Em tâm sự thì anh bảo em sượng quá hoá rồi, vậy anh thì sao, những câu anh nói với cô ta được gọi là gì?

Andrew không hề có ý nhận sai mà quắc mắt lên nhìn Hạnh, phải rồi từ trước đến nay anh ta rất ghét việc có cự cãi lại anh ta. Vậy mà hôm nay Hạnh lại đang tra hỏi chồng, anh ta gất lên khó chịu cũng dễ hiểu.

- Bây giờ sao, tôi đã nói nếu cô không thích thì sẽ không nói nữa, cô còn muốn kiểm chuyện à.

- Không thích thì không nói, chỉ nhẹ nhàng như thế là anh phũ sạch mọi thứ, vậy còn những tổn thương trong lòng tôi, anh nghĩ không đáng để anh nói 1 lời xin lỗi hay sao?

- Ờ thì xin lỗi, phiền phức.

Hạnh nhếch mép cười khẩy mà đáp:

- Phiền biết thế thì từ đầu tốt nhất anh đừng nên lấy vợ, ở thế cho đỡ phiền, cũng đỡ làm khổ tôi.

- Đây tao nói cho mày biết, này giờ tao nhin mày nhiều lắm rồi đấy nhá, đừng có mà được nước lấn tới. Ít nhất tao còn dừng lại khi mày không thích, còn mày tao không đồng ý mà vẫn cố tình đăng truyện thì sao.

- Anh thấy nó giống với việc mình đi kể xấu vợ mình với người đàn bà khác hay sao mà đem ra so sánh?

- Giống hay không tao không cần biết, mày thử nhìn lại bản thân mày xem, bao lâu rồi mày không chủ động hỏi han tao mỗi khi tao đi làm mệt mỏi trở về hả.

Hạnh hơi sượng người lại, quả đúng là kể từ khi sinh con xong đến nói chuyện với chồng cô còn chẳng mặn mà chứ đừng nói gì đến quan tâm. Hoàn toàn không giống với Hạnh trước đây, ngày mới sang đây Hạnh luôn cố gắng quan tâm hỏi han chồng từ những điều nhỏ nhặt nhất.

Nhưng Hạnh nhận lại được gì, ví như khi cô thấy chồng mệt, cô nhanh chân đi lấy cốc nước mát đem đến và hỏi:

- Anh có mệt lắm không?

Đáp lại sự quan tâm chân tình ấy của cô là lời đáp gọn lỏn:

- Chả mệt thì sao.

Hay như khi cô hỏi chồng:

- Anh ơi, chiều anh có đi làm không?

- Không đi thì lấy cái gì mà đổ vào mồm mà hỏi.

Vậy đấy, anh ta đáp lại cô như thế thì hỏi cô còn ai muốn quan tâm hỏi han nữa hay không. Thế mà bây giờ lại quay ngược lại trách cô không quan tâm chồng.

Anh ta có thể nhấn tin hỏi người đàn bà kia ăn cơm chưa, mà không thể nhìn xem vợ mình mệt như thế nào.

Quả thật sau những dòng tin nhắn kia Hạnh mới chợt nhận ra, đầu phải con người anh ta khó khăn đầu. Rõ ràng anh ta cũng biết quan tâm đến người khác mà, chỉ là hình như chồng cô quên mất rằng cô cũng cần lắm cái sự quan tâm ấy.

Andrew đã nằm quay lưng lại với Hạnh, mà thái độ đó của anh ta chứng tỏ họ cũng chưa có gì gọi là sâu nặng với nhau. Nếu bây giờ làm căng thì ắt sẽ lại cãi nhau, rồi đến tai bố mẹ chồng, không phải Hạnh sợ họ, mà những tin nhắn vừa rồi nếu nói là giữa họ có gì đó thì cũng chẳng phải.

Cô dám chắc chồng cô sẽ cãi bậy cãi biện rằng giữa hai người chỉ là bạn bè bình thường, chỉ là hỏi thăm xã giao mà thôi. Giữa con dâu và con trai, e là họ đương nhiên sẽ tin con trai mình hơn có rồi.

Làm lớn chuyện chi e không giải quyết được gì, mà còn khiến cho mọi người nghĩ cô ghen tuông vớ vẩn. Thôi để Hạnh tìm hiểu thêm về cô gái kia rồi tính.

Nhưng rồi những dòng tin nhắn kia cứ hiển hiện mãi trong đầu khiến hạnh không sao ngủ được. Hạnh có lên trên nhóm hỏi mọi người, người thì bảo Hạnh hiểu quá, đáng ra phải nháy bô vào mặt chồng mà cáo cấu chữ bới, chứ sao lại nhìn như thế. Hoặc ít nhất cũng phải bắt anh ta giải thích rõ ràng mọi thứ và nói một lời xin lỗi chân thành. Sao lại để anh ta thản nhiên đi ngủ như không có chuyện gì như thế được.

Người thì lại nói rằng lẽ ra bạn này HẠnh không nên để cập đến những tin nhắn ấy, mà phải vờ như chưa đọc chúng. Chứ Hạnh nói ra đảm bảo từ sau anh ta sẽ xả dạch mọi đầu tích, cô sẽ chẳng thể nào tìm hiểu được thêm điều gì cả.

Ai cũng có lý lẽ riêng của mình, và lý lẽ họ nêu ra thì Hạnh thấy bên nào cũng đúng. Thế nên lại càng khiến Hạnh mông lung chẳng biết mình phải làm gì tiếp theo.

Hạnh thờ dài nhìn chồng thì bất ngờ có tin nhắn đến:

- Sao giờ này chị còn chưa ngủ, lại thức khuya viết truyện à?

- À không, đang suy nghĩ chút chuyện thôi, mà sao chú cũng chưa ngủ.

- Em mới đi chơi với lũ bạn về, thấy nick chị vẫn còn sáng đèn nên hỏi han tí vậy.

Hạnh khẽ cười nhắn lại:

- Uik, thế chú ngủ đi, chúc ngủ ngon.

- Mà ban này chị bảo nghĩ chuyện gì, lại có chuyện gì buồn hay nhớ nhà quá không ngủ được? Có chuyện gì thì nói với em, đừng giữ trong lòng một mình, sẽ muộn phiền mà không sống nổi đâu.

Hạnh vốn dĩ không định kể chuyện đó với nacer, nhưng mà cậu ta hỏi han chân thành như thế khiến Hạnh không cảm lòng được mà kể hết mọi chuyện.

Từ chuyện Hạnh vô tình bắt gặp những tin nhắn ấy ra sao, rồi nội dung của cuộc nói chuyện ấy thế nào. Nhất là cái thái độ của Andrew, rõ ràng anh ta sai, mà sau cùng lại lớn tiếng mắng hạnh, như thể hạnh mới là người sai trong chuyện này vậy.

Nghe chị dâu kể Nacer hơi bất ngờ, mấy lần qua cửa hàng của anh trai cậu cùng gặp cô gái đó. Nacer không phủ nhận rằng cô gái đó khá xinh và nói chuyện có duyên. Nếu quả thật anh trai cậu có tình ý với cô gái đó thì thật tội nghiệp cho chị dâu quá.

Cậu cứ đoán đo không biết nên nói gì với chị dâu, ngồi viết:” để mai em nói chuyện với anh Andrew cho..” xong rồi cậu lại xóa đi, sửa thành:” chắc chỉ là hàng xóm hỏi thăm nhau thôi, chị đừng nghĩ nhiều” đọc đi đọc lại vẫn thấy không nên gửi.

Cuối cùng cậu gửi một tin nhắn chẳng hề liên quan đến câu chuyện:

- Chị ăn hết ô mai chưa, phòng em vẫn còn 1 hộp này có muốn ăn không?

Hạnh chờ mãi mới thấy Nacer trả lời, cứ nghĩ như mọi lần cậu sẽ trách mắng anh trai, hoặc là an ủi cô vài lời. Thật không nghĩ cậu lại gửi tin nhắn kia, ô mai hôm trước Nacer đưa phòng cô vẫn còn nửa hộp.

- Không phòng tôi vẫn còn.

- Vậy chị lấy ra ăn đi cho thoải mái, sau đó hít thở thật sâu và ngủ đi, đừng nghĩ ngợi gì cả nhé.

Necer lắng nghe có trái lòng, nhưng sau đó lại không hề nhắc đến chuyện ấy dù chỉ một lời. Mà chỉ nhẹ nhàng nhắc cô ăn ô mai, món mà lâu nay hạnh luôn nhắm nháp mỗi khi buồn tủi, món ăn yêu thích giúp cho Hạnh cân bằng cảm xúc.

Sự tình tế của Nacer khiến cho Hạnh cảm thấy hình như cậu ta còn hiểu Hạnh hơn chính bản thân Hạnh nữa. Hạnh không biết vì sao Nacer lại tốt với cô nhiều như thế. Nhiều lần Hạnh có ngồi suy nghĩ, và tự đặt ra hàng ngàn lý do, nhưng cuối cùng vẫn chẳng biết lý do nào mới là đúng. Sau cùng Hạnh quyết định bỏ qua những lý do ấy, cái Hạnh cần là một người luôn lắng nghe và chia sẻ những vui buồn cùng cô, thế thôi.

Nhưng rồi chính sự không rạch ròi ấy đã đẩy Hạnh vào Nacer vào một mối quan hệ không thể gọi tên.

Bạn đang đọc truyện *Lấy Chồng Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Sáng Hôm sau tỉnh dậy chồng Hạnh vẫn vậy, anh ta cứ thản nhiên coi như tối qua chẳng có chuyện gì. Cứ thế đứng bên cạnh nôi của Julie mà nói:

- Con gái của bố ở nhà ngoan nhé, bố đi làm, trưa bố lại về với gái nhé.

Con bé vẫn còn ngủ nên chẳng phản ứng gì với lời nói của bố, vậy nên anh ta cúi xuống khẽ thơm vào trán con rồi đi lướt qua Hạnh mà ra ngoài.

Bữa sáng Hạnh đã chuẩn bị xong, nhưng mà hôm nay Hạnh cảm thấy không muốn ăn nên lại lên phòng nằm.

Nacer không thấy chị dâu thì có nhắn tin hỏi han, Hạnh chỉ báo hạnh đã ăn trước rồi, và đang bế con chứ không hề nói với Nacer rằng mình mệt.

Bà Funny ăn xong thì lên phòng hỏi con dâu:

- Con mệt ở đâu à, sao bữa nay không ăn sáng, cổ mà ăn vào cho có sữa con ạ.

- Dạ, con thấy miệng đắng không muốn ăn mẹ ạ.

Bà Funny tiến đến sờ trán con dâu rồi hốt hoảng nói:

- Chết rồi, con ốm rồi, người nóng quá, ốm thế này mà còn cố dậy nấu đồ ăn sáng cho mọi người làm gì. Lần sau mệt thì cứ nghỉ đi, để đó mẹ làm được mà.

Sự quan tâm của bà Funny dành cho con dâu thể hiện rõ trong từng lời bà nói, Hạnh cảm nhận được điều ấy nên cố gắng gượng cười đáp:

- Con không sao mà, con nấu được nên con mới nấu, nhưng mà con chưa kịp chuẩn bị bữa sáng cho Julie, mẹ có thể giúp con được không?

- Được rồi, cứ để đấy mẹ lo cho, lát con bé dậy thì gọi mẹ, hôm nay cũng không có việc gì nhiều nên con cứ nghỉ đi, mẹ trông con bé cho.

- Con cảm ơn mẹ.

Bà Funny mừng yêu con dâu

- Ôn với huệ gì, giờ mẹ xuống dưới nhà chuẩn bị đồ ăn cho con bé, con ăn gì không mẹ nấu.

- Con không, con chỉ buồn ngủ thôi ạ.

- Không được, thôi mẹ nấu cho con bát cháo, ăn vào rồi uống thuốc cho mau khoẻ, ăn xong thì muốn ngủ đến bao giờ cũng được, chờ mẹ đẩy nhé, mẹ lên luôn đấy.

Nói rồi bà nhanh chóng dời đi, hạnh nằm trên giường nhìn theo cái dáng vội vã của mẹ chồng cũng cảm thấy sự mệt mỏi ban này vui đi một chút.

Cũng may Julie chưa dậy nên cô vẫn có thể ngồi, cô đang ốm thế này, chẳng biết rồi có lấy cho con bé hay không.

Một lát sau thì Hạnh cũng ngủ thấy mùi thơm từ dưới nhà bay lên, đoán chừng bà Funny đang nấu cháo thịt bò, lòng Hạnh cảm thấy quý và biết ơn mẹ chồng nhiều lắm.

Thời gian qua nếu không phải bà luôn tốt với cô chắc cô lẽ cô bỏ cuộc khỏi cuộc hôn nhân này mất. Có lúc thì Hạnh cảm thấy bà xa theo đúng nghĩa của một bà mẹ chồng. Nhất là mỗi lần bà bắt gặp Hạnh và Nacer nói chuyện, ánh mắt bà nhìn cô lạnh băng lắm. Nhưng có lúc lại cảm thấy bà gần gũi y như mẹ ruột của cô vậy. Bà cũng ân cần hỏi han, chăm sóc cô mỗi khi cô ốm, hay khi bé con của cô quấy khóc bà cũng là người cùng cô dỗ dành.

Bà Funny bê cháo lên tận phòng cho con dâu, vừa hay Julie cũng ọ ẹ thức giấc, bà để cháo xuống và gọi con dâu:

- Con mau ngồi dậy ăn đi, thuốc và nước mẹ để cả ở đây đấy. Julie cứ để mẹ lo.

- Mẹ con ốm thế có cho con bé ti được không mẹ.

- Được mà con, tuy bây giờ con mới phát bệnh ra, nhưng trước đó con đã ủ mẩn bệnh mấy ngày rồi, hơn nữa sữa của con lúc này có rất nhiều sức đề kháng, nên cố gắng cho con bé bú như bình thường. Thuốc mẹ cũng bảo bổ máu mua loại dành cho con bú, nên là cứ yên tâm nhé.

Mẹ chồng Hạnh quả là một bà mẹ chồng chu đáo, chẳng thế mà mỗi lần Hạnh kể về mẹ chồng là các chị trong nhóm ai cũng xuýt xoa ghen tị với Hạnh. Còn bảo cô may mắn vì có bà mẹ chồng quốc dân.

Hạnh luôn nói với mọi người rằng: “chỉ cần mọi người cũng thật lòng đối tốt với mẹ chồng, thì chắc chắn mẹ chồng cũng sẽ tốt lại với các chị mà. Còn nếu các chị chẳng coi mẹ chồng như mẹ đẻ, thì sao lại đòi hỏi mẹ chồng phải coi mình như con gái. Và đặc biệt đừng bao giờ tị nạnh với em gái chồng, dù mẹ chồng có tốt đến mấy, thương mình đến mấy thì so với đứa con gái bà dứt ruột đẻ ra đương nhiên vẫn sẽ phải thương hơn rồi”

Cái triết lý ấy của hạnh có khá nhiều người không đồng tình. Người thì bảo:

- Em ơi khác máu tanh lòng khó nói lắm

Hay chị khác thì kêu ca:

- Có nhiều khi em tốt với người ta, nhưng người ta vẫn tệ bạc với em như thường. Đòi nó là thế, ai may mắn được gia đình chồng tốt thì hưởng thụ thôi, sẽ chẳng có một công thức chuẩn nào cho các bà mẹ chồng đâu em gái ạ.

...

Có người nặng lời hơn thì bảo:

- Gớm may mắn được bà mẹ chồng tốt nên mạnh miệng, như tôi đây này, khi nào biểu tiền thì từ từ, lúc nào không có tiền là trở mặt ngay nhé.

Hạnh cũng chẳng tranh cãi với họ, đúng là mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh, mình không ở trong hoàn cảnh đó thì làm sao mà hiểu hết được. Thôi thì Hạnh có phúc vì có gia đình chồng tốt thì cứ tự hào thôi. Coi như bù đắp cho chồng cô vậy.

Mẹ chồng cô thấy cô ốm còn lo lắng như thế, chứ chồng cô thì ngược lại, anh ta bảo:

- Lớn rồi thì phải tự biết chăm sóc bản thân.

Hạnh cũng có yêu cầu gì anh ta chăm sóc đâu, chỉ là trong thâm tâm Hạnh vẫn ước mơ anh ta hỏi han cô được 1 lời. Vậy mà anh ta chẳng những không hỏi han, còn ném vào mặt hạnh câu nói ấy.

Thôi thì tốt nhất từ nay không nên hy vọng ở cái người Hạnh vẫn gọi là chồng này bất kỳ điều gì nữa, có như thế thì mới tránh được thất vọng.

Hôm sau là cuối tuần nên tối đó Marie cũng về, nghe nói cô ốm con bé vội vàng lên hỏi:

- Chị Hạnh ốm à.

- Uk chắc bị cảm sơ sơ thôi, mai đã là cuối tuần rồi, nhanh thật đấy, tôi ở nhà chả biết ngày tháng gì cả.

- Vâng, em tưởng chị khoẻ tính nừ chị mai đi chơi cùng em, nhưng mà chị ốm rồi tiếc quá, chắc em lại phải đi một mình rồi.

Hạnh cười, dù cô có không ốm thì cũng làm sao mà đi chơi cùng được kia chứ, còn Julie mà, bố mẹ chồng cô tốt và thương cô thật, nhưng cũng đâu thể gửi con cho họ mà bỏ đi chơi. Nếu là đi làm thì còn được, đằng này nhà bao việc mà bỏ con đó đi chơi coi sao đáng.

Marie luyên thuyên một lúc rồi tiến đến chiếc nôi mà bé Julie đây, con bé đang ngủ thấy bị nhấc bổng lên thì cũng giật mình mở mắt mà khóc. Nhưng rồi được cô lấy đồ chơi ra ghì là lại nín ngay. Hai cô cháu lại bông bế nhau xuống nhà, vì Marie bảo:

- Thôi chị nghỉ đi, em bế con bé xuống nhà chơi tí, nhớ nó quá.

- Ngồi đây cũng được mà.

- Thôi chị đang mệt, tính em lại to mồm, em cứ xuống kia cho chắc, hìhì

Cô gái này, tuy đôi lúc hơi nói to 1 chút, cũng không hay nói những lời ngọt như Nacer, nhưng bù lại rất chân thành.

Nói đến Nacer lại nhớ, chẳng biết ai nói mà Nacer lại biết Hạnh ốm, dù cho cả ngày hôm đó cậu ấy đi làm, và hình như cũng không gọi điện về.

Trên tay Nacer cầm nào là ô mai, nào là sữa tươi, Nacer đưa cho Hạnh vội vàng nói:

- CHị cầm lấy, cố gắng ăn uống vào cho mau khoẻ nhé.

Rồi chẳng đợi Hạnh có đồng ý nhận hay không mà cứ đặt ở giường rồi vội vã bước ra, nhanh như cái lúc bước vào vậy. Hạnh thở dài, có lẽ cậu ta sợ chồng cô về thấy lại hiểu nhầm nên mới thế.

Hạnh ngồi dậy, nhanh chóng cất chỗ đồ kia vào tủ rồi trở lại giường nằm, buồn quá cô định lấy máy gọi về cho mẹ, nhưng sợ nhớ ở giờ này ở quê đang là nửa đêm, có lẽ cả nhà đang say giấc nên lại thôi.

Buồn buồn nên lướt vào vòng face book xem có gì mới không, đúng lúc Andrew bước vào thấy mẹ mình dưới nhà vát và nấu cơm, còn vợ thì nằm dài nghịch điện thoại nên khó chịu nói:

- Sướng quá nhì.

Hạnh thoáng giật mình ngược lên nhìn chồng, nghĩ khi kia của anh ta hạnh dám chắc đang khó chịu, nhưng vẫn vờ như không biết mà hỏi lại:

- Anh về rồi à, Marie cũng về đó.

- Thấy rồi, nó đang bế con bé dưới nhà, mà sao không xuống nấu nướng phụ mẹ mà nằm đây nghịch điện thoại thế?

- Mẹ không cho nấu mà, mẹ bảo ốm nên bắt lên phòng nghỉ.

- Có đúng là sướng quá mà.

Mọi ngày cô một mình nấu nướng thì chẳng thấy anh ta ý kiến gì, hôm nay cô ốm nên nghỉ ngơi 1 chút thì anh ta khó chịu. Đúng thật chẳng biết phải thế nào mới vừa lòng anh ta. Hạnh chẳng thèm đáp mà lật chăn đi xuống dưới nhà,

vừa nói chuyện với Marie vừa phụ bà Funny xếp bát ra bàn, dù bà luôn miệng nói:

- Để đó, để đó lát em nó làm, con chưa khoẻ hẳn cứ ngồi kia đi.

- Không sao, con vận động một chút cho đỡ mỏi cũng tốt mà mẹ.

- À quên, ban nãy thằng Nacer có mua ít bánh sừng bò đấy, món này trên thành phố là ngon nổi tiếng đấy, con lấy đĩa giúp mẹ xếp ra, lát cả nhà cùng ăn nhé.

Báo sao nãy giờ Hạnh cứ ngửi thấy mùi bơ thơm nức mũi, Hạnh cẩn thận xếp toàn bộ chúng ra 2 chiếc đĩa rồi bày ở bàn. Cô nhớ lần trước Marie cũng có mua món này, món này là món trứ danh nổi tiếng của nước Pháp, vì vậy Hạnh vừa ăn vừa xuýt xoa khen ngon. Mấy lần cô thèm định nhờ chồng mua nhưng lại thôi, nay cô lại được thưởng thức chúng rồi.

Nghĩ vậy Hạnh cứ mỉm cười nãy, Marie tiến đến nói:

- Chao ôi bánh thơm quá.

- Bánh này ngon Marie nhỉ.

- Vâng, em cũng thích món này lắm.

- Chị cũng vậy, chị em mình giống nhau quá.

Bà funny từ phía sau bước đến cất tiếng nói:

- Món này nổi tiếng ở đây, ai cũng thích riêng gì 2 đứa đâu, Marie, bỏ ngay xuống, bốc nhón thế à.

- Tại ngon không cưỡng lại nổi mẹ ạ.

- Đưa cháu cho chị đi kéo lại dây hết ra người con bé bây giờ.

Hạnh đón lấy bé con từ tay Marie rồi tranh thủ cho con bé ti thêm 1 chút, nhìn con, nhìn em gái chồng và mẹ chồng Hạnh lại thầm nghĩ: “nếu chồng cô đi đâu đó xa thật xa, có lẽ cuộc sống của cô ở đây sẽ chỉ toàn tiếng cười”. Nhưng rồi Hạnh lại tự cười bản thân, có bà vợ nào như cô không cơ chứ. Người ta thì mong được ở gần chồng, còn cô lại mong chồng đi thật xa, nực cười mà.

Nếu ai đó hỏi Hạnh có yêu chồng mình hay không, Hạnh cũng chẳng biết phải trả lời họ thế nào cả. Chỉ biết Hạnh đã từng cố gắng rất nhiều, cố gắng để yêu chồng, cố gắng quan tâm chồng. Cố gắng vì Hạnh nghĩ rằng chỉ cần bản thân mình thật lòng cố gắng, sẽ có ngày được chồng nhìn nhận và đáp lại tình cảm ấy bằng 1 trái tim ấm nồng.

Nhưng tất cả sự cố gắng ấy chỉ là đã từng, còn hiện tại Hạnh chỉ mong ngày ngày bình yên mà sống. Không còn mơ mộng được chồng yêu, chỉ mong anh ta biết quan tâm đến mẹ con cô 1 chút, vậy thôi.

Tiệc là đến ngay cả mẹ chồng Hạnh cũng bảo:

- Từ nhỏ thằng Andrew đã là đứa khó khan nhất nhà, nó hiềm khi xa vào lòng mẹ mà bảo yêu mẹ, trái ngược hoàn toàn với thằng Nacer, chả biết nó giống ai nữa.

Hạnh mỉm cười, với cô đó giống 1 câu an ủi hơn là lời giải thích, có lẽ mẹ chồng cô thấy cô đáng thương trong cuộc hôn nhân này quá nên mới nói điều ấy với Hạnh.

Mà dạo gần đây mẹ chồng cô rất hay hỏi về vấn đề yêu đương của Nacer, cậu ấy cũng 22 tuổi rồi, nhưng từ ngày hạnh về đây hình như chưa lần nào thấy Nacer dẫn bạn gái về chơi. Gần như là mỗi ngày Hạnh đều nói chuyện với Nacer, nhưng hình như cũng chưa bao giờ cậu ấy nhắc đến một cô gái nào cả.

Có lần Hạnh cũng hỏi, nhưng Nacer chỉ nói hiện tại chưa muốn yêu, muốn ổn định sự nghiệp trước rồi mới tính tiếp. Nacer nói cũng đúng, khi sự nghiệp ổn định thì sự lựa chọn trong tình yêu cũng dễ dàng hơn là khi người đàn ông chưa có gì nhiều trong tay.

Chỉ là mẹ chồng cô không nghĩ vậy, bà bảo:

- Mẹ chưa bắt con lấy vợ ngay, mẹ chỉ bảo con nên có người yêu, hai đứa yêu nhau, tìm hiểu nhau đến khi chín mùi thì tiến đến hôn nhân là vừa. Chứ chờ vài năm nữa mới tìm hiểu thì già mất, còn nếu không tìm hiểu mà lấy luôn thì về lại khó mà hoà hợp.

Cả nhà ai cũng biết bà đang nhắc đến cuộc hôn nhân không tình yêu của Hạnh, nó cũng là điều khiến Hạnh cảm thấy hối tiếc nhất cho đến thời điểm hiện tại.

Còn Nacer thì lại đáp:

- Hạnh phúc hay không còn do bản thân mình có cố gắng vun vén cho gia đình không, yêu nhau mà khi cưới rồi chỉ ích kỉ, chỉ nghĩ cho bản thân mình thì cũng chả có nỗi hạnh phúc dài lâu đâu mẹ.

Thật ra thì trước đây bà Funny cũng nghĩ đàn ông không nên lập gia đình quá sớm, vì khi ấy họ chưa đủ chín chắn để suy nghĩ vẹn toàn mọi thứ. Hiện tại bà vẫn giữ quan điểm đó, chỉ là trong lòng có chút gì đó bất an, nỗi bất an mà bà nghĩ chỉ khi nào Nacer có người yêu thì mới vui bớt. Bởi vậy bà mới nhẹ nhàng phản tích:

- Cái thằng này, tất nhiên là không phải cứ đến với nhau bằng tình yêu là sẽ sống với nhau cả đời. Vì hôn nhân nó không đơn giản như lúc đang yêu, mà nó còn đòi hỏi nhiều thứ. Nhưng nếu hai người có nền tảng là tình yêu thì chắc chắn sẽ dễ đi đến hạnh phúc hơn là không có gì.

Hạnh thấy mẹ chồng nói đúng nên bảo:

- Mẹ nói đúng đấy, chú thấy ai hợp thì cứ tìm hiểu xem.

Nghe thấy chị dâu nói câu ấy chẳng hiểu sao trong lòng Nacer có chút khó chịu mà gất lên:

- Lại được cả chị nữa, mệt quá, đúng là đàn bà lúc nào cũng chỉ muốn yên bề gia thất. Con là đàn ông, còn còn nhiều cái để phấn đấu hơn là tình yêu.

Nacer bỏ đi, còn lại Hạnh và mẹ chồng ngao ngán đứng nhìn nhau, ánh mắt họ nhìn nhau, nhưng trong lòng mỗi người lại mang một nỗi niềm riêng.

Bạn đang đọc truyện *Lấy Chồng Tây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Đối với bà Funny thì những câu nói của Nacer ban nãy thể hiện rõ sự tức giận, và bà dám chắc không phải vì bà giục nó có người yêu mà nó tức. Vì vấn đề này không phải là lần đầu tiên bà đề cập đến, những lần trước Nacer không hề phản ứng như thế. Nhưng lần này con bé Hạnh mới chị nói thêm vào 1 câu nó đã khó chịu bỏ đi.

Vấn đề không nằm ở chỗ con dâu bà, vì bà đề ý rồi, khi bà giục con trai, Hạnh không hề có 1 tia nào gọi là khó chịu. Kể cả câu nói của nó ban nãy cũng rất vô tư.

Vấn đề nằm ở chính cậu con trai út của bà, tình cảm nó dành cho Hạnh đã lớn hơn tình cảm giữa em chồng và chị dâu. Có thể nó chưa nhận ra điều ấy, nó vẫn nghĩ đơn giản như nó nói với bà:

- Con tốt vì con thấy thương hại chị ấy, mẹ cũng thấy chị ấy khổ vì anh Andrew hay sao?

Vậy nên bà lo lắng, lo một ngày không xa nó bắt chợt nhận ra tình cảm của nó. Càng lo hơn nếu nó không giấu tình cảm ấy đi mà lại đem bày tỏ với con dâu, thì gia đình bà chắc chắn sẽ có một phen xào xáo.

Không được, bà nhất định phải làm gì đó, làm trước khi mọi chuyện đi quá xa. Nghĩ vậy bà bảo con dâu:

- Thôi kệ nó con ạ, mẹ nói thế vì biết thanh niên là hay cả thèm chóng chán lắm, nay yêu mai lại bỏ. Vậy nên mới nhắc nó dần về nhà, có như thế chúng nó mới nghiêm túc, mà mình cũng biết được cô gái kia tính nết ra sao.

Hạnh thấy mẹ chồng cô nói cũng có lý, chẳng nói gì ở cái đất nước Pháp này, ở quê cô trước đây cũng không thiếu trường hợp ăn com trước keng. Rồi đến khi tạo ra sản phẩm thì chàng trai lại phui tay mà chạy mất. Để lại một mình

cô gái chống chọi với cái bụng ngày một to, có người được gia đình hiểu thì còn bình yên mà sinh con. Nhưng cũng không thiếu nhưng cô nàng nghĩ không thông, nhẩn tâm cướp đi quyền được sống của đứa con mới thành hình.

- Vâng, xã hội bây giờ phát triển nên càng ngày càng phức tạp, thanh niên thì ngày một thoáng mẹ nhỉ.

- Những cái đó mình chẳng cảm được chúng nó con ạ, mẹ chỉ mong sao chúng nó có trách nhiệm với những việc mình làm thôi.

Hạnh buột miệng mà nói:

- Hay để con hỏi dò xem chú ấy đã thương ai chưa mẹ nhé. Con nhắn tin chắc dễ hỏi hơn.

Nói xong Hạnh mỉm môi mà nhìn mẹ chồng, chết cái tật nói mà không nghĩ. Bà mà biết cô và Nacer vẫn nhắn tin nói chuyện với nhau mỗi ngày thì lại khó sống. Hạnh cứ thế thẳm chửi rủa bản thân trong đầu.

Chẳng biết bà Funny có để tâm câu nói ấy không, chỉ thấy bà vội vàng xoa tay bảo:

- Thôi, thôi, cái này để mẹ nói, còn đừng nói nhé, cứ để mẹ.

Hạnh vâng dạ gật đầu rồi kiểm có lui lên phòng, lên đến nơi cô mới vuốt ngực mà thở phào. Câu nói ấy cũng đâu có gì nghiêm trọng, chẳng hiểu sao Hạnh lại lo lắng đến vậy.

Xong rồi mới lo cho Julie Hạnh cũng quên luôn việc ban nãy, chỉ có một người là đến tận chỗ làm vẫn còn ảm ức. Người đó cũng chẳng hiểu vì sao lại thế, chỉ thấy trong lòng có gì đó cứ ảm ức khó chịu.

Tiếc là với Hạnh việc thanh niên có người yêu là đương nhiên nên cũng chẳng bận tâm đến điều ấy. Chỉ hơi thắc mắc vì sao mấy ngày nay Nacer không hề nhắn tin với cô như trước nữa.

Theo thói quen Hạnh nhắn tin khoe với Nacer con bé Julie đã có thể vịn giường đứng lên, nhưng đáp lại Nacer chỉ bảo:

- Em đang bận.

Trước đến giờ mỗi lần có khoe Julie biết làm gì đó là Nacer hào hứng lắm, còn đòi Hạnh quay video gửi cho xem. Vậy mà lần này, có chút gì đó hụt hẫng nhưng hạnh vẫn nghĩ chắc cậu ấy bận thật.

Hạnh cho con bé vào chiếc xe trong tập đi, sau đó quay ra lo bữa trưa, lâu lâu lại gọi con gái mấy câu để con bé khỏi khóc. Trộm vía con bé khá ngoan, cứ thế tha thẩn chơi 1 mình cho mẹ làm chứ không hề đòi bế.

Xong xuôi cũng là lúc bố mẹ chồng cô về đến nhà, bố chồng cô thấy cháu vui mừng nói:

- Giống của ông ra tận cửa đón ông cơ à, ời ông bế nó tí nào.

Hạnh thấy con bé cuống lên chạy xe về phía ông nội thì khoe:

- Ban nãy con bé vịn giường tự đứng lên đó bố

- Cháu gái ông cơ mà, chả gọi thì sao Julie nhỉ?

Bà funny cũng hạnh phúc thơm cháu mà đùa:

- Nhanh thật đấy, chả mấy tí nữa mà nó lại chạy khắp nhà, rồi lúc ấy bà chưa nói xong nó đã cãi xong cho mà xem.

Bà nội dứt câu cả nhà lại cười vang, phía ngoài cổng cũng có tiếng xe máy, là chồng cô về. Thấy con trai mẹ chồng cô bảo:

- Nay con gái anh nó tự vịn giường đứng lên được đấy.

Mẹ chồng cô luôn thế, biết trong nhà Andrew thương nhất là Julie nên luôn khéo léo dùng con bé làm cầu nối giữa con trai với cả gia đình.

Andrew nhìn con gái cũng khen:

- Con gái bố giỏi quá, nào thơm bố cái nào.

Niềm vui lúc này khiến cho Hạnh quên đi trước mặt cô là một người chồng luôn khô khan và vô tâm với vợ. Thôi thì anh ta là người chồng tồi, nhưng chỉ cần vẫn là một người cha tốt thì nhất định Hạnh vẫn sẽ cố gắng giữ gia đình chọn vẹn cho con.

Giả mà lúc nào cũng như thế này thì hạnh phúc biết bao, chỉ tiếc niềm vui ấy chẳng được mấy ngày thì con gái Hạnh bị ngã. Bình thường mỗi lần cho con bé ngồi xe Hạnh thường chắn cửa lại cẩn thận, vậy mà hôm ấy cô lại quên. Đến khi nghe tiếng con bé khóc thét ngoài sân Hạnh mới hốt hoảng chạy lại.

Con bé hình như vừa đau vừa sợ nên khóc đến lặng người, máu từ trên trán cũng chảy đỏ cả nửa bên mặt. Hạnh sợ lắm, cuống quýt gọi cho chồng nhưng không thấy chồng nghe. Cuối cùng chả hiểu sao lại gọi cho Nacer, từ sau hôm mẹ chồng cô gục Nacer lấy vợ thì hai người chưa nói chuyện lại với nhau.

Nghe Hạnh kể sơ qua về tình hình thì Nacer vội vàng tắt máy, hạnh ngơ ngác vì còn chưa nghe cậu ta nói câu gì, nhưng rồi chiếc khăn trên chân con gái đã chuyển sang màu đỏ khiến Hạnh quên đi cái thắc mắc ấy. Cô mở cổng gọi mấy người hàng xóm giúp, khi vừa định lên xe thì thấy bố chồng cô hét hãi đi về.

- Lâm sao, con bé có chuyện gì.

- Dạ nó ngã từ trên bậc hè xuống bố ạ.

- Lâm sao mà lại để nó ngã như thế được, cái hè cao 5 bậc như thế kia, thôi mau mau đưa con bé đi viện đi, bố với mẹ mày đi theo ngay đằng sau nên là cứ bình tĩnh.

Hạnh vâng dạ rồi khóc mếu ồm con nhờ người hàng xóm chở đến bệnh viện gần nhất, nói là gần nhưng cũng phải đi đến 7km mới tới nơi.

Cả quãng đường nghe con khóc mà lòng Hạnh như có ai xát muối vào, đau đớn, xót xa. Hạnh cứ thế ôm con vào lòng vừa khóc vừa nói:

- Nín đi con, đừng khóc nữa, mẹ xin lỗi mà, xin lỗi con nhiều lắm, con đau lắm phải không?

Người hàng xóm thấy hạnh mất bình tĩnh thì an ủi:

- Con bé sẽ không sao đâu, cô đừng lo.

- Nhưng sao nó chảy nhiều máu thế này hà anh?

- Có cứ bình tĩnh đi, bệnh viện đây rồi, tôi gửi xe rồi sẽ giúp cô làm thủ tục.

Nói rồi hai người nhanh chóng tiến vào, người hàng xóm tốt bụng giúp hạnh đi làm các thủ tục cần thiết, còn cô bé con theo chân bác sĩ vào phòng.

Bố mẹ chồng cô cũng tới ngay sau đó, thấy Hạnh đang lo lắng đứng ngoài phòng hành lang bà Funny tiến đến nắm tay con dâu hỏi:

- Rất cục là làm sao con bé lại ngã được

- Dạ lúc đó con nấu cơm trong nhà, nghe thấy con bé khóc chạy ra thì đã thấy con bé ngã xõng xoài ở sân rồi. Mẹ ơi, con bé sẽ không sao phải không mẹ.

- Bình tĩnh đi con, nhất định con bé sẽ không sao cả, lần sau có chuyện gì con phải gọi điện cho bố mẹ nhớ chưa. Hôm nay nếu chẳng Nacer mà không gọi thì mẹ cũng không biết được cơ sự này.

Hạnh khóc mếu giải thích:

- Con xin lỗi bố mẹ, tại lúc đó con cuống quá, gọi cho chồng con thì không thấy anh ấy nghe máy. Con lo quá nên chả nghĩ được gì.

Ông David thấy con dâu khóc lóc thì thở dài nói:

- Thôi sự nó cũng đã rồi, bây giờ phải bình tĩnh để chờ xem kết quả của con bé thế nào đã.

Sau này nghĩ lại hạnh vẫn thầm cảm ơn bố mẹ chồng cô về ngày hôm ấy, họ không những không hề trách cô 1 lời mà còn quay ra an ủi cô. Nếu như hôm ấy họ mà trách mắng chắc tính thần Hạnh sẽ càng bấn loạn lên mất.

Cả ba người đều im lặng hướng mắt về phòng bệnh mà cầu nguyện cho Julie tai qua, nạn khỏi. Phía cuối hành lang người hàng xóm ban nãy cũng đang cầm một số giấy tờ trên tay mà tiến tới.

Hỏi thăm qua loa 1 chút anh ta giao những giấy tờ nhập viện ấy cho Hạnh rồi về. Hạnh chẳng biết nói gì ngoài vài câu cảm ơn sáo rỗng với người hàng xóm ấy. Dội Julie xuất viện nhất định hạnh sẽ báo chồng đến tận nhà cảm ơn anh ấy.

Cuối cùng thì cửa phòng cũng mở ra, vị bác sĩ già cất giọng khàn khàn nói:

- Hiện tại tôi đã khâu vết thương trên trán của cháu bé, máu cũng đã được cầm. Nhưng bây giờ gia đình nên đưa cháu đi chụp x-quang để kiểm tra kỹ hơn, chú ý báo bác sĩ kiểm tra kỹ phần đầu nhé. Sau đó thì đưa bé sang nhà bên cạnh để tiêm phòng uốn ván.

- Dạ cảm ơn bác sĩ.

Vị bác sĩ chỉ nhẹ nhàng gạt đầu, không hề có một biểu cảm nào trên gương mặt, có lẽ ông đã quá quen với những ca cấp cứu thế này.

Hạnh tiến vào phòng, bé con của cô đã ngủ thiếp đi từ lúc nào, hạnh nhìn con mà khóc nức lên, toan cúi xuống bế con bé thì bố chồng cô bảo:

- Thôi để đấy bế bé cho, con đang run như thế sợ lại làm con bé đau.

Hạnh chỉ có thể thờ phào nhẹ nhõm khi nhận kết quả chụp X – Quang của con là hoàn toàn bình thường. Nhưng để đảm bảo bác sĩ vẫn yêu cầu cho con bé nhập viện theo dõi trong vòng ba ngày.

Vậy là bố chồng cô lại tắt tá phóng xe về nhà đem đồ dùng cần thiết cho mẹ con cô. Khi ổn định mọi thứ mẹ chồng Hạnh mới hỏi:

- Con đã báo cho thằng Andrew về tình hình con bé chưa?

- Con gọi cho anh ấy đầu tiên, mấy cuộc liên mà chẳng thấy anh ấy nghe máy mẹ ạ.

- Chắc lúc đó nó bận, con thử gọi lại cho nó xem sao.

Bây giờ bình tĩnh lại Hạnh lại không dám gọi điện cho chồng, cô hiểu tính anh ta, nhất định anh ta sẽ gào lên mà chửi bới trách móc cô. Phòng bệnh này đông người như thế, Hạnh xấu hổ lắm.

Mẹ chồng Hạnh biết con dâu đang lo lắng điều gì nên nhẹ nhàng bảo:

- Trước sau gì con cũng phải thông báo với chồng, đừng lo, có mẹ ở đây nó sẽ không dám làm gì quá đáng đâu.

Rồi bà ngồi xuống xột xa mà nhìn cháu nội, thật ra khi hay tin con bé bị ngã bà cũng giận con dâu lắm chứ. Khi về đến nhà nhìn con bé khóc thét lên suốt chút nữa bà đã mất bình tĩnh mà trách mắng con dâu.

Cũng may khi ấy con bé vội vàng đưa con đi cấp cứu nên những lời ấy bà lại nuốt vào trong. Rồi quãng đường tới bệnh viện nhìn con dâu vì lo lắng mà khóc lóc sụt sùi bà chợt nhận ra một điều. Hạnh không hề muốn con bé bị như thế, tất cả chỉ là tại nạn ngoài ý muốn. Và nhìn con bé đau đớn như vậy, thì người làm mẹ như Hạnh mới là người đau lòng nhiều nhất.

Bà cũng nói suy nghĩ của mình với chồng, bởi vậy khi vào bệnh viện, bà và chồng mới không một lời trách cứ con dâu như thế. Bà cảm thấy may mắn vì nhận ra điều ấy sớm, nếu mà bà buông lời trách móc con dâu chắc con bé sẽ buồn nhiều lắm.

Nhưng thằng con trai của bà liệu nó có nghĩ được như thế không, hay rồi vì sốt con mà lại chửi mắng vợ. Nó là do bà sinh ra thật đấy, nhưng nhiều khi bà cũng chẳng thể nào chịu được cái tính nết ấy của nó. Nghĩ đến con trai bà lại thấy thương con dâu, bà biết con bé chịu nhiều tổn thương vì sự vô tâm của chồng lắm.

Chính vì lẽ đó nên bà luôn cố gắng bao dung với con bé, coi như là thay con trai mình bù đắp cho nó vậy.

- Mẹ, anh ấy vẫn không nghe máy mẹ ạ.

Câu nói của Hạnh kéo bà Funny ra khỏi dòng suy nghĩ, công việc của con trai bà không quá bận rộn. tại sao gọi nhiều lần như thế mà nó lại không nghe máy? Nhưng mà cũng không muốn con dâu nhìn ra là mình đang nghĩ gì nên nói:

- Chắc nay lại có ai đặt đơn hàng lớn nên bận con ạ, cái nghề bán hàng ấy mà, hôm bận, hôm rảnh là bình thường.

- Vâng anh ấy không nghe con lại đỡ sợ ấy.

Nghe câu nói đó của Hạnh mà bà Funny cảm thấy có gì xột xa, bà chép miệng bảo:

- Quá trưa rồi, con có đói không, mẹ ra kia mua gì đó hai mẹ con mình ăn lót dạ nhé.

- Thôi con không muốn ăn mẹ ạ.

- Phải ăn mà còn có sức chăm cho con bé chứ, tranh thủ lúc con bé đang ngủ thì ăn đi, không lát nó dậy không ăn được đâu.

Hạnh định báo mẹ chồng ngồi lại với cháu để cô đi mua, vì từ đây ra cổng bệnh viện khá xa, nhưng chợt nhớ ra bản thân không mang tiền nên thôi.

Mẹ chồng Hạnh đi một lúc lâu mới thấy quay lại, đi bên cạnh bà là bố chồng cô. Bà Funny bảo:

- Giờ quá giờ cơm trưa nên phải tìm mãi mẹ mới mua được mấy xuất com con ạ, nguội rồi nhưng thôi ăn tạm vậy.

Hạnh cảm ơn mẹ chồng rồi nhanh chóng đỡ mấy túi đồ giúp cho bố chồng, sắp xếp gọn gàng mọi thứ Hạnh mới quay qua ăn com. Vừa mở hộp com ra thì hạnh thấy có tin nhắn đến. Mặt Hạnh gần như biến sắc khi đọc được những dòng ấy.

Mẹ chồng Hạnh nhìn con dâu 1 chút đoán có chuyện gì đó nên hỏi:

- Sao thế con.

- Dạ, anh Andrew đang trên đường đến đây mẹ ạ.

- Kệ nó đi, có bố mẹ ở đây rồi, con mau ăn đi kéo đói.

Hạnh vâng lời bé xuất com của cô lên, phải cố gắng lắm Hạnh mới ăn được nửa xuất com. Cùng lúc này tiếng chuông điện thoại cũng réo rất vang lên, là Andrew gọi. Hạnh run run bắt máy:

- Em nghe

-

Bạn đang đọc truyện *Lấy Chồng Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Nghe xong cuộc điện thoại mặt hơi biến sắc, Hạnh lí nhí báo bố mẹ chồng:

- Bố mẹ để ý cháu giúp con, con ra ngoài kia đón anh Andrew.

- Sao phải đón, con nó bị như thế mà giờ nó mới mò mặt đến còn đòi đón với nước cái gì. Nhấn cho nó cái địa chỉ để nó tự mò vào, nó hỏi thì bảo bố bảo thế.

Hạnh chợt sựng lại suy nghĩ, rõ ràng cô gọi điện cho chồng anh ta không hề nghe máy, tại sao anh ta lại biết con bé nằm viện được nhỉ. Nhìn lại bố chồng hạnh hỏi:

- Bố gọi cho anh ấy báo con bé con đi viện ạ.

- Không, bố tưởng con gọi rồi nên cũng không gọi cho nó. Có thằng nacer nó điện báo tình hình cho bố mới cả gọi mấy lần để hỏi thăm con bé thôi.

Kỳ lạ, vậy thì sao chồng cô lại biết mà đến đây được, mẹ chồng cô thì chắc chắn cũng không gọi rồi. Nếu gọi bà đã báo với cô, hay là anh hàng xóm ban nãy báo tin nhỉ? Nhưng thôi là ai cũng được, Hạnh cứ nhấn số phòng cho chồng đã, hạnh rầy giờ cũng mệt rồi chả muốn ra tận bãi gửi xe mà đón chồng nữa.

Tin nhắn vừa gửi đi thì điện thoại lại đổ chuông, là chồng hạnh gọi:

- Em.

Chưa kịp nói xong đầu dây bên kia đã nghe tiếng anh ta quát:

- Làm cái gì mà giờ tôi còn chưa thấy mặt cô đâu hả?

- Em mới nhấn cho anh số phòng của con đấy, anh đi vào trong đi, đây nhà thứ 3 ở tầng 2 nha.

Hạnh chẳng bận tâm đến việc chồng cô không thèm trả lời mà tắt máy ngang, cô đang lo lắng lát anh ta vào đây sẽ như thế nào. Không phải cô quá sợ chồng, mà đây là nơi đông người, cô sợ sẽ lại giống như lần đi sấm đồ sơ sinh đợt trước.

Giường bệnh của Julie ở đầu tiên, nên mở cửa phòng là có thể nhìn thấy ngay. Cánh cửa kia vừa mở ra chồng cô đã nhìn Hạnh bằng ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống mà gât:

- Cô làm cái trò trống gì mà để con bé ngã đến nông nổi này hả?

Hạnh biết chắc chắn anh ta sẽ chẳng nhẹ nhàng với mình nên cũng không quá bất ngờ, chỉ có mẹ chồng cô là gât nhẹ:

- Cái thằng kia, chẳng may con bé nó ngã chứ ai muốn như thế, mày vào đây còn chưa nhìn con lấy 1 cái mà đã lớn tiếng với vợ thế rồi.

- Cô ta có mỗi cái việc trông con còn không nên hồn thì làm được cái trò trống gì nữa, nhìn thấy là bực mình. Mà tôi hỏi cô, cô làm ngã con tôi, tại sao không gọi điện báo cho tôi biết, mà lại gọi điện cho thằng Nacer hả? Tôi mới là bố của nó có nhớ chưa?

Anh ta đang nói vô lý cái gì không biết nữa, cô làm ngã con bé ư, trong đầu anh ta chứa cái gì mà thốt ra được cái câu ấy. Hạnh hơi khó chịu đáp:

- Con bé nó nghịch không may bị ngã, anh nói cái gì mà cô làm ngã con tôi hả? Còn anh kiểm tra lại điện thoại xem ở đó có bao nhiêu cuộc gọi nhớ của tôi. Tôi gọi anh có thèm nghe máy đâu mà trách tôi không báo?

Andrew dí cái điện thoại vào mặt Hạnh mà quát:

- Mày còn già mồm được à, mày nhìn đi, nhìn xem mày với nó đứa nào là đứa gọi nhờ cho tao trước, mở to mắt ra mà nhìn.

Anh ta quát to đến mức không chỉ mình Julie giật mình thức giấc mà mấy bé giường bên cũng khóc theo. Bố chồng cô ngồi gần con bé nhất nên nhanh tay bế cháu lên để đỡ dành.

Hạnh xấu hổ khi có người khó chịu nói:

- Đây là phòng bệnh chứ không phải nhà anh chị đâu mà cãi nhau. Bực cả mình, ở chốn công cộng thì phải có ý thức 1 tý chứ.

Mẹ chồng Hạnh thấy thế thì vội vàng xin lỗi mọi người sau đó quay ra nói:

- Hai đứa mày có thôi đi không, chúng tao ngồi đây mà chúng mày con thế, định làm trò cười cho thiên hạ à. Còn cái thằng kia tao đã bảo chẳng may nó ra cơ sự này thì việc trước mắt là lo cho con bé trước. Mày xem, mày làm con mày thức giấc rồi đây này.

Hạnh im lặng không đáp, hạnh không hiểu vì sao cuộc gọi nhờ của Nacer lại ở trước cô, thời gian chỉ cách nhau vòn vẹn 5 phút. Hạnh càng không biết hai người họ đã nói gì với nhau mà chồng cô lại hành xử như thế.

Anh ta thậm chí còn chưa hỏi xem con bé hiện tại như thế nào, tình hình ra làm sao. Cứ cho là Hạnh báo cho Nacer trước, và Nacer là người báo cho anh ta đi, thì chẳng lẽ điều đó nó quan trọng hơn cả con gái anh ta hay sao?

Cứ tưởng mẹ chồng cô nói thế thì anh ta sẽ nghĩ lại, nhưng mà không, anh ta kéo mạnh tay hạnh ra ngoài. Cứ thế mà lời Hạnh đi, Cổ tay Hạnh bị anh ta nắm đến đau rất, đỏ cả lên. Anh ta tuy không cao hơn Hạnh bao nhiêu, nhưng anh ta đi rất nhanh, khiến Hạnh gần như phải chạy mới đuổi kịp được.

Xuống dưới sân bệnh viện anh ta chọn 1 nơi vắng người nhất và dừng lại. Lúc này Hạnh mới dứt được tay ra, nhìn cổ tay đỏ rát, hạnh gât:

- Anh làm cái trò gì vậy?

- Câu này tao phải hỏi mày mới đúng, này ở trong kia có bố mẹ tao không tiện nói. Bây giờ mày trả lời tao, tại vì sao có bất kỳ chuyện gì mày cũng kể cho nó nghe đầu tiên. Tao là chồng mày, là bố của con mày, mà mọi thứ luôn biết sau nó là tại sao, nói.

- Anh bình tĩnh, em thế là em đã gọi cho anh trước, sau vì anh không nghe máy em lo lắng quá mới gọi cho Nacer và nhờ mấy người hàng xóm giúp.

Mất Andrew vẫn lên những tia đỏ khiến Hạnh hơi lùi lại khi anh ta nói:

- Mày gọi hàng xóm tao không bàn đến, nhưng thằng chó đấy nó ở mãi trên thành phố, mày gọi thì nó bay về giúp mày được ngay hay sao mà phải gọi.

- Là tại gọi anh không được, mà khi đó con chảy máu nhiều nên em có nghĩ được gì đâu.

Hạnh càng lùi thì máu nóng của Andrew càng sôi lên, Andrew cho rằng Hạnh có tật nên khi bị chồng hỏi mới giật mình mà trốn tránh. Cứ thế dồn Hạnh đến chân tường, Andrew cũng không kiểm soát nổi cơn ghen của mình, anh ta đưa tay lên bóp cổ Hạnh mà chửi:

- Con chó này, mày cưỡng hay trong đầu mày lúc nào cũng có nó, cũng nghĩ đến nó nên bất kỳ chuyện gì xảy ra mày cũng nhớ đến nó đầu tiên. Hôm nay mày không giải thích rõ ràng tao giết chết mày.

Hạnh bị chồng bóp cổ đau đến nước mắt trào cả ra, cô đưa tay nắm chặt cổ tay chồng nói như van xin:

- Em xin anh, bỏ ra đi rồi mình nói chuyện.

- Nói, mày không nói rõ tao giết luôn.

Hạnh cúi nhech khóc nghẹn ngào hỏi:

- Em đã nói em gọi cho anh trước, tại sao anh không tin em chứ?

- Vì mày không đáng tin.

Nhìn người chồng đang điên loạn như một con thú khát máu trước mặt mà Hạnh quyết hỏi cho rõ, ngày hôm nay kể cả cô có phải chết tại đây cũng quyết phải rõ lý do.

- Em là vợ anh, sống cùng anh hơn 2 năm qua mà anh bảo em không đáng tin, anh nói xem em không đáng tin ở điểm nào.

Andrew vẫn giữ nguyên lực bóp, điều đó khiến cho Hạnh hồ hập có chút khó khăn. Anh ta nhìn thẳng vào mắt vợ mà đáp:

- Vì ngay từ đầu mày lấy tao vì tiền, chi cần lý do đó thôi đã đủ khiến mày không đáng tin rồi.

Chỉ vì thế mà anh ta tự cho mình cái quyền coi thường Hạnh hay sao, chẳng trách bao năm qua anh ta luôn vô tình, hờ hững với Hạnh. Nhưng mà khoan, nếu anh ta nghĩ Hạnh lấy anh ta vì tiền, vậy còn anh ta, anh ta lấy cô cũng đâu phải vì yêu. Thế chẳng phải anh ta cũng không đáng tin hay sao.

Từng dòng tin nhắn của anh ta với cô gái bán hoa ở bên cạnh lại hiện về trong đầu. Sau hôm ấy, anh ta rất ít khi rời khỏi chiếc điện thoại, vài lần Hạnh chờ anh ta ngủ say sau đó lên lấy chiếc điện thoại dưới gối mà kiểm tra. Mọi thứ từ cuộc gọi, tin nhắn, tất cả mọi thứ khác vẫn còn, chỉ riêng tin nhắn với cô gái đó là biến mất.

Hạnh không thể nào biết được sau lần ấy họ có nói chuyện tiếp với nhau hay không, nếu có thì họ nói những gì, liệu có lại lời cô ra mà làm dễ tài.

Càng nghĩ hạnh càng tức, cô co gối thức mành vào giữa hai chân chồng, anh ta bất ngờ nên đương nhiên linh tron cú huych ấy. Con đau khiến anh ta vội vã buông tay khỏi cổ Hạnh mà ôm chặt nơi vừa bị vạ tấn công.

Nhìn anh ta đau đớn đến tái mặt Hạnh bà hề co giò chạy về phòng bệnh của con. Hạnh rất muốn đứng đó mà tổng si và cho anh ta tỉnh ngộ. Nhưng đó là nói văng vè, sợ rằng anh ta nổi máu điên lại làm gì cô thì cô chẳng đủ sức mà chống cự.

Vừa tới hành lang đã thấy mẹ chồng đang đứng đó ngó nghiêng, thấy Hạnh bà vội vàng đi tới:

- Thằng Andrew đâu rồi, nó có làm gì con không?

Rồi bà thoáng cau mày khi nhìn thấy vết tay hằn đỏ trên cổ con dâu. Giây phút bà nhìn con trai lôi vợ ra khỏi phòng bà đã rất lo. Nhưng mà bà đi theo không kịp, không biết hai người họ đi đâu nên cũng chỉ có thể đứng đây lo lắng mà chờ đợi.

Bà lo cho Hạnh nhiều lắm, bà sợ thằng con trai bà trong lúc mất bình tĩnh sẽ nói ra những câu tổn thương con bé. Sợ hai đứa nó trong lúc nóng giận không kiềm chế được lại ra xảy ra xô xát.

Nhìn vết hằn đỏ còn rõ trên cổ con dâu bà bất ngờ lắm, bà biết con trai mình nóng tính, nhưng chỉ lo lắng nó sẽ đánh vợ vài cái chứ không nghĩ nó lại bóp cổ con bé tới mức này.

Nhìn con bé đứng thờ hồn hên mà bà giận con trai mình nhiều lắm, bà thật muốn lao đến mà đánh chửi nó cho nó tỉnh ra. Nhưng chắc chắn bà sẽ không làm điều ấy trước mặt con dâu, đâu gì nó cũng là đứa con bà dứt ruột đẻ ra. Nó sai, bà thừa nhận, bà sẽ dạy lại nó, nhưng bà không muốn con dâu coi thường chồng mình.

Hơn nữa bà cần phải tìm hiểu kỹ một số chuyện, bà muốn biết liệu có đúng là người mà con dâu gọi đầu tiên là nacer hay không.

Lúc trưa bà cũng chỉ trách vì sao không gọi thông báo cho vợ chồng bà, chứ cũng không hề để ý đến việc người thông báo lại là Nacer.

Ban này nghe Andrew nói bà mới giật mình suy nghĩ, vì sao thay vì gọi cho vợ chồng bà, con dâu lại gọi cho em chồng ở mãi trên thành phố? Liệu có phải bình thường hai đứa vẫn hay liên lạc với nhau nên theo thói quen Hạnh gọi cho em chồng. Hay là đúng như lời Hạnh nói?" do cuồng quá nên gọi bừa". Bà nhất định sẽ làm rõ việc này, không thể để mọi thứ đi quá xa được.

Hạnh thấy mẹ chồng đang lo lắng nhìn mình thì xoa tay vừa thờ vừa nói:

- Con không sao, con bé sao rồi mẹ.

- Nó đang ở trong phòng đấy, ban này khóc 1 chút nhưng ông ghì 1 lát nó nín rồi, con vào với con bé đi. Mẹ đứng đây chờ thằng Andrew.

Hạnh gạt đầu nhanh chóng tiến vào bên trong, bố chồng cô khi nhìn thấy cái cổ hằn đỏ của con dâu cũng cùng chung 1 biểu cảm với mẹ chồng ban này. Ông tức giận bảo:

- Thằng kia nó đánh con đúng không?

- Dạ không đâu bố, bọn con chỉ tranh cãi 1 chút thôi.

- Thế cái vết gì ở cổ con kia, đừng có nói với ta là không phải do nó gây ra đấy nhé.

Hạnh đưa tay lên xoa cổ, cô áp úng vì không biết có nên thừa nhận hay không:

- Cái này, cái này là do... mà bố bé con bé giúp con chút nữa, con pha cho con bé bình sữa, cũng may là trưa nay con cho con bé ăn cháo xong mới quay ra nấu cơm. Khó thân.

- Thôi không may con bé bị thế, con cũng không nên tự trách mình quá.

Hạnh và bố chồng nói thêm vài câu thì cô cũng pha xong sữa cho con, cô đón con bé từ bố chồng rồi nhẹ nhàng ghì cho con bé ti. Khác với mọi ngày, hôm nay con bé không chịu ti, có lẽ do vết thương còn đau cộng với sự hoảng sợ lúc đó. Phải dỗ dành mãi con bé mới dứt được 30ml sữa.

Định bụng dỗ dành cho con ngủ thêm thì phía ngoài cô nghe thấy tiếng mẹ chồng cô nói:

- Đây là bệnh viện, có gì thì về nhà bảo nhau, vào thăm Julie 1 chút đi.

- Mẹ hỏi xem cô ta đã làm gì con, làm sao con nhịn nổi cục tức này.

- Mẹ nhắc lại lần nữa, đây là bệnh viện, không phải ở nhà, mẹ có rất nhiều điều muốn nói với con, nhưng con nên biết nơi nào nên nói nơi nào không. Đừng làm mẹ thất vọng.

Không nghe thấy tiếng chồng Hạnh đáp lại, chỉ nghe tiếng bước chân sau đó là cánh cửa phòng từ từ mở ra. Tim Hạnh đập loạn nhịp khi bắt gặp ánh nhìn sắc như dao từ chồng.

Cô nín thở nhìn chồng, nhưng anh ta ngoài lườm cô 1 cái thì không nói gì, chỉ tiến lại bế con bé rồi nựng:

- Gái bố sao rồi, gái có đau không?

Con bé thấy bố hỏi thì cái miệng méo xệch đi, nhìn đến là tội nghiệp. Anh ta bế con bé một lúc rồi trao trả cho Hạnh. Lấy lý do bận việc lại vội vã dời đi. Không hề hỏi xem Hai mẹ con có cần gì hay phải mua sắm cái gì. Cũng chẳng hề có ý đưa tiền cho Hạnh, cũng may là ở đây trẻ em được chữa bệnh miễn phí, nếu không Hạnh cũng chẳng biết phải thế nào.

Anh ta đúng là một người vô trách nhiệm mà.

Ngồi thêm 1 lát thì bố chồng cô cũng về, chỉ còn cô và mẹ chồng ở lại với con bé, nhưng đến giờ thì bác sĩ chỉ cho 1 người ở lại. Hạnh có ý báo mẹ chồng ở đây với cháu thì bà nói:

- Những lúc đau ốm trẻ con thường bám mẹ hơn, con cứ ở lại với con bé đi. Nếu con bé đau quá thì cho con bé ti, ti mẹ là cách tốt nhất giúp con bé cảm thấy an toàn hơn đấy.

- Nhưng mà giờ mẹ đi đâu.

- Mẹ ra ngoài kia hóng mát tí, ngồi mãi trong này cũng bí bách, tiện thể xem có hàng nào bán cháo ngon lát mẹ mua cho Julie luôn.

- Dạ, mẹ mang theo cái mũ của con nếu nắng thì đội vào nha mẹ.

Bà Funny đón lấy chiếc mũ vài từ tay con dâu, dặn dò thêm vài câu rồi cũng mấy người trong phòng ra ngoài. Vừa đi vừa cùng họ trò chuyện rôm rã.

Một mình Hạnh ở lại, nhìn các bé trong phòng cũng đều tầm tuổi như con cô, có bé còn mới 6 tháng, bé lớn nhất phòng cũng mới 2 tuổi. Tất cả đều vì một phút bất cẩn của người lớn mà xảy ra tai nạn, không ai nói ra nhưng Hạnh biết ai ai cũng hối hận nhiều lắm.

Bạn đang đọc truyện *Lấy Chồng Tây* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 17

Bé con của Hạnh có lẽ do mất máu nhiều nên sau khi tiêm xong lại ngủ thiếp đi. Mẹ chồng hạnh thì phải 5h mới được vào. Ngồi buồn Hạnh bắt chuyện với những người xung quanh, tất cả đều là mẹ đi chăm con nên cũng dễ nói chuyện. Phòng này tổng cộng có 6 giường và không có giường nào trống cả. Đặc biệt ở giường bệnh phía trong cùng có một chị cứ chăm chăm nhìn Hạnh.

Có một chút khó chịu khi có người cứ nhìn mình như thế Hạnh cất tiếng hỏi:

- Sao chị nhìn em ghê thế?

- chị nhìn em quen lắm.

- Quen ạ, nhưng hình như em nhớ là trước đây em chưa gặp chị lần nào.

Chị đó cảm điện thoại lướt lướt vài cái rồi hồ hởi nói:

- Đứng rồi, hèn chi chị thấy em quen thế, em là “Nỗi niềm xa xứ” đúng không?

Hạnh thoáng giật mình, đó là tên face book có văn dành để đăng truyện. Ở đó Hạnh dùng ảnh của mình làm đại diện. Nhưng không ngờ lại có người nhận ra mình trong hoàn cảnh này. Khẽ cười Hạnh đáp:

- Vâng.

Chị chờ lời xác nhận từ Hạnh là chị nói:

- Trời chị theo dõi em từ cái bộ truyện “Người chồng không tìm” đó em, nhưng mà sao em lại bỏ dở bộ đó vậy, đang hay thế mà sao lại không viết tiếp. Mà phải công nhận cái thằng cha đó thấy ghét thật, nó mà là chồng chị, chị thế chị không tâng vào cái bần mặt nó vài cái thì phí quá.

Nghe chị nói cũng đủ để Hạnh hình dung ra những người đọc truyện đó của Hạnh phần nộ đến mức nào. Hạnh nhìn mặt chị đang bùng bùng vì tức mà cười đáp:

- Dạ có chút việc riêng thôi ạ.

- Tiếc ghê, nhưng mà chị thích cách viết của em lắm, cảm giác nó chân thật mà gần gũi nữa. Công nhận em viết hay ghê, chắc ngày xưa em học giỏi văn lắm hả.

- Văn em chưa bao giờ qua nổi điểm 7 chị ơi.

Chị bĩu môi nhìn Hạnh tỏ vẻ không tin nói:

- Em cứ khiêm tốn, chị chẳng tin đâu, không qua nổi điểm 7 mà em lại viết hay được như thế à.

Hạnh mỉm cười nhìn xa xăm mà đáp:

- Khi con người ta trải qua đủ mọi cung bậc cảm xúc, nếm đủ dư vị của nỗi đau mà không có lấy 1 người để tâm sự, tự khắc sẽ biết trái lòng mình vào những câu chữ. Và cái gì xuất phát từ tâm ất sẽ được mọi người đón nhận vì độ chân thật của nó thôi mà chị.

Câu trả lời vừa như giải thích, vừa như trái lòng của Hạnh khiến cho không chỉ chị, mà mọi người có mặt ở đây cũng đều trở nên trầm ngâm. Hạnh cảm nhận rõ ánh mắt chị nhìn Hạnh chuyển dần từ ngưỡng mộ sang thương hại.

Cuối cùng Hạnh phá tan cái không khí ấy bằng nụ cười tươi và câu hỏi:

- Mà quên em chưa hỏi, chị tên gì vậy, nghe cách chị nói chuyện thì hình như chị không phải người gốc ở đây đúng không.

- Chị em mình là đồng hương đó.

Hạnh ngạc nhiên hết sức, không phải câu nói “chị em mình là đồng hương” mà vì chị vừa dùng tiếng Việt Nam để trả lời cô. Thứ tiếng thân quen như từng tác da, thấm thía trên cơ thể, mà lâu lắm rồi, ngoại trừ những lần nói truyện video với gia đình thì Hạnh không được nghe nữa.

Ngày hôm nay cô được nghe, không phải qua chiếc điện thoại rè rè loa kìa, mà là nghe trực tiếp. Hạnh phúc, ngơ ngàng Hạnh nhìn chị lấp lấp bằng thứ tiếng mẹ đẻ mà hỏi:

- Chị... chị là người Việt Nam?

- Đứng rồi, vậy nên ban nãy gặp em chị vui lắm, chị thêm được nói truyện với ai đó bằng tiếng Việt Nam lắm luôn, nhưng mà mỗi lần nói thì chẳng ai hiểu. Hôm nay gặp em, chị được nói thoải thích rồi.

Phải rồi, Hạnh cũng như chị, ngày hôm nay cô được thoải lòng ước mong bấy lâu rồi. Hạnh hỏi chị đủ thứ nào là chị tên gì, quê chị ở đâu, năm nay chị bao nhiêu tuổi...

Chỉ hai chữ đồng hương thôi sao mà thân thương đến vậy, hai người cũng nhờ thế mà nhanh chóng trở nên thân thiết.

Chị giới thiệu với hạnh chị lên là Vân, năm nay chị vừa bước sang tuổi 25, chị sinh ra và lớn lên ở Long An. Chị sang đây lấy chồng được 5 năm rồi.

- 5 năm cơ ạ, vậy chị có mấy bé rồi.

- Đây là bé đầu nhà chị này, vài ngày nữa là cu nhà chị tròn 7 tháng đấy, nhìn xem nó có điểm nào giống chị không?

Hạnh ngắm nhìn con trai chị, nhìn đi nhìn lại vẫn chẳng thấy nét nào là của chị, cô lắc đầu đáp:

- Không chị ạ, chắc có mỗi cái nước da trắng này thôi.

- Đứng rồi, nó giống hệt bố nó mà, chị chi là kiếp dê thuê thôi.

- Chị vui tính thế, mà bọn chị kế hoạch hà, nên giờ cu nhà chị mới 7 tháng.

Chị Vân xua tay phản trần:

- Kế hoạch gì đâu em, chị ở nhà nội trợ chứ làm công to việc lớn gì đâu mà kế hoạch. Chị cũng mong có đứa trẻ cho vui cửa vui nhà, chứ mẹ chồng chị năm nay ngoài 80 rồi, bà cũng gục nhiều lắm. Chị phải đi khám mấy chỗ mới tòi ra cái thằng cu này đây.

Hạnh gật gù như đã hiểu, rồi lại tiếp tục câu chuyện còn đang dang dở, ban nãy Hạnh có thấy trong phòng có một người đàn ông khá trẻ, chắc anh ta chị độ tầm 30 ngồi cùng giường với chị. Khi chưa biết chị lấy chồng qua môi giới thì Hạnh nghĩ đó là chồng chị, nhưng mà bây giờ thì có chút nghi hoặc. Vì sau kinh nghiệm của bản thân Hạnh luôn nhắc định những người cần nhờ đến môi giới đều đã luống tuổi, hoặc có vấn đề gì đó.

Còn cái anh ban nãy thì cao, đẹp trai, lại khá trẻ trung phong độ, nên có thắc mắc người đó là ai. Nghe hỏi đến chồng thái độ chị vẫn vui vẻ lên hẳn khoe:

- Chồng chị đấy, năm nay 34 tuổi rồi.

Hạnh suy nghĩ phân tích, anh ta 34 tuổi, lấy vợ được 5 năm, vậy khi đó mới độ 29 tuổi, lý do gì mà phải nhờ đến môi giới được nhì. Như đọc được suy nghĩ của Hạnh chị vẫn bảo:

- Ban đầu chị cũng thắc mắc như em đây, nhưng chồng chị bảo trước anh cũng có yêu vài cô nàng ở đây. Nhưng mà ai cũng yêu cầu phải có nhà riêng mới cưới. Mà điều kiện kinh tế của anh thì chẳng đủ để mua nhà. Nếu có đủ đi chẳng nữa thì anh cũng chẳng thể ở riêng được. Bố chồng chị mất khi chồng chị vừa tròn 1 tuổi, một mình mẹ gồng gánh nuôi mấy anh em anh khôn lớn. Giờ mẹ tuổi xế chiều rồi, các anh chị lớn cũng đã lập gia đình và ra riêng cả. Chỉ còn lại mình anh, anh đâu thể bỏ lại người đã hi sinh cả cuộc đời cho anh ở lại mà đi lo cho cuộc sống riêng được cơ chứ. Đó là lý do vì sao anh ấy tìm đến Việt Nam xa xôi để lấy vợ.

Chị còn kể, trước đây vì là con út nên những công việc nội trợ gần như anh chẳng bao giờ phải làm. Thời điểm ấy anh chỉ biết cầm nồi com và đun nước pha mì ăn.

Nhưng kể từ khi lấy chị, thấy chị phải vất vả lo toan cho gia đình, lo cho mẹ chồng đã già yếu. Anh xót vợ nên tan làm là tranh thủ đi chợ giúp vợ, sau đó về nhà cũng sẵn tay vào bếp như một người đàn ông của gia đình thực thụ.

Hàng hóa bên này đều có giá niêm yết nên chẳng có chuyện đàn ông đi chợ sẽ bị bán đắt hơn đàn bà. Nhưng mà những món ăn anh nấu thì dờ dạc, không kể đến việc chúng nó bát bét không ra hình thù gì, mà đến mùi vị của chúng cũng khiến cả nhà không ai nuốt nổi.

Nhưng đó chỉ là anh trong 1 năm đầu của cuộc hôn nhân mà thôi. Anh của hiện tại còn nấu ăn ngon hơn cả chị. Chẳng biết từ bao giờ, nhưng anh luôn nói anh thích được cùng vợ nấu nướng và dọn dẹp. Vì với anh những việc ấy

khiến vợ chồng thêm gần nhau hơn.

Nhìn ánh mắt chị sáng lên khi kể về chồng hạnh biết chị yêu và tự hào về anh nhiều lắm.

Nhìn lại bản thân cô chợt hạnh lòng, cùng là hôn nhân qua môi giới, cùng là người Việt Nam, cùng lấy chồng và sinh sống ở thị trấn Roussillon. Tại sao cuộc hôn nhân của chị viên mãn như thế còn hạnh thì...

- Em sao thế, không khoẻ hả?

- Dạ em không sao.

- Mà cuộc hôn nhân của em thế nào, sao chị thấy truyện của em toàn mang một màu buồn man mác vậy?

Chị không hỏi thì hạnh còn đỡ tủi thân, cô vội quay đi như lấy điện thoại xem giờ, để lén lau đi giọt nước mắt vừa rơi. Sau đó cô nở ra 1 nụ cười méo mó mà nói:

- Chồng em năm nay 44 tuổi rồi, có điều anh ấy không được tâm lý như chồng chị, đặc biệt là anh ấy không thích công việc nhà nên chẳng bao giờ động tay vào chúng.

- Chồng em lớn tuổi thế, chị thấy bảo chồng già mà lấy vợ trẻ thì chiều lắm cơ mà.

- Không có đâu chị, chắc tuy tính từng người chứ em thấy chồng em bình thường mà.

Vân nhìn Hạnh, nhìn cái gương mặt không giấu được nỗi buồn kia, rồi lại nhớ đến câu trả lời của Hạnh khi chị hỏi vì sao viết hay như thế mà ỉn ngại. Hạnh không kể, nhưng Vân giám chắc cuộc hôn nhân của cô ấy không hạnh phúc.

Mà chẳng cần đến câu chuyện trên mạng xã hội, chỉ cần nhìn cái cách mà chồng Hạnh không thèm hỏi thăm đến con, mà chỉ trực chửi bởi nhieć móc vợ là Vân cũng mừng tượng ra cách anh ta đối xử với Hạnh rồi.

Không muốn Hạnh suy nghĩ thêm về người chồng ấy, Vân hỏi thăm:

- Thế vợ chồng em sống chung hay sống riêng.

- Em ở chung chị ạ, nhà chồng em còn 1 cậu em trai út chưa vợ và 1 cô em chồng mới ly hôn nữa.

- Phúc tạp thế hả, vậy em sống ở đó liệu có ngọt ngào lắm không.

- Không mọi người ai cũng thương em nên em không cảm thấy gì cả, thật đấy. Mà ban nãy bố mẹ chồng em ở đây chị cũng thấy mà, đúng không.

Vân gật đầu.

- Ủ, chị có, nhìn cách họ nói chuyện chị thấy đúng là họ thương em thật lòng đấy, thôi thì được cái này mất cái kia em ạ, không ai hoàn hảo hết mọi thứ. Vợ chồng đến với nhau con do cái duyên cái số nữa.

Hạnh khẽ nhìn ra ngoài cửa sổ, lảng tránh ánh mắt chị Vân đang nhìn cô. Chị định hỏi thêm gì đó, nhưng mà Julie dậy nên lại thôi, Hạnh vừa dỗ con, vừa suy nghĩ miên man, rồi lại tự cười cái câu chồng em bình thường của mình ban nãy.

Hạnh cũng có mong gì nhiều đâu, chỉ mong anh ta được bình thường như bao người chồng khác mà khó quá. Lo cho con, lại lo cho cả thân mình, rồi đến khi xuất viện về nhà, chẳng biết anh ta sẽ làm gì cô nữa đây.

Cứ thế miên man trong dòng suy nghĩ mà mẹ chồng cô vào lúc nào cô cũng chẳng hay. Thấy mặt con dâu có vẻ mệt mỏi bà lo lắng hỏi:

- Nãy giờ con bé có quấy không con, mẹ thấy mọi người giới thiệu cái hàng này bán cháo dinh dưỡng ngon lắm nên mua một ít cho Julie này.

- Dạ con bé ngoan mẹ ạ, mẹ để đó giúp con, con cho cháu ăn luôn ạ.

Bà Funny đặt hộp cháo xuống chiếc tủ nhỏ bên cạnh rồi quay qua con dâu nói tiếp:

- Được rồi, thế ban này tiệm bác sĩ có dặn gì không.

- Có bác sĩ dặn nếu tôi thấy con bé quấy khóc, hoặc có biểu hiện sốt thì gọi bác sĩ ngay. Nhưng mà chắc ban nãy có cả thuốc giảm đau nên con thấy con bé ngoan lắm ạ.

- Thế là tốt rồi, thôi đưa con bé đây mẹ bế đỡ cho, con xem có đi vệ sinh hay thay đồ gì thì đi đi.

Hạnh nhìn mẹ chồng bằng ánh mắt vô cùng biết ơn, cô nhẹ nhàng đáp:

- Dạ, con cho cháu ăn xong rồi mẹ trông giúp con để con thay bộ đồ chút mẹ nha.

- Được rồi, để mẹ cho ăn cho căng được, con cứ đi đi, hay có thấy cần cái gì thì ra cổng mua thêm. Mẹ không biết con cần gì nên không mua, tiền đây này.

Bà vẫn thế, đây không phải là lần đầu bà cho tiền Hạnh, mà kể từ khi bà biết con trai mình không hề đưa tiền cho vợ, thì lâu lâu bà lại lấy lý do gì đó mà cho hạnh chút tiền tiêu vặt. Hạnh cũng chẳng đi đến đâu, bím sữa của con thường là nhờ Marie mỗi dịp cuối tuần mua giúp từ trên thành phố đem về, rồi Andrew sẽ gửi tiền con bé sau. Bản thân Hạnh từ khi sang đây cũng chỉ quanh quẩn ở nhà, nên gần như chẳng tiêu gì đến tiền. Số tiền mẹ chồng cho ngoài mua mấy đồ cá nhân của phụ nữa ra, cô đều cẩn thận cất đi, phòng khi có gì gấp sẽ dùng đến.

Số tiền mỗi lần bà cho Hạnh không quá nhiều, nhưng Hạnh hiểu đó là tấm lòng của bà, nên cô trân trọng lắm.

Ngày hôm nay cũng vậy, có lẽ bà đoán cô vội đi nên chẳng kịp đem theo tiền, còn chồng cô thì ngoài chửi mắng ra cũng nào để ý đến việc đấy, nên thương đưa cho cô mấy đồng dẫn túi. Nhưng mà Hạnh ngại lắm, cô nhận của bà nhiều quá rồi, lần này cô vâng lác đầu nói:

- Không cần đâu mẹ, con chẳng mua gì cả.

- Mẹ đưa thì cứ cầm lấy, mua thì mua không mua thì cất đi khi nào cần có mà tiêu. Cầm lấy đi.

Nói rồi bà cứ thế nhét vào túi áo Hạnh, Hạnh đang bế con nên cũng chẳng thể nào đẩy ra được. mà bản thân cô cũng chẳng có đồng nào trong người. Coi như số tiền này cô vay bà, khi về nhà Hạnh sẽ lấy nhắc chồng trả lại cho bà. Còn nếu anh ta không trả cô sẽ lấy số tiền cô tiết kiệm được kia ra để trả lại.

Bà Funny đỡ lấy cháu nội, rồi nhìn con dâu lúi húi lấy quần áo đi vào nhà tắm phía cuối phòng, thì không nén nổi tiếng thở dài. Số tiền mỗi lần bà đưa cho con dâu, cũng chỉ là trích bớt từ tiền ăn hàng tháng Andrew đóng cho bà, để đưa lại cho con bé. Ít nhiều gì con bé cũng cần có vài đồng trong người, dù để mua chút đồ cá nhân của phụ nữ, nếu mà những thứ ấy con bé cũng hỏi chồng, chắc chắn với tính cách của con trai bà nó sẽ cần nhân con bé một hồi chứ chẳng dễ yên.

Đặt cháu ngồi ngay ngắn trong lòng, bà với tay lấy hộp cháo toan cho con bé ăn thì chạm tay vào điện thoại của con dâu. Nhìn chiếc điện thoại đang nằm im trên tủ, bất giác bà nhớ đến lời buộc tội vợ của Andrew.

Ban nãy ở ngoài kia mấy lần bà định gọi cho Nacer hỏi một số thứ, nhưng mà rồi lại chẳng biết mở lời ra sao nên lại thôi. Bởi vậy trong lòng bà vẫn canh cánh mối nghi ngờ, bây giờ chỉ cần mở chiếc điện thoại kia ra, kiểm tra cuộc gọi đi chẳng phải bà sẽ biết được sự thật hay sao?

Nhưng làm như thế nếu con dâu bà biết nó sẽ nhìn bà với ánh mắt thế nào. CỜn nếu không xem mà cứ để mãi mối nghi ngờ trong lòng chỉ e lâu dần chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến tình cảm bà dành cho con dâu.

Bà Funy cứ thế lưỡng lự, rồi lén lút đưa mắt nhìn mọi người trong phòng, ai nấy đều đang mải lo cho con, không chú ý gì đến bà cả. Bàn tay bà khẽ chạm đến chiếc điện thoại rồi lại gạt mình bởi giọng nói từ phía sau lưng mình, suýt chút nữa làm rơi cả điện thoại của con dâu.

Bạn đang đọc truyện *Lấy Chồng Tây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

- Nhìn xem anh mua gì cho hai mẹ con này...

Bà Funny hoảng hốt nhìn ra cửa phòng, ở đó là một người đàn ông đang đơ cao chiếc túi hớn hờ khoe. Phía cuối phong kia người phụ nữ đoán chừng là vợ anh ta, bởi bà thấy cô ấy cả tiếng hỏi lại.

Bà dơ tay lên vuốt ngực cho nhịp tim bình ổn trở lại, anh ta đứng thật là tuyệt vời chứ nửa thì dọa chết bà rồi. Tiếng cười nói của đôi vợ chồng trẻ cứ thế riu rít bên nhau. Nhìn họ bà lại thấy thương cho con dâu. Anh chàng kia mua đồ cho vợ, còn cần thận đứt cho vợ ăn, chỉ vì vợ đang bận cho con tui.

Bà thờ dài, vừa thương cho con dâu, vừa chán con trai mình, thằng con trai lớn của bà nó cũng đâu có giống Andrew. Tụi nó ở trên thành phố, lâu lâu mới về thăm nhà, lần nào về bà cũng thấy vợ chồng nó nói chuyện với nhau tình cảm lắm. Chẳng như cái thằng con này, nó quá thật khiến bà phải đau đầu nhiều quá.

Nhìn khắp phòng một lượt, sau khi chắc chắn chẳng ai nhìn về phía mình, một lần nữa bà lại với tay lấy chiếc điện thoại trên mặt tủ của con dâu. Lần này không có bất kỳ tiếng nói nào phát ra cả, nhưng mà, điện thoại lại cài mật khẩu.

Nó là con dâu, lại là dâu ở Việt Nam sang, đến ngày sinh nhật nó là bao nhiêu bà còn chẳng nhớ nổi, làm sao mà đoán được mật khẩu đây. Lấy hết cam đảm, cuối cùng cũng chẳng giải quyết được gì.

Thất vọng bà định bỏ lại chỗ cũ, nhưng chợt nghe tiếng ọ ọ của Julie bà thoáng nghĩ đến ngày sinh của cháu nội. Bà liền nhanh tay ấn thử, quả thật con dâu bà đặt mật khẩu là ngày sinh của con gái.

Run run bàn tay bà ấn đến phần nhật ký cuộc gọi, chẳng phải kiểm tra nhiều, trước mắt bà đúng là Hạnh có gọi cho Andrew 2 cuộc, sau đó mấy phút mới gọi tiếp cho Nacer 1 cuộc, tiếp đến là thêm 1 cuộc cho Andrew, cuộc về sau này đoán chừng là khi bà gục con bé gọi lại cho chồng.

Vậy là con bé nói thật, thế mà cả buổi chiều nay bà cứ suy nghĩ vẩn vơ, đặt biệt bao nhiêu trường hợp xảy ra. Bà đã nghĩ oan cho nó mất rồi, may là bà cũng chưa gọi cho Nacer để hỏi, nếu không chỉ e mọi thứ sẽ bung bét cả ra.

Kẹt...

Tiếng cửa phòng tầm mờ ra, bà vội vàng đặt điện thoại vào vị trí cũ, sau đó nhanh chóng lấy cháo để cho cháu ăn. Bà cố gắng tỏ ra bình tĩnh nhưng vẫn không thể nào ngừng run được.

Bà biết hành động vừa rồi của bà là không nên, nhưng nếu không làm như thế thì mỗi nghĩ ngờ trong lòng bà sẽ chẳng thể nào giải toả được.

Hạnh từ nhà tắm bước ra, thấy mẹ chồng đang cho con ăn thì mỉm cười tiến lại nói

- Gái diều của mẹ ăn ngoan quá, mẹ xin miếng nào.

- Của con đấy, con ăn để con còn nhanh lớn, không cho mẹ Hạnh đâu.

Bà Funny giả giọng cháu đáp lại khiến Hạnh phì cười, chị giường bên cũng quay sang hỏi:

- Bà là bà nội hay bà ngoại thế ạ.

Hạnh thấy chị hỏi thì khoe:

- Mẹ chồng em đấy chị ạ.

- Bà nội mà chăm cháu thế, lại còn chiều con dâu nữa chứ, nãy giờ cháu cứ nghĩ bà ngoại không à.

Bà funny dứt thêm cho Julie một miếng cháo rồi mỉm cười hiền hậu đáp:

- Cô cứ nói thế, dâu hay cháu cũng là người nhà mình, mà người nhà không tốt với nhau thì tốt với ai phải không.

- Dạ, chị này đúng là tốt phước ghê, có mẹ chồng tâm lý thế.

Bà funny được khen mình thì không giấu nổi niềm vui, nhưng vẫn bảo:

- Nó đối với tôi như mẹ đẻ, thì tôi cũng phải coi nó như con đẻ thôi, cứ chân thành với nhau là sẽ vui vẻ mà.

Hạnh không nói thêm nữa, mà cúi xuống toan cắt bộ quần áo vừa mới thay ra vào tủ thì hơi sững người lại. Chiếc điện thoại của cô, có chút gì đó không đúng. Từ trước đến nay Hạnh luôn có thói quen để úp màn hình điện thoại xuống dưới. Nhưng sao bây giờ nó lại ngược lại.

Liệu có ai đó cầm điện thoại của cô hay không, nhưng mà điện thoại của cô thì làm gì có gì đâu. Nghĩ vậy nên Hạnh gạt đi, và cho rằng ban nãy mãi lo cho con gái nên có thể cô không chú ý mà để ngược lại như thế. Hạnh nhanh chóng quên đi sự khác lạ từ vị trí đặt của chiếc điện thoại mà quay ra bảo mẹ chồng:

- Mẹ đưa con cho cháu ăn tiếp cho, mẹ đi thay đồ đi không lát mọi người ở phòng thay thì lại chờ nhau.

- Thôi cứ để mẹ cho con bé ăn nốt cho, con làm gì làm đi, không thì nằm nghỉ lưng một lát cho đỡ mỏi.

Hạnh cũng có chút mỏi lưng nên ngồi tựa lưng vào thành giường mà nhìn quanh phòng một lượt. Đã hết giờ nên người nhà có thể vào phòng thoải mái, bởi vậy phòng cũng ồn ào hơn ban nãy đôi chút. Ánh mắt Hạnh dừng lại ở chiếc giường phía cuối phòng.

Hình ảnh người đàn ông đang ăn cần thối người từng chiếc bánh rồi mới đứt cho vợ, làm cô không thể rời mắt nổi. Chồng chị Vân quả đúng là yêu chiều vợ số 1 mà, Hạnh từng ước được 1 lần chồng mua cho cái bánh mà còn khó, chứ đừng nói đến việc chăm vợ như thế kia.

Con trai của chị Vân cũng ngã tư trên giường xuống nên phải nhập viện, khi ấy chị đang mãi nói chuyện điện thoại nên không chú ý đến con. Thằng bé nghịch ngợm choài người đi khắp nơi nên mới ngã.

Vậy nhưng chồng chị chẳng trách nửa lời, mà vẫn ân cần chăm sóc thế kia, thật sự Hạnh chẳng dám so sánh anh ấy với chồng mình một tẹo nào. Vì có so sánh kiểu gì cũng mãi khắp khiêng, rồi lại nhận lại túi thân mà thôi.

Bà Funny vô tình chạm vào ánh mắt trầm buồn của con dâu, bà biết con bé đang nghĩ gì, bà thương nó, nên không muốn nó phải chứng kiến cảnh ấy để thêm đau lòng. Bà khẽ lay con dâu bảo:

- Con xem chạy ù ra ngoài cổng mua giúp mẹ 2 suất cơm nha, không phải mua gì cho Julie đâu vì lát con bé cũng được bệnh viện phát cháo rồi, mà có khi ăn hết chỗ này nó cũng no chả ăn đến đâu. Con thích ăn gì thì mua, mua giúp cho mẹ nhiều rau một chút nhé.

- Dạ, vậy mẹ đợi con chút.

Hạnh mở tủ lấy số tiền ban nãy mẹ chồng đưa cho rồi đi, ra đến cổng Hạnh dừng lại hít thở một chút cho thoải mái. Bầu trời trên kia cũng dần chuyển sang màu xám quen thuộc của màn đêm, nhưng nơi Hạnh đứng thì vẫn được những bóng đèn cao áp chiếu sáng rực.

Sương bắt đầu xuống nên không khí có dột chút se lạnh, nhìn xung quanh Hạnh quyết định bước vào quán cơm đông người mua nhất. Hạnh nghĩ đông người mua nhất, chắc chắn cũng đồng nghĩa với việc là ngon nhất. Vậy nên có chờ đợi 1 chút cũng đáng, đầu gi Hạnh cũng chưa muốn lên phòng lúc này.

Cầm 2 suất cơm trong tay, hạnh sang cửa hàng bên cạnh, thuê 1 chiếc giường gấp nho nhỏ để tới mẹ chồng cô có chỗ nghỉ lưng. Đưa đĩa chị phòng cho người ta xong, Hạnh nhắm hướng cổng bệnh viện mà đi về. Vừa đi vừa nhìn kĩ một lượt khắp bệnh viện, bệnh viện này có tổng cộng là 3 dãy nhà, mỗi dãy 7 tầng. Dãy nhà Julie đang nằm là dãy thứ 3, cũng là dãy mới nhất trong 3 dãy ở đây.

Giữa các dãy nhà là 1 vườn cây xanh nho nhỏ, tạo cảm giác tươi mát cho khung cảnh của bệnh viện. Đang mãi mê đứng nhìn một cây hoa hồng nhưng nớ rộ, bất ngờ tiếng chuông điện thoại reo vang. Là Marie gọi, có lẽ con bé gọi để hỏi thăm tình hình của con gái cô đấy mà. Hạnh chạm tay vào màn hình sau đó nói:

- Tôi nghe nè Marie.

- Chị, con bé con nằm ở dãy nào thế, chị đọc cả cho em số phòng nữa nhé, em đang ở cổng rồi mà không biết chính xác chỗ con bé nằm.

- Trời cô bận rộn như thế, điện thoại hỏi thăm là được rồi, đến chỉ cho một. Tôi cũng đang ở dưới sân, cô chờ chút tôi ra đón nha.

- OK chị đầu.

Nói rồi Marie tắt máy, Hạnh lại quay ngược trở lại phía cổng để đón em chồng. Tối nói mới biết đi cùng Marie còn có Nacer và vợ chồng anh chị Piter nữa. Hạnh ít gặp anh chị nên hơi ngại ngùng chào:

- Em chào anh chị, anh chị đến lâu chưa ạ.

Chị đầu nhìn Hạnh đáp:

- Anh chị cũng mới tới thôi thăm ạ, không biết phòng con bé nên giục Marie điện, may quá em ra đón đỡ phải hỏi thăm.

- Vâng em xuống dưới mua cơm, mà mọi người ăn gì chưa, em mua rồi ăn luôn thế nhé.

Marie xua xua tay nói:

- Thôi thôi chị ơi, không cần đâu, lát nữa ra ngoài ăn cũng được, em ngăn ăn cơm trong bệnh viện lắm.

Nói thêm vài câu nữa rồi mọi người đi gửi xe sau đó theo Hạnh đi lên phòng. Thấy các con tới bà Funny cũng ngạc nhiên lắm. Cả nhà cùng ngồi nói chuyện, con gái Hạnh cũng được mọi người truyền tay nhau bế. Ai cũng khen con bé ngoan, và dễ tính.

Hạnh nhìn Nacer, chợt nhớ đến câu nói của Andrew: " tại sao không gọi điện báo cho tôi, mà lại gọi cho thằng Nacer trước?". Rồi cả cuộc gọi nhờ trong máy chồng cô, đúng là Nacer gọi nhờ cho chồng cô trước, càng nghĩ hạnh càng không hiểu được lý do vì sao.

Hạnh định cắt tiếng hỏi xem lúc trưa, trước khi nhận được điện thoại của Hạnh, thì cậu ta gọi cho Andrew có việc gì. Hạnh vẫn còn ảm ức vì lời buộc tội vô căn cứ của chồng. Nhưng mà ở đây có nhiều người quá, Hạnh chẳng dám mở lời, thôi để lát nữa nhắn tin hỏi sau vậy.

Anh peter lấy điện thoại gọi video cho Andrew, Hạnh thấy chồng và bố chồng mình đang ngồi ngoài phòng khách. Anh ta về nhà rồi, vậy mà từ lúc đó đến giờ không thấy anh ta gọi 1 cuộc nào cho cô để hỏi thăm tình hình con gái. Mà mẹ chồng cô cũng không thấy nhắc, nên cô dám chắc anh ta cũng chẳng gọi cho bà.

Hạnh nghe thấy tiếng anh ta nói vọng ra:

- Anh đến à, em với bố cũng vừa ở đó về lúc chiều, biết anh chị tới lúc này về em ghé qua xong.

- Thôi, thiếu gì dịp gặp nhau đâu, chú với ông đã ăn cơm chưa.

- Em với bố ăn tạm bát mì rồi.

Bà Funny nghe thấy vậy thì hỏi:

- Sao hai bố con mày không nấu cơm ăn mà lại đi ăn mì.

- Ôi có ai nấu đâu mà ăn, bố trên vườn nho vừa với về, con cũng mệt nên thôi ăn mì cho nhanh.

Nói dăm ba câu chuyện nữa thì anh Peter tắt máy, ngồi thêm một lát thì mọi người cũng về. Hạnh giục mẹ chồng:

- Gần 8h rồi, mẹ đi thay đồ rồi ăn cơm kẻo đói ạ.

- Uk thể con ở đây trông con bé nhé.

Hạnh chờ mẹ chồng đi khuất thì mở điện thoại vào mạng thông báo với mọi người hôm nay cô bận nên sẽ không đăng truyện. Hạnh không muốn mọi người phải chờ đợi, vừa mới đăng mà có biết bao tin nhắn hỏi thăm tình hình bé con của Hạnh, nhiều tới nỗi Hạnh chẳng thể trả lời hết được.

Hạnh quyết định sẽ trả lời mọi người sau, bây giờ cô phải nhắn tin cho nacer trước đã, việc lần này, nhất định hạnh phải làm sáng tỏ mới được. Hạnh rất sợ bố mẹ chồng sẽ hiểu lầm cô, ông bà không nói ra nhưng Hạnh dám chắc trong lòng họ cũng có chút không vui.

- Chú Nacer này, tôi hỏi chút được không?

Tin nhắn gửi đi rồi mà chờ mãi không thấy Nacer trả lời, hạnh đoán có thể cậu ta đang đi đường, hoặc đang ăn cơm cùng mọi người nên không trả lời cô được. Vậy nên hạnh cũng bỏ điện thoại sang bên cạnh, đặt con gái xuống giường. Sau đó cẩn thận lấy 2 hộp cơm ra, trải một chiếc khăn nhỏ phía dưới, chờ mẹ chồng cô ra là ăn luôn, cô cũng đói rồi.

Bà Funny có lẽ cũng đói bụng, nên ra là cùng con đầu ăn luôn, đang ăn thì có một câu nhắn viên mang giường tới, hạnh thanh toán nốt tiền sau đó trở lại ăn nốt suất cơm.

Mẹ chồng cô thấy thế thì hỏi:

- Con thuê giường hả?

- Vâng con thuê để tối mẹ có chỗ ngủ lmg, tại giường bệnh này bé quá mẹ ạ.

- Uk, thôi ăn đi con.

Hạnh nhìn chiếc giường gấp rồi lại nhìn mẹ chồng, suy nghĩ một chút rồi bảo:

- Hay là con báo anh Andrew qua đón mẹ nha, chứ nằm cái giường kia cả đêm sợ đau lmg. Mà con bé cũng ngoan, nên con lo được mà.

- Thôi mẹ cứ ở lại đêm nay, ngộ nhờ đêm hết thuốc con bé nó sốt lên thì sao. Cứ theo dõi đêm nay cho chắc, có gì mai tính tiếp, không chú quan được đâu con ạ.

- Vâng, mẹ tính thế cũng phải ạ.

Xong xuôi cũng đã hơn 9h tối, mọi người ai nấy đều chuẩn bị ngủ lmg. Hạnh cũng cẩn thận đặt giường xếp ở giữa lối đi cho mẹ chồng, sau đó giục bà:

- Thôi mẹ nghỉ ngơi sớm đi cho đỡ mệt

- Uk, thế mẹ nằm đây, con bé có gì thì gọi mẹ ngay nhé.

- Vâng, mẹ cứ yên tâm mà nghỉ nhé.

Còn lại một mình Hạnh, cô cứ nằm trằn trọc mãi, vì bác sĩ dặn:" nếu con bé có gì bất thường, hoặc có biểu hiện sốt trên 38.5 độ thì phải gọi cho chúng tôi ngay". Vậy nên cô chẳng dám chợp mắt.

Màn đêm cũng từ từ buông xuống, mọi người đều đã say giấc, và có lẽ đêm cũng là lúc cảm xúc của Hạnh trỗi dậy, từng câu nói của chồng Hạnh lúc chiều lại dội ngược lại tâm trí cô.

Hạnh cứ thế, cố gắng lục lại trí nhớ, xem có lần nào đó anh ta từ té với vợ mà có trót quên đi hay không. Nhưng nghĩ mãi, nghĩ mãi cũng chẳng thể nào nhớ ra nổi, thời gian duy nhất anh ta từ té với Hạnh có lẽ là quãng thời gian cô còn ở Việt Nam.

Ting.. ting

Tiếng tin nhắn khẽ vang lên kéo Hạnh ra khỏi mơ suy nghĩ hỗn độn kia, cô mệt mỏi với chiếc điện thoại, là Nacer.

- Em đây, giờ mới về đến nhà, chị có chuyện gì muốn hỏi em.

- À, có một chút chuyện hiểu nhầm giữa tôi và anh Andrew thôi, tôi hỏi chú trả lời thật giúp tôi nhé.

- Được rồi, em đã bao giờ nói dối chị đầu, chị cứ nói đi.

Nhận được tin nhắn của Nacer ngay lập tức Hạnh cũng viết:

- Thì là lúc trưa, khi con bé bị ngã, tôi có gọi điện cho anh Andrew mà không được, nên lo lắng gọi cho chú. Nhưng mà chẳng hiểu sao anh ấy lại khẳng định là có cuộc gọi nhờ của chú trước. Nên tôi muốn hỏi xem trước đó chú có gọi cho anh ấy không, và muốn nhờ chú lúc nào có dịp giải thích giúp tôi. Không anh ấy cứ khẳng định tôi và chú có gì đó mờ ám.

Tin nhắn gửi đi rồi, mà mãi chưa thấy Nacer nhắn lại, phía bên kia cứ báo “đang soạn tin nhắn” mà 5 phút rồi Hạnh vẫn chưa nhận được câu trả lời. Hay là Nacer khó chịu vì câu hỏi vừa rồi của Hạnh nhỉ.

Thật tình, hạnh không có ý gì, chỉ muốn giải mối oan cho mình mà thôi. Hạnh cũng nghĩ đến trường hợp mờ nhạt ký cuộc gọi cho chồng xem. Nhưng lại sợ anh ta bảo cô đã xóa đi trước đó, nên mới muốn hỏi Nacer cho rõ ràng mọi thứ.

Bạn đang đọc truyện *Lấy Chồng Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Sợ Nacer hiểu lầm ý mình nên Hạnh soạn thêm 1 tin nữa gửi đi:

- Tôi chỉ là hỏi để biết chứ không có ý gì cả, nếu chú không muốn nói cũng không sao đâu.

Tin vừa gửi đi thì ngay lập tức Hạnh cũng nhận dc 1 tin nhắn đến của Nacer:

- Lúc trưa đang làm việc tự nhiên thấy nóng ruột, nên em gọi cho anh ấy hỏi xem ở nhà có gì không mà anh ấy không nghe máy.

Chỉ ngắn gọn thế thôi mà sao cả 5 phút đồng hồ cậu ta mới soạn xong được nhì. Mà chồng Hạnh đi làm, trưa thì về ăn cơm nhà trưa thì không, tại sao hỏi việc ở nhà không điện cho bố mẹ chồng hạnh, hay là cho Hạnh?

Mà thôi, việc quan trọng bây giờ là tìm cơ hội giải thích với mọi người trước đã. Nói sao giờ nhỉ, nói Hạnh đã hỏi rõ Nacer vì sao gọi cho anh trai trước à, như thế dù có mình oan được anh ta cũng lại kiểm soát Hạnh liên lạc với Nacer mà gây sự.

Càng nghĩ càng đau đầu, cứ mỗi lần nghĩ đến chồng là Hạnh lại thấy khó chịu. Lúc nào anh ta cũng nghĩ ngờ cô, nguyên cái việc giải thích cho anh ta hiểu cũng đủ làm Hạnh mệt.

Còn anh ta thì, ngay cả tin nhắn hạnh bắt được sờ sờ ra đấy, cũng chẳng thèm giải thích hay xin lỗi lấy 1 câu. Đã thế còn giận ngược lại mới ghê chứ.

Nhắc đến mấy cái tin nhắn ấy Hạnh lại càng sôi máu, tại sao anh ta chưa từng nghĩ đến việc giải thích với Hạnh. Còn Hạnh thì phải đau đầu nghĩ xem nói sao cho anh ta không hiểu lầm.

Tốt nhất là mặc xác anh ta, muốn nghĩ gì thì nghĩ, làm gì thì làm. Hơi sức ấy cô để chăm con và lo cho bản thân mình còn hơn. Từ nay cô sẽ sống vô tư đúng như những ngày còn ở Việt Nam, sống cho bản thân mình trước tiên, còn người khác thế nào mặc kệ họ.

Nhắc đến Việt Nam Hạnh mới nhớ, hình như cả tuần nay cô không nói chuyện với mẹ. Mấy lần nhớ nhà định gọi nhưng mà trái ngược múi giờ nên lại thôi. Hạnh lại ngồi lẩm nhẩm tính xem ở Việt Nam hiện tại là mấy giờ. Sau khi chắc chắn đang là sáng sớm cô mới ra ngoài Hành lang gọi về cho mẹ.

Nhìn khung cảnh phía sau lưng bà, Hạnh dám chắc bà đang ở bệnh viện, lo lắng cô hỏi:

- Mẹ, sao mẹ lại đang ngồi ở bệnh viện thế kia.

- À ông nội ốm nên mẹ vào chăm con ạ.

- Ông ốm, có nặng không mẹ, sao mẹ không báo với con để con biết.

Mẹ Hạnh thờ dãi đáp:

- Bệnh tuổi già, ai cũng phải trải qua cả, bố mày không cho mẹ nói, sợ mày bên ấy lo lắng.

Phải rồi, nói Hạnh cũng đâu có thể về bên ông được đâu cơ chứ, rom róm nước mắt hạnh lo lắng hỏi:

- Nhưng mà ông đi viện lâu chưa mẹ, bác sĩ nói tình trạng của ông thế nào?

- 3 ngày này rồi con ạ, bác sĩ báo cơ thể ông già rồi, các cơ qua đều lão hoá cả, không nói trước được điều gì hết. Ông sống được ngày nào thì biết ngày ấy thôi.

Hạnh nhờ mẹ đưa máy cho cô nói chuyện với ông, ông yếu lắm, nói vài chữ lại ngưng vì mệt quá. Có khi một câu đơn giản như:

- Cháu ở bên ấy... có khoẻ... không...

Mà ông cũng phải nghĩ đến mấy lần mới nói xong, thương ông nhiều. Mà ông bị nặng tai, toàn phải nhìn khẩu hình miệng của mọi người để đoán xem họ muốn nói gì. Hạnh cố gắng nói thật chậm và rõ chữ nhưng ông cũng nghe câu được, câu không. Nhiều khi Hạnh hỏi 1 câu, ông lại trả lời một ý khác.

Nhìn ông xanh xao, cô chỉ ước có thể bên cạnh ông ngày lúc này. Thời gian của ông chẳng còn nhiều. Còn bản thân hạnh lại chẳng rõ ngày về. Cô sợ, sợ lắm cái ngày cô trở về sẽ không được nghe tiếng ông nói.

Thấy con gái khóc bà Hạ an ủi:

- Ở đời sinh lão bệnh tử chẳng thể tránh được con ạ.

Nghe mẹ nói Hạnh lại càng buồn, giá mà ngày ấy cô nghe lời chị Phúc, lấy chồng gần nhà, có phải những lúc thế này cô có thể chạy ngay về thăm ông, về với bố mẹ hay không. Nhìn mẹ, nhìn ông nội mà Hạnh cứ thế oà khóc như một đứa con nít.

Cô nhớ nhà, nhớ hơi ấm của tình thân quá rồi, nhiều lần mẹ cô có bảo khi nào có dịp thì về quê một chuyến. Hạnh cũng chỉ ậm ừ cho qua chuyện chứ cũng chẳng dám hứa hẹn điều gì với mẹ.

Ngày cả bản thân Hạnh còn chẳng biết đến bao giờ có mới có cơ hội để trở về, hứa rồi lỡ không làm được lại khiến mẹ thất vọng. Hỏi thăm mẹ thêm một lát rồi Hạnh tắt máy vào phòng.

Bệnh viện bên này bài trí khác ở Việt Nam nên có lẽ mọi người không biết cô cũng đang đứng ở bệnh viện. Việc con gái bị ngã hạnh cũng không nói, cô không muốn mọi người phải lo lắng thêm cho mình.

Nhìn con gái đang ngủ say, hạnh khẽ đặt tay lên trán con bé, rồi hoảng hốt rụt lại. Con bé có biểu hiện sốt, vệt vàng lấy nhiệt kế kiểm tra, 38 độ, không quá cao nhưng mà Hạnh vẫn lo lắng. Định bụng sẽ đi lấy khăn ẩm lau cho con bé, thì có một vị bác sĩ trẻ đi kiểm tra các phòng.

Thấy Hạnh còn thức cậu ta quan tâm hỏi:

- Chị ngủ muộn thế.

- Dạ tại con bé nhà tôi có biểu hiện sốt bác sĩ ạ.

- Cháu bé này mới nhập viện lúc trưa nay phải không, tôi đã dặn nếu thấy cháu sốt phải gọi ngay cho chúng tôi cơ mà. Cháu ngủ đầu xuống, nên phải theo dõi thật kỹ.

Nghe bác sĩ mắng mà Hạnh run bắn lên, cô lí nhí giải thích:

- Tại tôi thấy cháu có 38 độ nên tính lấy khăn chườm và theo dõi thêm.

Vị bác sĩ kia không đáp lại lời hạnh, anh ta nhanh chóng tiến đến kiểm tra sơ qua 1 lượt sau đó nói:

- Bây giờ chị bế ngay cháu sang phòng số 308, tôi sẽ gọi bác sĩ trưởng khoa đến kiểm tra cho cháu.

Hạnh vâng dạ gật đầu, mẹ chồng hạnh có lẽ nghe tiếng nói chuyện cũng mở mắt ra nhìn. Thấy có bác sĩ đang đứng cạnh giường bà hốt hoảng ngồi dậy hỏi:

- Sao thế con.

- Dạ con bé có biểu hiện sốt, bây giờ con phải bế cháu sang bên kia để kiểm tra đã.

Nói rồi Hạnh cũng vội vàng đi theo vị bác sĩ trẻ, mẹ chồng cô cũng đi ngay phía sau. Con bé vẫn ngủ say trên tay Hạnh, đặt con bé vào phòng. Hạnh và mẹ chồng được yêu cầu ra phía ngoài ngồi đợi.

Chờ đợi là một thứ gì đó vô cùng đáng sợ với Hạnh lúc này, lúc phát hiện ra con bé sốt Hạnh cũng có chút lo lắng, nhưng vì sốt không quá cao nên cô cũng không suy nghĩ nhiều.

Bây giờ đứng ngoài này đợi HẠnh mới cảm thấy sợ hãi, bà funny cũng chẳng khác Hạnh là bao. Không nhìn vào mặt mẹ chồng, nhưng Hạnh dám chắc bà cũng đang lo lắng, bởi bà hốt đứng lên rồi lại ngồi xuống, miệng lúc nào cũng cầu nguyện cho Julie được bình an.

Mười lăm phút trôi qua, vị bác sĩ trẻ kia bước ra, Hạnh vội vàng lao đến hỏi:

- Bác sĩ, con bé có sao không bác sĩ.

- Chị vào với cháu đi, cháu không sao cả, chỉ là vết khâu trên trán có lẽ do hết thuốc giảm đau nên cháu sốt rồi. Tôi đã tiêm thêm thuốc giảm đau cho cháu rồi. Chị về vẫn theo dõi sát sao cháu trong 3 ngày, có gì bất thường phải báo ngay cho chúng tôi kiểm tra nhé. Còn bây giờ chị cho cháu về phòng nghỉ ngơi đi.

Hạnh thở phào nhẹ nhõm, cảm ơn bác sĩ rồi chạy vội vào với con, mẹ chồng Hạnh còn đứng lại hỏi bác sĩ thêm vài điều nữa mới vào.

Bà hơi trách nhẹ con dâu:

- Sao thấy con bé sốt mà con không gọi mẹ.

- Dạ tại con bé sốt nhưng con kiểm tra có 38 độ nên không muốn đánh thức mẹ.

- Thôi được rồi, không sao là tốt rồi, cho con bé về phòng đi, hình như con chưa chợp mắt lúc nào đúng không?

- Con lo ngủ quên sẽ không kiểm tra con bé thường xuyên được nên không dám ngủ ạ.

Mẹ chồng HẠnh đặt lại chiếc gối ngay ngắn để Hạnh đặt con bé xuống xong mới nói:

- Con xuống kia nghỉ tí đi, để đây mẹ trông cho.

- Thôi mẹ cứ nghỉ ngơi đi, con canh con bé cho ạ.

- Con mà cứ thức thế mai ốm thì lấy ai chăm con bé, bây giờ phải thay nhau mà trông chứ, con ôm đồm cả như thế sẽ không đủ sức đâu. Nghe mẹ, xuống chợp mắt một lát đi, mẹ trông cháu cho.

Những lời quan tâm của mẹ chồng khiến Hạnh cảm động lắm, những lúc như thế này Hạnh càng cảm nhận rõ được tình cảm mẹ chồng dành cho mình. Hạnh tự hứa với lòng, nhất định cô cũng sẽ xem bà như mẹ đẻ, cố gắng không bao giờ để bà buồn.

Nhưng mà ước muốn và hiện thực đôi khi nó lại trái ngược nhau, nhiều khi những sóng gió vô tình ập đến khiến con người ta chẳng kịp phản ứng hay chống đỡ.

Còn Hạnh hiện tại chưa biết được sau này có lúc cô lại làm bà đau lòng đến thế, nên vẫn nhẹ nhàng đáp:

- Dạ vậy nếu mẹ mệt hoặc có gì thì gọi con ngay mẹ nhé.

- Được rồi, được rồi, con nghỉ đi kéo lại sáng bây giờ.

Hạnh ngả lưng xuống chiếc giường gấp, ở đây vẫn còn cảm nhận được chút ít hơi ấm của mẹ chồng ban nãy còn sót lại. Nhưng chẳng nghĩ ngợi được nhiều, mí mắt Hạnh đã nhanh chóng sụp xuống vì quá mệt.

Sáng hôm sau 5h sáng Hạnh đã nghe thấy tiếng mọi người bên cạnh nói chuyện. Một môi ngồi dậy, thấy mẹ chồng đang bế Julie trên tay nói chuyện với cháu.

Chắc do hôm qua ngủ nhiều nên hôm nay con bé dậy sớm hơn hẳn mọi ngày, nhìn con đang toét miệng cười với bà nội HẠnh thấy lòng mình bình yên đến lạ.

- Mẹ thức từ lúc đó đến giờ ạ., mẹ đưa con bế cháu cho kéo mệt.

- Mẹ có chợp mắt được một lát mà, con cứ đi đánh răng rửa mặt đi, kệ bà cháu tôi tâm sự Julie nhì.

Nghe mẹ chồng nói vậy Hạnh cũng nhanh chóng cất gọn chiếc giường gấp rồi đi về phía nhà tắm. Đi qua giường chị VÂN đã thấy vợ chồng chị dậy từ lúc nào, thấy HẠnh chỉ hỏi:

- Đêm qua con bé sốt hả.

- Dạ vết mổ đau nên con bé hơi nóng 1 chút.

- Uk chị thấy em nói chuyện với bác sĩ tính hỏi thăm mà em bế con bé đi vội quá nên thôi. Thế con bé sao rồi.

Hạnh mỉm cười, xoay hẳn người nhìn chị VÂN hỏi:

- Dạ ổn rồi chị ạ, bé nhà chị bao giờ được ra viện ạ.

- Sáng nay em ạ, chờ làm xong thủ tục là xuất viện luôn.

- Vậy thì tốt rồi, mong là chúng ta sẽ không bao giờ phải gặp nhau ở đây nữa chị nhì.

- Chị cũng mong thế, mà về nhớ giữ liên lạc với chị nha, cô bé tiểu thuyết gia.

Hạnh cười tươi rồi gật đầu đáp:

- Nhất định em còn làm phiền chị dài dài, cứ lúc nào em thêm nghe tiếng Việt Nam sẽ gọi chị bắt chị ra gặp em.

- Sẵn sàng, khi nào rảnh cứ alo, chị em mình hẹn hò, ok.

- Ok chị, thôi lát nữa nói tiếp nhé, em đi đánh răng đã.

Hạnh liếc nhìn chồng chị VÂN rồi mới bước đi, nãy giờ anh ta cứ say mê ngồi ngắm con trai không chớp mắt. Có lẽ chị em Hạnh nói với nhau bằng tiếng Việt nên anh ấy không hiểu gì. Bởi vậy nên ngồi ngắm con cho đỡ buồn chẳng

6h30 sáng, có 2 cô điều dưỡng đẩy 1 chiếc xe lớn đi phát cháo cho các bé. Phát đến ai hai người cũng ân cần hỏi thăm:

- Phần cháo hôm qua bé có ăn hết không mẹ?

- Em cho cháu ăn trước đó nên cháu chỉ ăn được một nửa thôi ạ.

- Nếu già đình có yêu cầu thay đổi theo khẩu vị của các bé thì cứ nói nhé, chúc bé con sớm khỏe.

Mẹ chồng Hạnh hết lời khen 2 cô điều dưỡng có giọng nói ngọt tựa như đường. Hạnh cũng phải công nhận điều ấy, quả thật khám chữa bệnh ở bên này không giống Việt Nam một chút nào cả.

Trẻ con bên này không những được khám bệnh miễn phí, mà mỗi ngày đều đặn sẽ được phát đồ ăn 3 lần phù hợp theo từng lứa tuổi. Không chỉ có thế, hàng ngày các vị bác sĩ đều đến phòng hỏi thăm bệnh nhân 2 đến 3 lần.

Ngày cả đến phần ăn các cô điều dưỡng cũng nấu rất ngon, còn luôn quan tâm hỏi xem có hợp khẩu vị với bé hay không, có cần đổi món hay không.

Món cháo hôm qua của Julie là cháo cá hồi, một ít rau củ luộc như, sáng nay con bé được đổi sang cháo thịt gà, một lát nhỏ dưa hấu và một hộp sữa tươi.

Đang dớ tay cho con ăn thì Andrew gọi điện, Hạnh nhờ mẹ chồng cho cháu ăn nốt sau đó nghe máy:

- Alo, em nghe.

- Con bé sao rồi.

Mặc dù cái giọng của anh ta vô cùng khó chịu, nhưng hạnh vẫn không bận tâm đáp:

- Con bé đỡ rồi, em và mẹ đang cho ăn cháo.

- Thế bác sĩ có nói bao giờ xuất viện không?

- Theo dõi thêm 2 ngày nữa, nếu con bé khoẻ thì được về nhà, à anh đi làm chưa.

- Đang chuẩn bị đấy, sao?

Hạnh nhìn mẹ chồng sau đó ngáp ngừng:

- Anh có thể đến đón mẹ được không, đêm qua mẹ ngủ được ít, em sợ mẹ mệt, anh đón về nhà cho mẹ nghỉ ngơi. Con bé cũng khoẻ hơn rồi, một mình em có thể lo được.

- Để xem đã, thôi nhé.

Thật tình không hiểu tại sao trên đời lại có thể tồn tại một người như anh ta được cơ chứ. Nói chuyện lần nào cũng thấy ghét.

Bà Funny thấy con dâu có vẻ không vui thì nhẹ nhàng hỏi:

- Sao thế, thằng Andrew lại nói gì con hả?

- Dạ không đâu mẹ, con định báo anh ấy qua đón để mẹ về nghỉ ngơi, mà anh ấy nói là xem đã, chả biết có qua hay không để người ta còn biết đường sắp xếp.

- Thôi kệ nó con ạ, nãy bố mày có gọi bảo trưa sẽ qua rồi.

- Vâng con chỉ lo đêm qua mẹ thức thế sẽ mệt thôi.

Thấy con dâu lo lắng cho mình nhiều như vậy bà Funny hạnh phúc nói:

- Mẹ không sao đâu, còn con nữa, cũng phải chú ý mà giữ gìn sức khoẻ đấy, còn phải con bé còn cần chăm sóc đặc biệt một thời gian, nên con phải chú ý đến bản thân một chút.

- Dạ, vẫn là mẹ thương con nhất.

- Thôi chị không phải lo, dẹp giúp tôi hộp cháo này đi để bà cháu tâm sự thêm chút nữa còn tiem nào.

Đến giờ tiem mẹ chồng Hạnh sẽ phải ra ngoài, 1 h mới được trở lại, thương bà nên Hạnh báo:

- Hay lát mẹ bắt xe về mà nghỉ ngơi, đằng nào lát nữa tiem mẹ cũng đâu được ở lại, ngồi ngoài kia lại thêm mệt ra.

- Được rồi mẹ lo được.

Thấy bà nói thế Hạnh cũng thôi không nhắc đến nữa. Bà funny thì sợ một mình con dâu sẽ không thể lo chu toàn được cho cháu, hơn nữa cũng lo con bé sẽ mệt nên không yên tâm mà về. Còn Hạnh thì lại thương mẹ chồng tuổi cao mà phải thức đêm vất vả, nên mới đề nghị bà về nhà nghỉ ngơi.

Hai người cứ thế mà chân thành quan tâm đến nhau, vì thế đối phương cũng như được tiếp thêm sức mạnh để xua bớt cái mệt mỏi kia đi.

Bạn đang đọc truyện *Lấy Chồng Tây* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Buổi trưa hôm ấy mẹ chồng Hạnh vào phòng, ngay sau lưng bà là Andrew, thấy chồng Hạnh có thoáng chút giật mình. Hít một hơi sâu để chuẩn bị tinh thần nghe anh ta cần nói, nhưng mà lạ thay anh ta không nói gì. Chỉ tiến đến giường nhìn cô đang cho Julie ăn mà hỏi:

- Gái bố ăn gì đấy, bố xem gái còn đau không nào, thương quá.

Con bé nghe tiếng bố thì cũng nhón miệng cười, nhưng vì Hạnh chưa cho ăn xong nên anh ta chỉ ngồi bên cạnh chứ không bế con bé.

Hạnh cứ vờ cho con ăn vào lên nhìn chồng để thăm dò, từ khuôn mặt, ánh mắt đến thái độ của anh ta không có bất kỳ biểu hiện nào là đang giận cô cả. Mới lúc sáng sớm anh ta còn nói chuyện với cô cộc cằn lắm cơ mà. Lý do nào khiến anh ta thay đổi nhanh như một con gò thể được nhỉ?

Thắc mắc nhưng Hạnh cũng chỉ giữ trong lòng chứ không nói ra, cho con ăn xong thì phía ngoài cửa có tiếng bố chồng Hạnh vọng vào:

- Gái giống của ông đâu rồi, ông vào thăm gái đấy.

Chỉ chờ có thế là Julie hét lên sung sướng, cảm giác con bé gặp ông nội còn sung sướng hơn 10 phần gặp bố. Đưa hộp com cho Hạnh ông bảo:

- Ăn đi con, bố vừa mua còn nóng đấy, tranh tù mà ăn đi.

Rồi chẳng cần chờ Hạnh trả lời ông đã nhào đến mà bế Julie từ tay Andrew, con bé tất nhiên là theo ông nội hơn, nên mặt Andrew có hơi chút sượng sùng.

Đưa hộp com còn lại cho mẹ chồng cô nói:

- Mẹ, mẹ con mình ăn thôi.

- Uk tranh thủ ông cháu nó đang nỏ, mẹ con mình ăn nào.

Vẫn là những hộp com được mua sẵn, nhưng hôm nay Hạnh lại cảm thấy nó ngon hơn hôm qua.

Ngồi chơi một lát thì mọi người cũng ra về, bà Funny có vẻ không yên tâm nên dặn dò Hạnh kỹ lắm. Hạnh biết tính mẹ chồng nên cũng vâng dạ mà gạt đầu cho bà yên tâm.

Cuối cùng 3 ngày ở viện cũng trôi qua, Julie được các bác sĩ khám tổng quát lại lần cuối, nhận thấy mọi thứ đều ổn nên cũng ký giấy cho mẹ con hạnh xuất viện. Cái cảm giác mình sắp được về nhà khiến Hạnh cứ nôn nao mãi.

Buổi chiều lúc mẹ con Hạnh xuất viện cũng có mặt bố mẹ chồng và Andrew. Hôm nay cũng giống như buổi trưa hôm trước, chồng Hạnh không có biểu hiện gì là đang giận vợ cả.

Hạnh cũng chẳng bận tâm, vì sau mỗi lần cãi nhau anh ta đều tỏ ra không có chuyện gì như thế. Hạnh không hề biết buổi sáng hôm đó chính mẹ chồng đã mình oan cho cô, nên chồng cô mới thay đổi thái độ như vậy.

Khi ấy bà Funny đang ngồi ở ghế đá dưới sảnh thì thấy Andrew ở phía trước bà cất tiếng gọi:

- Andrew.

Andrew nghe thấy tiếng mẹ cũng nhanh chóng mà tiến tới, thấy bà ngồi một mình anh ta hỏi:

- Sao mẹ lại ngồi đây.

- Chưa đến giờ thăm bệnh, không ngồi đây thì ngồi đâu, con cũng ngồi xuống đi, 30 phút nữa mới được vào trong ấy.

Andrew ngồi xuống bực dọc nói:

- Cô ta ngồi trong đó nhàn nhả bắt mẹ ra ngoài này ngồi vạ vật, mẹ chiều quá nên cô ta mới lấn lướt đấy.

Bà Funny nghe xong câu nói của con trai thì bực mình gắt:

- Đi chăm con mà mầy bảo nó nhàn hạ, con bé nó còn chưa dứt sữa mẹ, thế cái Hạnh nó ra đây, lúc Julie nó khát sữa mẹ tao lấy gì cho nó ti. Mầy cũng vừa phải thôi con ạ, mẹ là mẹ thấy mầy càng ngày càng quá đáng rồi đấy. Mẹ đi ra mầy còn không chấp nhận nỗi đau này.

- Mẹ đừng có bênh cô ta nữa, cô ta có coi con là chồng đâu, đừng chuyện 1 cái là lúc nào cũng Nacer, Nacer, bực hết cả mình.

Biết con trai vẫn còn giận vợ chuyện lần trước, nên tiện đây bà cũng giải thích giúp con đầu lòng:

- Andrew này, mẹ nói con đừng cười mẹ, nhưng quả thật mới đầu nghe con nói mẹ cũng nghi ngờ cái Hạnh. Nhưng mà lúc nó đi tắm mẹ có kiểm tra rồi, đúng là nó có gọi cho mầy trước, gọi 2 cuộc, sau đó nó mới gọi cho thằng Nacer. Nó không hề biết mẹ lên kiểm tra điện thoại, nên sẽ chẳng có việc xoá cuộc gọi đi đâu.

- Vậy tại sao trong máy con thằng Nacer lại gọi nhờ trước?

- Cái này mẹ nghĩ con nên hỏi Nacer, có thể em nó có việc gì định gọi cho con, chứ không phải vì việc Julie bị ngã.

- Được rồi, cứ cho mẹ nói đúng đi, vậy tại sao hôm đó cô ta lại không giải thích rõ ràng mà lại đi.. à không lại bỏ chạy?

Bà funny nhìn thẳng vào mắt con trai nghiêm túc hỏi:

- Con có thật sự cho con bé cơ hội giải thích hay không?

Andrew sững lại, nhất thời không biết trả lời thế nào, nghĩ lại ngày hôm đó bản thân đang bị con ghen làm mờ mắt. Mất kiểm soát đến nỗi con gái đau đớn trước mặt mà chẳng hỏi thăm con bé câu nào. Còn bốp cổ vợ mình, nếu có ấy không phản kháng lại, chỉ e là... Mà khi đó Hạnh cũng có nói với Andrew cần thì lên kiểm tra điện thoại, mà anh lại gạt đi, cố chấp không chịu nghe vợ nói. CHỈ một mực bắt ép vợ phải nhận tội.

Hôm ấy không phải Andrew bận rộn gì cả, mà chỉ chờ giúp cô nàng hàng xóm đi lấy hoa. Vợ vàng thế nào mà lại bỏ quên điện thoại ở cửa hàng, thành ra mọi người có gọi bao nhiêu cuộc anh ta cũng chẳng hề hay biết.

Cũng có chút nóng ruột nhưng nhìn cô nàng xinh đẹp trước mắt đang cần thận lựa từng chút, từng chút một lại không nổi giận. Thành ra sau đó mới kéo theo biết bao nhiêu là hiểu lầm

Bà Funny hiểu tính con trai mình, thấy nó im lặng bà biết nó đã nhận ra lỗi của bản thân. Chỉ có điều bà vẫn phải góp ý thêm với nó:

- Andrew này, mẹ cũng là một người vợ, nên mẹ phần nào hiểu được suy nghĩ của cái Hạnh. Mẹ thấy con bé tội nghiệp lắm, chẳng phải mẹ chê con, nhưng nếu đem so sánh 2 đứa với nhau, cả về tuổi tác lẫn ngoại hình, con bé đều nhìn hơn con. Vậy nhưng hình như con lại không biết trân trọng nó, người phụ nữ ấy mà đôi khi chỉ cần một câu quan tâm từ chồng, một hành động chăm sóc nhỏ nhỏ cũng đủ khiến họ mỉm cười hạnh phúc rồi con ạ.

- Thế mẹ thấy con chưa đủ chiều cô ta hay sao, có phải làm gì đâu, cả ngày chỉ quanh quẩn ở nhà chăm con với ba cái việc vặt vãnh. Một mình con bươn chải kiếm tiền, nào có bắt cô ta làm công to việc lớn gì. Sướng thế còn đòi hỏi gì nữa.

- Với con như thế là yêu chiều, con đã từng trông con gái mình 1 tiếng chưa, chăm một đứa trẻ vô cùng vất vả. Chưa kể việc nhà nhìn thì đơn giản đấy, nhưng bắt tay vào làm rồi mới thấy vô vàn việc không tên. Con nhìn mẹ đi, hằng ngày mẹ cũng bỏ đi làm vườn, chỉ có mưa nghĩ chữ nắng hay rét vẫn phải đi. Con nhìn sẽ thấy vất vả, nhưng với mẹ mẹ lại không thấy vậy. Lúc nào mẹ cũng có bồ con cạnh bên, cùng làm, cùng trò chuyện. Thấy mẹ mệt, ông ấy rút giúp mẹ cốc nước. Chỉ vậy thôi, nhưng mẹ lại cảm thấy bao mệt mỏi tan biến hết. Con con bé Hạnh, con có thấy vợ mình ít cười hay không? Con bé xa quê, đến một nơi hoàn toàn xa lạ để sinh sống. Dù nhà mình có tốt đến đâu cũng không thể nào không có những phút chạnh lòng nhớ quê được. Đã bao giờ con san sẻ nỗi nhớ với con bé hay chưa. Mẹ chỉ thấy con trách vợ tại sao luôn đi tâm sự với người khác mà không nói với chồng. Nhưng con đã lần nào thật sự tỏ ra là mình lắng nghe con bé nói hay chưa? Mẹ không cần con phải trả lời những câu hỏi này của mẹ, chỉ mong con thật sự suy nghĩ về chúng để biết điều chỉnh lại bản thân.

Andrew thở dài:

- Được rồi, con biết rồi.

- Hạnh phúc gia đình chẳng phải thứ gì to tát, cao sang, nó giống như 1 cái cây, sẽ lớn lên chỉ bằng việc con tưới cho nó chút nước mỗi ngày. Và phụ nữ thời nào cũng thế, rất cần từ chồng những quan tâm ngọt ngào. Nếu con vẫn cứ mãi không thay đổi, thì chính con mới là người đẩy vợ mình ra xa mình hơn. Và nếu hôn nhân của con tan vỡ, mẹ nghĩ lỗi lớn là vì con. Ngay cả việc một ngày nào đó vợ con chót say nắng 1 ai đó, cũng là do thường ngày con chưa đủ quan tâm cô ấy. Khiến cho cô ấy thiếu thốn tình cảm nên mới phải tìm kiếm ở 1 người đàn ông khác, người đàn ông không phải chồng mình.

Nghe bà Funny nhấn mạnh mấy chữ: "người đàn ông không phải chồng mình" Chi nghe đến đấy, không cần biết đấy chỉ là những giả thuyết mà bà Funny đặt ra, Andrew đã sùng cò lên nói:

- Cô ta dám, cô ta mà dám sùng lên đầu con xem, chắc chắn con sẽ khiến cô ta sống khổ, sống sở.

Bà Funny lắc đầu nhìn con trai, ngăn ngắt nói:

- Mẹ chỉ là nhắc nhở con, chứ mẹ dám đảm bảo cho đến thời điểm hiện tại, con bé chưa làm gì có lỗi với con cả. Con nên nhớ vợ chồng con lấy nhau khi chưa có tình cảm. Nếu không chịu khó vun đắp thì sẽ chẳng bao giờ có tình yêu. Hôn nhân mà không có tình yêu thì tan vỡ chỉ là điều sớm hay muộn thôi con ạ. Con đừng nói gì cả, mẹ biết con định nói gì, nhưng thôi cửa mở rồi, chúng ta vào với Julie đã nhé.

Nghe mẹ nói thế, Andrew cũng đứng đấy, cúi đầu đi theo bà, vừa đi vừa ngẫm nghĩ những lời bà vừa nói. Mẹ anh nói không hề sai, bản thân Andrew cũng nhận thấy điều ấy, nhưng mà cũng chỉ vì Hạnh hơn chồng về mọi mặt nên mới khiến Andrew thiếu tự tin mỗi lần đứng trước vợ. Khi trong lòng không đủ tự tin, Andrew lại dùng cách quát nạt vợ đã che lấp đi nhưng nỗi lo trong lòng mình.

- À, còn điều này nữa, phụ nữ là sinh vật dễ tính nhất trên đời. Dù cho lỗi lầm của con lớn đến đâu, chỉ cần một câu xin lỗi chân thành họ cũng sẽ sẵn sàng bao dung.

Andrew biết mẹ mình đang muốn nói điều gì, Andrew cũng nhận ra sự việc hôm trước bản thân mình sai. Nhưng để mở lời xin lỗi vợ với anh ta là một cái gì đó vô cùng khó khăn. Một lần nữa anh ta lại vô như chưa có chuyện gì xảy ra, và chính cái thái độ ấy lại đẩy Hạnh ra xa cuộc hôn nhân giữa 2 người họ.

-----*-----

Trở về nhà Hạnh chuẩn bị sẵn tinh thần để nghe chồng chất vấn, bởi vậy khi cô vào phòng mới không đóng cửa. Cô cứ ngỡ ở dưới nhà có bố mẹ nên chồng cô không đã động gì đến chuyện cũ. Còn khi cô lên đây rồi, chắc chắn anh ta sẽ theo lên, chuyện Hạnh gọi cho Nacer trước có thể anh ta bỏ qua, nhưng còn chuyện Hạnh lên gọi với anh ta, Hạnh không nghĩ chồng mình có thể quên.

Mà Hạnh lại mong anh ta bỏ lại chuyện cũ, để cô có cơ mà thanh minh, đáng tiếc là mọi thứ anh ta làm đều hoàn toàn trái ngược với suy luận của Hạnh. Vừa ảm ức vì không thể giải oan, vừa khó hiểu vì hành động của chồng, thành ra cả mấy ngày sau đó khuôn mặt Hạnh lúc nào cũng đậm chiều suy nghĩ.

Còn Andrew thì không chỉ không trách cứ, mà còn không hề nói nặng lời nửa câu với Hạnh. Hằng ngày anh ta cũng về sớm hơn, chịu khó chơi với con nhiều hơn.

Tối ấy vô tình thấy vợ mình đang xem bức ảnh về biển, anh ta có chút thương cảm, nên hỏi:

- Nhớ nhà lắm hả?

- Rất nhớ.

- Vậy sao Hằng ngày không gọi về nhà mà nói chuyện cho đỡ nhớ, cứ nằm ngắm mấy cái ảnh quê hương này chỉ càng thêm buồn hơn thôi.

Lời nói ấy như chạm vào đúng cảm xúc của Hạnh, cô nắc nỏ trả lời:

- Gọi cũng chỉ nhìn thấy mẹ qua màn hình... đầu thế ôm mẹ vào lòng đầu. Ông nội còn đang ốm nữa, chẳng biết còn cơ hội gặp ông không?

Andrew trầm ngâm như đang tính toán điều gì, khi mà Hạnh cứ nghĩ anh ta rồi cũng sẽ lại mau chóng say giấc, chẳng bận tâm đến lời nói của Hạnh thì bất ngờ anh ta cất tiếng:

- Bên ấy ăn tết theo lịch khác bên này phải không?

- Uk, ăn theo lịch âm.

- Nếu theo cái lịch âm đấy thì tết bên ấy vào ngày bao nhiêu bên này.

Hạnh vội vàng mở điện thoại sau đó trả lời:

- Vào khoảng cuối tháng 2 dương bên này.

Sau đó mới sực nhớ ra không biết hôm nay chồng mình ăn phải cái gì mà lại quan tâm đến vợ đột xuất như thế. Quay qua đám chiêu nhìn chồng, thấy anh ta cứ gật gù rồi lăm bắm cái gì đó Hạnh ngạc nhiên hỏi:

- Mà anh hỏi thế làm gì, sao nay tự nhiên lại quan tâm đến mấy việc này, hay là lại có vấn đề gì, hay ăn nhầm cái gì hả?

- Người ta quan tâm thì hỏi, không thích thì thôi lần sau không thêm hỏi, lúc ấy đừng trách người khác vô tâm nhé.

Hạnh thoáng bất ngờ, sau đó lí nhí nói:

- Không, thích chứ, hôm nay thấy anh quan tâm đến em như thế, em vui lắm, giá mà...

Andrew biết vợ mình định nói gì, nên nhanh chóng nắm lấy tay Hạnh khiến cô bỏ dớ câu nói. Có điều cái ánh mắt kia của anh ta Hạnh dám chắc, nó không bình thường chút nào, vì nó đang dán chặt vào bộ ngực căng sữa của Hạnh.

Anh ta khẽ thì thầm vào tai cô:

- Có muốn thích hơn chút nữa không?

Dù cho trong đầu hiện lên cái suy nghĩ" hoá ra anh ta từ tế là vì muốn đòi hỏi mình phục vụ". Nhưng lần đầu tiên được chồng mon tron khắp cơ thể, lần đầu tiên được chồng thì thầm vào tai những câu nói đầy ẩn ý. Quả thật khiến cơ thể Hạnh có chút gì đó rạo rục.

Và rồi, lần đầu tiên kể từ khi lấy chồng, Hạnh có cảm xúc khi gần gũi với chồng. Chồng Hạnh có lẽ cũng thấy cơ thể vợ mình khác mọi lần nên tỏ ra kích thích tốt cùng. Cứ thế hăng hái mà ra vào phía dưới hạ thân vợ không biết bao nhiêu lần.

Đến khi cơ thể thấm mệt mới phóng thích trong cơ thể Hạnh rồi nằm xuống bên cạnh mà thì thầm:

- Nếu từ giờ đến cuối năm làm ăn được, thì đến cái tết của Việt Nam sẽ cho 2 mẹ con về quê ăn tết.

Hai năm qua, đây là lần đầu tiên hạnh khóc trong Hạnh phúc, chồng hạnh nói sẽ cho cô về quê ăn tết. Cô sẽ được về quê, được gặp bố mẹ, được trò chuyện với mọi người, được tự tay chăm sóc ông nội, và được hít hà cái mùi vị của biển cả.

Ôi, sao mà cô vui đến thế, vui đến mức Hạnh quên mất cả việc cơ thể mình đang không có gì che chắn mà ngồi phát dậy, nhìn chồng đẩy cảm động nói:

- Thật hả, em cảm ơn anh, cảm ơn anh nhiều lắm, hôm nay em thật sự rất hạnh phúc, cảm ơn anh, chồng của em.

Thấy vợ vui vẻ, Andrew cũng vô thức mà mỉm cười, định nói Hạnh nằm xuống thì nghe có tiếng chuông tin nhắn đến. Tiện tay Andrew cầm điện thoại của Hạnh lên xem. Trên màn hình khoá hiện lên dòng tin nhắn từ Nacer:

- Chị đang làm gì đấy, em bảo này, em nhớ...

Bạn đang đọc truyện *Lấy Chồng Tây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

- Chị đang làm gì đấy, em bảo này, em nhớ...

Dòng tin nhắn dừng lại ở đúng 2 chữ em nhớ, đủ khiến cho Andrew phải ngồi bật dậy, ánh mắt hiện rõ những tia vẩn đục như máu.

Thấy thái độ của Andrew, hạnh cũng liếc nhanh vào màn hình điện thoại. Cô không biết nội dung chính xác tin nhắn đó là gì, nhưng chừng ấy chữ hiện trên màn hình cũng đủ khiến cho tim Hạnh đồng cứng.

Không phải vì Hạnh nghĩ Nacer định nói gì mờ ám, vì từ trước đến nay Hạnh luôn nghĩ nacer vì thương hại cô, thấy cô tội nghiệp nên an ủi. Chưa một lần Hạnh có suy nghĩ nào sai lệch, dù đôi lúc cũng có đặt ra một vài câu hỏi, nhưng rồi Hạnh vẫn cho rằng giữa cô và Nacer là trong sáng.

Nhưng tình ngay lý gian, chồng cô là người thế nào cô hiểu rõ, chỉ cần có 1 chút thôi, đảm bảo anh ta sẽ xuyên tạc ra đủ thứ trên đời.

Cuộc hôn nhân của Hạnh, mối quan hệ của Hạnh với chồng chỉ vừa mới tốt đẹp lên thôi. Nếu không thể giúp cho Hạnh và chồng có thể vui vẻ, hạnh phúc với cuộc hôn nhân này. Thì xin ông trời cứ để mọi thứ vẹn nguyên như cũ, đừng làm nó trở nên tồi tệ hơn.

Thời gian qua cuộc hôn nhân này với Hạnh đã đủ đau khổ rồi, giờ mà nó chuyển biến xấu đi... Ôi, quả thật cô không dám nghĩ nữa, cứ thế Hạnh nín thở theo từng động tác nhấp mặt khẩu, rồi mở dòng tin nhắn kia ra của chồng.

Hạnh không dám nhìn vào màn hình, mà chỉ nhìn không chớp mắt vào gương mặt chồng. Hạnh quan sát từng biểu hiện của anh ta, nhưng rồi đôi mắt vẩn đục kia dần dần dịu xuống, cuối cùng lại bình thản như lúc đầu.

Khuôn miệng kia cũng không hề thốt ra lời nào chửi bới, day nghiêng hay tra hỏi cô cả. Dẫu vậy Hạnh vẫn không dám thở mạnh, hết nhìn chồng, hạnh lại khẽ liếc xuống chiếc điện thoại trên tay chồng.

Tới khi anh ta nềm chiếc điện thoại xuống giường, Hạnh mới run run cầm lấy, màn hình vẫn hiện lên tin nhắn ban nãy của Nacer:

- Chị đang làm gì đấy, em bảo này, em nhớ lúc trưa chị Maire có gửi hộp sữa về cho Julie, mà chẳng nhớ đã mang về hay để trên văn phòng nữa. Có gì mai em kiểm tra rồi đưa chị sau nha.

Hạnh thờ hắt ra, khiến Andrew nhũu mây hỏi:

- Sao vậy, sao nhìn em run vậy, hay là sợ cái gì.

- Sợ cái gì, em chỉ sợ anh hiểu nhầm rồi lại cãi nhau thôi, ngoài ra em chả sợ gì, em có làm gì khuất tất đâu.

- Vậy sao ban nãy nhìn em lo lắng vậy, cũng không nói 1 lời nào.

- Nói gì, em quá hiểu tính anh, tốt nhất để anh tự đọc, tự nhìn nhận vấn đề. Chứ nói ra anh cũng đâu có tin, anh cũng sẽ chẳng chịu nghe em giải thích đâu. Mà có khi nói lại còn bị anh chửi thêm, nên tốt nhất là im lặng.

Andrew lặng im quan sát vợ, biểu cảm trên gương mặt cô lúc này, vừa như giận dữ, vừa như tủi hờn, lại pha chút hoảng loạn. Thật sự, gương mặt ấy ngay lúc này khiến cho Andrew thấy có chút gì đó xót xa.

Thân hình Hạnh so với thời chưa cưới quả thật có chút gầy hơn, còn đem so với những người nuôi con nhỏ liệu có phải quá gầy hay không.

- Thôi mặc đồ vào rồi đi ngủ đi, muộn rồi.

Lúc này Hạnh mới sực nhớ ra và nhìn xuống cơ thể, dù đã lấy chồng 2 năm, nhưng gương mặt cô lúc này cũng chín đỏ vì xấu hổ. Vợ và mặc quần áo rồi nằm xuống giường.

Hạnh cố tỉnh nằm xoay lưng lại với chồng để che dấu đi sự ngượng ngùng, Andrew thấy nhưng cũng chỉ khẽ nói:

- Ngủ ngon.

- Dạ, chúc anh ngủ ngon.

Hạnh nằm xoay lưng lại với chồng, nhưng trong thâm tâm cô vẫn mong sẽ có một vòng tay rắn chắc khẽ ôm chặt cô từ phía sau. Hạnh cứ nằm thế chờ đợi, chờ cho đến khi nghe thấy tiếng thở đều đều của chồng thì buồn bã thờ dài. Là do bản thân cô tự huỷ hoại, mong chờ làm gì để rồi lại ôm thất vọng cơ chứ.

Ngày hôm nay được như thế là anh ấy cũng đã quá thay đổi rồi, đáng ra Hạnh phải thấy vui, thấy hài lòng. Đáng ra cô không nên đòi hỏi quá nhiều từ chồng mình mới phải.

Trần trọc mắt lúc Hạnh sực nhớ đến tin nhắn ban nãy của Nacer, nên khẽ luồn tay xuống dưới gối lấy chiếc điện thoại và soạn tin nhắn trả lời:

- Tôi biết rồi, sữa của Julie cũng vẫn còn chú ạ.

- Em cứ nghỉ chị ngủ rồi, tại mãi không thấy chị trả lời.

Nhắc đến Hạnh vẫn còn cảm thấy run, cô định im lặng nhưng rồi lại khẽ:

- Ban nãy anh Andrew đọc được tin nhắn của chú.

- Thật hả, vậy anh ấy có nói gì chị không?

- Không, chỉ đọc tin nhắn nhưng không nói gì cả, mà cũng có gì đâu mà nói, chúng ta cây ngay sợ gì chết đứng chứ nhì. Tôi với chú hoàn toàn trong sáng mà.

Phía bên kia có người nhếch mép cười, người đó không định nghĩa nỗi cảm xúc trong lòng mình lúc này là gì. Vui hay buồn cũng chẳng rõ, chỉ thấy càng ngày bản thân càng trở nên khó hiểu.

Rõ ràng biết đó là chị dâu, rõ ràng cậu vẫn luôn dạn bản thân là như thế nhưng lại chẳng thể nào ngừng nói chuyện mỗi ngày. Đôi khi chỉ là đàm ba tin nhả hỏi han thường nhật, nhưng cũng khiến cậu vui mỗi khi đọc lại chúng.

Rồi khi nghe chị dâu nhắc nên sớm có người yêu cậu lại khó chịu, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy tổn thương, giống như vừa trải qua chuyện gì ghê gớm lắm.

Là yêu ư, chắc chắn không thể nào, tình cảm của bản thân Nacer hiểu rõ, nhưng nếu bảo không phải thì cậu cũng không biết định nghĩa nó là gì.

Chỉ biết những ngày đầu tiên Hạnh mới sang đây làm dâu, Nacer nhìn cái khuôn mặt ngơ ngác vì không hiểu mọi người đang nói gì mà bật cười. Rồi cả cái cách chị vụng về lúng túng vì ở quê chưa quen dùng máy đồ dùng hiện đại trong nhà bếp nên sợ.

Rồi cả lần bắt gặp chị đứng nghe mẹ chồng chửi mà còn mỉm cười, cậu đã nghĩ”” con người này kỳ lạ thật, chưa thấy ai bị chửi mà vẫn có thể cười tươi”. Cái thắc mắc ấy sau này thân thiết hơn rồi cậu mới nghe Hạnh giải thích:

- Thì khi ấy tôi đâu có biết tiếng, biết là mọi người đang chửi mình đấy, nhưng có hiểu đâu. Chỉ nghe cái tiếng nó luyên láy, rồi khuôn mặt búng búng của mẹ mà buồn cười thôi. Hơn nữa tôi cũng biết là do bản thân mình trước, nên cũng chẳng nổi giận mọi người.

Nacer gật gù đáp:

- Hoá ra là thế, vậy mà lúc ấy em lại tưởng chị có vấn đề gì đó.

- Vấn đề ý chú là tôi bị thần kinh ấy hả?

- Là chị nói, không phải em đâu nhé.

Nói rồi Nacer nhanh chân đi trước, Hạnh ở đó tức tối mà nhìn theo. Khi ấy mọi thứ chỉ dừng lại như thế, còn trước đó naceer cũng chẳng mấy khi nói chuyện với chị dâu. Vì cậu hiểu có nói người ta cũng chẳng hiểu gì, chỉ một vài lần bắt đắc đi phải làm phiên dịch cho mọi người với chị, vì bản thân cậu biết một chút tiếng anh.

Nhưng cậu phải công nhận 1 điều chị dâu khá thông minh, chị học tiếng rất nhanh, cậu nói qua vài lần là chị nhớ và có thể thực hành ngay được. Cũng nhờ cái lần dạy học ấy và vô tình Nacer thấy được anh trai quá vô tâm với chị dâu.

Nhìn cô gái Việt Nam bé nhỏ trước mặt nồn lên, nồn xuống vì ghen, mà anh trai lại cứ đứng đó thờ ơ như không thấy. Trong lòng cậu bất giác thấy 1 chút gì đó thương hại, vì thấy tội nghiệp chị dâu nên hàng ngày nacer luôn cố nói chuyện với chị. Cậu hiểu ở một đất nước hoàn toàn xa lạ, chị cần lắm một người bạn tri kỷ để sẻ chia đến thế nào.

Vậy mà, kể từ sau cái lần anh chị đi sắm đồ sơ sinh cho cháu, lần ấy chị bị anh bỏ mặc trên thị trấn. Đồ cũng chính là lần mà cậu bắt chợt phát hiện ra, hình như ngoài thương cảm, cậu còn có chút gì đó chẳng thể gọi tên với chị dâu.

Cho đến Hiện tại, nacer vẫn cứ chơi với trong cái mối quan hệ rối rắm này, không định nghĩa nổi. Nhiều lần cậu ý thức được nếu bản thân cứ tiếp tục như thế là sai, nhưng con tim cậu lại chẳng thể nào dừng lại nổi.

Nacer chưa từng yêu ai, nên cũng chẳng thể nào biết thế nào là yêu, có lần cậu lên mạng tìm kiếm, có những khái niệm mơ hồ, cũng có khái niệm rõ ràng để định nghĩa thế nào là yêu.

Có điều nếu đem so sánh với cảm xúc của cậu hiện tại, nó vừa có gì đó hao hao, nhưng lại có gì đó không phải. Để hôm nay, lại một lần nữa cậu thức trắng đêm suy nghĩ.

- ----*-----*----

Chỉ hơn 1 tuần nữa là đến ngày kỷ niệm trong 2 năm ngày cưới của Hạnh, lần này Hạnh không âm thầm chuẩn bị mà cô khéo léo nhắc chồng:

- Nhanh thật anh nhì, mới đây thôi mà mình đã cưới nhau sắp được 2 năm rồi, em vẫn còn nhớ giây phút lần đầu tiên mình gặp nhau, hôm ấy là sinh nhật em, anh đã ôm bó hoa quý xuống mà hát mừng. Khi ấy em đã nghĩ”” chao ôi, sao lại có người lãng mạn đến thế được”. Thế mà giờ đã là một bà mẹ bím sữa mất rồi.

Nghe vợ nhắc Andrew mới sực nhớ ra, anh ta hỏi lại:

- Hình như qua sinh nhật em rồi hả?

- Qua rồi.

- Vậy à, anh bận quá nên cũng không để ý ngày tháng nữa

- Không sao đâu em quen rồi mà.

Quen rồi, cô ấy nói sao mà buồn đến vậy, khuôn mặt Hạnh cúi gằm xuống, đôi mắt kia Andrew không nhìn rõ, nhưng anh ta vẫn biết được nó đang ằng ặc nước. Quả thật từ ngày lấy nhau xong, Andrew cho rằng cô đã là của mình, mà cả đã cần cầu thì cần gì phải cho ăn thêm mới.

Mãi cho đến khi ngồi nói chuyện với mẹ, rồi khi về nhà lại nghe bố phân tích thêm, Andrew mới thực sự hiểu ra. Hạnh phúc gia đình không phải tự nhiên mà có, nó cũng không phải là đích đến mà là cả một quá trình. Quá trình ấy dài hay ngắn hoàn toàn phụ thuộc vào hai vợ chồng.

Và nếu không cẩn thận thì con cả kia cũng có thể có ngày tuột khỏi lưỡi câu mà rơi mất. Andrew chưa thể nói là yêu vợ, nhưng nếu mà ly hôn thì cũng không hề muốn chút nào.

Bởi vậy sau lần ấy Andrew cũng thử quan tâm đến vợ, thử ngồi xuống lắng nghe cô ấy nói. Ban đầu cũng chỉ là lắng nghe để cô ấy trút bầu tâm sự. Sau dần thì bắt đầu nói thêm vài câu an ủi.

Cuối cùng Andrew chợt nhận ra, hoá ra niềm vui trong hôn nhân lại đơn giản đến thế. Quan tâm đối phương không chỉ giúp đối phương vui vẻ hơn, mà còn giúp chính bản thân mình hạnh phúc.

Mà khi con người ta vui vẻ hạnh phúc thì làm cái gì cũng thấy may mắn, tốt đẹp. Ôm vợ vào lòng Andrew nhẹ nhàng nói:

- Hiện tại kinh tế mình cũng chưa dư giả nhiều để làm mấy cái tiệc tùng tốn kém ấy.

- Em biết mà, em cũng không đòi hỏi gì nhiều đâu anh, chỉ cần bữa cơm nhỏ cả nhà quây quần thôi ạ.

- Đơn giản vậy thôi sao?

Hạnh ngược lên nhìn chồng, cô cảm nhận rõ được từ cách nói chuyện, đến tình cảm chồng cô đều thay đổi theo hướng tích cực. Trong mắt anh đã bắt đầu có cô, ngữ khí khi nói cũng mang một chút gì đó ôn nhu, yêu chiều. Thom vội lên má chồng cô đáp:

- Vâng, em chỉ cần anh thương mẹ con em, thế là đủ, những thứ kia có thì tốt, không có cũng chẳng sao.

Lần đầu tiên được vợ chủ động bày tỏ tình cảm bằng nụ hôn, lại được cô nói nhẹ nhàng như rót mật vào tai Andrew vui lắm, anh ta cười lớn nói:

- Chỉ cần em luôn thế này, anh nhất định cũng sẽ yêu chiều hai mẹ con. Anh quyết định sẽ mua thật nhiều món ngon về nấu để mừng kỷ niệm 2 năm ngày cưới của chúng ta. Đặc biệt ngày hôm ấy sẽ mua thật nhiều bánh sừng trâu cho em, được chứ.

- Sao anh biết em thích ăn bánh sừng trâu?

- Mỗi lần nhà có món đó em đều cười tí mắt, lại luôn miệng khen ngon, đến trẻ con nó cũng biết là em thích nói gì đến anh.

Hoá ra bấy lâu nay Hạnh đã đoán đúng, không phải chồng cô vô tâm, chỉ là khi ấy cái tâm của anh không đặt ở nơi cô mà thôi. Từng hành động, sở thích của cô anh đều nắm rõ, nhưng lại vờ như mình không biết. Đơn giản khi ấy trong mắt anh chưa tồn tại người vợ là cô.

Anh bây giờ mới có chút giống với mọi người trong gia đình, ai ai cũng tình cảm, không lý nào anh lại là người khó khăn được. Từ nay chỉ cần Hạnh khéo léo một chút, ngọt ngào một chút, cô dám chắc chồng cô cũng sẽ đáp lại ân cần hơn một chút.

Cả nhà ai cũng nhìn thấy Hạnh trở nên vui tươi hơn, nụ cười trên môi thường trực hơn. Tất thấy mọi người đều vui mừng vì thấy hai vợ chồng hạnh bắt đầu yêu thương nhau. Chỉ có suy nhất một người, lúc nào cũng tươi cười chúc mừng, nhưng ban đêm lại mất ngủ.

Thế rồi ngày 3-10 cũng tới, tối hôm ấy dù không phải cuối tuần nhưng Marie cũng về, còn có cả vợ chồng anh piter cũng tới. Nguyên buổi chiều hôm đó bà Funny và con dâu đã phải rất vất vả nấu nướng. Andrew cũng quyết định đóng cửa một hôm để ở nhà trông con cho vợ làm cơm.

Từng tiếng cười nói cứ thế vang lên rộn ràng khắp căn nhà nhỏ, tiếng chúc mừng, tiếng ly va vào nhau như một bản nhạc hoà tấu. Ly rượu cứ thế vơi rồi lại đầy không biết bao lần.

Trong lúc ngà ngà say Andrew đã thông báo với cả nhà, năm nay sẽ cho mẹ con Hạnh về quê ăn tết của Việt Nam. Khỏi phải nói Hạnh vui cỡ nào. Nacer cũng chúc mừng Hạnh:

- Chúc mừng chị dâu, vậy là mong ước bấy lâu nay của chị sắp thành hiện thực rồi, về thăm quê nhớ mang vài món đặc sản qua làm quà cho em nhé.

- Chú yên tâm, nếu mà được tôi còn muốn gói cả quê hương mang sang bên này nữa cơ.

Câu trả lời của Hạnh khiến cả nhà bật cười, bữa tiệc vẫn còn tiếp tục, nhưng Julie buồn ngủ, nên hạnh đành xin phép mọi người để lên phòng.

Đặt con bé vào nôi, nhẹ nhàng hát mấy bài hát ru quen thuộc mà ngày bé Hạnh vẫn được nghe mẹ ru em. Vừa hát vừa nhớ đến cảnh một ngày không xa con gái cô cũng sẽ được bà ngoại ầu ơ như thế mà mỉm cười.

Ting.. Ting...

Tiếng tin nhắn vang lên:

- Chúc mừng chị, em mong từ nay về sau chị sẽ được hạnh phúc.

- Cảm ơn chú, tôi cũng chúc chú sớm có người yêu nha.

Không nhận được câu trả lời, Hạnh đoán chắc Nacer lại đang bận nâng cốc với mọi người nên cũng chẳng bận tâm thêm nữa. Bé con cũng đã ngủ say nên Hạnh nhẹ nhàng đóng cửa và xuống dưới nhà tiếp tục cuộc vui.

Bạn đang đọc truyện *Lấy Chồng Tây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Những ngày tháng tiếp theo tình cảm giữa Hạnh và chồng ngày một mặn nồng hơn. Đồng nghĩa với việc hạnh và Nacer nói chuyện ít hơn, những cuộc nói chuyện cứ thế thưa dần.

Trước đây hầu như ngày nào Hạnh cũng có chuyện không vui để than vãn Nacer, còn hiện tại, cuộc sống hôn nhân của Hạnh tạm gọi là ổn, nên có nhưng khi cả tuần hai người chẳng nhắn tin cho nhau.

Mọi thứ cứ trôi qua nhẹ nhàng như thế, Julie cũng bắt đầu biết đi, nhìn những bước đi non nớt đầu tiên của con bé mà cô không giấu nổi niềm hạnh phúc.

Tết thứ 3 ở nhà chồng Hạnh cũng không còn cảm thấy lạc lõng như trước, năm nay chồng cô còn đưa 2 mẹ con đi sắm tết. Anh còn tặng cho cô và con gái mỗi người một bộ đồ mới, khác hẳn người chồng keo kiệt mà cô từng thấy trước đây.

Hiện tại mặc dù anh vẫn còn khá tiết kiệm, nhưng không đến mức quá đáng như trước kia. Còn Hạnh cũng hài lòng với hạnh phúc hiện tại, người chồng của cô đem so với những ông chồng kiểu mẫu khác thì vẫn còn kém xa. Nhưng mà Hạnh cũng chẳng dám đòi hỏi quá cao ở chồng, cô bằng lòng với những gì được nhận ở hiện tại.

Tết năm nay gia đình chị Luna, chị gái cả của Andrew cũng đưa gia đình về quê ăn tết. Tiếp xúc với chị, Hạnh mới phát hiện ra, hoá ra chồng mình và chị giống hệt nhau. Từ tính cách gia trưởng ích kỷ, đến kiểu nói chuyện cộc cằn, không khác một điểm nào.

Chị còn đặc biệt soi mói Hạnh một chút một, nào là:

- Trời đất, món này nêm kiểu gì mà nó chẳng ra hương vị truyền thống tạo nào.

- Dạ chắc do em chưa quen nên nêm chưa đúng vị, chị giúp em nêm lại với ạ.

- Mỵ tiện tay thì làm nốt đi, sang đây bao lâu rồi còn bảo chưa quen.

Từ những thứ nhỏ nhặt đến điều to tát, chị đều không vừa ý, hạnh dần ghét cái bà chị chồng này nhưng cô nghĩ đâu gì chị ấy cũng chỉ về có vài ngày tết, thôi thì nhìn cho êm cửa ẻm nhà.

Ngay cả Nacer cũng an ủi cô:

- Tính chị cả như thế, nhưng mà chị ấy không để bụng chuyện gì đâu, chị đừng buồn về những câu nói của chị ấy nhé.

- Tôi biết rồi, nhưng mà chị và Andrew giống nhau chú nhí.

Nacer thoáng cười bảo:

- Phải rồi, trong nhà chị và anh Andrew là hợp nhau nhất đấy.

Hạnh gật gật nghĩ “ giống nhau như thế thì chà hợp”, may mà chồng cô giờ còn thay đổi chút ít không chắc ngọt ngào mà chết. Ngự vậy thôi nhưng Hạnh cũng không nói ra, mà nhanh tay chuẩn bị bữa tối, 2 ngày nữa thôi là đến giao thừa rồi. Hạnh vẫn chưa thể quen nổi với cái không khí tết tây, cảm giác nó vẫn có gì đó xa lạ.

Từ dạo Julie biết đi, con bé rất hay đi tìm Hạnh để bám lấy chân, chị chồng cô nhìn thấy lại được một mẻ giáo huấn:

- Mẹ nên xem lại cách dạy con đi, đừng có chiều nó quá nó hư đấy. Cứ kệ nó thả nó ra thì nó mới sớm tự lập được.

- Em cũng có ôm ấp hay chiều chuộng gì đâu, chỉ là lâu lâu con bé chạy lại ôm chân em thôi. Chứ cũng đâu đòi mẹ bế, em vẫn làm việc, con bé đứng bên cạnh quan sát chứ có mè nheo nhõng nhẽo đâu mà chị bảo nó hư?

- Thế không hư thì là gì, mẹ làm mà cứ đứng bên vướng chân vướng tay. Đáng ra phải quát nó ra ngoài chơi, ngoài này thiếu gì người mà phải vào đây.

Lần này thì Hạnh tức thật sự, phải ngoài đây chả thiếu người, toàn người ngồi chơi nào ai đã động gì đến giúp cô một tay. Bố mẹ chồng, và anh chị Peter thì tranh thủ tưới vườn, và chăm sóc đàn cừu vì sợ mấy ngày tết không làm được. Marie và Nacer thì dọn dẹp nhà cửa, chỉ có gia đình chị và chồng cô là chẳng làm gì.

Chắc không làm gì nên chị rảnh quá, mới nói với Hạnh giết thời gian đây mà. Nói Hạnh thì thôi bỏ qua đi, Nhưng Julie con bé nó còn chưa đầy 1 tuổi, đi còn nhiều lần vấp ngã cũng chẳng ai nâng. Chả ai để ý đến nó thì nó chẳng vào với mẹ, nếu chị thấy thế sao không chủ động bế cháu hay giúp Hạnh nấu nướng.

Hạnh thờ dài nhìn bà chị chồng ghê gớm mà đáp:

- Con bé nó mới chưa đầy 1 tuổi, nó vào đây lâu lâu cũng chỉ ôm chân em, không thì lại tha thẩn chơi. Lâu lâu em hỏi chuyện nó vài câu, có gì đâu mà chị suốt ngày mắng cháu hư. Ngoài kia không thiếu người, nhưng mà có mấy ai để ý trò chuyện với con bé đâu. Nó buồn phải đi tìm mẹ, chị không thương cháu còn nói như thế.

- Andrew, mày vào mà xem vợ mày này, tao chưa nói gì nó đã chửi tao xoi xoi đây này.

Chồng Hạnh đang nhắn tin với ai đó thấy chị gái gọi thì khó chịu đi đến hỏi:

- Một ngày chị không chửi vợ em thì chị khó chịu à, còn em nữa, chị ấy nói thì kệ chị ấy đi, cãi lại làm gì. Mình là em, phải cư xử cho đúng mực chứ.

Nhịn, lại là nhịn, ừ thì Hạnh chẳng thêm đây lời thêm nữa, nhưng mà chị Luna hình như vẫn chưa hài lòng. Chị lờm Andrew rồi nói:

- Tao thấy nó chưa tốt thì tao góp ý, chứ tao đã làm gì nó mà mày bảo tao chửi. Mấy bệnh nó, cả nhà chiều nó có ngày nó ngồi lên đầu lên cổ nghe chưa?

- Thôi thôi, chị nói ít thôi, ra ngoài đi.

Rồi Andrew ngồi xuống vỗ vỗ tay gọi:

- Nào con gái ra đây với bố nào, ra đây bố bế ra vườn chơi nhá.

Con bé đang mãi mê nghịch mấy đồ nhà bếp, thấy báo được đi chơi thì hớn hờ lắm. Nhìn con Hạnh lại tự an ủi: Cố lên, chỉ 5 ngày nữa thôi mà, nhịn đi là xong. Đến mẹ chị ấy còn đang nói thì mình có gì mà phải tức, không việc gì mà phải suy nghĩ cả. Cố lên, hạ hoà nào.

Tự an ủi bản thân xong Hạnh lại tất bật với bữa cơm cho 13 người lớn và 1 trẻ nhỏ.

Mấy ngày tết cũng vì sự có mặt của chị Luna mà trở nên nặng nề đối với Hạnh. Cũng may cuối cùng chị cũng đã đi, cuộc sống của Hạnh lại được bình yên trở lại.

Cuộc sống của Hạnh cứ thế bình yên, cho đến ngày sinh nhật của Julie. Lần này đích thân ông bà nội làm sinh nhật cho cháu. Ông bà chuẩn bị chu đáo từ bánh sinh nhật, đến mấy quả bóng bay trang trí. Mọi thứ đều hoàn hảo, chỉ duy có một vị khách mời khiến cho Hạnh cảm thấy bữa tiệc mất đi sự hoàn hảo ban đầu.

Sinh nhật đầu tiên của con gái nên chồng Hạnh có mời mấy người bạn của anh đến dự. Chẳng biết là vô tình hay hữu ý mà cô gái bán hoa kia cũng tới dự.

Ban đầu Hạnh cũng không nhận ra, chỉ thấy gương mặt cô gái này rất quen, nhưng lại chẳng tài nào nhớ nổi đã gặp ở đâu.

Nghĩ mãi cuối cùng hạnh gat đi, vì từ khi sang đây làm dâu tới giờ, có mấy khi Hạnh bước chân ra khỏi cổng. Thế thì làm sao có chuyện gặp bạn của chồng mà Hạnh lại không nhớ cho được.

Hạnh cứ thế vô tư trò chuyện với chị ta.

- chào em, chị là bạn của anh Andrew, rất vui vì hôm nay được dự tiệc sinh nhật của bé Julie.

- Dạ, em chào chị, vợ chồng em cũng rất vui vì sự có mặt của chị hôm nay. Mà em quên mất, chị tên là gì ạ.

Chị ta cười tươi với Hạnh sau đó trả lời:

- Chị là Linda, năm nay 29 tuổi. Còn e là Hạnh, 21 tuổi đúng không?

- chị biết em hả?

- ừ, chị làm ở cửa hàng hoa, kể bên cửa hàng giống cây trồng, thế nên nghe Andrew kể về em suốt.

Nghe chị ta trả lời Hạnh thoáng chốc sững sờ. Bán hoa, hàng xóm, phải rồi là chị ta, Hạnh đã từng lưu số điện thoại của chị ta, từ đó cô cũng tìm được face của họ. Chẳng trách ban đầu mới gặp Hạnh lại thấy ngờ ngợ.

Hoá ra là người này, Hạnh âm thầm quan sát đánh giá 1 lượt về người phụ nữ ấy. Chị ta tên là Linda, hơn Hạnh 8 tuổi, nhưng mà cái vẻ ngoài của chị ta thì rất trẻ.

Khuôn mặt khá ái, thân hình cân đối, nước da trắng, cộng với giọng nói mà với Hạnh thì khá ngọt ngào.

Chẳng biết là do những tin nhắn Hạnh từng đọc trước đó, hay do cách nói chuyện của chị ta thật sự có vấn đề, mà Hạnh cảm thấy lời nào chị ta hỏi cô cũng mang hàm ý thăm dò.

Sự xuất hiện của chị ta khiến cho bữa tiệc mà Hạnh mong chờ bỗng chốc chờ nên ngột ngạt. Xem kia, giờ Hạnh mới để ý, chị ta đang ngồi giữa cô và Andrew. Nếu ai đó không biết lại nghĩ chị ta mới là vợ cũng nên. Thật là bực mình.

Cũng chính vì tâm trạng không vui nên mặc kệ việc bản thân còn đang trong thời kỳ cho con bú, Hạnh cứ thế uống cạn liền một lúc 3 ly rượu vang. Cái thứ nước màu đỏ ấy khiến cho cổ họng Hạnh cay xè, đôi mắt cũng vì thế mà có vẻ mờ đi đôi chút. Chưa đến mức say, nhưng bản thân cũng không thể nói là tỉnh táo cho được.

Từng cơn ghen tuông cứ thế cuộn trào trong tim Hạnh, cô hận không thể đứng lên mà xen vào giữa 2 người họ.

Cái gì mà:

- Chúc con gái sinh nhật vui vẻ, chúc con hay ăn chóng lớn và nghe lời ba mẹ.

Đó là con gái của cô, mà chị ta nói như thể con gái chị ta không bằng. Ai khiến chị ta gọi con bé là con gái cơ chứ.

Vậy mà chồng cô vẫn đơn đá cảm ơn:

- Cháu cảm ơn cô Linda, bố con cháu chúc cô luôn xinh đẹp, trẻ trung.

Nghe thôi cũng thấy ghét rồi, Hạnh là vợ mà anh ta còn chưa một lần chúc được câu nào từ tế như vậy. Thế mà với một con đàn bà xa lạ anh ta lại ngọt ngào đến thế. Hận, Hạnh hận không thể tự tay tát vào bản mặt đang giả là cười của 2 người họ vài cái.

Tất cả những biểu cảm khó chịu ấy đều lọt vào mắt một người. Vậy nên khi Hạnh lên phòng cho Julie đi ngủ trước thì điện thoại cô cũng ngay lập tức có tin nhắn đến:

- Chị sao thế, em thấy chị đang khó chịu điều gì đúng không?

Được lời như mò tằm lông, Hạnh cứ thế nhắn lại:

- Đang điên hết cả người lên đây chú ạ, cái con mụ ngồi bên cạnh tôi, mụ Linda ấy, chính là con mụ mà có lần tôi kể với chú là anh Andrew nhắn tin kẻ xấu tôi đó. Nhìn cái bộ mặt giả tạo của chị ta sao mà tôi thấy ghét đến vậy. Thật chỉ muốn đuổi khéo mụ ta về thôi, điên quá đi mất.

Hạnh luôn thế, mỗi lần nói chuyện với Nacer có đầu rất thật. Có bao nhiêu ảm ức hay bực dọc trong người cô đều tuôn ra hết chẳng giấu diếm điều gì. Hạnh cứ nghĩ Nacer sẽ khuyên cô, hoặc chí ít cũng an ủi vài câu. Ai dè cậu ta

nhấn 1 cái tin cụt lủn:

- Chị đang ghen?

Ghen, ghen thì đã sao, Hạnh cũng chẳng ngại mà thừa nhận:

- Chồng tôi tôi có quyền ghen, mà nhìn con mụ đó là biết cũng chẳng tốt đẹp gì rồi. Khó ưa.

- Chị thật sự đang ghen vì chồng mình?

- Chắc hẳn thừa, chồng tôi đang nói chuyện thân tình với người đàn bà khác ngay trước mắt tôi. Tôi là người chứ có phải gỗ đá đâu mà không có cảm xúc. Không lẽ cứ thế tro mắt ra chờ có ngày chị ta cướp chồng thật sự mới ghen ă?

Hạnh đã nói đến vậy mà Nacer vẫn hỏi:

- Chị yêu anh ấy đến mức ghen vì anh ấy nói chuyện vui vẻ với cô ta thôi sao?

Gì nữa đây, sao hôm nay cậu ta nhấn tin lạ thế này, toàn hỏi những thứ đầu đầu, hay là:

- Chắc say à?

- Em không say, chị trả lời câu hỏi của em đi.

- Chồng mình không yêu không lẽ yêu ông hàng xóm à. Mà tôi ghen, ghen để giữ chồng có gì sai?

Hạnh cũng chẳng hiểu nổi câu hỏi ấy của cô có gì sai mà Nacer không thèm trả lời. Cô cứ thế lăm bằm:

- ngày gì không biết nữa, ai cũng khiến mình bực mình.

Hạnh nhanh chóng đổ cho Julie ngủ rồi vội vã xuống dưới nhà. Chỗ của chị ta đang trống, chỉ chờ có thể Hạnh ngồi luôn xuống đó, đẩy bát đĩa của chị ta qua chỗ bên cạnh.

Linda đi vệ sinh trở ra, thấy chỗ ngồi của mình thay đổi thì khó chịu hỏi:

- ủa, sao bát của chị lại đẩy ra ngoài thế này.

- À ban nãy em xuống, không thấy chị đâu cứ nghĩ chị về rồi, nên em mới đẩy bát ra để ngồi bên cạnh CHỒNG EM. Thôi chị ngồi tạm xuống bên này đi, em mời chị một ly coi như tạ lỗi.

Hạnh trung ra cái bộ mặt như kiểu vô tội, đã thế còn cố tình nhấn mạnh vào kéo dài 2 chữ “chồng em”. Hạnh muốn thử xem chị ta phản ứng thế nào, thật không ngờ chị ta vẫn tươi cười ngồi xuống rồi trả lời:

- Phải rồi, chị vô ý quá, chồng em thì em phải ngồi cạnh để giữ. Cũng tại ban nãy anh Andrew cứ kéo chị ngồi xuống đó, nên mới chị vô tình xen vào giữa 2 người. Thông cảm cho chị nha.

Chị ta có ý gì đây, chồng cô kéo chị ta ngồi cạnh hay sao, đứng trước Hạnh ít tuổi nên không hiểu những ý tứ trong câu nói kia của chị ta.

Muốn diễn, Hạnh sẽ diễn cho mà xem, ngay lập tức Hạnh tươi cười kéo tay chồng:

- Anh, vợ chồng mình mời chị Linda đây 1 ly để cảm ơn chị đường xa xa xoi đến chúc mừng con gái của chúng ta nhé.

Chồng Hạnh đã ngà ngà say, lại không hề nhận ra cuộc chiến đấu ngầm giữa 2 người phụ nữ nên tất nhiên là đồng ý.

Cùng chồng mời chị ta 1 ly xong Hạnh lại ôm eo chồng mà nũng nịu:

- Hôm nay là sinh nhật của Julie cũng là ngày vui của vợ chồng mình. Em xin phép được cùng chồng uống một ly giao mối, vừa là để chúc mừng con gái. Vừa giúp thắt chặt thêm tình cảm của chúng ta, nào nâng ly thôi anh.

Thấy vợ mình hôm nay lại tình cảm đột xuất Andrew sung sướng cười thành tiếng, dạo gần đây Andrew cũng bắt đầu có tình cảm nhiều hơn với vợ. Nay lại nghe thấy câu nói này, cộng với một chút men say khiến Andrew ngay lập tức quảng tay Hạnh và uống cạn. Trong đáy mắt giờ đây chỉ có hình ảnh của cô vợ trẻ đáng yêu.

Còn Hạnh, mãi quan sát biểu cảm trên gương mặt của Linda, nên không nhận ra rằng, phía đối diện có một gương mặt đang dần xám xịt. Người đó cứ thế uống hết ly này sang ly khác, uống không ngừng, nhưng ánh mắt này giờ lại chỉ dừng ở 1 điểm duy nhất.

Bữa tiệc kết thúc, Hạnh ra ngoài mở cổng tiễn mọi người về vì chồng cô đã say không biết nổi. Xong xuôi cô đóng cổng cẩn thận, còn chưa kịp xoay người trở lại, thì đã bị ôm chặt từ phía sau.

Toan quay người lại để nhìn xem đó là ai, thì có một giọng trầm trầm cất lên:

- Đứng cứ động...

Bạn đang đọc truyện *Lấy Chồng Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Hạnh sựng lại, không cần nhìn cô cũng đoán được ở phía sau là ai. Vòng tay này, cái ôm này Hạnh chưa từng được cảm nhận, nhưng giọng nói kia thì cô không thể nhầm lẫn được.

- Buông tay ra đi, chú say rồi đấy.

- Em không say, em đang rất tỉnh táo.

- Được, thì chú không say, buông tôi ra đi rồi nói chuyện.

Nacer vẫn cứ cố chấp không chịu buông tay, mãi đến khi Hạnh khó chịu giẫy giụa cậu ta mới chịu tha cho Hạnh.

Ngay lập tức Hạnh xoay người lại, tát nacer một cái thật mạnh rồi gằn giọng nói:

- Chuyện ban nãy, tôi sẽ xem như chưa từng xảy ra, tôi vô cùng quý chú, xem chú như một người thân ruột thịt. Vậy nên tôi không muốn sẽ mất đi mối quan hệ tốt đẹp ấy vì những việc như thế này.

Cái tát của Hạnh khiến Nacer như bưng tỉnh, cậu đang làm cái gì thế này, tại sao bản thân lại làm ra cái việc điên rồ như thế.

Quan hệ giữa cậu và chị dâu như thế nào cậu là người hiểu rõ nhất. Cậu cũng biết cậu mà tiến thêm, thì mỗi bước đi của cậu, cũng đồng nghĩa với việc từng bước đẩy chị dâu tới gần vực thẳm hơn.

Đến bản thân cậu còn không thể chấp nhận nổi cái tình cảm loạn luân này, thì làm sao mà mọi người có thể chấp nhận. Hơn nữa có phải yêu hay không cậu còn chưa xác định rõ ràng.

Hành động nóng nảy của cậu mà để người thứ 3 thấy được, giám chắc sẽ sóng to gió lớn đó lên đầu chị dâu. Ở nơi đây, ngoài ra đình cậu ra chị ấy làm gì còn người thân nào khác. Vậy mà nữa cậu lại làm một việc mà nếu mọi người thấy chắc chắn sẽ quay lưng lại với chị.

Mấy điên rồi, điên thật rồi nacer à, mày làm ơn tỉnh lại đi.

Thấy Nacer im lặng không nói, Hạnh dịu giọng hơn nhắc nhở

- Chắc hẳn chú vẫn chưa quên những câu nói của mẹ đúng không, mong rằng chú đừng làm bà ấy đau lòng. Thôi tôi vào trước kéo mọi người lại thấy, chú cũng vào luôn đi, uống rượu mà đứng giữa trời lạnh không tốt đâu.

Nacer cúi đầu đáp:

- Em xin lỗi.

Hạnh khẽ gạt đầu, rồi lách người qua nacer mà vào trong, đến lúc này cô mới nhận thấy trái tim mình đang đập loạn nhịp. Đôi chân thì như muốn nhũn ra, chuyện ban nãy, quả thật ngoài sức tưởng tượng của hạnh.

Cô ngần vịn lần không dám tin mối quan hệ giữa cô với Nacer lại vượt ra khỏi ranh giới chị dâu – em chồng. Nacer ời là nacer, chú đang nghĩ cái gì trong đầu thế hà. Chú bảo sau này tôi phải đối mặt với chú thế nào đây.

Hạnh khẽ rơi một giọt nước mắt khi nghĩ đến việc từ nay sẽ chẳng thể nào trò chuyện hay tâm sự với nacer như trước. Bức tường vô hình ngăn cách vô hình giữa cô và nacer sau cái ôm kia đã vô tình được xây lên.

- Chị Hạnh, đừng nói với em nhìn đồng bát la liệt này mà khóc nhá.

Hạnh lau vội giọt nước mắt ngược lên nhìn Marie đáp:

- Không, chỗ này nhầm nhỏ gì mà khóc, thôi cô cứ đi nghỉ đi mai còn đi làm, để đó tôi dọn cho.

- Không được, nhiều thế này một mình chị thì đến bao giờ.

- Thôi 2 chị em cứ xếp gọn vào kia rồi lên nghỉ ngơi đi, để đẩy mai thư thả rồi nửa giờ muộn lắm rồi.

Thấy bà Funny nói đúng nên Hạnh và Marie xếp gọn toàn bộ bát đĩa, sau đó dọn qua một chút rồi lên phòng. Ban nãy có uống chút rượu nên mắt Hạnh sắp dính chặt với nhau rồi.

Thế nhưng Hạnh không lên phòng ngay mà còn ngoái nhìn ra phía ngoài, cô muốn xem nacer đã vào hay chưa. Không thấy cậu ta đâu, có lẽ lúc Hạnh mãi dọn cậu ta vào mà cô không biết.

Về phòng Hạnh nằm vật ra giường, Andrew thì say đến nỗi chẳng biết trời trăng là gì nữa. Cũng may anh ấy say, nếu không, chuyện ban nãy anh mà thấy chắc Hạnh khó sống.

Thói quen của Hạnh là kiểm tra điện thoại trước khi đi ngủ, bởi vậy cô phát hiện có một tin nhắn từ nacer gửi đến từ 15 phút trước.

- Xin lỗi chị, chắc tại em uống nhiều rượu quá, em cũng chẳng hiểu sao lại làm thế nữa, chắc em điên mất rồi.

Hạnh không trả lời lại mà vội vàng xóa tin nhắn ấy đi, cô không muốn đào sâu thêm về việc này nữa, tốt nhất cứ để cho mọi chuyện lắng xuống.

Ban nãy buồn ngủ là thế mà bây giờ chả hiểu sao hai mắt hạnh cứ mở thao láo ra nhìn trần nhà.

Thế rồi cả đêm ấy hạnh chẳng chợp mắt nổi chút nào, cô cứ nằm, nhớ đến ngày đầu tiên gặp Nacer ấn tượng ra sao, rồi từng lời quan tâm hỏi han của cậu ấy cô cảm thấy thế nào.

Bất chợt hạnh nhận ra, sự việc đi đến ngày hôm nay lỗi cũng là do cô. Cô đã quá phụ thuộc vào nacer, chính cái thói quen bắt kể có chuyện gì cũng tìm đến nacer tâm sự mới khiến mọi chuyện thành ra thế này.

Có khi nào, Nacer hiểu lầm tình cảm của cô nên mới hành động như thế. Hay là tình cảm của chính Nacer đang đi sai hướng, ời Hạnh không muốn nghĩ nữa, mọi thứ sao cứ như mơ bong bong không lối thoát thế này.

Nằm mãi, nằm mãi mà trời chẳng chịu sáng, ngủ cũng chẳng ngủ nổi, nên Hạnh quyết định nhẹ nhàng xuống dưới nhà rửa hết mấy mồm bát đĩa ban nãy. Nằm không rồi lại nghĩ linh tinh thêm một, thôi thì vận động để giết thời gian.

Số bát đĩa kia qua sau khi được rửa sạch sẽ và sắp gọn gàng vào vị trí cũ, thì đồng hồ cũng chỉ mới điểm hơn 3h một chút.

Mở tủ kiểm tra một hồi phát hiện số bột và nguyên liệu làm bánh răng bữa lần trước vẫn còn. Vậy là ngay lập tức Hạnh lại bắt tay vào món bánh đặc sản quê hương để cả nhà ăn sáng.

Món này ngày nhỏ cô rất thích ăn, nhưng mẹ bận nên chẳng có thời gian mà làm cho mấy chị em cô. Nhà thì lại nghèo, nên chỉ khi nào đặc biệt lắm mẹ mới mua cho mỗi đứa 1 cái.

Chao ôi cái vị béo ngậy của thịt bả chi, quyện với mùi hành khô, hoà cùng với lớp vỏ làm từ gạo tám thơm thơm ấy, cũng đủ khiến cho Hạnh lúc này nuốt nước miếng không thôi.

Xong xuôi mọi thứ thì trời cũng sáng rõ, cả nhà cũng dậy, ai cũng khen mùi bánh sao mà thơm. Nồi bánh của hah nhờ thế mà chỉ một loáng đã hết veo. Dọn dẹp xong xuôi Hạnh mới bắt đầu thấy thấm mệt, có lẽ do cả đêm qua cô đã thức trắng.

Hạnh lên phòng tranh thủ lúc con gái chưa dậy nằm chợp mắt một chút, nghỉ ngơi để có sức mà đối mặt với sự thật.

Tối đó vẫn như thường lệ, cả nhà quây quần bên mâm cơm, vẫn những câu hỏi thăm nhau vụn vặt ấy. Nhưng hôm nay hạnh cảm giác không khi bữa cơm có gì đó gượng gạo.

Tối gần cuối bữa đột nhiên nacer thông báo:

- Bố mẹ, chuyện ở lại trên thành phố lần trước con đã suy nghĩ rồi. Con dự định cuối tuần này được nghĩ sẽ đi tìm nhà trọ, sau đó nếu thuận lợi thì đầu tuần sau con sẽ dọn qua ở luôn.

Ai ai cũng bất ngờ với quyết định ấy, bố chồng Hạnh còn ngạc nhiên hỏi:

- Sao mà vội vàng thế con, đã suy nghĩ kỹ chưa, mà cứ thư thư cũng được, tìm nhà trọ chứ có phải mua mở rau đậu mà ngày 1 ngày 2 là xong.

- Bố ời, nhà trọ trên thành phố thiếu gì đâu, chỉ cần phù hợp là dọn đến ở luôn.

Hạnh chỉ lặng lẽ cúi đầu ăn cơm, cô biết nguyên nhân vì sao Nacer lại quyết định vội vàng như thế. Nhưng Hạnh lại không dám đối mặt với Nacer, sang tuần cậu ấy đi, vậy là chỉ còn 3 ngày nữa thôi. Thôi thế cũng tốt, chứ nếu đối mặt Hạnh cũng chẳng biết phải nói gì cả.

Người vui nhất có lẽ là bà Funny, bà dù thông minh dễ hiểu đằng sau cái quyết định bất ngờ kia của con trai, chắc chắn có vấn đề gì đó. Nhưng mà cứ vẻ như không quan tâm, vội bả thằng bé chịu ra ngoài sống là bà mừng lắm rồi. Không phải bà không thương nó, bà thương nó đến quên thất ruột gan nên mới mong nó chuyển đi.

Mối quan hệ của vợ chồng Andrew tốt lên, đồng nghĩa với việc bà bắt gặp ánh mắt đượm buồn của thằng con út nhiều hơn. Đứa nào cũng là con bà đứt ruột sinh ra cả, bà chẳng nỡ nhìn đứa nào tổn thương hết.

Vậy nên lựa chọn lần này của nó bà mừng lắm, bà hớn hờ nói:

- Con quyết định thế là đúng đấy, chứ đi lại vừa nguy hiểm lại vừa mệt. ở đó cuối tuần thì về thăm nhà con ạ.

- Vâng.

Ngay cả Andrew cũng thấy có chút gì đó vui vui trong lòng khi Nacer chuyển đi, gần đây vợ chồng anh ta thương yêu nhau nhiều hơn trước. Nhưng mà trong lòng anh ta vẫn có một chút gì đó lo sợ mơ hồ mang tên Nacer.

Mối lo này Andrew cũng không biết giải thích thế nào, chỉ biết nó xuất phát từ khi vô tình bắt gặp ánh mắt triu mến của thằng em trai út dành cho vợ mình. Và từ nó nó mãi hiện hữu trong lòng Andrew đến tận bây giờ.

Cũng chính vì cái mối lo ấy mà trước đây Andrew đã nhiều lần vô cớ chửi mắng vợ mình. Khi ấy anh ta chỉ nghĩ đơn giản làm thế để dằn mặt Nacer, và nhắc nhở vợ mình. Nhưng bây giờ Andrew mới hiểu, chỉ có cách Nacer dọn đi thì mối lo trong lòng anh ta mới có thể xóa bỏ.

Vì thế anh ta hồ hởi nói:

- Anh thấy chú quyết định đúng đấy, cần giúp đỡ gì cứ báo anh.

- Em tự lo được.

Nacer đáp sau đó cười khẩy đứng dậy bỏ đi, nụ cười nhếch môi ấy ngoài Andrew ra không ai nhìn thấy.

Đúng theo dự kiến, Nacer tìm được nhà và chuyển đồ qua đó ở ngay trong ngày chủ nhật hôm đó. Bà Funny cũng lên thành phố cùng con trai, bà dọn dẹp rồi mua sắm một số vật dụng cần thiết cho nó. Khi thấy mọi thứ tạm ổn bà mới yên tâm ra về.

Nacer đi rồi, trong lòng hạnh có chút gì đó trống vắng, nguyên ngày hôm đó có cứ ngồi ôm hộp ô mai mà thần thờ. Từng nụ cười, từng lời hành động quan tâm của nacer cứ hiện về trước mắt Hạnh, tựa như vừa mới đây thôi nacer

còn đang nói chuyện với cô.

Chắc chắn từ giờ về sau, giữa cô và cậu ấy sẽ chẳng thể nào như cũ được nữa. Hộp ô mai này, Hạnh sẽ giữ làm kỷ niệm, còn thói quen ngậm ô mai để cân bằng cảm xúc cô sẽ từ bỏ.

Sự việc lần này cũng khiến cho Hạnh quên mất lời hứa của Andrew:” sẽ cho hai mẹ con về ăn tết của Việt Nam”. Tận đến khi Andrew hôn hờ đưa cho Hạnh một chiếc hộp nhỏ và bảo:

- Tặng em

Hạnh nhìn chông dò xét, chưa bao giờ anh tặng quà cho cô, hơn nữa hôm nay lại chẳng phải dịp gì đặc biệt cả. Cái vẻ mặt khả nghi kia nữa chứ:

- Đừng nói với em anh lại định trêu em nha.

- Em cứ mở ra đi đã.

Hạnh chậm chậm mở nắp hộp, bên trong.. trời ơi Hạnh không tin nổi vào mắt mình nữa. Hai tấm vé máy bay, mà điểm đến chính là Việt Nam.

Hạnh hết cười rồi lại khóc, cô ôm chặt lấy chồng cảm ơn.

- Cảm ơn anh, em cảm ơn anh nhiều lắm. Thật sự, thật sự em vui lắm. Em cảm ơn anh.

- Thôi nào, có phải con nít đâu mà động tí là khóc thế

Hạnh im lặng quẹt ngang dòng nước mắt, cứ thế cô không rời mắt nhìn 2 tấm vé máy bay kia. Lâu lắm rồi, kể từ sau ngày sinh nhật Julie, hôm nay Hạnh mới lại thấy vui đến vậy.

Niềm Hạnh phúc này giúp cô xóa tan nỗi buồn trong lòng thời gian qua. Hạnh hôn hờ chạy xuống nhà khoe với mẹ chồng.

- Mẹ, mẹ biết gì không, hôm nay anh Andrew đã mua vé máy bay rồi mẹ ạ.

- Vậy hả, chúc mừng con, thế bao giờ bọn con bay.

- Một tuần nữa mẹ ạ, ôi con hồi hộp quá.

Bà Funny hiện từ nhìn con dâu, gương mặt con bé không giấu nổi niềm hạnh phúc. Nhìn vợ chồng nó thế này, bà cũng thấy mừng thay cho con dâu.

- Thế hai đứa đã chuẩn bị gì chưa, ngày mai mẹ con mình lên thị trấn một chuyến nhé. Để mẹ nghĩ xem sẽ gửi gì biếu ông bà thông gia nào, con tư vấn cho mẹ về sở thích của bố mẹ con để mẹ tính xem nào.

- Thôi, không cần đâu mẹ ơi, bố mẹ con chỉ cần biết mẹ thương con như con gái thế này là món quà lớn lắm với họ rồi.

- Thôi thôi chị không phải nịnh tôi, ngày mai chị cứ giao con cho bố, tôi với chị lên thị trấn. Mà khoan, tôi phải bàn với ông ấy xem nên mua gì mới được.

Nói xong bà Funny lại vội vã ra ngoài tìm chồng. Hạnh chẳng biết họ nói những gì với nhau. Chỉ cảm nhận được niềm vui, niềm hạnh phúc ảm áp đang len lỏi khắp mọi tế bào trên cơ thể cô.

Ngày hôm sau, đúng theo chỉ thị của mẹ chồng, cô đeo bà lên thị trấn mua quà. Bà Funny chọn cho mẹ đẻ hạnh một chiếc khăn lụa, còn ông thông gia là một trai rượu vang. Đối với đám nhóc em Hạnh mỗi đứa là một chiếc áo phông tuyệt đẹp. tất nhiên không thể thiếu món quà cho ông nội Hạnh được rồi, quà của ông chính là 2 lọ thuốc bổ khá lớn.

Xong xuôi mọi thứ bà bảo Hạnh:

- Con xem có cần mua thêm gì nữa không.

- Thế này là đủ rồi mẹ ạ.

- Con không mua gì cho hai mẹ con sao, mua vài bộ mới để mặc về chứ, quần áo của con cũ cả rồi mà.

Bà nói Hạnh mới nhớ, lâu lắm rồi Hạnh chẳng mua sắm gì cho bản thân, quần áo cũng chỉ có mấy bộ cứ mặc đi đến sờn cả mếp vải. Nhưng mà... nhưng mà, Hạnh chỉ có một chút ít tiền tiết kiệm được từ số tiền mẹ chồng cho hàng tháng. Mua sắm, ư là chẳng đủ, Hạnh gượng cười đáp:

- Con định chờ anh Andrew nghỉ rồi hai vợ chồng đi mua một thể mẹ ạ.

- Uk vậy tuy con, thế chúng ta về thôi.

Hai mẹ con vừa trở về vừa nói chuyện, hạnh kể cho bà nghe về quê hương của mình, về những con sông, bờ cát trải dài. Và cả người dân ở vùng quê yên bình ấy nữa.

Giây phút này Hạnh bỗng nhiên xuất hiện suy nghĩ”có lẽ nacer dọn ra ngoài như thế lại hay”. Bởi vì, ngày lúc này, khi mà chỉ còn 2 ngày nữa là đến ngày cô trở về Việt Nam thì chồng cô lại đích thân đưa 2 mẹ con đi sắm đồ. Anh chuẩn bị chu đáo quà cho từng người trong gia đình, chưa hết anh còn mua đồ cho hai mẹ con Hạnh.

Hôm ấy Hạnh nói chờ Andrew đưa đi, chỉ là nói để đỡ ngại với mẹ chồng khi cô không có tiền để mua bộ đồ từ tế. Thật không ngờ, Andrew lại chủ động đưa cô đi, cô vui lắm, Hạnh phúc lắm

Vậy là sau bao cố gắng thì chồng cô đã thay đổi thật rồi, cuối cùng thì cô cũng thật sự chạm tay được đến Hạnh phúc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lấy Chồng Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Hôm nay là cuối tuần, nên Hạnh báo chồng rẽ qua chợ mua ít đồ về nấu nướng. Hạnh định bụng sẽ chào Nacer 1 câu, từ ngày xảy ra chuyện cô và nacer chưa từng nói chuyện lại với nhau, nhưng dẫu sao trước đây Nacer đã giúp đỡ cô rất nhiều.

Nếu cứ thế đi mà không chào nhau một tiếng thì cũng không phải cho lắm. Hạnh biết bản thân có thể gọi điện hoặc nhắn tin thông báo qua 1 tiếng, nhưng thật lòng hạnh vẫn mong được gặp mặt Nacer.

Đáng tiếc là Hạnh càng ngóng thì lại càng thất vọng, Nacer lại không về, từ ngày chuyển lên thành phố ở, Nacer chỉ điện về hỏi thăm mọi người. Vậy là 2 tuần liền Hạnh không gặp Nacer, có chút gì đó thoáng buồn, mà mỗi khi buồn Hạnh lại gửi gắm tâm sự của mình qua những lời van.

Hạnh nhớ Nacer từng nói thường xuyên theo dõi chuyện của cô, mong là cậu ấy đọc được những lời này. Hạnh biết mối quan hệ giữa cô và Nacer sẽ chẳng thể nào trở lại như trước. Nhưng cô không nghĩ lại đến mức thế này.

Còn nhớ ngày chưa sinh Julie mỗi khi có chuyện gì buồn Hạnh thường trốn phía sau nhà, nơi có 1 vại cây ăn quả để khóc một mình. Nhưng dù cô có đứng sau gốc cây lớn nào đi nữa Nacer vẫn thấy cô.

Cậu ta sẽ đem theo một hộp khăn giấy sau đó nói:

- Nếu khóc làm chị thấy nhẹ lòng thì hãy khóc thật lớn, nhưng phải đảm bảo khóc xong rồi thôi, đừng giữ mãi nỗi buồn ấy trong lòng kéo sinh tâm bệnh đấy.

- Khóc lớn.. khóc lớn trong nhà mọi người nghe thấy thì sao?

- Ừ nhì, em chưa nghĩ đến vấn đề đó, thôi để em nghĩ 1 câu an ủi mới vậy.

Hạnh dù đang buồn, rất buồn, nhưng khi nghe Nacer nói như thế vẫn phải khẽ bật cười, chỉ chờ có thể nacer vui về nói:

- Chị cười rồi, có phải thấy cười sẽ nhẹ nhàng hơn khóc rất nhiều đúng không?

- Tôi không biết nữa, nhưng thật sự thấy mệt mỏi lắm.

- Em không giỏi an ủi, nhưng lại có thể lắng nghe, những vấn đề của chị, em biết bản thân không thể giúp gì, nhưng nếu có một ai đó để chia sẻ em nghĩ chị cũng nhẹ lòng hơn đôi chút đấy.

Hạnh đưa đôi mắt ngấn ngấn nước nhìn Nacer, vừa như trừu tượng, vừa như thăm dò mà hỏi:

- Kể cả là những lời ấy nói về anh trai chú, nói sao nhỉ, kiểu như là một số lời không tốt đẹp lắm vậy.

- Em hiểu tính anh em mà nên nếu muốn chị cứ nói ra cho nhẹ lòng.

Thế rồi hôm ấy Hạnh kể cho em chồng nghe nhiều thứ lắm, nhưng để nói cô có thể thật sự trải lòng cùng cậu ấy thì phải là sau cái ngày cô đi sầm đồ cho Julie trở về. Khi ấy Hạnh mới thật sự thân thiết với Nacer, bắt kể chuyện vui chuyện buồn gì Hạnh cũng đều kể cho cậu ấy nghe.

Cho đến khi chồng cô nổi cơn ghen bóng gió, và bị bố mẹ chồng tỏ ý không hài lòng, thì những lần gặp nhau nói chuyện tí tê của 2 người cũng bớt hẳn. Nhưng số tin nhắn trao đổi cùng nhau lại tăng lên.

Hạnh chưa từng nghĩ sẽ có một lúc mà cả nửa tháng trời hai người không hề nhìn thấy mặt nhau. Ngay cả đến tin nhắn hỏi thăm nhau cũng chẳng còn nữa, cũng có lần Hạnh định hỏi thăm xem trên ấy Nacer sống ra sao, nhưng rồi dồng chữ viết vội lại bị Hạnh xoá đi.

Hạnh thừa nhận, Nacer đi có rất buồn, trong lòng nhiều lần cũng nhớ cậu ấy Nhưng lại chẳng đủ can đảm để nhắn tin trước sau ngần ấy chuyện xảy ra. Hạnh sợ nhất là khiến Nacer hiểu lầm ý mình, bởi vậy cô muốn trực tiếp chào Nacer trước mặt mọi người trong gia đình. Đáng tiếc là Hạnh cố chờ mà không thấy Nacer về nhà.

Qua đêm nay nữa thôi, sáng mai cô và chồng sẽ ra sân bay trở về Việt Nam, nghe Hạnh thông báo mà bà Hạ lộ rõ vẻ vui mừng:

- Thật hả con, ôi thế thì tốt quá, mọi người ở nhà ai cũng mong mấy đứa.

- Dạ vợ chồng con sẽ về bên ấy 10 ngày mẹ ạ.

Lũ nhóc em cô phía sau nghe thấy thế cũng nhao lên, con bé út cố chen mặt lên cái màn hình để nói:

- Hoan hô chị Hạnh sắp về rồi, chị về nhớ mua quà cho em nha.

- Cả em nữa, em thích có một chiếc xe đạp thể thao giống của thằng long chị ạ. – Thằng thành chen vào

Mỗi đứa một câu, khiến Hạnh chẳng kịp nói lời nào, chỉ lặng im nghe chúng nó chỉ chơ mà thấy vui. Trước đây cô cũng vậy, cứ hề ngồi với nhau là thế nào mấy chị em cũng có chuyện để gây nhau.

Năm nay Hạnh đã lớn, lại là gái đã có chồng, chẳng biết gặp lũ tiểu quý ấy có còn vô tư mà phá phách như chúng nó hay không. Chao ôi, sao mà đêm nó lại dài đến thế, chưa bao giờ Hạnh thấy ghét cái đồng hồ trên tường kia đến vậy.

Mọi thứ trong phòng chỉ nhìn được thấy lờ mờ nhờ ánh sáng vàng vọt của chiếc đèn ngủ hắt ra. Ánh sáng yếu ớt ấy không đủ để hạnh có thể nhìn rõ mặt chồng mình, nhưng cô vẫn ngắm nhìn không chớp mắt.

Hạnh nhớ đến lần đầu tiên hai người gặp nhau, khi đó Hạnh vừa tròn 18 tuổi, bố hoa cùng bài hát chúc mừng sinh nhật đã khiến cô nghĩ chồng mình là một người vô cùng ngọt ngào lãng mạn.

Rồi cả những tháng ngày cô đơn buồn tủi trước đây, Hạnh phải gồng mình để dung hoà với bản tính vô tâm ích kỷ của chồng

Chính cái lúc mà Hạnh nghĩ hai người không tài nào có thể dung hoà được thì chồng cô đột ngột thay đổi. Mới đầu chỉ là chịu nghe Hạnh nói, tiếp đến là trò chuyện cùng vợ. Bấy giờ thì anh khác trước nhiều quá rồi, gương mặt này đã khiến cho Hạnh thấy vui mỗi khi ngắm nhìn.

Hạnh thật sự mong gia đình nhỏ của mình sẽ mãi mãi bên nhau, mong ông trời thương cô mà giữ cho những phút giây vui vẻ này dài mãi.

Cứ thế cô hết ngắm chồng lại đến nhìn con, cho đến khi trời sáng vẫn chưa chớp mắt được chút nào. Đồng hồ điểm 4h sáng Hạnh lại vội vã dậy chuẩn bị bữa sáng để còn kịp ra sân bay.

Đây là lần thứ 2 Hạnh được đi máy bay, nhưng mà cảm xúc lần này của Hạnh là hoàn toàn trái ngược với lần trước. Cái cảm giác sắp được trở về nơi mình sinh ra khiến cho Hạnh cứ thăm thòam mãi không yên.

- Em sao thế.

- Em hồi hộp quá anh ạ, không biết ở quê có nhiều thay đổi không. Giờ này chắc không khí tết khắp nơi rồi anh nhỉ.

- Anh nghĩ là em nên chớp mắt một chút đi, cả đêm qua đã không ngủ rồi, thức như thế ốm thì ai chăm con.

Với người khác thì câu nói ấy là bình thường, nhưng với chồng Hạnh thì câu nói ấy đã được xếp vào loại quan tâm vợ rồi đấy. Vậy nên Hạnh cười tươi đáp lại:

- Em không sao, mà anh bế con giúp em một chút, con bé ngủ say rồi, em mới tay quá.

Hạnh trao con cho chồng rồi háo hức kể cho anh nghe về cái tết truyền thống của quê hương. Không thấy chồng đáp lại, Hạnh quay ra nhìn, thì hai bố con đã ngủ say từ bao giờ. Lần nào cũng thế, chả bao giờ nghe hết tâm sự của cô, chẳng bù cho Nacer...

Thoáng nghĩ đến Nacer Hạnh vội dơ tay lên đánh vào đầu rồi lăm bắm:

- Bỏ ngay cái so sánh điên rồ ấy đi, không được nghĩ đến chú ấy nữa.

Trước lúc đi hạnh có nhờ chồng gửi lời chào đến Nacer, chẳng biết đến bao giờ cậu ta mới về nhà. Mà có khi cô từ Việt nam trở về cậu ta vẫn chưa chịu đặt chân về cũng nên.

Hơn 12 tiếng ngồi trên máy bay, Hạnh chỉ dành để nhớ lại những kỷ niệm thời thơ ấu. Từ những ngày còn bé xíu đến khi lớn hơn một chút đi làm, ngày ấy tuy có cơ cực, nhưng nếu được lựa chọn, Hạnh vẫn chọn quay lại khoảng thời gian ấy.

Hiện tại đầu cho vợ chồng hạnh đã hoà thuận hơn, nhưng cái phận làm dâu xa xứ, vẫn không ít lần chạnh lòng buồn tủi nhớ quê.

- ----*-----*----

Đón vợ chồng Hạnh ở sân bay cũng chỉ có bố mẹ Hạnh, lũ nhóc thì còn đi học, vì hôm nay mới có 26 tết, nên ngày mai bọn chúng mới được nghỉ. Còn ông nội thì già rồi, không thể nào đi xa được.

So với ngày Hạnh đi thì bố mẹ Hạnh có phần phượng phi hơn một chút, có lẽ do kinh tế gia đình cô gần đây khá hơn trước.

Hạnh bế con tiến nhanh đến chỗ bố mẹ, còn Andrew thì kéo hành lý ở phía sau. Bà Hạ thấy con gái thì ôm chăm lấy, Julie chưa gặp bà bao giờ nên khóc òa lên, thế là ba mẹ con, bà cháu cứ thế ôm nhau sụt sùi khóc, đến khi bố Hạnh phải cất tiếng:

- Mẹ con cái bà này, con nó về là vui chứ sao bà khóc như mưa thế hả, nín đi không con rể nó cười cho bây giờ.

- Tại tôi mừng quá ông ạ, con bé nó đi mấy năm trời, ngày nó đi còn ngày ngộ mà giờ trở về đã là mẹ rồi đấy, nhanh quá ông nhỉ.

- Tôi với bà cũng già rồi còn gì nữa, thôi mau mau ra ngoài kia còn về cho chúng nó nghỉ ngơi.

Andrew thấy bố mẹ vợ thì cúi đầu chào, nhưng vì cả 2 đều không biết tiếng của nhau nên mỗi lần muốn nói gì đều phải có Hạnh phiên dịch. Cũng vì thế mà câu chuyện cũng bớt phần thân tình đi một chút.

Những ngày cùng chồng ở quê đơn tết là những tháng ngày hạnh phúc nhất với cô. Chồng Hạnh luôn chủ động quan tâm và chăm sóc con gái cùng Hạnh. Có lẽ anh cũng ý thức được đây là quê hương của vợ nên muốn ghi điểm.

Chỉ có điều cô về anh không hào hứng với không khí tết ở đây cho lắm. Có thể do bất đồng ngôn ngữ nên anh cảm thấy buồn, hoặc do thời tiết và phong tục tập quán ở đây đều khác xa nước Pháp nên anh thấy không quen.

Đầu là gì thì Hạnh cũng cảm thấy chồng mình đã cố gắng nhiều lắm, và cô luôn trân trọng những cố gắng ấy của anh.

Hai ngày đầu tiên khi về quê vợ chồng hạnh dành để đi thăm hỏi họ hàng. Thấy Hạnh nhiều người kéo tay hỏi nhỏ:

- Đợt này về quê chắc mang nhiều tiền về lắm hả?

- Tiền gì ạ

- Gôm không phải gấu, lấy chồng tây thiếu gì tiền, kiểu này bố mẹ mày có mà ở nhà chơi cả năm cũng chưa tiêu hết tiền ấy nhì. Chả thế mà năm nay nhà mày mua hẳn cây đào to nhất làng à.

Hạnh gương cười không đáp, phải rồi, người dân quê cô vẫn cứ nghĩ cứ Tây là giàu có, tây là lắm tiền nhiều của mà. Vậy nên Hạnh cũng chẳng quá bất ngờ với những câu hỏi kiểu ấy, bởi chính bản thân Hạnh trước đây cũng có cái suy nghĩ ấy trong đầu cơ mà.

Sáng đầu chiều 28 tết thì bố Hạnh bắt đầu gói bánh chưng, năm nay có con rể về nên ông bà làm hẳn một con lợn 60kg. Hạnh nhìn mà nhấm nhát hỏi bố:

- Nhiều thế này ăn làm sao hết hả bố?

- Bố còn đang lo thiếu đấy, rồi mày xem, năm nay khách khứa nhiều, làm không khéo là thiếu chứ chẳng đùa đâu.

Hạnh chả biết bố tính làm những gì nên im lặng không nói nữa, đến khi bánh chưng được gói hoàn tất thì cô nhận chân ngồi trông bánh.

Hạnh cùng chồng ngồi canh nồi bánh chưng nghi ngút khói, ném vội mấy củ khoai tây vào trong bếp củi đang đơ lửa. Hạnh kể cho chồng nghe về sự tích bánh chưng bánh giầy, và ý nghĩa của chúng trong ngày tết cổ truyền Việt Nam.

Andrew nghe xong thì gật gù tán thưởng:

- Công nhận nó ly kỳ hơn anh nghĩ.

- Chứ sao, tất cả mọi truyền thống trong ngày tết đều có một câu chuyện cổ tích riêng đấy anh biết không.

- Thật thế hả.

Hạnh tự hào gật đầu:

- Ngày nhỏ em hay được ông kể cho nghe, ông kể nhiều lắm, nhưng mà bây giờ em không nhớ hết nên chẳng kể cho anh được.

Andrew khều tay vợ bảo:

- Em này, nhìn ông có vẻ yếu quá nhì, anh thấy nói chuyện thôi mà ông cũng thở giống như mệt lắm vậy.

- Ông già rồi mà anh, người già giống như ngọn đèn dầu trước gió vậy, cũng may lần này anh đưa mẹ con em về quê, nên có cơ hội chăm sóc trò chuyện cùng ông. Chứ lần trước em gọi về ông bị ốm đi viện mà em lo lắm, lo mình chẳng còn cơ hội nói chuyện cùng ông.

Đôi mắt Hạnh cứ thế long lanh nước, không khí giữa 2 người cũng vì thế mà trùng xuống. Một lát thì Andrew đề nghị:

- Hay vợ chồng mình ra biển chút đi, anh rất thích mùi vị của biển cả.

- Nhưng mà giờ ra đó rét lắm.

- Không sao, mặc áo ấm vào là được mà.

Nhìn cái ánh mắt háo hức của chồng mà cô không nỡ từ chối, cô rút đồng củi kia sâu thêm một chút rồi đứng lên đi vào nhà.

- Mẹ, bọn con ra biển một chút, mẹ đề ý con bé giúp con nhé. À mẹ bảo thằng Thành là con đang nướng ít khoai trong bếp đấy, bảo nó kêu ra mà ăn nhé.

- Được rồi, nhớ mặc ấm vào kéo lạnh con ạ.

Vậy là Hai vợ chồng dắt xe đi, do Andrew không thông thạo đường xá nên Hạnh là người cầm lái. Hai vợ chồng cứ thế dèo nhau lòng vòng khắp nơi, Andrew phía sau mượn cơ lạnh mà ôm chặt lấy eo vợ. Tiếng cười cứ thế vang lên khắp mọi nẻo đường họ đi qua.

Giây phút giao thừa cuối cùng cũng tới gần, Hạnh theo chân bố ra ngoài miếu làng để cúng lễ. Andrew thấy thế cũng tò mò đi theo, anh muốn biết lễ cúng giao thừa ở Việt Nam là thế nào.

Năm nào cũng vậy, một cụ được cử trông coi miếu sẽ là người đứng ra làm lễ cúng cho cả làng. Tất cả mọi thứ sẽ hoàn thành trước 12h sau đó cửa miếu sẽ được đóng lại. Chờ đứng đến khoảnh khắc giao thừa thì một người đàn ông sẽ mở cửa bước vào để xông miếu.

Người đàn ông này là một người thành đạt của làng, đặc biệt là phải hợp tuổi, được cả làng cùng nhau chọn lựa kỹ lưỡng với mong muốn sẽ đem đến mọi may mắn, hạnh phúc cho làng.

Khi mọi nghi thức kết thúc thì thường các cụ già sẽ trở về nhà, còn thanh niên thì sẽ kéo nhau lên chùa lớn hái lộc.

Tất nhiên mỗi nhà sẽ nhờ một ai đó hợp tuổi với gia chủ để giúp xông đất đầu năm. Mọi thứ với Hạnh nó thân thuộc lắm, nhưng với Andrew thì quá xa lạ, ở bên đó sẽ không có các khác niệm như ngày lành, giờ tốt, hay là xông đất, xông nhà. Lại cộng thêm việc anh không biết tiếng Việt nên Hạnh phải vất vả lắm mới có thể phân tích cho anh hiểu hết từng việc một.

Có một việc duy nhất Hạnh không giải thích với chồng, đó chính là nụ hôn cô trao cho anh ngay khoảnh khắc giao thừa. Hạnh luôn quan niệm ở giây phút giao thừa mà hai người trao nhau nụ hôn say đắm thì sẽ trọn đời hạnh phúc bên nhau. Bởi vậy cô mới len kéo chồng ra cạnh miếu mà hôn.

Bạn đang đọc truyện *Lấy Chồng Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Mặc dù đêm hôm trước ai cũng ngủ muộn, nhưng sáng hôm sau ngoại trừ mấy đứa nhỏ thì ai ai cũng dậy sớm. Mà nói đúng hơn là Andrew do chưa quen vì chênh lệch múi giờ nên chẳng ngủ nổi, còn Hạnh thì không giấu nổi cảm xúc vui sướng khi được đón giao thừa cùng mọi người, nên cũng thức để nói chuyện với chồng cả đêm.

Sáng mùng 1 nào cũng thế, mẹ cô sẽ cẩn thận đun một nồi nước rau mùi để cả nhà rửa mặt cho thơm. Tiếp đến là ăn sáng, trước kia không có Andrew thì mỗi người sẽ ăn tạm một miếng bánh chưng nhỏ. Nhưng năm nay có con rể nên bố mẹ cô chuẩn bị bữa sáng khá cầu kỳ.

Sau đó hai mẹ con Hạnh tranh thủ làm mâm cơm cúng gia tiên. Mọi thứ xong xuôi thì đồng hồ mới điểm 9h sáng, sau khi bố cô đặt mâm lên bàn thờ, cắm hương xong xuôi thì ông nội cũng được đưa cẩn thận ra nhà ngoài để khấn.

Ông khấn gì đó Hạnh không nghe rõ lắm, chỉ thấy lần này ông khấn lâu lắm, lâu hơn cái hồi Hạnh còn chưa đi lấy chồng rất nhiều.

Chờ ông khấn xong, Hạnh cũng vào phòng lấy điện thoại gọi cho mẹ chồng, bên ấy hiện tại đang là 7h tối. Mặc dù Hạnh biết mọi người bên đó không hề biết đến cái tết truyền thống của Việt Nam, nhưng Hạnh vẫn muốn nói câu “chúc mừng năm mới với” với bố mẹ chồng.

Chi đến hồi chuông thứ 3 mẹ chồng cô đã bắt máy, khuôn mặt hiền hậu của bà hiện lên màn hình, bên cạnh bà không ai khác chính là ông David. Thấy họ ngay lập tức Hạnh nói lớn:

- Chúc mừng năm mới bố mẹ. Chúc bố mẹ vạn sự như ý.

Bà Funny cười tươi đáp lại:

- Cảm ơn các con, mẹ cũng chúc vợ chồng con luôn may mắn, hạnh phúc và thành công. Bên ấy đã sang năm mới rồi hả, các con ăn tết có vui không.

Andrew chen vào đáp:

- Bên này nhiều phong tục lạ lắm mẹ, khá thú vị nữa.

Ông David cũng nói thêm vào:

- Mỗi nước có một phong tục tập quán khác nhau mà. Julie về đó có ngoan không, con bé có bị lạ không con?

- Dạ, con bé ngoan bố, cũng có chút không quen với môi giới, nhưng mà bây giờ thì ổn rồi ạ.

- Thế ông bà thông gia đầu rồi, cả cụ nữa, cho bố nói chuyện hỏi thăm sức khoẻ cụ một chút nhé.

Hạnh vâng dạ gật đầu, rồi cầm điện thoại đi chuyển đến chỗ ông nội, còn Andrew thì tiến đến chỗ con gái để cung nựng. Nói chuyện xong với ông nội thì lại đến tiết mục hỏi thăm sức khoẻ của 2 ông bà thông gia, dĩ nhiên Hạnh sẽ luôn phải đứng đó để phiên dịch cho mọi người rồi.

Cuộc nói chuyện kết thúc cũng là lúc các cô bác sang đến nhà Hạnh đông đủ. Bữa cơm đầu tiên của năm mới luôn là bữa cơm đông đủ nhất. Bố mẹ Hạnh không phải con trưởng, nhưng mà đang sống trên đất hương hoá, cộng với việc ông nội ở đây. Nên bao năm qua mọi người vẫn giữ thói quen xum họp ăn bữa cơm đầu năm tại nhà Hạnh.

Ngày nhỏ hạnh chỉ háo hức mong chờ đến khi cả nhà dùng bữa xong để được cùng mọi người đi chúc tết.

Mặc dù đi chúc tết từ 11h trưa đến tận chiều muộn nhưng ngày ấy Hạnh không mệt tẹo nào, vì đến đâu cũng nhận được tiền lì xì.

Nhưng đó là ngày nhỏ, còn bây giờ vợ chồng Hạnh mới đi chúc tết được một nửa họ hàng thôi mà đã mệt nhoài. Julie thấy nhiều người lạ thì bám mẹ bắt bé suốt thành ra đã mệt nay còn mệt hơn.

Ngày mừng 1 trôi qua như thế, sang ngày mừng hai cũng không khác là bao. Vợ chồng Hạnh lại theo chân bà Hạ đi chúc tết bên ngoại. Còn ông Thanh - bố Hạnh thì ở nhà tiếp khách.

Đến ngày mừng 3 Hai vợ chồng lại đi chúc tết lượt hàng xóm xung quanh. Vợ chồng Hạnh ở xa về, thành ra việc chúc tết cũng cầu kỳ và rườm rà hơn.

Đi đâu cũng một câu nói quen thuộc:

- Con Hạnh lấy chồng tây rồi nên chả cần phải chúc nhiều tiền nữa nhĩ?

Một số người thì hỏi thẳng:

- Lấy chồng tây có sướng hơn chồng Việt không Hạnh?

- Chồng nào mà chẳng giống nhau chứ ạ.

- Mà cứ nói thế, chồng tây vừa giàu lại galang, chồng Việt làm gì có cửa mà bì. Đây bên ấy có quen ai, giới thiệu cho con Cúc nhà bác với.

Hạnh cười gượng mà đáp:

- Dạ, thôi đầu năm mới vợ chồng con sang chúc tết cả nhà. Chúc cả nhà một năm mới tấn tài tấn lộc. Giờ con xin phép về, còn đi mẩy nhà nữa ạ.

Andrew thì không biết tiếng nên chỉ đi bên cạnh làm bình phong, lâu lâu lại chumng ra nụ cười rất là công nghiệp. Nhưng nhìn bộ dạng của anh, Hạnh đoán anh cũng oai chẳng kém gì cô.

Hạnh thật sự cảm thấy sợ mỗi khi chuẩn bị bước chân vào đầu đó chúc tết. Cô chỉ muốn đứng cùng chồng ở ngoài này mà hít hà cái hương vị mặn mòi của biển cả. Không thì trở về nhà cùng con gái, chứ mấy lễ nghi khuôn phép này thật sự khiến cô mệt.

Nhưng mong muốn và thực tại chẳng giống nhau, hạnh đâu thể làm khác. Chỉ có thể mau chóng hoàn thành thì mới mong về nhà với con gái.

Chiều mừng 3 thì Hạnh có hẹn với chị Phúc và một vài người bạn ngày trước làm chung. Andrew sau mấy ngày dài chúc tết cộng với việc lệch múi giờ thì mệt nhoài nên ở nhà ngủ.

Thấy Hạnh, Hai chị em mừng mừng tủi tủi ôm chặt lấy nhau.

Lát sau chị mới kéo Hạnh ngồi xuống mà hỏi:

- cuộc sống của em bên ấy thế nào, có ổn không? Gần đây thấy em ít tâm sự với chị hơn trước. Mà thằng cu nhà chị nó vào lớp 1 nên cũng bận, chẳng hỏi thăm em thường xuyên được.

Hạnh cười tươi nắm tay chị Phúc mà đáp:

- Thời gian trước thì có chút không quen, nhưng hiện tại thì hạnh phúc chị ạ.

- Thật không?

Cái Hoa, bên cạnh xen vào:

- chỉ chi khéo lo xa, chồng nó dân Pháp, sang bên ấy tiền tiêu cả quyền, có gì mà ôn hay không mà chị phải lo.

Chị Phúc thờ dãi đáp:

- Trong chán mới biết chán có rận em ạ.

Cái Lan ngay lập tức gạt chị Phúc đi mà hỏi:

- Thôi thôi chấy với rận gì thì tôi không biết. Nhưng mà Hạnh này, hỏi hơi vô duyên tí nhé, khoai tây có khác khoai ta không này.

Mới đầu hạnh còn ngây ngô chưa hiểu, phải mất mấy giây sau mặt cô mới dần ứng đó mà xấu hổ trả lời:

- cái con này rõ vô duyên, khoai với sắn cái gì.

- Đũa tí, làm gì mà mặt đỏ như ăn ớt vậy. Mà hỏi thật lấy chồng tây sướng không, để tao còn biết lỗi phần đâu.

Hạnh cười không đáp, sướng hay không Hạnh thật sự không biết. Bởi cuộc đời mỗi người mỗi khác, đâu thể nào mà đem so sánh 2 người ở 2 môi trường sống khác nhau được?

Hơn nữa sướng hay khổ theo quan niệm của mỗi người cũng chẳng giống nhau. Người dễ tính, hoặc đã trải qua quá nhiều buồn tủi như hạnh, thì cô tự thấy cuộc sống của mình tại thời điểm này tạm gọi là sướng.

Nhưng cũng có người đặt ra yêu cầu cao về cuộc sống hôn nhân, thì sẽ không bằng lòng với những gì Hạnh đang có.

Bởi vậy Hạnh chẳng muốn bàn về vấn đề ấy, mà nhanh chóng chuyển hướng câu chuyện sang chủ đề khác.

Tối ấy Hạnh nhắn tin với chị Phúc rất lâu, chị khá tình ý nên báo:

- Nhìn về mặt em mỗi lần ai đó hỏi đến chồng, chị tin cuộc sống của em hiện tại vui vẻ. Chị cũng chỉ mong em được hạnh phúc là chị mừng rồi.

- Em đã nói em ổn mà, thế còn chị, chiều em chưa tiện hỏi, chị với cu Bót thế nào?

- Chị này vẫn vậy, cu thì lớn hơn, nên cũng đỡ vất vả hơn trước rồi, chỉ là phải kèm anh chàng học mất thời gian hơn thôi.

Hạnh biết, chị Phúc mà cô biết là người vô cùng mạnh mẽ, nên cô cũng tin chị sẽ hạnh phúc. Chỉ là nhìn cảnh chị cứ lê bóng một mình Hạnh thấy thương thương nên hỏi

- Chị này, chị đã bao giờ có ý định đi thêm bước nữa chưa?

- Thôi chị xin, một lần là tòn đến già rồi, hơn nữa giờ chị đâu có một mình, chị còn thằng Bót nữa. Chị không muốn nó phải buồn, cũng sợ người ta không thương nó. Nên chị quyết rồi, chị sẽ ở vậy để chăm lo cho tình yêu lớn nhất đời chị. Nhìn nó khôn lớn là chị hạnh phúc rồi.

Quả thật Hạnh suy nghĩ đơn giản quá rồi, người ta thương chị, nhưng chắc gì đã thương con chị. Chị đỏ ửng một lần rồi, đầu dễ dàng gì mà đánh cược lần 2. Thôi thì số phận an bài cả rồi, có cưỡng cầu cũng chả được.

Nghĩ vẫn vơ, chả hiểu sao Hạnh lại nhớ đến Nacer, lâu rồi Hạnh chẳng nói chuyện cùng cậu ta. Trong lòng cô lúc này có chút gì đó cảm giác vừa như trống vắng, lại tựa như nhớ nhung.

Có thể mọi người sẽ thấy Hạnh điên rồ khi nằm bên chồng, lại nhớ đến em chồng. Nhưng Hạnh đâu thể điều khiển được suy nghĩ của bản thân. Hai người trước đó thân thiết như vậy. Đùng một cái Nacer chuyển đi không một lời tạm biệt, tất nhiên Hạnh cũng phải có chút buồn thương rồi.

Phân vân mãi hạnh quyết định nhắn 1 tin ngắn gọn:

- Chúc mừng năm mới.

Đầu giấy bên kia như thể đoán trước được tin nhắn của Hạnh sẽ đến. Bởi rất nhanh sau đó Hạnh nhận được tin phản hồi:

- Cảm ơn chị, chúc anh chị trăm năm hạnh phúc.

Lời chúc quen thuộc ấy, nhưng sao Hạnh cảm thấy nó lạnh lẽo tựa như khối băng ngàn năm đè nặng trong tim cô thế này.

Không nấn thêm nữa, Hạnh tắt máy cổ đổ mình vào giấc ngủ để xua đi những suy nghĩ không nên có trong đầu mình.

Hôn nhân của Hạnh đang tốt đẹp, cô không muốn đánh đổi bất cứ điều gì cả. Hơn nữa, cô cũng không mong bản thân sẽ đi sai đường với Nacer. Hơn ai hết, hạnh hiểu cái giá phải trả sẽ lớn đến đâu. Hạnh tự nhủ thầm rằng:

- chẳng có gì cả, cảm xúc lúc này chỉ là thói quen, mà thói quen thì phải cần một chút thời gian mới sửa được. Vậy nên không cần suy nghĩ nhiều quá, ngủ một giấc, ngày mai bình minh lại lên.

Thế rồi không biết Hạnh mơ, hay nhớ quá mà tự tưởng tượng ra mà cô thấy điện thoại mình rung lên. Một tin nhắn đến chỉ vón vẹn 4 chữ:

- Bao giờ chị về?

Bạn đang đọc truyện *Lấy Chồng Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Dòng tin nhắn vón vẹn 4 chữ:

- Bao giờ chị về?

Chỉ thế thôi nhưng lòng Hạnh lại có chút gì đó vui vui. Trước đây Hạnh luôn nghĩ bản thân chỉ coi Nacer như một người em chồng, một người bạn tri kỷ, không hề có chút gì tình cảm nam nữ.

Nhưng sau ngần ấy chuyện xảy ra, lại bị Nacer đột ngột cắt liên lạc, Hạnh bỗng nhiên cảm thấy mọi thứ trở nên mơ hồ. Không tài nào xác định rõ ràng, chỉ biết Hạnh thật sự thấy nhớ những dòng tin nhắn hỏi han bình dị ấy.

Sáng hôm sau tỉnh giấc, hạnh kiểm tra lại điện thoại nhưng không hề thấy tin nhắn nào cả. Hạnh cố nhớ, nhưng không tài nào nhớ bản thân có xoá nó đi không.

Cô cứ ngồi bần thần suy nghĩ, có hay không đêm qua mình đã nói chuyện với chú ấy. Hay mọi thứ chỉ là do tự bản thân Hạnh tưởng tượng ra.

Rõ ràng tin nhắn chúc mừng năm mới vẫn còn, nhưng tin nhắn kia có tìm thế nào cũng chẳng thấy. Nhưng Hạnh có linh cảm dòng tin nhắn kia là thật.

- Làm cái gì mà cứ ngồi thần người ra thế?

Tiếng Andrew hỏi khiến cho Hạnh giật bản mình, hệt như một kẻ làm việc xấu bị bắt quả tang. Hạnh lúng túng trả lời:

- À em.. không có.. chỉ là em đang tính xem mấy ngày còn lại nên làm gì.

- Thì em thích gì thì cứ làm thôi, đâu có gì mà phải lo lắng như thế.

- Tại chúng ta chỉ còn 2 ngày nữa là trở về rồi, em thật sự có chút luyến tiếc.

Andrew chưa từng trải qua cảm xúc tương tự, nhưng anh ta cũng hiểu vợ mình đang buồn thế nào. Chỉ 2 ngày nữa thôi là 2 người trở lại Pháp, lần này sẽ chẳng biết đến bao giờ mới có thể quay lại đây.

Với kinh tế hiện tại của Andrew thì chuyến đi này đã tiêu tốn của anh ta một khoản tiết kiệm kha khá. Nên việc bao giờ có thể đưa vợ trở lại anh ta thật sự không dám nói trước.

Khẽ nắm tay vợ Andrew an ủi:

- em không cần phải suy nghĩ nhiều quá. Cứ làm những gì em thấy đúng, quãng thời gian còn lại là của em. Chỉ cần em thấy thoải mái là được, nếu em cứ suy nghĩ xem nên làm gì không nên làm gì, thì đến cuối cùng em sẽ không còn nhiều thời gian nữa.

- Em hiểu rồi.

- Tranh thủ lúc con gái chưa dậy, em có muốn cùng anh dạo quanh bờ biển một lát không. Anh nghe nói bình minh trên biển đẹp lắm.

Tất nhiên là Hạnh không từ chối rồi, nếu anh không nói thì cô cũng ra đó một mình. Hạnh biết bản thân sẽ phải lâu lắm mới trở lại đây được. Vậy nên cô muốn lưu lại trong ký ức những gì đẹp nhất.

Mà với người dân ven biển như Hạnh, bình minh trên biển khơi sẽ mãi là một khoảng ký ức không bao giờ quên.

Khoảnh khắc những tia nắng đầu tiên ló rạng, nó đẹp thuần khiết và bình dị, hệt như những người dân nơi này.

Cả cái mùi vị mặn mòi của biển cả, và không khí se lạnh của buổi sáng sớm cũng đủ khiến cho bất kỳ ai, dù chỉ một lần duy nhất được cảm nhận, cũng phải nhớ mãi.

Hai vợ chồng cứ thế đan tay vào nhau và bước chân trần trên cát. Dù cho bây giờ là đầu xuân, không khí vào buổi sáng sớm là khá lạnh. Nhưng lòng Hạnh đang ngổn ngang trăm mối tơ vò, nên cô chẳng hề thấy lạnh.

Bên cạnh cô, Andrew cũng im lặng bước đi, Hạnh không biết chồng mình đang nghĩ gì. Chỉ thấy vẻ mặt anh khá trầm tư.

Hình như cảm thấy Hạnh đang nhìn mình Andrew khẽ nói:

- Biển hệt như em vậy.

Hạnh hơi khó hiểu nên nhăn trán nhìn chồng hỏi lại:

- Sao anh lại nói thế?

- Thì anh thấy tính cách của em có chút gì đó giống với biển. Có lúc vô cùng hiền dịu, nhưng cũng có lúc vô cùng mạnh mẽ và hoang hoải. Bản thân anh cũng cùng em dạo biển vài lần, nhưng mỗi lần lại có một cảm xúc khác nhau. Và Hình như anh chẳng biết gì về biển.

Hạnh cười, nụ cười toả nắng đẹp tựa như ánh bình minh phía sau lưng cô. Nhìn xa xăm hạnh nói:

- Từ nhỏ em đã lớn lên cùng với biển, có thể nói tuổi thơ em gắn liền với những con sóng bạc đầu, vậy nhưng em cũng chẳng thể biết ngoài khơi kia sẽ xảy ra điều gì. Những con sóng này khi nào hiền hoà, khi nào nổi con thịnh nộ, ngay cả những người sống lâu nhất ở làng em cũng chẳng thể đoán nổi.

- Có thể biển có tình như thế để khiến ngư dân nể sợ thêm về sức mạnh vốn có của nó. Nhưng còn em, vợ của anh, liệu em có thể giúp anh hiểu hơn về em không?

- Em sao, trước giờ em vẫn vậy mà.

- Em có dám chắc mình không giấu anh điều gì không?

Câu hỏi đó của Andrew Hạnh đã lảng tránh, cô có cảm giác đó không chỉ đơn thuần là một câu hỏi, mà nó mang ý thăm dò cô nhiều hơn.

Giấu anh, Hạnh giấu anh nhiều thứ lắm, nhưng cũng là vì muốn tốt cho cuộc hôn nhân của 2 người nên cô mới không nói ra. Những điều ấy nếu anh biết được chắc chắn cuộc hôn nhân này sẽ xuất hiện một cơn cuồng phong vô cùng lớn. Đến lúc đó Hạnh cũng chẳng dám chắc hôn nhân của Minh có thể tồn tại được hay không.

Bởi có những cảm xúc mà bản thân Hạnh còn chẳng đủ can đảm để đối mặt. Thì làm sao một người chồng như Andrew có thể chấp nhận được kia chứ.

Nếu là trước kia chắc chắn Andrew sẽ nổi khùng vì sự lảng tránh của Hạnh. Nhưng mà thời điểm hiện tại Andrew lại chọn cách vờ như không bận tâm. Không phải anh không giận khi vợ mình không dám thẳng thắn với chồng.

Mà anh biết bất kỳ ai cũng có những bí mật riêng tư, bí mật ấy sẽ mãi là góc khuất của họ, chẳng thể chia sẻ cùng đối phương.

Để hiểu được chân lý ấy, bà Funny và ông David phải mất rất nhiều công sức mới có thể phân tích được cho con trai mình hiểu. Không có họ, Cuộc hôn nhân của anh cũng chẳng thể nào êm đềm như bây giờ.

Chính họ đã thức tỉnh cái con người ích kỷ, vụ lợi của anh đấy. Chuyển đi lần này cũng là do họ gợi ý và giúp đỡ anh.

Andrew vẫn còn nhớ hôm ấy bản thân khá ngạc nhiên khi nhìn thấy bố mình có mặt tại cửa hàng của mình. Tới nơi ông ngắm nhìn một lượt, hỏi vài câu băng quơ. Sau đó Ông David bắt ngờ hỏi:

- Con đã bao giờ nghĩ đến việc cùng con bé trở về Việt Nam hay chưa?

- Trở về, bố không nhớ chuyển đi lần trước gia đình ta đã tốn kém bao nhiêu hay không? Số tiền đó cho đến hiện tại con vẫn chưa bù lại được đây này.

- Mà có thể dừng hờ một tí là lời tiền bạc ra nói chuyện được không. Con người này nó thực dụng thế ả.

Nghe xong câu ấy Andrew có chút bực mình nên hơi lớn giọng đáp:

- con thực dụng, còn bố thì sao? Con nói bố nghe trên thế giới này sẽ không có một người nào có thể tồn tại nếu không có tiền đâu.

Ông David uống vội cốc nước để kiềm chế bản thân, ông thầm nhắc nhở bản thân về mục đích đến đây ngày hôm nay.

Ông quý con dâu, nhưng không quá yêu quý đến mức phải bắt thẳng con trai đưa nó về quê. Ông làm thế không hoàn toàn vì con dâu, mà phần lớn vì 2 thằng con của ông.

Ông đã nghe vợ mình nói hết mọi chuyện, và với cương vị một người làm cha, ông hiểu bản thân nên làm gì.

Trước hết ông phải giúp cho vợ chồng thẳng con trai lớn yêu thương và hiểu nhau hơn. Chỉ khi chúng nó vui về Hạnh phúc, thì mới mong thẳng con út của ông thôi lo chuyện bao đồng được.

Còn đối với con dâu, bản thân ông nhiều khi cũng thấy thương hại nó. Sống với người vô tâm như con trai ông, việc nó tìm một người tâm sự, an ủi là không thể cấm. Có điều nó lại không lường được hậu quả phía sau.

Bởi vậy ngày hôm nay nhiều lần ông phải kim chế con giận của bản thân xuống, để nhỏ nhẹ phân tích cho con trai nghe.

- Bố biết, tiền rất quan trọng, nhưng đối với người trong gia đình, nhất là vợ con của mình, thì không nên lúc nào cũng lôi tiền bạc ra để suy tính thiệt hơn đâu con. Con bỏ ra chút tiền, nhưng lại mua lại niềm vui, niềm hạnh phúc và tình yêu của vợ con thì đâu có gì là thiệt.

Ông còn nói nhiều lắm, ban đầu Andrew vì tức tiền nên vẫn còn cố chấp. Nhưng khi ông phân tích kỹ cho anh mọi thiệt hơn thì anh chợt tỉnh ngộ.

Chẳng phải anh vẫn mong có thể giữ được trái tim của vợ mình. Chưa bao giờ anh ngừng mơ một ngày nào đó Hạnh sẽ yêu mình bằng cả trái tim hay sao.

Cơ hội lần này tốt như thế, anh đâu có dại mà không nắm lấy. Phải nắm cho chắc thì mới mong giữ được vợ.

Ngày cả lần đưa vợ đi mua sắm để chuẩn bị về quê cũng là mẹ anh nhắc nhở.

Mẹ anh nói:

- Dân gian vẫn có câu “xấu chàng thì hổ a”!, nhưng ở hoàn cảnh của con mẹ nghĩ nên đảo ngược lại một chút. Con thử nghĩ mà xem, mấy năm qua con bé chưa từng về quê, nếu bây giờ trở về cùng mấy bộ đồ nhàu nhĩ, cũ kỹ ấy mọi người sẽ nói gì?

- Sao lại phải bận tâm miệng thiên hạ làm gì hả mẹ. Miễn sao cô ấy không hờ trên hờ dưới là được, có gì phải sợ. Tiền cho chuyển đi lần này cũng đâu phải ít, đâu thể tiêu vung phí thế được.

- Con nên phân tích vấn đề kỹ hơn một chút, tất nhiên con bé sẽ chẳng ăn mặc hờ hang như mấy cô gái bên này. Nhưng kể từ khi lấy con, 3 năm qua vợ con luôn ở nhà nội trợ. Điều đó đồng nghĩa với việc kinh tế phụ thuộc ở con. Nhìn con bé trở về với những bộ đồ ấy, họ sẽ chế trách con là một người chồng kém cỏi, không lo được cho vợ..

Bà funny dừng lại một chút để thăm dò con trai, bà biết phàm là đàn ông thì ai cũng có bản tính sĩ diện khá cao. Bà muốn đánh mạnh vào điểm yếu ấy để con trai bắt buộc phải thể hiện mình. Sau đó mới ngọt nhạt nói thêm

- Một vài bộ quần áo cũng không làm con mất quá nhiều tiền. Nhưng đối lại con sẽ nhận được sự vui vẻ, yêu thương từ vợ con, và cả sự ngưỡng mộ của người dân ở quê con bé nữa. Còn nếu con thật sự khó khăn về kinh tế, mẹ có thể giúp một chút.

Andrew đương nhiên không thể nào nhận tiền từ tay mẹ mình. Nhưng câu nói ấy cũng khiến anh ta chẳng thể nào thoái thác việc đưa vợ mình đi mua sắm.

Và anh chợt nhận ra, hoá ra quan tâm vợ, tiêu tiền vì vợ lại không khiến anh thiệt như anh vẫn từng nghĩ. Nhìn ánh mắt vợ ánh lên niềm vui anh cảm nhận rõ nét hơn tình cảm vợ dành cho mình.

Chuyến đi lần này cũng vậy, nó không khiến Andrew hiểu hết về con người hạnh. Nhưng nó cũng giúp 2 người gần nhau hơn, anh tin chắc tình cảm của 2 vợ chồng cũng nhờ thế mà bền chặt hơn.

Hình như... Hình như tim anh yêu vợ mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lấy Chồng Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Dù có luyến tiếc đến đâu thì sau khi kỷ nghỉ kết thúc Hạnh vẫn phải trở về. Đêm cuối cùng ở Việt Nam Hạnh đã khờ uớt đầm gối, đôi môi cô cứ thế cắn chặt vào nhau để ngăn không cho tiếng nấc nghẹn ngào phát ra.

Andrew sớm đã nhận ra đôi mắt đượm buồn của vợ từ sáng, nhưng ngoài mấy câu an ủi như:

- Sau này nhất định chúng ta sẽ trở về nữa mà.

- Liệu bao lâu nữa hả anh, em thật sự không muốn xa nơi này một chút nào cả. Thật sự không muốn.

Andrew ôm vợ vào lòng, bàn tay khẽ luồn vào mái tóc xoăn mềm của vợ mà an ủi:

- Anh sẽ cố gắng để em có thể trở về nơi này, chỉ cần chúng ta đồng lòng, anh tin không gì là không thể cả.

Hạnh ngoài ngoan ngoãn gặt đầu thì cũng chẳng biết phải nói thêm điều gì. Cô hiểu bản thân mình là ai, những đòi hỏi vượt xa với hoàn cảnh chỉ khiến cô trở nên đáng ghét trong mắt chồng, chứ chẳng giúp cô đạt được thứ mình muốn.

Gần đây Andrew cũng đã thay đổi rất nhiều rồi, Hạnh cũng chẳng muốn dồn ép hay tạo áp lực cho chồng mình thêm nữa. Bởi vậy cô vờ như người ngoại, chờ đến khi anh ngủ say, mới khẽ lách người dậy mà khóc.

Những tiến nấc bị Hạnh kìm nén nơi cổ họng nghe càng nghẹn ngào hơn bao giờ hết. Hồi chiều mẹ Hạnh cũng có dặn dò cô nhiều thứ lắm:

- Con sang bên ấy nhớ phải giữ gìn sức khỏe, cố gắng hiểu thuận với bố mẹ chồng. Mẹ thấy thằng Andrew nó cũng biết yêu thương con, như thế là bố mẹ mừng rồi.

- Dạ con nhớ rồi, bố mẹ ở lại cũng nhớ phải giữ gìn sức khỏe, ở nhà có bất kỳ chuyện gì phải báo cho con ngay nhé. Con sẽ thường xuyên gọi điện về cho mẹ.

- Được rồi, con gái lớn rồi, đừng có hoi tí lại mít ướt như thế, bố mẹ ở nhà còn có các em, các bác và hàng xóm láng giềng nữa, con không phải lo.

Bà Hạ nói thì thì thế, nhưng lòng bà buồn lắm, bà cũng từng mong con gái lấy chồng gần để mà “có bát canh cần nỏ cũng mang cho”. Nhưng mà suy đi tính lại thì ở cái làng quê nghèo này, biết đến bao giờ cuộc đời con gái bà mới tốt đẹp lên được. Bởi vậy bà mới nhen nước mắt mà gãi con xa cả nửa vụng trái đất, những mong nó sẽ có một tương lai tốt đẹp hơn vợ chồng bà.

Lần nào nói chuyện với con gái nhỏ cũng bảo: “cuộc sống của con bên này tốt lắm, bố mẹ chồng con thương con hết như con gái vậy, bố mẹ không phải lo gì cả đâu”. Nó nói thế thì bà cũng tạm tin để mà yên tâm. Cũng may lần này vợ chồng nó trở về, bà quan sát thì thấy vợ chồng nó cũng khá hạnh phúc. Con rể của bà cũng biết yêu thương và quan tâm đến vợ.

Bà cũng chỉ mong thế, chứ con gái lấy chồng xa, chẳng có người thân bên cạnh, nếu bà buồn thì biết tâm sự cùng ai. Bà cũng như bao bà mẹ khác, luôn mong các con mình có cuộc sống ấm êm hạnh phúc.

Bà cũng sợ con gái bà con trẻ, rồi chưa biết cách ứng xử lại làm phật lòng người ta, nên bà nắm táy nó mà dặn dò:

- Bố mẹ chồng và gia đình chồng thương yêu là phúc phận của con, nhưng con cũng đừng vì thế mà không biết giữ ý nghe không. Dẫu sao họ cũng là bố mẹ chồng, chẳng thể nào bao dung như bố mẹ đẻ được, vậy nên con phải biết lựa mà sống. Cả với chồng nữa, phải nhớ câu: “chồng nóng thì vợ bớt lời, cơm sôi nhỏ lửa chẳng đời nào khê”. Chứ đừng có chồng ném cái phích, vợ đập cái mâm là hỏng. Mình là đàn bà phải biết liệu chiều mà ứng xử, trước là vì bản thân mình, sau là con cho con cái nữa nhớ chưa?

Hạnh nghe xong mà nước mắt lại rơi lã chã, ướt đầm cả khuôn mặt, nếu thời gian có quay trở lại, nhất định cô sẽ chẳng bao giờ lấy chồng xa xứ. Chỉ muốn ở mãi bên gia đình mà thôi,

Trước đây khi còn chưa lấy chồng, phần vì trẻ con, phần vì ngang bướng mà Hạnh thường xuyên cãi lời mẹ. Nhưng bây giờ, khi đã làm mẹ rồi, Hạnh mới thấy bản thân thương bà hơn bao giờ hết.

Sau 3 năm lấy chồng Hạnh mới trở về quê hương, chứng kiến cái cảnh bố mẹ vui mừng khi thấy con, thấy cháu, rồi ông bà lại chuẩn bị hết món này sang món khác chỉ vì:

- Sao nuôi con nhỏ mà gầy thế, răng ăn nhiều vào có sức còn chậm con nữa chứ. Thanh niên chúng mày là cứ hay đi đứng, rồi ăn kiêng, mẹ là mẹ cấm. Chừng nào cai sữa thì muốn giảm cân thế nào thì giảm, bây giờ là phải đặt con bé lên hàng đầu nhớ chưa.

- Mẹ ơi đâu phải cứ ăn nhiều là tốt, mà phải ăn đúng, ăn đủ chất, và ăn khoa học mới tốt.

- Tôi chả biết cái khoa học khoa hiếc gì của anh chị, chỉ biết hôm nay chị phải ăn hết bát canh gà này cho tôi, ăn nhanh lên kéo nguội!

Hạnh ngao ngán nhìn mẹ, bát canh gà này lớn như thế, một mình hạnh ăn sao cho hết. Đút cho mẹ thì bà nhất quyết không ăn, mà công sức bà nấu cả buổi, Hạnh đâu thể nào mà phụ công được. nên dù nó không thờ nổi vẫn cố húp chút nước còn sót lại dưới đáy bát cho bà vui lòng.

Nhưng mà quãng thời gian vui vẻ ấy trôi qua nhanh quá, ngày mai, khi trời sáng rồi hạnh sẽ phải dời khỏi nơi đây, trở về nơi nước Pháp xa hoa để sinh sống. Biết bao giờ mới lại được ăn cơm mẹ nấu nữa đây?

Khoảng cách của cô với gia đình sau ngày mai không phải là từ làng này sang làng khác, vùng này sang vùng khác, mà là nước này sang nước khác, xa xôi vạn dặm.

Cả lũ nhóc kia nữa, Hạnh chẳng thể nào chứng kiến sự trưởng thành của bọn nó. Chỉ biết nhắc nhớ mấy đứa sau này, chọn chồng tuyệt đối không được chọn chồng xa. Con cái út đã nào hiểu gì, nghe chị nói vậy nó cong cái môi lên mà cãi lại:

- Chị đừng có mà lừa em, chị lấy chồng xa sướng như thế mà cứ sui đại em.

- Sướng, thế nào là sướng.

- Thì đây, anh rể tuy không đẹp trai, nhưng em thấy thương chị mà, so với bố mình chả ăn đứt à. Đã thế lại còn lắm tiền nữa chứ, đến thăm nhà ai cũng mua toàn quà xịn, quê mình có mà cả năm cũng chả mua nổi 1 lần.

Hạnh sững sờ nhìn em gái, năm nay nó mới 14 tuổi thôi, mà sao nó nói hết như bà cụ non thế này. Nhìn từ góc độ của nó, thì quả thật lời nó nói chả sai điểm nào, Hạnh cũng chẳng biết phải nói sao, chỉ biết ngao ngán lắc đầu. Thôi thì nó con bé, sau này nó lớn nó tự hiểu, cái duyên cái số của mỗi người ăn định từ khi lọt lòng rồi, có muốn cũng chẳng thay đổi được.

Lại nghĩ đến ông nội, ông giờ chẳng khác nào ngọn đèn trước gió, nếu mai này ông bỏ con bỏ cháu lại mà đi xa. Liệu rằng Hạnh có thể về mà chịu tang ông được hay không?

Chỉ nghĩ đến đây thôi mà lòng Hạnh đau nhói, thương cho cái cảnh lấy chồng xa của bản thân. Rồi lại từ trách mình đã lựa chọn một con đường quá gập ghềnh để mà đi như thế.

Buồn nhiều là thế, nhưng giây phút tạm biệt mọi người, Hạnh vẫn luôn cười thật tươi, cố gắng không rơi một giọt nước mắt nào. Cô không muốn bố mẹ lại phải lo lắng thêm, bởi vậy dù trong lòng đang héo úa, thì về ngoài Hạnh vẫn phải tươi vui.

Hạnh cảm nhận rõ được ánh mắt của bố mẹ đang dõi theo cô phía sau. Vậy nên cô càng phải gồng mình lên mạnh mẽ. Mãi cho đến khi khuất sau quầy làm thủ tục Hạnh mới bật khóc nức nở, suốt từ đó cho đến lúc máy bay cất cánh, chẳng lúc nào là mắt Hạnh không nhoe nước. Julie có lẽ biết mẹ đang buồn nên dù đang ở trong vòng tay bố vẫn cô nhòa người sang mà ôm mẹ.

Cái vòng tay bé nhỏ của con khiến hạnh như được an ủi, bế con bé vào lòng, Hạnh ôm thật chặt, nước mắt cũng ngừng rơi. Cảnh vật phía ngoài cửa sổ cứ nhỏ dần, nhỏ dần rồi khuất hẳn sau những đám mây.

- - - * - - - - -

Thấy vợ chồng Hạnh trở về, bố mẹ chồng có vui lắm, mấy ngày qua chỉ có 2 ông bà lủi thủi, nhớ con, nhớ cháu vô cùng.

Hạnh ôm lấy mẹ chồng mà nói:

- Mẹ, con thật sự nhớ mẹ.

- Mẹ cũng nhớ mấy đứa, đi đường xa có mệt không con, mệt thì cứ đi nghỉ ngơi đi, lát xong bữa mẹ gọi.

- Mệt một chút thôi, nhưng con muốn cùng mẹ nấu cơm trò chuyện cho tình cảm. Mẹ chờ chút con cất đồ con ra liễn, mà con có mang quà quê cho mẹ đấy, con nghĩ là mẹ sẽ thích.

Bà Funny uống ngụm nước sau đó chân thành nói:

- Mẹ cảm ơn, nhưng lần sau thì không cần phải mua bán gì đâu, có con nhỏ còn mang nhiều đồ làm gì.

- Có gì đâu mẹ, máy bay trở mà, à có cả đồ bố mẹ con bên ấy gửi biếu bố mẹ nữa. lát con soạn đồ con sẽ đem qua phòng mẹ ạ.

- Được rồi, cứ cất đồ rồi rửa chân tay mặt mũi cho khoẻ đã, lúc nào rảnh lấy sau cũng được.

Hạnh gặt đầu khẽ quay sang bên cạnh, bố chồng cô và Julie đang ôm nhau mà hít hà như thế xa nhau gần năm mới gặp lại. Phía sau lưng Andrew cũng xách hành lý lên phòng. Thấy vậy Hạnh đứng dậy phụ cùng chồng, cô cũng muốn trở về phòng thay đồ cho thoải mái.

Bữa cơm hôm ấy vì là giữa tuần nên chỉ có 5 người, bố mẹ chồng Hạnh, Andrew, Julie và Hạnh. Lúc về Hạnh có vô thức đưa mắt tìm kiếm khắp nhà, nhưng bóng lưng ấy cô không hề thấy.

Nỗi buồn xa quê, cộng với sự hụt hẫng ban này khiến cho Hạnh ăn không vào. Andrew cứ nghĩ do Hạnh đi đường xa mệt nên bảo vợ:

- Thôi, em lên phòng nghỉ ngơi đi, lát đỡ mệt thì ăn sau cũng được, nhìn em mệt mỏi lắm đấy.

- Em không sao, em còn cho con ngủ nữa.

- Được rồi, anh sẽ lo cho con, không thì đã có bố mẹ, em cứ yên tâm mà đi nghỉ đi. Không cần phải gồng lắm gì.

Nghe chồng nói thế Hạnh cũng có chút cảm động, nhìn anh bằng ánh mắt biết ơn, Hạnh khẽ gật đầu rồi quay qua bế mẹ chồng nói:

- Bỏ mẹ dùng bữa, con hơi mệt, con xin phép.

Ông David đang cười với cháu nội nghe con dâu nói thế cũng quay qua bảo:

- Ừ, mệt thì cứ đi nghỉ trước đi con.

Bà funny thì lo lắng hỏi:

- Con có mệt lắm không, lát mẹ nấu cho bát cháo nhé.

Hạnh vội xua tay đáp:

- Không cần đâu mẹ, chắc do con mất ngủ thôi, con ngủ một giấc là ổn, con xin phép đi trước.

Hạnh nói rồi quay người dời đi, lên tới phòng nước mắt lại rơi, nhưng vì quá mệt nên cô thiếp đi lúc nào chẳng hay. Đến khi tỉnh dậy thì trời đã sang chiều, ngo quanh phòng không thấy ai. Hạnh quyết định soạn đồ đồng hành lý kia cất gọn gàng vào tủ.

Ngăn tủ nhỏ mở ra, bất ngờ hộp ô mai lăn xuống, chạm vào mặt đất, vỡ mất 1 góc, một vài hộp ô mai theo đó mà lăn ra ngoài. Hạnh vội vàng nhặt chúng lại, cẩn thận bỏ vào hộp như cũ, sau đó lấy băng keo dán chúng lại.

Hộp ô mai này Hạnh đã để dành từ lâu lắm, cô dự định giữ lại làm kỷ niệm chứ không nỡ ăn chúng. Trước khi trở về Việt Nam hạnh có lời ra xem, nhưng nghe thấy tiếng bước chân của chồng nên cô bỏ vội vào trong. Có lẽ vì dễ với nên hôm nay vừa mở tủ, hộp ô mai mới bị rơi ra ngoài.

Nhìn cái hộp bị dán một vài chỗ, lòng Hạnh lại trùng xuống, thần thờ nghĩ ngợi. Liệu có khi nào đây là điềm báo trước cho tương lai hay không?

Ngắm nhìn một lát Hạnh quyết định cất hộp ô mai vào 1 góc tủ, cũng giống như cách cô cất những suy nghĩ về Nacer ở một góc khuất trong tim vậy.

Soạn xong đồ, HẠnh đem một ít quà quê, và mấy món đồ bố mẹ cô gửi biếu bố mẹ chồng dưới nhà. Không thấy Andrew, chỉ thấy bố mẹ chồng cô đang chơi đùa cùng Julie.

Thấy con dâu xuống bà Funny quan tâm hỏi:

- Con thấy khoẻ hơn chưa, đồ ăn mẹ phần con trong tủ, nếu đói thì ăn nhé.

- Vâng, mẹ cứ kệ con, mà mẹ ơi, đây là đồ mẹ con gửi biếu bộ mẹ ạ.

Bà Funny, cả ông David cũng tiền lại chỗ hạnh, từng món đồ được bà Funy cẩn thật lấy ra. Không phải thứ gì quá đắt tiền, nhưng tất cả đều là thành ý của ông bà thông gia. Vậy nên bà trân trọng lắm, cũng không quên nhờ con dâu gửi lời cảm ơn đến họ.

Ông David thì hồ hởi nói:

- Có mấy đồ này, tối nay con trở tài nấu đồ Việt Nam nhé, bố muốn nếm thử hương vị đồ ăn Việt. Mà tối nay 2 đứa nó cũng về đấy, hai mẹ con bà xem chuẩn bị nấu nướng gì thì chuẩn bị, ông cháu tôi đi chơi đấy.

“Hai đứa nó cũng về” là bố chồng cô đang nhắc đến Marie và nacer có phải không? Là họ, đúng rồi, họ sẽ về nhà ăn tối. Hạnh vẫn nhớ lần trước Nacer có nói muốn Hạnh đem ít quà quê, tiện đây Hạnh sẽ trở tài cho mọi người nếm thử vài món đặc sản quê hương.

Thấy tâm tình con dâu bỗng nhiên vui vẻ hơn trước, bà Funny hơi nhũn mày suy nghĩ. Nhưng rất nhanh sau đó nét mặt bà lại trở lại bình thường, mọi thay đổi ấy Hạnh không hề hay biết. Vì cô đang mãi suy nghĩ đến thứ khác.

Mọi mệt mỏi nhờ câu nói ấy của bố chồng Hạnh mà bỗng dưng tan biến, ngay cả Hạnh cũng không biết rằng bản thân cứ vừa nấu vừa tủm tỉm cười.

Tối ấy quả thật Marie cùng nacer trở về, thấy NAcер Hạnh thoáng chút ngượng ngùng, khác hẳn với vẻ mong chờ hồi chiều. Nacer cũng tỏ vẻ lảng tránh Hạnh chứ không thân thiết như trước kia.

Còn Marie thấy Hạnh thì vội vàng nói:

- Chị dâu, quà em đâu?

- Đây, làm sao mà quên được Marie để thương kia chứ.

Marie được khen thì cười tít mắt, theo chân chị dâu lên phòng, món quà Hạnh dành cho cô em chồng là một chiếc thuyền bằng gỗ nhỏ nhỏ. Marie có sở thích sưu tầm những món quà lưu niệm nhỏ xinh thế này. Vì thế khi nhìn thấy, ngay lập tức Hạnh đã nghĩ đến con bé, nên quyết định mua để làm quà.

Bữa cơm tối, ngoài một chút ngượng ngùng khi vô tình bất gặp ánh nhìn của nacer thì mọi thứ đều vui vẻ. Mọi người nghe Andrew kể về cái tết truyền thống của quê cô mà nhiều khi phá lên cười vì cái cách miêu tả của anh.

Có một hành động mà Andrew luôn nói là không nên, đó chính là khi nhìn mọi người thì nhau bè cây, bè cảnh trên chùa về để làm lộc. Anh nói hành động đó vô cùng kém duyên, và giống với việc đang phá hoại cảnh quan môi trường nhiều hơn.

Nghe anh phân tích Hạnh thấy cũng có lý, nhưng mà đó là phong tục từ lâu đời, có đẹp hay không thì nó vẫn cứ diễn ra năm này qua năm khác. Có chăng chỉ mong về sau mọi người ý thức được mà sửa đổi.

Bữa cơm kết thúc, hạnh cùng marie dọn dẹp, còn mọi người thì ở cả trên phòng khách trò chuyện. Marie cứ thế riu rít hỏi thăm mọi người ở quê, Hạnh trả lời mà lòng nặng trĩu, hạnh nhớ nhà, nhớ quê...

- ----*-----*-----

Do buổi chiều hôm ấy Hạnh ngủ nhiều, nên đến mãi 12h đêm cô vẫn chẳng tài nào chợp mắt nổi. Cứ hết xoay bên này, Hạnh lại trở bên kia, bên cạnh cô là một chiếc vỏ ốc khá lớn. Đó chính là món quà cô mua dành tặng Nacer, nhưng lại chẳng đủ can đảm để đưa cho cậu ta.

Còn ốc này, nếu áp vào tai, sẽ nghe được tiếng rì rào của biển cả, nó sẽ thay Hạnh gởi cả quê hương để làm quà cho em chồng.

Nhưng mà đưa cho chú ấy bằng cách nào, ngày mai chú ấy lại lên thành phố để đi làm, cuối tuần này cũng chẳng biết có trở về hay không. Suy nghĩ một hồi, Hạnh đánh liều nhắn 1 tin cho Nacer:

- Chú ngủ chưa?

- Em chưa, chị ngủ muộn thế.

- Tôi có món quà tặng chú mà hồi chiều quên mất, tôi để ở cửa phòng nhé.

- Trời, sao mà còn phải quà cáp cho em làm gì cho tốn kém. Em không nhận đâu.

- Có gì đâu, chỉ là món quà nhỏ, không đáng bao nhiêu cả. Chú nhận nhé, tôi cứ để trước cửa phòng chú đấy.

- Vâng, vậy thì em xin.

Chỉ chờ có thế, Hạnh nhẹ nhàng bước chân xuống giường, tay cầm chặt con ốc rón rén bước qua phòng Nacer. Vừa định đặt con ốc xuống hành lang thì cánh cửa bên trong mở ra. Ánh sáng từ chiếc đèn ngủ trong phòng hắt ra, khiến cho bóng Nacer đồ dài, ôm trọn lấy Hạnh.

Lâu lắm rồi cô chẳng đối diện với cậu ta, vậy nên lần này, tim cô bỗng dưng hẫng một nhịp. mắt cứ thế không dời khỏi thân hình to lớn ấy mà đứng đấy.

- Tôi... tôi... tặng chú này...

Chẳng thèm bận tâm đến việc Hạnh đang chia con ốc ra trước mặt, nacer cứ thế tiến đến vòng tay mà ôm chặt chị dâu vào lòng, hơi rượu từ trong hơi thở của cậu cũng vì thế mà phả thẳng vào mặt chị dâu.

Bữa cơm ban nãy đâu có ai uống rượu, vậy tại sao người cậu lại nồng nặc mùi rượu thế này. Là cậu đang trốn trong phòng uống rượu một mình hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Lấy Chồng Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Mùi rượu cứ thế sộc thẳng vào mũi, khiến cho đầu óc Hạnh cứ thế mụ mị đi, quên cả việc phản kháng. Hạnh cứ thế đứng im trong vòng tay của Nacer, mọi thứ xung quanh dường như dừng lại, ngay lúc này, Hạnh chỉ nghe được trái tim mình đang đập thình thịch trong lồng ngực.

Một tháng trước Nacer cũng ôm cô, nhưng là cái ôm từ phía sau, và khi ấy Hạnh còn đủ lý trí để biết đâu là đúng, đâu là sai. Còn hiện tại, khi mà mùi rượu, mùi cơ thể nam tính của Nacer cứ thế hoà quyện, vẫn vương trước mũi Hạnh, khiến cho chút lý trí cuối cùng của cô biến mất.

Hạnh là phụ nữ, mà phụ nữ thì ai chẳng ưa lãng mạn, nhưng mà cô lại chưa từng được nhận cái ôm nào ấm áp thế này. Nghĩ lại thì hình như chồng cô ngoài một vài lần khẽ ôm đầu cô dựa vào vai để an ủi, thì hình như vợ chồng cô chưa từng dành cho nhau cái ôm nào hết.

Thân hình cao lớn, vòm ngực rắn chắc, công với cái ôm vừa đủ lực khiến cho Hạnh cứ muốn tận hưởng mãi, không nỡ rời. Cái ôm mà biết bao lần cô đã khao khát được nhận từ chồng, nay đã được cảm nhận, nhưng lại là từ một người đàn ông khác.

- Em nhớ chị.

Hạnh không đáp lại, cũng không hề phản kháng dù chỉ là một chút. Điều đó như ngầm thông báo với Nacer rằng, Hạnh cũng đang siêu lòng vì cậu. Chỉ chờ có thế, ngay lập tức Naceer thừa thắng xông lên.

Môi chạm môi, Nacer mạnh bạo nuốt trọn khuôn miệng xinh xắn của chị dâu. Đầu lưỡi cũng nhẹ nhàng tách hàm răng đều đặn kia ra mà tiến vào bên trong càn quét.

Lần đầu tiên, lần đầu tiên Hạnh nhận ra rằng, hoá ra nước bọt của đối phương lại ngọt ngào đến vậy. Lấy chồng Pháp đã 3 năm, nhưng hôm nay cô mới được tận hưởng nụ hôn dài ướt át kiểu Pháp.

Nụ hôn ấy như có một sức mạnh vô hình. Nó khiến cho cái khao khát được yêu đương, được ôm ấp, vuốt ve mơn trớn của người đàn bà đã từng trải qua cảm giác xác thịt, cái khao khát mà lâu nay bị chồng cô giết chết, nay lại có đất thơm mầm mà đâm trồi nảy lộc.

Bàn nâng của người đàn bà một khi đã trở dậy thì khó lòng mà kìm nén được. hạnh cứ thế vất bỏ hết luân thường đạo lý mà đáp trả lại nụ hôn của Nacer, vòng tay cô cũng di chuyển, mục đích là để ôm trọn tấm lưng rắn chắc của em chồng.

Nhưng khi bàn tay vừa xoay đi một chút, thì con ốc nảy giờ bị Hạnh lãng quên trên tay rơi mạnh xuống nền nhà. Một tiếng “cộp” khô khốc vang lên khiến Hạnh bừng tỉnh.

Hạnh vội vã đẩy mạnh Nacer ra, hai tay dùng hết sức mà lau sạch khoé miệng, sau đó vội vã chạy về phòng. Phía sau lưng cô vẫn còn cảm nhận rõ ánh nhìn như thiêu đốt của Nacer về phía mình.

Đóng chặt cửa phòng, Hạnh ngồi gục luôn xuống nền nhà, hai tay vẫn không ngừng lau miết trên môi, mặc cho đôi môi này đã bị Hạnh làm cho ửng đỏ, cô vẫn không dừng lại.

Vừa lau hạnh vừa thấm rửa xà bàn thân:

- Mày điên rồi Hạnh ạ, mày vừa làm cái gì thế này. Giây phút mày nhìn thấy con ốc kia chính bản thân mày cũng đã lưỡng lự. Hôm đó đã không mưa vì mày biết nên tránh gặp mặt cậu ta sẽ tốt hơn cho cả 3 người. Chính bản thân mày cũng nhận ra có gì đó không đúng khi mày cứ luôn nhớ về cậu ta. Thế rồi ngày hôm sau mày lại quay lại mưa, mà mưa rồi sao không đưa ban ngày, mà lại đưa ngay lúc này. Để bây giờ xảy ra cơ sự này. Ngươi ời là ngu Hạnh ạ.

Hạnh cứ thế ngồi bần thần dưới nền đất lạnh lẽo, cảm giác hồi hận cứ thế dấy vô hạnh không thôi. Mối quan hệ giữa cô và Nacer lúc này chắc chắn sẽ chẳng thể nào đối mặt được nữa.

Điều Hạnh lo nhất là Nacer sẽ nhận ra sự xao động của Hạnh, sợ rằng cậu ấy sẽ coi thường Hạnh. Một đứa có chồng con đáng hoàng rồi lại đi to tướng đến em chồng non trẻ.

- Sao lại ngồi ở đó thế.

Hạnh sợ hãi ngược về phía tiếng nói phát ra, là Andrew nãy giờ Hạnh gần như quên mất chồng mình. Biết nói sao giờ, thôi cứ kiếm đại một lý do vậy:

- Em, à em đau bụng nên ngồi đây xem có đỡ hơn không.

- Sao đau bụng không nằm trên giường, ngồi dưới đó lạnh lại càng đau hơn.

- À không, em mới đi vệ sinh vào, đau nên mới ngồi luôn xuống đây.

Andrew có vẻ lo lắng vùng dậy tiến đến bên Hạnh, vừa đỡ cô dậy vừa nói:

- Chắc do hôm nay đi lại nhiều, hoặc em ăn vào cái gì đó lạ bụng rồi. Khó thân, thôi ngồi lên đây đã, để anh đi lấy lọ dầu anh xoa cho. Lần sau mà có bị gì thì phải gọi anh, ngồi đó mà nhăn nhó một mình như thế. Nhớ làm sao thì ai biết.

- Em biết rồi, chắc ngủ một giấc dậy là đỡ thôi. Anh cũng nghĩ đi mai còn đi làm.

Andrew không đáp lại mà nhanh chân đi đến học tủ để lấy lọ dầu tói. Một tay cầm lọ dầu, một tay xoa nhẹ lên bụng Hạnh. Vừa xoa vừa ân cần hỏi:

- Đau chỗ nào, chỉ anh xem nào.

Hạnh tiện tay chỉ bữa một vị trí trên bụng. Andrew thấy thế lại lấy thêm chút dầu nữa mà xoa nhiều hơn ở vị trí đó. Xoa một lát lại hỏi:

- Anh xoa thế này em có thấy khó chịu không?

- Không, dễ chịu lắm, em đỡ rồi, anh nằm xuống đi.

- Em cứ ngủ đi, hễ mà đau quá thì báo anh nhé, để anh xoa thêm một lát nữa cho em bớt đau. Ngủ đi, anh ngủ sau.

Đưa ánh mắt chứa đầy tội lỗi nhìn chồng, tại sao chứ, bình thường anh có mấy khi ăn cần với cô thế này đâu. Tại sao không phải là trước kia mà lại là đúng hôm nay. Khi mà hạnh vừa làm một việc vô cùng sai trái, thì anh lại đột ngột quan tâm. Anh đang muốn cô phải sống trong sự dằn vặt vì tội lỗi hay sao.

Mà anh đâu có biết việc xấu xa ban nãy đâu, ông trời ơi, thà rằng ông cứ để anh vô tâm như thế, có lẽ Hạnh còn đỡ khổ tâm. Tại sao chứ, tại sao bao lần cô mong ước thì anh chẳng hề thay đổi.

Tại sao khi cô vừa đi sai đường, anh lại thế này, anh càng thế này cô lại càng cảm thấy bản thân mình tệ hại.

Andrew ngồi nhẹ nhàng xoa theo chiều kim đồng hồ trên bụng vợ, vừa xoa anh vừa quan sát biểu cảm trên mặt cô. Ánh đèn kia không đủ sáng, nhưng anh vẫn nhận ra mặt Hạnh nhăn nhó. Từng biểu cảm trên gương mặt cô càng ngày càng xấu đi.

Andrew tất nhiên là không hề biết gì về việc xảy ra giữa NAcer và vợ mình, anh chỉ ngây thơ nghĩ rằng Hạnh đang đau. Vậy nên anh lại xúc thêm một chút dầu nữa, rồi lo lắng hỏi:

- Vẫn còn đau lắm hả em, có cần phải đi viện không em?

- À không, không cần đâu anh.

- Anh nhìn em có vẻ đau đớn lắm, có thật sự là không cần đi viện không. Em đừng có cái gì cũng cố gắng chịu đựng một mình. Đau thì cứ báo anh, anh mới biết mà xử lý. Chứ em cứ không nói gì, làm sao mà anh biết.

Báo anh, nói với anh, Hạnh cũng ước bản thân có thể nói hết mọi thứ ra cho nhẹ lòng. Phải một mình trong cái mớ bong bong này có một mối lắm chứ. Nhưng mà, cuộc hôn nhân này, rồi còn bố mẹ ở quê nữa, làm sao cô đủ can đảm mà nói ra?

Nói ra rồi, cô không chỉ mất tất cả mọi thứ, mà còn khiến cho bố mẹ phải đau lòng vì cô. Cô không muốn, ngàn vạn lần không muốn.

Thật lòng mà nói, sau kỳ nghỉ tết ở quê, hạnh cũng vô cùng trân trọng cuộc hôn nhân này. Hạnh không muốn đánh mất nó một chút nào.

Người đàn ông này nữa, người đang hết lòng lo lắng cho cô mà không hề biết sự thật phía sau là gì. Người từng ngày thay đổi để cùng cô vun đắp cho gia đình. Vậy mà sau lưng anh cô đã làm gì cơ chứ.

Đưa ánh mắt chán thành nhất nhìn Andrew, Hạnh run run nói:

- Anh, em cảm ơn anh nhiều lắm. Sau này, nhất định em sẽ chia sẻ mọi thứ cùng anh.

- Ngốc ạ, anh chỉ xoa đầu cho em thôi chứ làm gì đâu mà phải cảm ơn.

- Không, cảm ơn anh vì tất cả, và nếu có thể thì em cũng muốn xin lỗi anh.

Andrew hơi khó hiểu hỏi lại:

- Sao lại phải xin lỗi, hay là em làm gì?

- Không, xin lỗi vì tất cả, những lỗi lầm, rồi những lần cãi vã với anh, vì tất cả, em chỉ muốn nói 1 lời xin lỗi với anh.

- Được rồi, nếu mà nói xin lỗi thì anh đây mới là người phải nói câu ấy. trước đây anh đã khiến cho em khổ nhiều quá. Anh biết vợ chồng mình đến với nhau không phải từ tình yêu, vậy nên cuộc sống hôn nhân sẽ khó khăn hơn người khác. Ngay cả thời điểm hiện tại anh cũng không rõ tình cảm anh dành cho em có phải yêu hay không. Nhưng anh hứa sẽ mỗi ngày mỗi giờ cố gắng, hứa sẽ cho em và con một mái ấm đúng nghĩa. Tin anh và cùng anh cố gắng Hạnh nhé.

Gi thế này, anh có thể ngừng nhẹ nhàng với cô được không, anh đang làm cho cảm giác tội lỗi trong lòng cô ngày một lớn. Nó sắp bóp nghẹt trái tim cô mất rồi, nó khiến cho cô phải bật khóc như một đứa con nít trước mặt chồng.

Nhìn cái bộ dạng luống cuống lau nước mắt cho vợ của Andrew, Hạnh lại càng khóc lớn.

- Sao thế, em sao thế, đau quá phải không, ngồi dậy đi anh đưa em đi viện nhanh lên.

- Không, không phải đâu.

- Vậy em làm sao, hay là anh nói gì sai làm em buồn.

- Không, là tại vì em cảm động, vì em thấy anh tốt với em nên em khóc vì cảm động thôi.

Andrew thờ hất ra như thể vừa trút bỏ được mối lo trong lòng:

- Thế mà em làm anh cứ tưởng... mà thôi, muộn rồi ngủ đi.

- Vâng anh cũng ngủ đi, em hết đau bụng rồi.

Andew để lọ dầu trên đầu giường và dặn:

- Anh để ở đây, nếu vẫn còn đau thì xoa nhé.

Nói xong anh cũng nhanh chóng nằm xuống, và quyết định làm một việc mà từ trước đến nay chưa từng làm. Đó là khẽ hôn lên môi vợ, nói chúc ngủ ngon, tiếp đến là vòng tay ôm chặt vợ vào lòng để ngủ.

Cái cảm giác này, thật sự khiến cho Andrew hối hận vì thời gian qua đã không biết đến. Nói sao nhỉ, nó thật sự khiến cho anh cảm thấy hạnh phúc, và yêu vợ nhiều hơn.

Hạnh hơi sững sờ khi nhận được nụ hôn của chồng, nhưng để tránh cho anh phát hiện ra những bất ổn nơi cô. Nên quyết định nhắm mắt vô ngủ, cô cứ nằm thế mà suy nghĩ mông lung.

Sáng hôm sau, Hạnh vò vẫn còn mệt mà bảo chồng:

- Anh, anh nói với mẹ giúp em là hôm nay em không thể chuẩn bị bữa sáng được nha anh.

- Uk, để đó anh bảo cho, em còn đau bụng không.

- Em đỡ rồi, nhưng mà thấy người hơi mệt.

- Em có chắc là không cần đi khám không đấy.

Hạnh gật đầu đáp:

- Em biết cơ thể mình mà, anh đừng lo.

Thế nhưng Andrew vẫn khẽ đặt tay lên trán vợ, khi thấy không hề nóng mới yên tâm bảo:

- Vậy em cứ nghỉ ngơi đi, có vấn đề gì thì báo mẹ,hoặc không thì gọi điện cho anh biết chưa. Trưa nay có muốn ăn gì không anh mua.

- Nhà còn nhiều đồ ăn mà, anh cứ đi làm đi, kệ em.

Hạnh thật ra cũng không quá mệt, mà vì muốn tránh mặt Nacer nên mới bắt buộc phải bịa ra lý do ấy. Vốn định bụng chờ cho Nacer đi làm cô sẽ dậy, thật không ngờ đêm qua Nacer say, say đến mức bây giờ còn chưa tỉnh nổi nên không thể đi làm được.

Nếu mà được Hạnh cũng trốn luôn trong phòng, nhưng mà Julie lại hiểu động, con bé chẳng chịu ngồi yên trong phòng quá 15 phút, ngoại trừ lúc ngủ.

Mà ra ngoài đối mặt nhau lại có mẹ chồng ở đó, Hạnh chẳng thể nào mà không nhìn em chồng lấy một cái.

Chưa bao giờ Hạnh thấy Nacer có một bộ dạng thế thảm thế này. Vẫn là bộ quần áo đêm hôm trước, nhưng giờ nó nhăn nhúm, xộc xệch. Mái tóc thì rối bù, giống như thể bị chủ nhân vò suốt đêm qua. Khuôn mặt vẫn còn đỏ, đoán chừng cậu ta vẫn còn say.

Chỉ đi lướt qua thôi nhưng Hạnh vẫn thấy hơi rượi nồng nặc. Đêm qua cô thấy mùi này dễ chịu bao nhiêu, thì giờ lại thấy nó kinh khủng bấy nhiêu.

Thế nhưng Hạnh vờ như không thấy bộ dạng ấy của cậu ta mà hỏi:

- Chú Nacer hôm nay mệt hay sao mà nghỉ làm vậy?

- Có chút chuyện buồn thôi.

Cũng chỉ là hỏi thăm cho có lệ, nên nghe Nacer nói thế thì Hạnh cũng không hỏi lại.

Chỉ có điều chồng cô lại tò mò không đúng lúc, nghe em trai nói vậy thì hỏi ngay:

- Buồn, mấy buồn cái gì mà uống rượu đến giờ vẫn còn chưa tỉnh vậy. Hay lại bị con nào đá.

- Đại loại thế.

Nacer trả lời anh trai nhưng ánh mắt lại đang đánh giá phản ứng của chị dâu. Cậu không hề biết rằng này giờ bà Funny đang nhìn mình khòg chớp mắt.

Nếu là Nacer của ngày thường chắc chắn cậu sẽ ko liều lĩnh trả lời như thế. Nhưng Nacer của hiện tại đang bị rượu làm cho mất tỉnh táo. Cậu chỉ nóng lòng muốn biết người con gái trước mặt quan tâm mình đến đâu.

Sự liều lĩnh ấy đã khiến cho một người mẹ đau lòng. Bà hiểu con trai bà đang ám chỉ điều gì, cả cái vẻ mặt hoảng hốt xen lẫn bối rối kia của con dâu. Bà không muốn tin giữa chúng có chuyện gì.

Ngay từ giây phút Andrew nghỉ ngơi vợ gọi cho Nacer trước lòng bà đã lo lắng không nguôi. Dù cho sau đó chính bà đã biết con dâu bị oan, nhưng mối lo ấy cũng không giảm đi chút nào. Vậy nên từ bệnh viện trở về bà vội bàn với chồng:

- Ông này, có chuyện này tôi nhata định phải nói với ông. Nếu chúng ta không nghĩ ra cách giải quyết triệt để vấn đề, chỉ e...

- chỉ e làm sao, mà có chuyện gì bà nói rõ ràng xem nào.

Bà funny ngồi xích lại gần chồng hơn để lấy can đảm nói hết những mối nghi ngờ trong lòng. Mà với bà chúng không chỉ còn là nghi ngờ nữa mà sắp xảy ra rồi.

Ông David nghe vợ nói thì mới đầu một mực cho là vợ mình lo nghĩ nhiều nên hoang tưởng. Nhưng sau khi nghe ba phân tích kỹ vấn đề thì ông bắt đầu hiểu ra.

Ngồi sâu chuỗi lại mọi việc, ông bắt đầu có chung nỗi lo giống vợ.

- việc này chỉ e nếu giải quyết không khéo thì sẽ càng làm mọi thứ tồi tệ hơn thôi.

- tôi biết thế nên mới phải bàn với ông đây.

Ông David đắm chiều suy tính một hồi rồi bảo vợ:

- Nó bỏ ra ngoài sống, một là vì muốn trốn tránh mọi thứ, hai là nó đã thô lộ và bị từ chối. Tôi thì mong nó là phương án 1, nhưng đầu là gì thì cách duy nhất bây giờ tôi nghĩ được đó là giúp cho vợ chồng con Hạnh thương nhau hơn. Vừa giúp con cái hạnh phúc, mà khi hạnh phúc rồi nó sẽ bớt nghĩ lung tung hơn. Vừa là để cái thằng ngu dốt kia thấy mà từ bỏ.

- Thương nhau hơn, nhưng bằng cách nào, tính thẳng Andrew thì ông rõ hơn tôi còn gì.

- Thế nên việc quan trọng nhất bây giờ là chúng ta phải đa thông tư tưởng cho nó đã.

Nói là làm, ông bà gia sức khuyến bảo, phân tích cho Andrew bất khi nào có cơ hội. Rồi lại lắng nghe xem con dâu đang mong muốn điều gì để hướng Andrew hoàn thành việc đó.

Việc lớn nhất có thể kể đến chính là hai vợ chồng nó đã đưa nhau về Việt Nam ăn tết. Bước đầu như thế tạm gọi là thành công, thành công hơn nữa khi cậu con trai út tuyên bố sẽ ra ngoài thuê nhà.

Ngay cả khi nó đi cả nửa tháng không về, lòng bà nhớ nó lắm nhưng vẫn quyết không nhắc con về thăm nhà.

Vậy mà hôm nay, mọi cố gắng của bà lại đổi lại câu nói đầy ám ý, cùng cái ánh mắt nhìn xoáy sâu vào chị dâu kia sao?

Biết là không nên nhưng trong lòng bà không thể gạt đi cái suy nghĩ:

- Ước gì trước đây bà kiên quyết phản đối việc Andrew lựa chọn cách tìm vợ qua môi giới. Thì chắc chắn sẽ không gặp Hạnh, gia đình bà cũng sẽ không phải trải qua những việc này.

Bà bắt đầu có chút gì đó không vừa lòng với cô con dâu này.

Bạn đang đọc truyện *Lấy Chồng Tây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Cả bữa cơm lòng ai cũng mang một nỗi lo riêng, chỉ mình Andrew là vô tư không nghĩ gì. Không những thế còn mường tưởng vì nghĩ Nacer đã có người trong mộng, đồng nghĩa với việc anh ta sẽ không phải lo về mối quan hệ giữa vợ mình với em trai.

Nhìn cái bộ dạng kinh khủng của Nacer, Andrew khẽ chau mày:

- Mày rút cục đã uống bao nhiêu mà nhìn mày khiếp thế. Không yêu đứa này thì yêu đứa khác lo gì.

- Anh thì làm gì biết yêu ai mà dậy đời.

- Ô hay cái thằng này, sao tao lại không biết, nói dễ cho mà tính ngộ ra, đừng vì một con đàn bà mà huỷ hoại bản thân. Mà nhìn cái bộ dạng gớm giếc này của mày tao còn thấy sợ, nói gì mấy đứa ấy.

Nhận thấy mặt con trai út đang bùng bùng giận giữ, để tránh cho anh em chúng cãi vã, ông David quát lớn:

- Thôi đi, anh em chúng mày có đề tao nuốt cho xuôi không, ăn bữa cơm cũng không yên.

Bà Funny cũng đánh giá được tình hình, nhưng bà dịu dàng hơn nên bảo:

- Hai đứa ăn mau đi rồi còn nghỉ ngơi, trong bữa cơm không nên nói chuyện nhiều đâu. Tập trung ăn đi.

Nacer quay sang nhìn mẹ, gương mặt dịu đi đôi phần đáp:

- Con đủ rồi, con xin phép lên phòng trước.

Rồi quay qua Hạnh mà nói lớn:

- Chị dâu ăn ngon miệng nhé.

Cái gì thế này, này giờ Hạnh đã có vợ như không biết, vậy mà cái tên say này cứ 5 lần 7 lượt nhắc đến cô là sao.

Hay là Nacer nghĩ cô là con đàn bà dễ dãi nên coi thường, bỡn cợt cô. Nacer à, làm ơn đi, đừng có khiến cả nhà phải đặt đầu hoi về mối quan hệ giữa chúng ta thêm nữa mà.

Đêm qua là tôi sai, sai khi để lý trí của bản thân bị hơi men phá ra từ cơ thể chú chuột say. Nhưng mà có ghét, có khinh thì làm ơn cũng đừng nói những câu khiến mọi người chú ý ở đây được không?

Coi như tôi xin chú, chú thương tôi thì hãy để cho cả 2 một đường lui có được không?

Hạnh cứ thế làm nhảm trong đầu từng lời van xin đến Nacer mà không hề hay biết cậu ta đã đi từ lúc nào.

Thấy vợ cứ ngồi thẩn người ra không ăn, Andrew lo lắng hỏi:

- Em sao thế, hay là vẫn còn đau bụng?

- À em không sao.

- thôi ráng ăn cho hết bát cơm rồi lên nhà nghỉ ngơi cho khoẻ.

Hạnh vâng dạ mà gật đầu, sau đó lại vờ như chăm chú ăn cơm để không bị chồng chú ý. Từ đêm qua đến giờ mỗi lần nói chuyện với chồng Hạnh lại cảm thấy lo lắng.

Hạnh biết là do bản thân cô có tật giật mình, chứ với bản tính của chồng mình mà biết chuyện gì đó, chắc chắn sẽ làm um lên chứ không phải cư xử từ tế thế này.Nhưng mà lòng Hạnh vẫn cảm thấy bất an, không biết sao nhưng cô có cảm nhận mơ hồ rằng chuỗi ngày hạnh phúc ngắn ngủi của mình sắp hết.

Cả ánh mắt ban nãy bố mẹ chồng nhìn cô nữa, nó có một chút gì đó không giống với ngày thường. Nhưng cụ thể là thế nào thì Hạnh không sao miêu tả rõ.

Lòng hạnh lúc này rối như tơ vò, lại chẳng biết tâm sự cùng ai, cô lại lên trên nhóm quen thuộc để mà trải lòng.

Lo sợ Andrew và Nacer sẽ đọc được, hạnh phải kỳ công lập một nick mới. Hạnh rất muốn được nói ra hết mọi thứ, cô biết những dòng này của mình đăng lên chắc chắn sẽ bị không ít người chửi rủa.

Nhưng Hạnh bế tắc rồi, cô rất cần một lời khuyên vào ngay lúc này. Còn không thì ít ra cô cũng được viết ra hết cho nhẹ lòng hơn.

Những lo lắng sợ hãi đã khiến cho Hạnh gục ngã, buổi tối hôm ấy cô đã thật sự ốm. Người cô mệt mỏi, cổ họng đắng nghét, đầu cô đau hệt như có ai cầm vừa bóp vào đau nhói.

Lần này khác với những lần trước, chồng cô đi làm về ngay lập tức hỏi han quan tâm vợ.

- Anh nói rồi, để anh đưa đi khám thì không chịu, để bây giờ đau quá phát sốt rồi đây này.

Andrew vẫn nghĩ rằng hạnh bị đau bụng là thật, và vì đau quá nên cơ thể mới sốt. Vừa cần nhân vợ vừa lấy khăn ẩm khè trườm lên trán cho cô, chiếc khăn chạm vào da thịt khiến Hạnh dễ chịu đi đôi chút.

Nghe tin con đau ốm, lòng bà Funny tuy không còn thương Hạnh như trước, nhưng cũng chẳng nỡ bỏ mặc cô. Vì theo lời Andrew báo cả đêm qua hạnh đau bụng không ngủ được, đến nay thì lại phát sốt, vậy nên bà nấu cho con đâu một bát cháo mà đem lên phòng.

Lựa lúc Andrew bế con xuống dưới nhà, bà nói như thăm dò thái độ của con dâu:

- Đạo này nhà mình sao thế không biết, thằng Nacer thì say rượu, lại kêu thất tình. Còn con thì ốm, không hiểu có chuyện gì xảy ra nữa.

- Chắc chú ấy có chuyện gì buồn nên thế thôi mẹ à.

- Thì nó cũng bảo thế ở bữa cơm rồi còn gì, nhưng mà con có biết nó buồn cái gì mà đến mức ấy không?

Hạnh hơi giật mình, cô không nghĩ mẹ chồng lại hỏi cô câu ấy, hay là bà đã biết chuyện gì nên đang thử lòng cô. Hay đó chỉ đơn thuần là câu hỏi bình thường, do bản thân cô tự suy nghĩ xa xôi.

Chẳng kịp nghĩ ngợi nhiều Hạnh bối rối nói:

- Con cũng không rõ nữa.

- Uk, cũng phải, con là chị dâu làm sao mà biết em chồng mình buồn vì gì được chứ, mẹ hỏi thừa rồi. Mà con thấy trong người thế nào, thấy chồng con báo đau bụng từ đêm qua hả?

Hạnh gượng cười bảo:

- Dạ, con làm phiền mẹ nhiều quá.

Bà funny thờ dãi đáp:

- Phiền há cái gì, là người một nhà cả, mẹ chỉ mong các con sống vui vẻ là mẹ mừng rồi. Mẹ cũng mong vợ chồng con yêu thương nhau, sống vì nhau, để cho con bé Julie có hạnh phúc vẹn tròn. Mong cả cái thằng Nacer sớm lấy vợ, chứ nó cứ thế này mãi mẹ lo lắm.

Đây là những lời nói chân thành từ đáy lòng bà, chứ không phải nhằm mục đích thăm dò con dâu, thế mà nó lại ôm chặt lấy bà mà nói:

- Mẹ, nếu con có làm gì đó khiến mẹ buồn thì mong mẹ hiểu và cho con xin lỗi. Con chỉ muốn nói con thật sự coi mẹ là mẹ con chứ không phải mẹ chồng. Con cũng biết ơn những gì mẹ dành cho con, con biết con sai nhiều lắm, nhưng con không hề muốn mẹ buồn một chút nào cả.

Bà vỗ vỗ vào tay hạnh nhẹ nhàng bảo:

- Được rồi, mẹ hiểu, chỉ là mẹ lo xa quá thôi, đứa nào cũng là con mẹ, đứa nào mẹ cũng thương như nhau. Mẹ không muốn một ngày thấy các con trở mặt với nhau. Nếu ngày ấy xảy ra người làm mẹ này sẽ không sống nổi vì đau lòng mất con ơi.

Hạnh chẳng biết mẹ chồng cô đã biết được mấy phần của sự việc, nhưng bà nói đúng, là cô đã quá ích kỷ khi hôm qua để sống theo cảm xúc của bản thân. Cô ích kỷ khi không nghĩ đến mọi người xung quanh, cô thương bà, thương cả nhà chồng, vì thế từ này cô sẽ điều chỉnh lại cảm xúc của bản thân.

Bà Funny khẽ nhìn con dâu rồi giục:

- Thôi mau ăn cháo đi rồi còn uống thuốc, mẹ qua bên kia xem thằng Nacer thế nào, tiện đem cháo cho nó luôn, con ăn xong rồi nghỉ đi.

Chẳng chờ con dâu trả lời bà vội vã bước đi, nó thương bà, bà cảm nhận được chứ, nhưng mở rồi ren này bà biết phải làm sao. Ai đúng ai sai bà chẳng muốn phân định, bà chỉ lo chúng nó không biết suy nghĩ rồi anh em lại ghét bỏ nhau thì bà khổ tâm lắm.

Sang đến phòng Nacer, bà phải gõ cửa rất lâu nó mới mở, bộ dạng của nó vẫn chẳng khá hơn lúc trưa là mấy, chỉ khác ở chỗ bây giờ nó đã tỉnh táo hơn. Vậy nên bà phải nói chuyện rõ ràng một lần với nó, trốn tránh cũng chẳng phải cách hay, chỉ bằng cứ thẳng thắn mà đối mặt thì mới mong giải quyết được gốc rễ của vấn đề.

- Con đã tỉnh táo chưa?

- Mẹ, con tỉnh rồi.

- Mẹ có chuyện muốn nói với con, nhưng mà trước tiên con đi rửa mặt và thay đồ đi, mẹ không muốn thấy con trai mẹ trong bộ dạng này một chút nào cả.

Nacer cúi đầu lí nhí nói:

- Mẹ, con xin lỗi, đã khiến mẹ phải bận lòng vì con mất rồi.

- Thay đồ đi sau đó xuống phòng mẹ, còn nữa, cháo mẹ để trên bếp, đói thì ăn trước đi rồi vào nói chuyện cũng được.

- Con biết rồi.

Bà Funny đi khỏi, Nacer cũng đứng dậy lấy đồ để đi tắm, thoáng thấy bóng mình trong gương, suýt chút nữa cậu đã hét lên vì sốc. Từ nhỏ đến lớn Nacer là một người chín chu, cả về công việc lẫn ngoại hình, không thể nào tưởng tượng nổi bản thân cũng có lúc bệ rạc đến thế này.

Dưới nền nhà còn ngổn ngang chai rượu, cúi xuống nhặt chúng để xếp gọn vào góc, khiến mùi rượu sộc lên, sộc thẳng vào mũi khiến Nacer phải nhắm mắt lại. Cậu vừa tiến đến mở hết cửa sổ cho thoáng phòng vừa lầm bầm:

- Kinh khủng thế này mà sao có thể uống được tận 3 chai không biết.

Định quay người bước ra, thì cậu dẫm phải một vật gì đó, cúi xuống nhìn, hoá ra là con ốc đêm qua chị dâu tặng.

Con ốc to hơn nắm tay cậu một chút, bề mặt nhẵn mịn và có những đường vân xung quanh. Cần thận đặt nó lên mặt bàn, cậu bước ra ngoài vệ sinh cá nhân.

Xong xuôi mọi thứ Nacer bước vào phòng bố mẹ, ông David không có trong phòng, hai ông cháu còn đang ngồi chơi ở hàng xóm chưa về. Chỉ có mình bà Funny, chờ cho nó ngồi yên vị bà hỏi:

- Con có gì muốn nói với mẹ không?

- Con xin lỗi vì đã khiến mẹ lo lắng, thật sự con cũng không hiểu nổi bản thân mình nữa. Chắc con cần chút thời gian để cân bằng mọi thứ.

Bà gật đầu nhìn thẳng vào mắt con trai ôn tồn nói:

- Có những thứ, nếu cứ cố chấp dành giật, con không chỉ không có được, mà còn đánh mất nhiều thứ tốt đẹp hơn xung quanh. Mẹ tin con trai mẹ là người hiểu chuyện, chắc chắn sẽ không để mẹ phải đau lòng khi đứng giữa con và Andrew phải không?

Nacer bắt ngờ nhìn mẹ ấp úng hỏi:

- Mẹ.. có nghĩa là...mẹ đã... mẹ biết...

- Con không cần phải nói gì cả, mẹ sinh ra con, thế nên tâm tình của con thế nào mẹ hiểu. Quang trọng nhất là bản thân con phải biết nhìn nhận vấn đề, đừng trốn tránh, cũng đừng dùng rượu để giải quyết. Rượu chỉ khiến cho tình hình càng trở nên tồi tệ thêm mà thôi. Con phải nhớ, con đau 1 thì người làm mẹ này sẽ buồn 10, mẹ thật sự mong con trai của mẹ sẽ mãi tình tảo, đừng như hôm nay.

Thật lòng Nacer không nghĩ mẹ lại nói những câu này với mình. Cậu ước nếu bà thật sự biết hết mọi thứ thì cứ mắng cứ chửi cậu cho nhẹ lòng. Chứ bà nhẹ nhàng thế này cậu càng cảm thấy bản thân mình có lỗi hơn.

Cậu đã sai, sai quá nhiều rồi, lẽ ra chọn cách bỏ đi thì không nên quay lại nữa. Lẽ ra khi thấy anh chị vui vẻ hạnh phúc cậu phải mừng cho họ. Đằng này cậu lại hờn ghen đố kị, lại mong dành chị dâu về phía mình. Chỉ hận trái tim này sao lại dễ dàng để hình bóng người con gái ấy chiếm giữ đến vậy.

Cậu nự mẹ một lời xin lỗi, nự cả chị dâu nữa, sau hôm nay cậu phải trở về chính mình, không thể nào cứ mãi u mê với cái tình cảm không đích đến kia được.

Ngồi nói chuyện với mẹ một lát, Nacer đứng lên đi dạo một vòng phía sau vườn cho thoáng.

Gốc cây này cậu từng nhìn thấy chị dâu khóc, khoảng đất kia cậu đã từng an ủi chị dâu bằng địa vị của một đứa em chồng. Cả chỗ này nữa, đám rau mà hai người vừa làm cỏ, vừa trò chuyện, bao nhiêu ký ức bên nhau, biết là khó, nhưng có lẽ hôm nay cậu sẽ phải quên đi.

Sự việc đêm qua, tuy cậu say nhưng vẫn nhớ rõ, mùi hương trên tóc chị dâu, cả cái hương vị ngọt ngào từ đôi môi của chị. Là cậu mượn rượu để làm càn, mượn rượu để một lần đánh cược.

Khi nhận được dòng tin nhắn của chị dâu nacer vui lắm, vui vì chị ấy vẫn còn nhớ đến cậu. Vui vì biết sẽ có cơ hội được nói chuyện riêng cùng chị, vui vì chị không trốn tránh cậu.

Cậu rất tò mò muốn biết phản ứng của chị dâu, muốn dò xem tình cảm của chị dành cho mình đến đâu. Nhất là khi chị không hề phản kháng lại cái ôm của cậu như lần trước. Cậu đã chắc chắn vậy là chị cũng có tình cảm với mình.

Thế nên mới tham lam mà cúi xuống hôn chị, trong đầu cậu khi ấy đã có suy nghĩ điên rồ rằng: ” vậy là chị cũng có tình cảm với mình, nhất định hôm nay mình sẽ dành chị về bên mình”.

Thật không ngờ, sau đó chị lại bất ngờ bỏ chạy, khiến cho cậu hụt hẫng vô cùng. Cậu tự hỏi bản thân có gì không tốt mà hết lần này đến lần khác bị bỏ mặc.

Rồi lại than trách ông trời khéo xe duyên, để cho trái tim cậu ri máu không ngừng. Rốt cục cậu sai ở đâu, sai ở điểm nào mà lại bị đối xử như thế. Vô nát mớ tóc trên đầu cậu cũng chẳng có nổi một câu trả lời.

Cậu say rồi, say nhưng vẫn cố dốc chẳng chai rượu kia lên mà uống, chỉ có vị cay của chúng mới có thể giúp cậu lúc này. Cậu muốn say, muốn phải thật say để quên đi mọi sự dỗi.

Đáng tiếc, càng say càng tỉnh, càng uống càng đau, suýt chút nữa cậu đã phá huỷ một gia đình yên ấm bấy lâu. Chút nữa thì cậu khiến cho mẹ mình phải đau lòng, cậu hối hận, hối hận lắm.

Cậu nghĩ kỹ rồi, ngày mai cậu sẽ ở hẳn trên thành phố, ở bao lâu cậu cũng không biết. Chỉ biết khi nào thật sự xóa bỏ được tình cảm trong tim mình cậu mới trở về nơi đây.

Nhưng trước khi đi cậu vẫn muốn nói xin lỗi với một người, nghĩ vậy nên cậu lời điện thoại ra viết 3 từ “ em xin lỗi” rồi gửi đi. CHỜ mãi cũng không thấy chị dâu đáp lại, ngờ chị giận mình nên lần này cậu viết dài hơn:

- Chị Hạnh à, em viết những dòng này không phải muốn làm khó chị, em thật lòng muốn nói với chị 2 từ xin lỗi. Chuyện đêm qua em sai, sai thật rồi, nên nếu được em mong chị hãy quên nó đi, hay coi như mọi thứ chưa từng xảy ra. Ngày mai em sẽ trở lại thành phố, sẽ không làm chị phải khó xử nữa. Dù đau lòng nhưng em vẫn mong anh chị được hạnh phúc.

Tin nhắn gửi đi xong, Nacer cũng nhanh chóng bước vào trong nhà. Cậu không hề hay biết rằng, phía trên kia Hạnh đang đi vệ sinh. Nhưng dòng tin nhắn kia của cậu vẫn có người mở ra đọc không sót một chữ nào.

Đọc đến đâu, mắt anh ta vẫn những tia đỏ đến đấy, cho đến khi nghe một tiếng hét lớn từ phòng anh chị:

- AAAAAAAAA, chúng mày, chúng mày làm cái gì đêm qua?

Lúc này Nacer mới giật mình, cậu không nghĩ lời xin lỗi của mình, lại trực tiếp đẩy cuộc sống của chị dâu tới bi kịch.

Bạn đang đọc truyện *Lấy Chồng Tây* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Nghe đến đấy thôi, cậu và mẹ cùng đưa mắt nhìn nhau, không ai bảo ai tất cả cùng vội vã đi lên tầng. Tới gần cửa phòng của vợ chồng Andrew thì

RẦM

Tiếng ai đó đâm mạnh tay vào tường, tiếp đến là tiếng đồ vật rơi vỡ loảng xoảng trên nền nhà. Tiến thêm mấy bước nữa cảnh tượng trước mắt nacer thật hãi hùng, nền nhà ngổn ngang mọi thứ, nhưng điều làm cậu lo lắng nhất, đó chính là anh trai cậu. Bàn tay của anh ấy đang rớm máu và nhò từng giọt xuống sàn, còn ánh mắt của anh đang căm hận nhìn xoáy sâu về phía Nacer.

Bà Funny thấy con trai bị thương thì xót xa vội vàng chạy đến hỏi:

- Con làm sao thế này, trời ơi, ngồi xuống đây để mẹ xử lý vết thương cho.

Thế nhưng Andrew gạt mạnh tay ra, chỉ thẳng tay ra cửa mà chửi:

- Nói mau, đêm qua, đêm qua chúng mày đã làm gì sau lưng tao?

Hoá ra Hạnh nghe tiếng động cũng vội đi ra, nhìn người chồng bao năm đầu ấp tay gối đang đập phá đồ đạc Hạnh thật sự hoảng sợ, bởi vậy cô mới run run mà đứng nép ở ngoài cửa phòng.

Thấy cánh tay chồng chỉ về phía mình mà Hạnh run bắn, Hạnh hiểu tính chồng mình, mà càng hiểu thì lại càng sợ.

Thấy không ai trả lời, Andrew lại giận giữ đi thẳng ra cửa, đưa cánh tay đang chảy máu bóp mạnh cảm hạnh, gằn lên từng tiếng:

- Mày có nói không, nói mau, hoá ra mày lừa tao, mày làm gì với nó rồi lại nói là đau bụng. Mày nghĩ tao ngu nên định qua mặt tao có đúng không, con khốn này, mày trả lời tao đi. Thời gian qua tao không tệ với mày, vậy mà mày, mày ở sau lưng tao mày làm những trò gì hà con khốn?

Hạnh bị chồng bóp đến đau đớn không thốt lên lời, Nacer bên cạnh vì thương chị dâu nên vội vàng giữ chặt tay Andrew mà nói:

- Anh bỏ tay ra đi, anh làm chị ấy đau đấy, bỏ ra rồi nói chuyện.

Hành động ấy của Nacer như một mũi lửa châm bùng cơn ghen trong lòng Andrew, anh ta cứ thế cười lớn mà hỏi lại:

- Chúng mày, chúng mày xót nhau có phải không, trước mặt tao mà chúng mày còn ngang nhiên như thế, thì sau lưng tao còn làm nên cái gì?

- Con ơi, bình tĩnh đi con, có gì từ từ nói, bố vợ ra đi, có gì con nói mẹ nghe

- Vợ, vợ hay là con đi?

Con đ.ĩ, Hạnh biết bản thân mình sai, ngàn vạn lần có lỗi, nhưng mà 2 từ con đ.ĩ có phải là quá nặng nề với cô hay không?

Nghe được câu nói đó phát ra từ miệng chồng mình, hạnh đau lòng lắm, nhưng cô biết nguồn cơn sự việc là do mình, vậy nên Hạnh không hề trách chồng. Đau lòng, sợ hãi, bất lực, cứ thế hai hàng nước mắt thì nhau tuôn rơi. Hết rồi, hết thật rồi, cuộc hôn nhân của cô liệu có còn cứu vãn được hay không đây?

Hạnh cũng biết thời gian gần đây anh đã cố gắng để trở thành người chồng đúng nghĩa, anh quan tâm đến cô nhiều hơn. Nhưng anh có biết,hiện tại anh tốt bao nhiêu, thì ngày trước anh xấu bấy nhiêu hay không. Anh có biết ngày đó Hạnh gần như kiệt sức trong chính cuộc hôn nhân của mình hay không.

Hạnh biết bản thân bây giờ có nói gì cũng bị coi là bao biện, nhưng mà, cái gì cũng có nguyên do sâu xa của nó, Hạnh không muốn chối tội, mà chỉ cố gắng nói:

- Em xin lỗi, xin lỗi anh...

Thế nhưng Andrew gạt đi, anh gầm lên như một con thú bị thương, cứ thế chửi bới, nhục mạ hạnh bằng những lời lẽ nặng nề nhất:

- Tao đã từng hỏi mày có gì giấu tao hay không, nhưng mày lảng tránh, hoá ra mày... mày trắng hoa bay bướm với thằng ch.ộ này... nên không dám thừa nhận phải không? Vậy mà tao tốn bao nhiêu tiền bạc, công sức đưa mày về Việt Nam, chỉ với mong muốn cho mày vui. Muốn tình cảm vợ chồng được vun đắp. Tao... tao thật sự đã nghĩ chỉ cần tao cố gắng thì cũng có được một gia đình hạnh phúc. Nhưng mà không... mày... con đ.ĩ này... mày không thêm bận tâm đến những cố gắng ấy của tao. Lúc nào trong đầu mày cũng chỉ tư tưởng đến con ch.ộ kia. Mày nhìn xem mày có giống một con ch.ộ cái hay không?

Quá thật Andrew đã nghĩ chỉ cần đối với vợ tốt một chút, quan tâm một chút là sẽ có được trái tim vợ, sẽ giúp gia đình nhỏ hạnh phúc. Hơn 40 tuổi đầu, Andrew không nghĩ bản thân mình lại mọc sùng một cách nhục nhã như thế.

Tại sao không phải là ai khác, mà lại là chính người em ruột của Andrew. Hai người mà anh ta từng ngỡ là người thân lại ở phía sau đâm vào tim Andrew một nhát dao chí mạng như thế.

Bọn chúng không chỉ lên lút sau lưng, mà bây giờ còn công khai nhấn tin đồn đưa với nhau. Tin nhảm kia khiến cho Andrew nghĩ rằng đêm qua vợ mình và em chồng đã ân ái cùng nhau. Vậy nên bất kỳ lời giải thích, biện minh nào anh ta cũng không tin.

- Anh bình tĩnh nghe em nói này, mọi thứ là tại em, đêm qua em say anh cũng biết rồi đấy. Vậy nên em thấy chị dâu em không làm chủ được bản thân mà ôm chị ấy. Em thừa nhận, bản thân em có thứ tình cảm sai trái. Em thừa nhận em là một thằng khốn nạn khi có thứ tình cảm ấy. Nhưng em thế với anh, tối qua chỉ là ôm thôi, là em chủ động ôm, nhưng chị ấy đã vùng ra và bỏ chạy về phòng. Vậy nên em buồn, em mới uống rượu say khướt như thế. Anh có nhớ lúc trưa em nói em thất tình không, nếu chị dâu cũng đáp lại em thì sao em phải buồn đúng không?

- Mày cảm thấy mệt, tao đã từng cảnh cáo chúng mày rất nhiều lần, công khai có, ẩn ý cũng có. Nhưng chúng mày lờ đi, chúng mày bốn cọt tao, coi thường tao, bây giờ lại nói chỉ ôm nhau thôi à, có thích ôm không?

Vừa hỏi Andrew vừa tăng lực bóp khiến hai bên cằm Hạnh đau điếng. Máu từ tay Andrew cũng nhuộm đỏ cả gương mặt Hạnh. Mùi máu tanh, cộng với sự sợ hãi khiến cho ngay lúc này Hạnh chỉ biết lặng im.

Nhưng cô im lặng thì Andrew lại cho rằng suy nghĩ của anh ta là đúng, vậy nên cô mới không thể trở cái được. Vì thế anh ta càng lồng lộn lên mà chửi bới. Tất cả những lời lẽ tục tũn, sâu cay nhất anh ta đều lôi cả ra mà thóa mạ vợ.

Có một điều lạ là anh ta chỉ chửi bới, đay nghiến vợ mình, chứ không hề chửi em trai nếu nó không có tình xen vào. Vì anh ta quá yêu vợ, tin tưởng vợ nên đau lòng. Hay là vì dẫu có là gì thì Nacer vẫn cứ là máu mủ ruột thịt với anh ta.

Bà Funny sau một hồi sốc vì thông tin thẳng con trai út của bà và chị dâu ôm nhau. Thì cũng vội vàng chạy đến để trấn an con trai lớn.

Nó đau, nó tổn thương bà biết chứ, nhưng mà nó đang mất bình tĩnh, mà khi con người ta mất kiểm soát thì rất dễ làm những việc đáng tiếc. Con dâu bà nó người Việt Nam nên không rõ, chứ bà ở đây bà nắm rõ luật pháp lắm.

- Con à, mẹ xin con, bây tay vợ ra đi con, bỏ ra rồi cùng nhau nói rõ ràng mọi thứ.

Nghe thấy bà Funny van xin, Andrew cũng chịu buông tay ra, nhưng trước khi buông, anh tấy hấy mạnh tay một cái. CHI là không ngờ khi đó Hạnh đang mất đà, nên cứ đẩy đó tuy nhẹ, nhưng lại khiến cô ngã đập đầu vào tường.

Tiếng Andrew chửi, tiếng mẹ chồng cô van xin, tiếng Nacer thanh minh, mọi thứ hoà vào nhau thành một thứ hỗn loạn. Đầu óc Hạnh quay cuồng, cơ thể cô tựa như không còn sức sống, mọi thứ trước mắt dần trở nên tối đen. Hạnh cứ thế lịm đi trong nỗi sợ hãi.

Xung quanh chẳng biết có chuyện gì xảy ra cũng chẳng biết mọi người giải quyết thế nào. Chỉ biết khi tinh dậy phòng đã gọn gàng sạch sẽ, Andrew cũng chẳng thấy đâu, chỉ có mẹ chồng cô đang ngồi ở cuối giường buồn bã nhìn đứa cháu nội ngủ say.

Trộm vía con bé nhà Hạnh cũng dễ nết, vậy nên chỉ cần ăn no, rồi à ời vài câu là ngủ. Hạnh cũng chỉ mong sao con bé cứ thế hồn nhiên mà lớn lên. Nhưng ở hoàn cảnh hiện tại, cô chẳng biết có thể giữ nổi bình yên cho con hay không?

Khẽ thờ dãi Hạnh hỏi mẹ chồng:

- Mẹ, khuya rồi sao mẹ còn ngồi đó.

- Hạnh tỉnh rồi à, có đau chỗ nào không.

Hạnh, bà gọi cô là hạnh chứ không phải là con, dù chỉ là cách xưng hô, nhưng nó đủ để khiến cho hạnh cảm nhận được sự ghét bỏ của mẹ chồng dành cho mình. Bà cũng chẳng thèm quay lại mà nhìn cô, chỉ hờ hững buông 1 câu hỏi cho có lệ.

Hạnh biết sự việc vừa rồi đã khiến cho bà đau lòng nhiều lắm, cũng biết tội lỗi của bản thân sẽ chẳng thể nào xoá bỏ được. Nhưng mà thấy mẹ chồng lạnh nhạt với mình như thế, cô đau lòng lắm.

Mới lúc chiều cô hứa sẽ không làm bà buồn, mới đấy thôi còn nói thương bà, mà chưa đầy 1 tiếng sau đã thành ra thế này.

- Mẹ, con xin lỗi, con... con sai thật rồi mẹ ạ, thật sự con không hề muốn mọi chuyện lại thành ra thế này. Con biết hiện tại con có nói gì cũng chẳng ai tin con nữa. Nhưng mà mẹ ơi... con...

- Thôi được rồi, trong người đang mệt thì cứ nghỉ ngơi đi, mọi chuyện để sau.

- Mẹ...

Bà funny nhắm mắt một hồi mà thờ dãi, mọi thứ nacer đã kể lại cho bà nghe. Nó luôn miệng nói là do nó say nên làm càn. CHứ chị dâu không hề đồng thuận, nhưng mà bà vẫn không thể nào xua đi cái cảm giác chán ghét đứa con dâu này đi. Bà cũng nghĩ ngờ câu chuyện của thằng con trai út chưa hoàn toàn là sự thật.

Nhưng có một điều duy nhất bà tin, đó là hạnh đã từ chối nacer, hoặc làm một hành động gì đó đại loại như thế. Nếu không nó sẽ không có bộ dạng thế thảm như thế, nhưng điều bà không hiểu nhất là tại sao, tại sao giữa đêm khuya chúng nó lại gặp nhau.

Con dâu bà nó nghĩ cái gì mà đêm hôm khuya khoắt còn ra gặp riêng em chồng, dù biết rõ mười mười nó có tình cảm với mình. Nếu không có cuộc gặp gỡ ấy thì làm gì có cơ sự ngày hôm nay.

Con trai bà nó bảo nó tình cờ gặp khi chị dâu đi ra ngoài sao, bà không tin, có đánh chết bà cũng không tin điều ấy. Làm gì có chuyện trùng hợp như thế xảy ra được.

- Nghỉ ngơi đi, ta về phòng đây.

Bà lạnh lùng buông một câu khiến cho Hạnh sững sờ, nhất thời không biết phải trả lời làm sao.

Bà đi rồi, Hạnh mới bất lực mà khóc nức lên, từng giọt nước mắt nóng hổi cứ thì nhau mà lăn dài trên gương mặt đang nhăn nhúm vì đau khổ. Hồi hận, cô hối hận nhiều lắm, cô ước gì thời gian có thể quay trở lại. Hạnh sẽ không bao giờ làm thế, mà không, cô sẽ không mua con ốc ấy. Không để bản thân này sinh thứ tình cảm trêu trêu này. Không tự tay bóp nát một hạnh phúc mới chớm của gia đình cô.

Bây giờ thì sao, cô giải thích thế nào cũng chẳng có ai chịu tin cô đâu. Hạnh biết từ này về sau cô sẽ chẳng thể nào nhận được sự quan tâm từ gia đình chồng. Chẳng còn nhìn thấy ánh mắt yêu thương ấm áp của chồng nữa.

Mà thay vào đó sẽ là sự ghê lạnh, là những lời hắt hủi, là sự cô đơn trong chính nơi được gọi là nhà này. Nỗi niềm này chẳng thể tâm sự cùng ai, Hạnh chột rùng mình khi nghĩ đến tình huống xấu nhất, là có thể nào chồng cô sẽ ly hôn với cô. Cái danh ngoại tình với em chồng thì thời gian cũng sẽ phai mờ. Nhưng mà cô không công ăn việc làm, lại không có tiền, sợ rằng sẽ bị anh ta cướp mất con gái nhỏ.

Xa nó, không thể nào, thiếu nó hạnh sẽ chẳng thể sống nổi được đâu, chửi bới cũng được, đánh đập cũng được. Cô sai, cô chịu, chỉ xin ông trời đừng nhần tâm cướp con gái khỏi tay cô mà thôi.

- ----*-----

Cả đêm ấy Andrew không về, còn Nacer sáng hôm sau rất muốn hỏi han chị dâu nhưng lại bị bà Funny đứng chặn ở cửa. Bà dùng ánh mắt lạnh băng, cùng giọng nói lỗ rỗ về khó chịu mà nói với con trai út:

- Sự việc đêm qua vẫn chưa đủ với con, con còn muốn cái nhà này như thế nào nữa mới vừa lòng?

- Con, con chỉ hỏi thăm chị ấy 1 câu thôi. Con sẽ không nói hay làm gì vượt quá giới hạn đâu mà mẹ.

Ông David từ phía sau tiến lên quát lớn:

- Máy cảm mồm lại ngay, quay trở lại phong thu dọn đồ và cút lên thành phố. Chúng nào chưa được sự đồng ý của tao thì cảm mày đặt chân về đây.

- Bố, con...

- Không có bố con gì cả, nhanh lên trước khi tao nổi điên.

Nacer đưa mắt sang nhìn mẹ, nhưng bà cũng chẳng phản ứng gì, thậm chí còn đồng tình đuôi cái đi. Buồn bã xoay lưng trở về phòng, mà không biết phía sau mẹ mình đã bật khóc.

Bà đau lòng, bà mệt mỏi nhưng vẫn phải cố tỏ ra mạnh mẽ. Trước đây bà cứ nghĩ phải nhẹ nhàng, lựa lời thì mới không phản tác dụng trong việc dạy con. Nhưng mà làm, bà đã làm rồi, lẽ ra bà phải cứng rắn bắt nó lên thành phố ở ngay từ đầu, thì làm gì có cơ sự như ngày hôm nay đâu.

- Ông, có phải chúng ta đã sai điểm nào không ông?

- Chúng ta không làm sai gì cả, chúng lớn rồi, tất cả mọi thứ là do chúng nó. Bà đừng tự trách bản thân mà đổ bệnh ra đấy.

- Nhìn hai anh em nó trở mặt với nhau tôi đau lòng lắm. ông biết không, giây phút con Hạnh ngắt, anh em chúng nó đã lao vào đánh nhau. Tôi ở đó, nhưng lại chẳng thể can nổi, nhìn an hem nó như thế tôi như đứt từng khúc ruột ra vậy. Chúng nó đều do tôi sinh ra, vất vả nuôi lớn, vậy mà tôi lại phải chứng kiến cảnh chúng nó đánh nhau chảy máu đầy ông ơi.

Ông David khẽ nắm lấy tay vợ mà nói:

- Thôi, chuyện xảy ra cũng xảy ra rồi, bà nhắc lại chỉ thêm đau lòng mà thôi. Đừng nghĩ nữa, xuống nhà nghỉ ngơi đi.

- Cảnh tượng đó làm sao mà tôi quên được hả ông?

Ông David thờ dãi đầu vợ xuống dưới nhà nhưng bà nhất quyết không chịu, bà bảo:

- Không tôi phải đứng đây, chúng nào thằng Nacer đi tôi mới rời khỏi, tôi sợ nó lại tiếp tục sai lầm.

- Bà cứ xuống đi, tôi canh cho được chưa nào.

- Không, tôi đã không sát sao đến chúng, để chúng phạm phải lỗi lầm như ngày hôm nay. Thi giờ đích thân tôi phải đứng đây, ông cứ mặc tôi.

Nhìn ánh mắt quả quyết của vợ, ông David cũng bất lực mà bảo:

- Vậy thì chúng ta vào kia giúp nó thu dọn đồ đạc, tiện thể tôi cũng muốn khuyên bảo nó mấy câu. Đi thôi.

Chờ đến khi tiếng bước chân của họ xa dần Hạnh mới dám hé cửa mà nhìn ra. Những lời họ nói với nhau Hạnh đều nghe thấy cả. Họ đánh nhau vì cô, đánh nhau ngay trước mặt mẹ chồng, trời ơi, chuyện gì đang xảy ra ở đây thế này.

Làm ơn ai đó nói với cô chỉ là giấc mơ đi...

- Con kia, mày thấy tao không có nhà, nên lại định nhỡ mò rồi trốn sang phòng bên kia tầng tị chứ gì. Mày có tin tao đánh gãy chân mày hay không?

Bạn đang đọc truyện *Lấy Chồng Tây* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

- Không, em không...

- Không mới có cái gì, cút vào phòng.

Hạnh sợ hãi nhanh chân chạy vào phòng, phát hiện con gái cũng đã tỉnh giấc đang nằm ngịch trong nôi. Cô tiến đến bế con bé lên hỏi han:

- Gái mẹ dậy rồi hả, chúng ta thay bím rửa ráy, tập thể dục, sau đó ăn sáng con nha.

- Mum mum.

- Rồi mẹ biết rồi, sẽ nhanh thôi mà, mẹ yêu con!

Thế nhưng còn chưa kịp thay xong cho con cái bím chống cô đã ngồi bên cạnh chất vấn:

- Sao, nhớ nó nên sáng sớm định mò sang hả, mày nên nhớ tao còn sống chứ chưa chết đâu đấy.

- Anh đừng nói thể mà oan cho em, em chỉ...

- Oan à, oan của mày to quá, mày nhìn mặt tao đi, vì cái nỗi oan của mày mà tao thành ra thế này đây này, mày sướng chưa con đĩ.

Hạnh dừng lại động tác đang dở, xoay hẳn người lại nhìn chồng, gương mặt anh ngày thường tuy không gọi là đẹp trai. Nhưng cũng gọi là dễ nhìn, vậy mà bây giờ một bên mép thì sưng tấy, vết máu khô vẫn còn đọng lên. Phía trên mặt cũng có một vài chỗ ửng đỏ và tím bầm. Vậy là ban nãy cô không hề nghe nhầm, họ đã đánh nhau vì cô.

Hạnh đau lòng khẽ hỏi:

- Anh, anh có đau lắm không, em lấy thuốc xoa cho anh nha.

- Mày đưa mặt mày đây tao dấm cho mấy cái xem có đau không, hỏi ngu. Mà tao không thể hiểu nổi, tại vì sao tao yêu, tao chiều mày đến thế mà mày lại khốn nạn với tao như vậy. Mày không yêu tao, không thương tao thì thôi đi, tại sao lại căm thù lên đầu tao một cách nhục nhã như vậy?

Hạnh cup ánh mắt xuống, xoay người trở lại để mặc nốt quần cho con, vừa làm vừa nói:

- Em xin lỗi, em thật sự không muốn mọi chuyện thành ra thế này. Anh có thể tin em không, em cũng đã nghĩ là phải cố gắng cùng anh vun đắp hạnh phúc.

Andrew phả lên cười, cười lớn đến mức Julie cũng phải giật mình:

- Haaaaa haaaa... tin này, haaa haaa, nực cười quá, vì tin này nên đầu tao hôm nay mới mọc sừng đây này.

Rồi như máu điên trong người lại nổi lên, mặc kệ việc Hạnh đang dở dành con gái, anh ta lao đến túm tóc hạnh mà giật ngược ra phía sau, rít lên từng tiếng một mà hỏi:

- Nói đi, con chó, nó cho mày những gì, nguỏi nó mày có thấy sung sướng hơn tao không? Làm tình với nó, chắc là mày khoái lạc lắm hả?

- Không, không đâu, em chưa hề, chưa hề làm những chuyện như thế với ai ngoài anh. Em thề đấy, em không làm những chuyện đó đâu anh.

Con lừa gạt trong lòng vẫn chẳng thể nguôi, Andrew thả tóc, ấn mạnh đầu vợ mà mĩa mai nói:

- Không làm, ai tin được chúng mày, chúng mày nói không làm, thì là không làm hay sao? Tao đâu có ngu mà tin lời hai đứa gian phu dâm phụ như chúng mày.

- Em phải làm gì thì anh mới chịu tin em, thật sự em không có làm ra mấy chuyện đó. Em chưa từng mà...

- Tin, mày nghĩ bản thân mày đáng tin hay sao? Tao hỏi mày, con ốc mà mày lên đi mua một mình đâu, nó đâu rồi?

Hạnh thoáng giật mình, rõ ràng khi đi mua nó Hạnh đã đi một mình, vậy tại sao, tại sao chồng cô lại biết được. Hay là Nacer có nói với anh lý do gặp nhau là vì cô muốn tặng quà nên anh suy đoán. Hay là anh đã biết từ trước cô mua món đồ đó, nhưng không biết mục đích cô mua làm gì, nên bây giờ mới nhớ tới. Mà khoan có khi nào ngay từ đầu anh đã biết gì đó, bởi anh từng hỏi Hạnh có gì giấu anh không mà.

Là gì đây, lý do nào mới đúng, Hạnh đau đầu quá, chẳng muốn nghĩ điều gì lúc này nữa.

- Em... Em...

- Em tặng nó cho người tình của em rồi đúng không, sau đó người tình của em trả ơn em bằng một đêm say tình, cuồng nhiệt. Vậy nên khi em trở về với chồng mới bị đau bụng vì ban này tình nhân của em mạnh bạo quá. Trả lời đi, có đúng không, hà con đàn bà nỡ bán này.

- Không, không đâu, đúng là em tặng nó cho Nacer, nhưng mà chỉ đơn thuần như một món quà. Vì vợ chồng mình về Việt Nam, nên em đều chuẩn bị cho mỗi người trong gia đình một món quà nhỏ. Anh biết điều đó mà đúng không?

Andrew khinh bỉ, kéo dài giọng ra mà nhại lại Hạnh:

- Nacer, Nacer tình cảm quá nhỉ, mày tặng nó làm quà, thế sao ngay từ đầu không nói với tao. Chẳng phải mua quà gì cho ai mày cũng hơn hờ khoe cùng tao hay sao. Tại sao riêng nó mày lại không kể, sao còn lý do nào nữa thì nói nốt đi tao nghe.

Hạnh thần người nhớ lại, khoảng mấy ngày trước, khi mà cô cùng mẹ đi chợ đầu xuân. Vừa là để dạo chơi, ngắm cảnh, vừa là để chuẩn bị quà cho mọi người trong gia đình chồng cô. Khi về Hạnh đã hơn hờ khoe với chồng:

- Anh, anh lại đây mà xem em mua được gì này.

- Gì thế, có gì cho anh không?

- Không, đây là quà cho mọi người ở nhà mà, không có của anh đâu. Cái này là của bố, còn cái này dành cho mẹ, của vợ chồng anh chị Petr, chị Linda, chị Lunna. Còn con thuyền bằng gỗ này em tính tặng cho Marie, anh nghĩ con bé có thích không?

Andrew đưa tay cầm chiếc thuyền lên ngắm ngía một hồi rồi bảo:

- Thích, anh đảm bảo nó sẽ thích, từ nhỏ nó đã có sở thích sưu tầm mấy món đồ lưu niệm kiểu này. Em tặng cái này cho nó thì đúng ý nó quá còn gì.

- Vậy là tạm được rồi anh nhỉ, anh nghĩ xem có cần mua thêm gì nữa không?

- Được rồi em, em chuẩn bị chu đáo cả rồi mà, thôi đưa đây anh đem cất gọn lại cho.

Khi ấy Hạnh đã có chút gì đó cảm động xen lẫn Hạnh phúc khi nhìn cái bóng lưng của chồng mình đang lom khom xếp gọn đồ vào va ly. Ngày hôm ấy, Hạnh không nhắc đến con ốc, là bởi vì lúc đó thật sự cô chưa có mua.

Mà cô mới chỉ nhìn thấy nó, có thoáng nghĩ đến sẽ tặng nó cho Nacer, nhưng rồi lại gạt đi, vì không muốn nacer hiểu lầm. Chỉ là, chỉ là hôm sau cô lại lên quay lại mà mua nó về. Thật không ngờ, không ngờ Andrew lại biết.

Càng không ngờ rằng, chỉ từ một con ốc nhỏ, mà gia đình cô gần như đứng trên bờ vực thẳm của tan vỡ.

Hạnh ước giá như ngày hôm ấy cô không quay lại để mua con ốc kia, có lẽ mọi chuyện sẽ không tồi tệ như thế này.

- *-*****-

- Sao, chưa nghĩ ra nổi sẽ dùng lời dối trá nào để lừa tao đúng không?

- Hôm đó, thật sự là em chưa mua món quà đó, mà hôm sau em tình cờ thấy nên mới mua. Vì em nghĩ mình chuẩn bị quà cho tất cả mọi người, mà lại thiếu chú ấy thì không hay cho lắm, nên mới mua đại con ốc đó làm quà.

- Mua đại, là mua đại cơ đấy, vẫn đang nghe đấy, giải thích tiếp đi.

Hạnh bật khóc, chồng cô không chịu rửa, không to tiếng nữa, nhưng mà những lời anh nói nghe thì nhẹ nhàng nhưng mà sâu cay quá.

- Anh, em xin lỗi, em biết em sai rồi, anh có thể nào bỏ qua cho em lần này được không. Em lấy tính mạng mình ra đảm bảo sẽ không có lần nào như thế này nữa đâu anh.

- Mày lại còn định có lần nữa cơ à?

- Không, ý em không phải thế, ý em là muốn xin anh tha thứ cho em, một lần này thôi, em sai rồi. Nhưng mà anh có thể vì con, vì con bỏ qua cho em được không anh?

Andrew nhướn mày gần từng chữ một hỏi lại:

- Thế cái lúc mày hoan lạc mày có nhớ đến con không, mà giờ lại lôi con ra làm lá chắn.

- Em... sao anh không chịu tin em, em thề là em và chú ấy không hề có những chuyện như vậy. Em dám lấy danh dự và tính mạng của em ra để thề, em mà nói sai thì chết không toàn thây.

- Tin mày, trước đây tao đã từng tin, còn bây giờ thì tao không có ngu.

Julie có vẻ chờ lâu đối bụng nên khóc, Hạnh nhìn con cũng bật khóc lớn hơn. Cứ thế cô ôm con mà xin:

- Em xin anh, xin anh cho em một cơ hội để cùng anh xây dựng mái ấm cho con được không? Con dối rồi, em đi chuẩn bị đồ cho con, lát nữa xong anh có thể nghe em giải thích một lần được không?

Andrew không đáp lại, mà nằm xuống và xoay người vào trong. Hạnh ngẫm hiểu rằng anh ta muốn cô đi cho con ăn sáng. Nên quẹt ngang dòng nước mắt, nhẹ nhàng bế con xuống dưới nhà.

Vẫn gian bếp quen thuộc, nhưng hôm nay sao cô thấy nó lạnh lẽo thế này. Bố mẹ chồng cô có lẽ vẫn bên phòng của Nacer. Mà như thế cũng tốt, giờ mà đối mặt với họ Hạnh cũng chẳng biết phải nói gì.

Hạnh sợ phải nhận những ánh nhìn chán ghét từ họ, sợ phải nghe những câu hỏi lạnh lùng phát ra. Sợ lắm, vậy nên thôi thì cứ để cô đơn một mình cũng tốt.

Vừa chuẩn bị xong bữa sáng cho con gái, còn chưa kịp dứt cho con bé miếng nào đã thấy bố mẹ chồng và Nacer đi xuống. Họ không tiến về phía nhà bếp nhưng cô dám chắc họ nhìn thấy mẹ con cô.

Trên tay Nacer cầm cả túi hành lý, cô thoáng thở dài khi nghĩ đến việc, vì cô mà Nacer phải ra ngoài sống cô đơn 1 mình.

Nacer khẽ ngoái đầu lại nhìn Hạnh, một thoáng thôi, nhưng Hạnh cảm nhận rõ ánh mắt của cậu ấy đang trầm buồn, u uất vô cùng.

- Nhanh cái chân lên không lại muộn giờ làm, hôm qua đã nghỉ rồi đấy.

- Con có thể xin đến muộn 30 phút mà bố.

- Đó là việc của con, còn bây giờ đi mau lên, khôngöger nghiêng gì nữa. Mọi chuyện đã đủ rắc rối lắm rồi, con cũng lớn, phải tự mình biết cân nhắc thiệt hơn chứ. Con nhìn xem gia đình ta đã bị hai đứa phá nát như thế nào. Nhìn xem mẹ con đau lòng đến đâu, đừng làm mọi chuyện rắc rối thêm nữa, đi đi con.

- Con xin lỗi bố mẹ.

Nói xong Nacer cúi đầu đi thẳng, Hạnh biết lần này Nacer sẽ phải rất lâu, lâu lắm mới trở về. Mong là thời gian và khoảng cách có thể giúp cô và cậu ta bình tâm trở lại.

Còn với bố mẹ chồng, Hạnh chẳng dám mơ sẽ được mọi người thương như trước. Chỉ mong họ đừng hiểu lầm cô giống như Andrew, để rồi ghét bỏ cô mà thôi.

- Con gái à, mẹ xin lỗi con, đã làm con phải khổ lây vì mẹ rồi. Con biết không, thật sự mẹ cũng không hiểu nổi bản thân mình giây phút đó. Nhưng con ơi mẹ hối hận lắm, mẹ thật tội phải không con.

Chẳng biết con bé có hiểu hết những gì Hạnh nói hay không, chỉ thấy con bé cũng ẽ a đáp lại lời Hạnh.

Một ngày với Hạnh chưa bao giờ dài và ngột ngạt đến vậy, bố mẹ chồng cô sau đó cũng đi lên thành phố, nói là lên thăm anh chị Peter, nhưng hạnh biết là do không muốn nhìn thấy mặt cô mà phải đi.

Hạnh thật sự muốn tiến đến mà xin lỗi, mà giải thích cho họ hiểu lòng cô, nhưng đến nhìn cô họ còn chẳng muốn, thì làm sao Hạnh có thể nói được đây.

Chồng cô ngủ mãi đến chiều, rồi lại dậy, tra khảo, dây vò cô bằng những lời cay độc nhất sau đó mới rời đi. Hạnh cũng chẳng dám hỏi xem chồng mình đi đâu. Chỉ biết chờ đợi, chờ đến khi bố mẹ chồng cô trên thành phố trở về cũng chưa thấy. lại đợi, đợi đến quá nửa đêm, đợi đến một quá mà thiếp đi, thì trong cơn mơ vẫn chẳng thấy chồng về.

Anh đi đâu được cơ chứ, giờ này anh đang làm gì, trước đến giờ anh đã bao giờ đi qua đêm thế này đâu. Đi đâu mà lại tắt máy, cũng chẳng nói với ai một câu để cho mọi người bớt lo.

Đi đâu mà để Hạnh lui thui ăn com một mình.Bố mẹ chồng Hạnh chẳng rõ đã ăn com rồi, hay là chán ghét cô nên không muốn ngồi cùng mâm. VẬy là bữa com cô cất công nấu cả buổi chiều lại chỉ có mình cô thưởng thức.

- ----*-----*-----

Sáng ngày hôm sau do một mối nên HẠnh dậy muộn hơn mọi ngày, nhìn sang bên cạnh vẫn chẳng có ai. Hạnh vội vàng vệ sinh cá nhân rồi xuống dưới nhà. Bố mẹ chồng cô đang ngồi ăn sáng, hình như họ còn nói chuyện gì đó với nhau. Nhưng thấy Hạnh họ đều đồng loạt im lặng.

Hạnh cúi thân lí nhí nói:

- Con xin lỗi, con ngủ quên mất.

Bà Funny nhàn nhạt đáp:

- Không sao, xuống rồi thì ngồi ăn luôn đi, trước sau gì cũng phải đối mặt. Chung một nhà cũng chẳng tránh mặt nhau mãi được.

- Con mời bố mẹ ăn sáng.

Nói rồi Hạnh ăn vội miếng bánh mì quyết phở mai trước mặt, miếng bánh mì đắng ngắt mắc kẹt nơi cổ họng. Nước mắt lại thi nhau rơi, mẹ chồng cô lạnh lùng quá.

Hạnh ước bà chửi cô, đánh cô cũng được, chứ Hạnh sợ cái cách bà xa lánh cô thế này lắm.

Hạnh đã từng tự hào vì mình có một người mẹ chồng quốc dân, nhưng rồi cô lại chẳng biết trân trọng. Để đến khi mắt đi rồi mới hối tiếc.

- Sao mà phải khóc?

Ông David khó chịu khi hạnh cứ ngồi đó sụt sùi nên hỏi. Còn Hạnh sợ hãi nên run run lau vội nước mắt mà đáp:

- Con.. con... con chỉ muốn nói lời xin lỗi với bố mẹ. Con biết con sai, biết con có nói gì mọi người cũng sẽ không tin con. Nhưng mà... nhưng mà... thật lòng con vẫn muốn xin lỗi hai người.

- Ăn đi, ăn xong rồi nói, trong bữa com đừng đem chuyện buồn ra mà nói, mất ngon.

- Dạ, con biết rồi.

Bữa sáng ấy nặng nề hơn bao giờ hết, và chỉ một lát bánh mì nhỏ như lòng bàn tay mà Hạnh cũng đánh phải bỏ thừa.

Ăn xong bố chồng hạnh bảo:

- Hai mẹ con bà ngồi nói chuyện đi, tôi lên với con bé Julie, hôm nay cũng không cần ra vườn xa đâu.

Chờ ông đi khuất bà Funny mới hỏi:

- Hạnh có gì muốn nói không?

Bà hỏi xong, sau đó ngồi quan sát và đánh giá con dâu một lượt. Biểu hiện của nó thì là thật lòng hối lỗi, nó cũng thật lòng thương bà, nhưng điều bà giận nhất đó là nó lại thật lòng với cả thằng con trai út của bà. Nhưng là chút rung động hay là sâu đậm thì bà không dám chắc.

- Con biết con sai, sự việc vừa rồi con cũng chẳng có gì để biện minh cả. Chỉ xin mẹ đừng có suy nghĩ giống chồng con.

- Giống chồng con, nó nghĩ gì ta đâu có biết.

- Anh ấy, anh ấy.. nghĩ con và Nacer lên giường với nhau.

Bà Funny nhìn cái vè mặt run run của con dâu mà hỏi lại:

- Thế con có không?

Hạnh sững sờ ngẩng lên nhìn mẹ chồng, lắc đầu lia lịa mà vội vã thanh minh:

- Con không, con không có đâu mẹ, không có chuyện ấy đâu, mẹ đừng nghĩ thế mà tội nghiệp con. Con không đời nào dám làm chuyện ấy đâu.

Bà funny nhìn phản ứng của con dâu thì bà tin, tin hai đứa nó chưa dám làm đến những loại chuyện như thế. Nhưng bà vẫn muốn hỏi thêm, thử xem những gì thằng Nacer nói có đúng hay không, và cũng muốn đánh giá xem cô con dâu này dành tình cảm cho em chồng sâu đến đâu.

Bạn đang đọc truyện *Lấy Chồng Tây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Hạnh này, hôm qua mẹ cũng nói chuyện với Nacer rồi. Nó cũng kể hết cho mẹ nghe mọi chuyện, thật sự mẹ đau lòng và thất vọng lắm. Nhưng ngày hôm nay, mẹ vẫn muốn nghe chính miệng con kể lại.

- Mẹ, nếu mẹ đã biết rồi, con nhắc lại chỉ e mẹ lại thêm đau lòng.

- Đau cũng đau rồi, buồn cũng buồn tận cùng rồi, có thêm một chút nữa cũng chả sao đâu. Cứ nói đi, kể thật chi tiết mọi thứ vào.

Hạnh bậm môi suy nghĩ, tuy hiện tại mẹ chồng đang nói chuyện với cô thật đấy. Nhưng từng câu từng chữ đều lộ rõ vẻ chán ghét.

Bà giận cô là đúng, cô không trách cứ gì bà, điều cô phân vân bây giờ là Nacer đã nói những gì. Có thật sự là hoàn toàn sự thật hay không?

Nếu lỡ cô nói gì đó không giống với lời kể của cậu ta, bà sẽ tin ai. Hay lại dựa vào đó mà thêm ghét bỏ cô.

Nhưng mà nếu không nói cũng đâu thể được, việc đến nước này cũng chẳng thể nào mà trốn tránh.Thời thì cứ kể đúng với sự thật, suy nghĩ và cảm nhận của cô ở thời điểm ấy.

Hạnh chăm chăm mà kể lại:

- con trở về từ Việt Nam có mua tặng chưa út một con ốc để làm quà. Nhưng mà hồi chiều lu bu quá nên con quên. Đến tối mới sực nhớ ra nên có đem tặng vì sợ sáng mai chú ấy lên thành phố.

Bà Funny ngắt lời con cháu mà hỏi:

- Vậy là 2 đứa gặp nhau lúc nửa đêm là vì con ốc đó.

- dạ vâng.

Vậy mà thằng con trai bà nó lại nói chỉ cháu đi vệ sinh nó tỉnh cờ gặp. Khi ấy bác đã không tin cái lý do vô lý ấy, bây giờ thì rõ mười mươi là nó bao che cho Chị dâu. Nếu vậy thì những lời nó kể về sau, liệu bao nhiêu phần trăm là sự thật.

Để có câu trả lời bà tiếp tục hỏi:

- Tại sao không để sáng sớm đưa, mà lại đưa lúc nửa đêm như thế?

- Con.. con sợ.. sợ con quên?

- Thật như thế không.

Hạnh lắc đầu đáp:

- Dạ một phần là như thế, phần còn lại con cũng không biết tại sao, con không lý giải nổi điều ấy nữa mẹ ạ. Lúc ấy con chỉ muốn ngay lập tức tặng cho chú ấy món quà mà con nghĩ có thể gói gọn cả quê hương ở trong đó. Con không ngờ cái quyết định sai lầm ấy lại dẫn đến hậu quả như thế này.

- Gói gọn cả quê hương là sao?

- dạ là vì con là người miền biển, quê hương trong con cũng phần lớn là biển cả. Mà con ốc đó nếu áp vào tai thì mẹ sẽ nghe như có tiếng gió biển, hoà cùng tiếng sóng vỗ rì rào. Cảm nhận như bản thân đang đứng trên một bờ cát trải dài, để ngắm nhìn những con sóng nổi đầu nhau chạy vào bờ. Mà con từng nói sẽ gói cả quê hương sang làm quà cho chú ấy. Vậy nên ngay khi nhìn thấy con ốc ấy, con đã nghĩ nó thích hợp làm quà cho chú ấy.

Bà Funny nghe con cháu phân tích một hồi thì bất ngờ hỏi:

- chỉ một món quà nhỏ, nhưng con lại dồn nhiều tâm tư trong đó như thế. Liệu có phải có chút gì đó không giống như chị dâu tặng quà em chồng hay không?

- con... con..

Chỉ cần nhìn sự áp úng đó của con cháu, bà funny đủ hiểu, cái khoảnh khắc con cháu bà này ra cái ý nghĩ mua con ốc làm quà tặng em chồng. Chính khoảnh khắc ấy lòng nó đã có gì đó không bình thường.

Nhưng cháu sao bà vẫn muốn biết diễn biến sau đó như thế nào.

- Thôi mẹ hiểu rồi, thế rồi sau đó mọi chuyện thế nào?

- Dạ, sau đó... sau đó... con... con mang qua phòng chú ấy để tặng.

- Mang qua phòng?

Thấy mẹ chồng quá bất ngờ Hạnh vội xua tay giải thích:

- Không, khi đó con chỉ định đặt trước cửa phòng, rồi nhắn cho chú ấy mở cửa ra lấy. Chứ con không hề có ý gặp mặt riêng, hay là vào phòng của chú ấy lúc giữa đêm khuya thế đâu ạ.

- thế tại sao sau đó lại gặp nhau, còn ôm ấp nhau?

- con vừa tới nơi con chưa kịp đặt xon ốc xuống thì chú ấy lại mở cửa đi ra. Vì thế mới gặp nhau, khi ấy chú ấy say, người nồng nặc mùi rượu, chẳng hiểu sao lại ôm trần lấy con. Mùi rượu sộc thẳng vào mũi làm con choáng váng, cộng có sự bất ngờ nên con chẳng biết phải làm sao. Cứ thế đứng ngây người ra, cho đến khi... đến khi..

Bà funny coa về nóng lòng nên thấy con cháu cứ áp úng mãi thì vội hỏi:

- đến khi làm sao?

- Khi...khi chú ấy bất ngờ hôn con.... thì...

- Hôn, hai đứa đã hôn nhau, ời trời ơi, tôi vừa nghe được cái gì thế này. Chị dâu và em chồng hôn nhau. Chuyện gì đang xảy ra ở nhà tôi thế này? Có.. vậy có xứng đứng im cho nó hôn?

Hạnh cảm thấy có gì đó không đúng ở thái độ của mẹ chồng. Bà nói bà đã nghe Nacer kể mọi chuyện, nhưng phản ứng ban này lại không giống với người đã biết mọi thứ.

Nhìn cái vẻ mặt sốc vì bất ngờ kia của mẹ chồng. Hạnh chợt nhận ra, hoá ra sự thật mà bà nói chỉ dừng lại ở cái ôm, chính cô đã tự đẩy mình lún sâu vào bi kịch nữa rồi.

- không, tất nhiên là không, lúc đó con bình tĩnh nên đẩy chú ấy ra và vội chạy về phòng. Mọi thứ chỉ dừng lại có thế, không hề có gì tiến xa hơn. Con không dám nói sai với mẹ nửa lời đâu ạ.

- Cô còn định tiến xa đến đâu nữa mà nói câu ấy.

- Ý con không phải như thế, ý con chỉ muốn giải thích cho mẹ hiểu thôi ạ.

Bà Funny sốc tới mức cứ thế ngồi thờ đốc, bàn tay bà cũng không ngừng vuốt ở trước ngực.

Bà biết chúng nó không phải là tình cờ mà gặp nhau, bà đã đoán ra điều ấy ngay từ ban đầu. Nhưng bà lại tin, tin lời thằng con trai út rằng, khi nó ôm chị dâu thì ngay lập tức chị dâu phản kháng lại, thậm chí còn tát nó một cái và bỏ đi.

Thật không ngờ, không ngờ bà bằng này tuổi rồi vòn bị lừa, hoá ra tình cảm chúng nó dành cho nhau sâu đậm hơn bà nghĩ. Hoá ra chúng nó lén lút gặp nhau, quan tâm nhau nhiều hơn bà tưởng. Chỉ là chúng nó không dám vượt quá mọi thứ định kiến và rào cản vô hình kia, nên mới phải chấp nhận xa nhau.

Hoá ra đứa con cháu mà bà vẫn tin tưởng, yêu thương lại đâm bà một nhát đau thấu tim thế này. Vậy mà bà lại dồn bao tâm huyết để giúp cho vợ chồng nó hiểu nhau hơn, giúp nó được trở về Việt Nam theo ý nguyện.Công sức, tình cảm của bà, hoá ra chỉ là vô ích.

Không chỉ thấy giận, mà hiện tại bà thật sự thấy ghét, bao nhiêu lỗi sai dù nhỏ nhất bà cũng nhớ lại hết. Nhìn nó khóc lóc trước mặt mà bà khó chịu quá:

- Có có tình cảm với thằng Nacer có đúng không?

- Mẹ, sao mẹ lại hỏi thế?

- Trả lời đi.

- Con, thật sự con cũng không xác định được, con thương chồng, thật lòng muốn cùng chồng xây dựng mái ấm hạnh phúc, nhưng mà, con cũng.. cũng muốn nói chuyện cùng chú ấy. Nói chuyện hỏi han nhau đơn thuần thôi mẹ ạ.

Bà Funny cười khẩy mà đáp:

- Có có thấy bản thân mình tham lam hay không? Một lúc cô muốn nhận sự quan tâm từ cả 2 người đàn ông? Hay cô nghĩ mình vẫn là gái chưa chồng nên có quyền lựa chọn?

- Mẹ, con biết con sai rồi. Con cũng đã nhận ra cái gì mới là quan trọng. Con cũng chẳng dám biện minh gì về lỗi lầm của bản thân. Chỉ xin mẹ cho con một cơ hội để sửa sai.

- cơ hội, cái này tôi không can thiệp vào chuyện vợ chồng anh chị. Tha thứ hay không tôi tôn trọng quyết định của con trai mình.

Câu trả lời của bà khác nào bà bảo không đồng ý tha thứ cho cô đâu. Hạnh sai, một lỗi sai quá lớn, nhưng mà cô vẫn mong nhận được một cơ hội từ mọi người.

Cô sẽ sửa sai, sẽ thay đổi, bảo cô làm gì cũng được, chỉ cần nhận được sự tha thứ của mọi người là được.

- Thôi thôi, lo lên nhà mà trông con đi, đừng ngồi đó mà khóc lóc nữa tôi đau đầu lắm

- Vâng

Hạnh buồn bã lê từng bước chân lên phòng, nhưng rồi nghe tiếng cười đùa của 2 ông cháu Hạnh lại chẳng đủ can đảm mà bước vào.

Hạnh sợ sự xuất hiện của bản thân sẽ làm hỏng bầu không khí vui vẻ kia. Sự vui vẻ hiếm hoi mà hạnh thấy được ở trong căn nhà này suốt 2 ngày nay.

Hạnh cứ đứng ngoài đó lắng nghe hai ông cháu nô đùa. Mãi cho đến khi dưới nhà vọng lên tiếng gọi:

- ông ơi, xuống tôi nhờ chút việc.

□

Nghe tiếng mẹ chồng gọi Hạnh mới vội vã lau khô nước mắt rồi bước vào. Cô lại gần và lễ phép nói:

- Bỏ đồ cháu con trông cho, hình như dưới nhà mự gọi bỏ có việc gì đó ạ.

- ừ, biết rồi

Ông David hồ hững đáp mà chẳng thêm liếc nhìn con dâu lấy 1 cái. Ông cũng chẳng đưa julie cho nó, mà quay ra đặt con bé xuống giường.

Dường như với ông bảy giờ con dâu là một cái gì đó đáng ghét lắm vậy.

Ông đi rồi, Hạnh bất lực ngồi thụp xuống đất mà khóc nức lên thành tiếng. Mặc kệ việc bố mẹ chồng có thể nghe thấy, Hạnh cứ thế dấm thùi thụp vào ngực mình mà khóc.

Julie mới đầu thì con nائم ngoan, nhưng sau đó thấy mẹ khóc thì cũng khóc theo. Hạnh không dỗ cho con nín mà tiến tới ôm con vào lòng rồi khóc cùng con.

Khóc đến tê dại tâm can thì cánh cửa phòng bật mở. Mẹ chồng cô đứng đó mà quát:

- con khóc không lo gì mà ngồi đó gào cái gì, cô không biết xót à mà để con bé khóc như thế. Cô làm sai chứ cháu tôi nó không sai cái gì đâu mà hành hạ nó thế.

Nói rồi bà tiến đến bế phất con bé ra khỏi tay hạnh, dùng giọng nói điệu dằn nhắt mà nói với con bé:

- Nào julie ngoan, nín đi bà thương, bà pha sữa cho con rồi hai bà cháu mình xuống dưới kia cho không khí trong lành nhé.

Bà funny cũng dỗi đi, bỏ mặc Hạnh ở đó một mình. Hạnh càng lúc càng cảm thấy bản thân giông người thừa vô hình trong nhà.

Đến bố mẹ chồng còn như thế, thì liệu chồng cô,anh ta có.. đòi ky hôn không?

Nếu mà anh ấy không hiểu và tha thứ cho Hạnh. Anh ấy cạn tình quyết tâm rời bỏ Hạnh, thì cô biết phải làm sao?

Từ khi sang đây đến giờ, cô chưa hề đi làm. Tiền thì có đấy, nhưng đến mua vài bộ quần áo tử tế để mặc còn chẳng đủ. Nói gì đến việc lo cho con.

Mà như thế đồng nghĩa với việc cô phải xa con bé. Ôi không, cô sẽ chẳng sống nổi mà đau lòng chết mất.

Mới mấy ngày trước cả gia đình còn hạnh phúc cùng nhau trở về Việt Nam đón tết. Không lẽ mấy ngày sau cô lại trở về vì ly hôn hay sao? Có biết ăn nói thế nào với bố mẹ, với mọi người đây?

Vừa nhớ đến mẹ thì điện thoại cô cũng đổ chuông, là bà Hạ, mẹ Hạnh gọi sang. Mà bà gọi là gọi video, vậy nên Hạnh vội vã đi rửa mặt, rồi lấy một bộ dạng tươi tắn nhất có thể mà nói chuyện với bà.

Nhìn thấy mẹ trên màn hình Hạnh suýt chút nữa thì bật khóc. Rất may sau đó Hạnh đã nhanh chóng lấy lại cảm xúc. Mẹ cô đã vất vả cả cuộc đời vì chị em cô. Hạnh không muốn ngay cả khi đi lấy chồng rồi vẫn còn khiến cho bố mẹ phải lo nghĩ.

Nói vài câu qua loa thì Hạnh lấy cô bạn rồi tắt vội máy. Đầu dây bên kia vừa tắt, Hạnh cũng gục đầu vào gối mà nức nỡ.

Nửa đêm hôm ấy chồng cô trở về trong bộ dạng say khướt, người còn vương chút mùi nước hoa.

Hạnh thoáng cau mày suy nghĩ, bình thường chồng cô có mấy khi dùng nước hoa đâu? Tại sao...

Nhưng rồi chưa kịp suy nghĩ thêm gì, thì cái thắc mắc kia cũng bị những lời lẽ nhẹ chửi bới trong con say của Andrew át đi.

Rồi cả sản phẩm anh ta vừa mới cho ra nhà nữa. Hạnh lại vội vã thay đồ cho chồng, đặt chồng nằm ngay ngắn trên giường sau đi mới qua ra dọn dẹp.

Trước đây Hạnh luôn báo nhwng bà vợ mà chồng đi uống rượu say về còn phải chần sặc. Rồi dọn dẹp là những bà vợ ngốc. Đáng ra phải để nguyên đó, chờ đến khi những con người ấy tỉnh rượu để họ nhìn thấy. Bắt họ tự mình đi dọn dẹp những đồ đồ ấy cho họ nhớ.

Nhưng bây giờ Hạnh mới thấm thía hết mọi thứ. Chưa kể là vì sai lầm của Hạnh nên anh mới say đến mức này. Thế nên hạnh lại càng ra sức chăm chồng.

Mà Hạnh càng cam chịu như thế anh ta càng khó chịu, rồi đi sớm về khuya, về đến nhà một là say sìn, hai là câu gắt.

Vẫn như thường lệ cuối tuần ấy Marie được nghỉ nên về nhà chơi, con bé không hề biết chuyện nên thấy Hạnh vẫn hồ hởi mà hỏi thăm

- Chị Hạnh làm gì đấy, bố mẹ đâu chị?

Nghe tiếng Marie Hạnh quay lại, cô cứ ngỡ bố mẹ chồng cô cũng nói cho con bé biết mọi chuyện nên rầu rĩ đáp:

- À bố mẹ đi ra vườn nho ngoài kia rồi, cô mới về à?

- Chị sao vậy, sao nhìn chị buồn thế, hay anh em lại làm gì sai rồi, chị báo em, để em giúp chị đòi lại công bằng. Đàn ông ấy mà, họ vô tâm lắm, nếu mình không nói nhiều khi họ chẳng nhận ra họ sai chỗ nào đâu chị ạ. Trước đây em cũng như chị, cứ nghĩ người ta hiểu, vậy nên mới... Mà thôi chị có chuyện gì buồn nói em nghe xem nào.

Hạnh sùng sờ nhìn chăm chăm vào con bé, thầm đánh giá một lượt. Cách nói chuyện của nó vẫn như trước đây, vẫn quan tâm cô chân thành như thế. Vậy là Marie chưa biết chuyện gì xảy ra cả.

Một là bố mẹ chồng Hạnh chờ con bé về rồi mới nói, hai là ông bà giấu không muốn cho Marie biết. Mà dù có là gì đi nữa, thì nhận được những lời quan tâm chân thành ấy hạnh cảm động lắm. Cả tuần qua cô sống trong sự thờ ơ ghẻ lạnh, nay có người hỏi han mình như thế, khiến đôi mắt Hạnh ngấn lệ.

Hạnh xua tay đáp:

- Không anh Andrew không làm gì cả, tại chị nhớ nhà nên thế thôi.

- Cũng phải em lấy chồng trên thành phố thág về một lần mà nhiều khi còn nhớ, chị lấy chồng xa thế khó tránh được những lúc chạnh lòng. Thôi đừng buồn nữa chị, bây giờ công nghệ hiện đại gọi Video nói chuyện cùng nhau được mà. Rồi khi nào có điều kiện gia đình chị lại về thăm quê tiếp.

Gia đình, thăm quê, liệu cô còn có hội đó nữa hay không. Hạnh chưa chất tự cười bản thân mình. Chẳng phải chính cô, chính cô đã tự tay bẻ gãy cái mầm non hạnh phúc mới nhú của cuộc hôn nhân này hay sao. Chính cô đánh nát bây giờ lại chính cô là người tiếc nuối, trách than.

Đau lòng, nhưng vẫn phải cố mỉm cười, vờ như không có chuyện gì xảy ra, Marie an ủi Hạnh thêm một chút. Rồi đi lên tầng, Julie đang ngủ trong phòng, nên Marie lên đó khua con bé dậy chơi cho đỡ nhớ.

Vậy là ở đây, trong gia đình chồng Hạnh, chỉ có mình Marie là vẫn vui vẻ nói chuyện cùng cô, còn lại, tất cả mọi người, đến nhìn cũng còn tiếc với Hạnh một ánh mắt.

Hạnh chỉ biết an ủi bản thân rằng do mọi người đau lòng, mọi người vẫn còn sốc, nên cần cho họ một chút thời gian để nguôi ngoai mọi thứ. Hạnh cứ lăm lăm, cam chịu như một cái bóng trong nhà.

Bạn đang đọc truyện *Lấy Chồng Tây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Trưa hôm đó bố mẹ chồng Hạnh về, thấy con gái ông bà cũng chỉ hỏi qua loa vài câu, chứ không vui vẻ như trước nữa. Thấy thái độ của bố mẹ cô gì đó lạ nên Marie nhủ mảy mò:

- Mẹ, nhà mình có chuyện gì xảy ra đúng không?

- Chuyện gì là chuyện gì, chỉ có hỏi linh tính.

- Con nhìn ai cũng lạ lắm, chắc chắn có chuyện gì đó mà, mọi người giấu con đúng không.

Bà funny khó chịu mà gất:

- Còn không mau đi dọn cơm đi, ở đó mà nói nhảm.

- Nhưng anh Andrew còn chưa về mà mẹ.

- Dọn đi, nó không về đâu.

- Sao lại không về hà mẹ?

Từ ngày xa ra truyện đến nay, chồng cô chẳng khi nào ăn cơm trưa ở nhà. Đến cơm tối nhiều khi anh ấy còn chẳng có mặt. Cứ để cả nhà chờ cơm mãi, đến khi muộn quá phải ăn trước. Còn anh thì quá nửa đêm mới về nhà, say khướt để Hạnh cả đêm đó lại phải lau người, thay đồ rồi dọn dẹp sản phẩm do chồng nôn ra.

Có những lúc xong việc thì trời cũng gần sáng, Hạnh mệt nhoài, cứ thế mà ngồi khóc cho đến khi thấy những ánh bình minh ló rạng phía chân trời, lại lăm lăm xuống nhà chuẩn bị bữa sáng.

Hạnh thờ dãi kéo tay Marie nói nhỏ:

- Đột nẩy ở cửa hàng nhiều việc nên anh ấy phải tranh thủ làm, ăn cơm trưa luôn ở đấy, khỏi phải đi về vất vả em ạ.

- Ra vậy, mà này, sao đột nẩy em thấy chị gầy thế, hay là đi khám xem sao, chứ nhìn da chị cứ nhợt nhạt kiểu gì ấy.

- Chị không sao đâu. Thời đi dọn cơm thôi muộn rồi.

Hạnh quay lưng đi lau vệt giọt nước mắt tức trào, mỗi một tuần thôi, nhưng cô từ một cô gái 48 cân, nay tụt xuống chỉ còn 42 cân. Nhìn cô lúc này chẳng khác nào cái que củi không hề có sức sống chút nào.

Sửa vì thế cũng ít dần rồi mất hẳn, con bé từ đó ăn sửa ngoài toàn bộ. Chồng cô lại càng vì thế mà có cơ day nghiêng cô. Dù thứ trên đời anh đều nói rằng lỗi do cô, Những lúc ấy Hạnh lại nhìn cho qua, phần vì cô biết nguyên nhân là do lỗi làm của cô, phần vì chẳng ai lại đi cãi nhau với kẻ say nên đành im lặng.

Mà con người ta khi làm được một lần, hai lần thì những lần sau cứ thế quen thói làm cần. Mức độ vô lý và tàn nhẫn của Andrew chỉ có tăng lên chứ chẳng hề giảm đi.

Có lần anh mạnh bạo đi vào trong thân thể cô, đau đến nỗi Hạnh phải bật khóc, vùng phía dưới của cô cũng bị trầy xước đến rớm máu. Báo hại cô cả ngày hôm sau không thể nào đi lại bình thường cho được.

Vậy nên mới đầu thì Hạnh còn buồn vì Andrew không về ăn cơm, chứ bây giờ cô mà nghe tin anh ta về lại thấy sợ hãi. Sợ lắm những lời day nghiêng, những câu chửi bới, và cả cái thói bạo d.âm của chồng.

Marie thì không hề hay biết việc đó, cô ấy chỉ cảm thấy không khí gia đình khác rất nhiều. Nhưng hỏi thì ai cũng bảo do cô tự nghĩ ra, chẳng ai chịu nói với cô sự thật. Đến cả Nacer cũng nói chẳng có chuyện gì cả, còn Andrew thì gọi lúc nào cũng thấy khoả mây.

Chờ đến tối muộn mà cũng chẳng xác mặt về, sáng mai thì Marie lại phải đi từ sớm cho kịp giờ làm, nên cả ngày cuối tuần cô chẳng nhìn thấy mặt mũi ông trai yêu quý của mình lấy 1 lần.

Chẳng biết anh ấy bận cái gì mà đi suốt như thế, hay là cửa hàng dạo này làm ăn được, thôi thì như thế cũng mừng cho anh.

Không biết có phải Julie cũng cảm nhận được sự khác thường trong gia đình hay không, mà hạnh thấy tính cách con bé trầm xuống hẳn. Ít cười và nghịch phá hơn trước rất nhiều, nhìn con lòng Hạnh lại xót xa. Hạnh thương con bé nhiều lắm, vì cái sai làm ngu dốt của mẹ, mà bây giờ đến ông bà nội cũng ít cưng nựng hơn. Còn bố thì cứ đi mãi, đi khi con bé chưa dậy, còn về nhà khi con bé đã ngủ say.

Mà Hạnh nghe nói trí nhớ của trẻ nhỏ hơn 1 tuổi ngắn lắm, chỉ độ 1 tuần hoặc 1 tháng gì đó. Hạnh sợ nếu Andrew cứ đi mãi như thế, khéo con bé quên luôn mặt bố cũng nên. Anh lạnh lùng với hạnh, Hạnh chịu được, nhưng mà Julie nó là con anh, là máu mủ của anh, mà sao anh cũng vô tâm với con bé đến vậy?

Giờ đây, ngoài việc gửi gắm nỗi buồn trong từng câu chữ ra thì Hạnh chẳng biết phải tâm sự với ai. Hạnh sợ phải nói với người quen, sợ mang cái mác ngoại tình với em chồng. Bởi vậy, cô viết ra như một câu chuyện của ai đó, rồi chờ đợi những lời bình luận của độc giả.

Chửi bới nhân vật chính cô, thông cảm cũng có, có người còn tàn nhẫn đến mức nguyên rủa nhân vật chính của cô cả đời không có được Hạnh phúc. Nhân vật chính của cô tội lỗi, nhưng có cần phải cay nghiệt đến mức nguyên rủa người ta đến thế không. Hay là tự do ngôn luận, họ cứ thế mặc sức nói cho sướng miệng, mà chẳng thèm bận tâm xem đối phương tổn thương thế nào

Cuộc sống bên ngoài buồn nên mới tìm đến những trang truyện, bây giờ đến cái thế giới ảo ấy của cô cũng bị thương đến vậy. Thật sự Hạnh chẳng biết bầu vùi vào đâu để có một chút niềm vui sống nữa.

Nhưng nỗi buồn thương ấy có là gì, so với cái nỗi buồn Hạnh phát hiện ra trên cổ áo chồng có vết son lạ. Bản thân Hạnh trừ khi đi ra ngoài mới quẹt chút son, chứ ở nhà Hạnh chẳng bao giờ dùng đến. Nên không thể nào ó chuyện dấu vết đó là của hạnh sợ ý để lại.

Hơn nữa, cô và chồng cũng đâu còn vui vẻ đến mức có thể để lại dấu vết trên cổ áo chồng kia chứ. Dấu vết này đậm như thế, rõ như thế, chắc chắn là có người cố tình để lại chứ không phải vô tình.

Andrew thì say, say nên chẳng biết trời trăng mây gió là gì, mà nếu có đụng anh ta dậy hỏi, chắc chắn Hạnh cũng chỉ nhận được những lời chửi bới chứ chẳng thể nào biết được câu trả lời.

Suy nghĩ một chút Hạnh quyết định lên kiểm tra điện thoại của chồng. Từ cuộc gọi đến tin nhắn đều không có gì khả nghi. Vậy là có thể đó là dấu vết của một cô gái nào đó mà anh ta vừa bóc bánh trả tiền.

Thời thì vợ chồng đang trong giai đoạn lục đục, Hạnh đành nhắm mắt mà xem như không biết chuyện gì xảy ra. Hạnh nhớ mẹ cô từng bảo rằng:

- Đàn ông ấy mà, nó có đi bóc bánh trả tiền thì con đừng có đại mà lăm lên lên. Nhu cầu của đàn ông cao hơn phụ nữ chúng ta rất nhiều, vậy nên việc họ ra ngoài xa bót là khó tránh khỏi. Con phải khéo léo, ngọt nhạt để anh ta không còn nghĩ đến những kiểu tình một đêm như thế nữa. Nhưng con phải nhớ, chỉ chấp nhận nếu về nhà anh ta vẫn quan tâm đến vợ con, tần suất đi ít. Và phải cấm tuyệt đối không được phép cấp bô nghe không?

Khi ấy Hạnh đã bắt bình mà cãi lại:

- Mẹ nói gì nghe vô lý thế, làm gì có cái chuyện là đàn ông thì được phép bóc bánh trả tiền. Còn pHụ nữ thì phải nhẫn nhịn hà mẹ. Con chẳng cần biết anh ta bóc bánh hay cấp bô, cứ phát sinh quan hệ ngoài luồng là phản bội. Mà đã là kẻ phản bội thì không đáng được giữ bên mình.

- Cái con bé này, bóc bánh, nó ăn xong, nó trả tiền là hết, không can dự gì đến nhau nữa. Còn cấp bô tức là có tình cảm với đối phương, khi ấy mà có muốn giữ cũng e là khó đấy con ạ.

- Mẹ cứ có cái suy nghĩ ấy nên đám đàn ông mới được nước mà làm cần, mẹ là phụ nữ mà lại tự hạ thấp giá trị bản thân, dung túng cho bọn họ, thì thử hỏi làm sao mà bọn họ còn có thể tôn trọng mẹ được đây?

Bà HÀ thở hắt ra mà mắng:

- Đừng có mà cứng đầu, mẹ dặn gì thì cố gắng mà ghi nhớ, tây hay ta thì cũng là đàn ông cả. Đừng để đến lúc xảy ra chuyện thì lại hối không kịp.

Ngày ấy Hạnh nào đã biết gì, mới chỉ là cô gái sắp bước chân về nhà chồng, nhìn thế giới xung quanh với con mắt toàn màu hồng. Nào đã biết thế nào là yêu, là phản bội đầu, nên mới có thể nói ra những lời như thế.

Còn hiện tại Hạnh đã bị sóng gió vùi dập cho xơ xác, những chân lý khi xưa hạnh cho là đúng nay đã chẳng còn phù hợp nữa. Và hình như cái suy nghĩ chồng mình chỉ bóc bánh trả tiền thì có thể bỏ qua, của mẹ cô nay cũng bắt đầu xuất hiện trong đầu cô

Nhưng cái người nhún nhủ đến cô thông điệp qua dấu hôn ấy, không thấy Hạnh phản ứng gì thì cô về khó chịu. Vài ngày sau chồng Hạnh lại đi qua đêm không về, đến tối muộn ngày hôm sau nữa mới thấy mặt anh ta.

Lần này anh ta có chút hơi men trong người nhưng không say đến mức quắc cần câu. Mà vẫn tỉnh táo, còn nói chuyện với Julie vài câu rồi mới định đi tắm. Lúc Andrew xoay người đi lướt qua Hạnh cô phát hiện phía cổ bên trái anh ta có một dấu hôn mờ.

Dấu hôn này tuy mờ, nhưng Hạnh vẫn có thể nhận ra nó cùng màu son với dấu hôn trên áo lần trước của anh ta.

- Anh, cổ anh có gì kia?

- Đầu?

- Phía bên trái đó, soi gương đi sẽ thấy.

Andrew tiến về phía chiếc gương lớn ở cuối phòng, xoay qua, xoay lại vài lượt anh ta mới phát hiện ra dấu hôn. Vội vả lấy tay lau đi, Hạnh để ý anh ta có liếc nhìn mình vài cái, đoán chắc định thăm dò phản ứng của cô.

Nhưng lại thấy hạnh lặng im, gương mặt cũng chẳng biểu cảm gì, nên anh ta đáng trống vắng:

- Ờ, thôi đi tắm cái đã.

- Năm hôm trước cổ áo anh cũng có vết son trùng màu với hôm nay.

Andrew hơi giật mình, đồng tử mở to nhìn Hạnh, anh ta không ngờ được hôm trước cổ áo mình lại có dấu vết như thế. Càng không thể ngờ Hạnh phát hiện ra mà lại bình tĩnh đến lạ, hay là Hạnh mới chỉ biết dấu son, chứ không hề biết những gì thời gian qua Andrew đã làm.

Nghĩ vậy anh ta bảo:

- Chắc đi uống rượu với mấy thằng bạn, mấy cái con tiếp viên ở đó nó trêu.

- Trêu hay là cổ tỉnh, làm gì có ai lại đi trêu người có vợ đến 2 lần liên tiếp như thế. Chưa kể đến mùi nước hoa lạ trên cơ thể anh, em có chút khó hiểu.

- Tao buồn, tao đi uống rượu giải sầu không được hay sao. Hay mày muốn tao phải ở nhà, ngày ngày đối diện với cái bàn mặt mày, để nhớ lại những tin nhắn mùi mẫn của chúng mày hả?

Mới chỉ là tin nhắn, mà cả tháng qua anh ta day nghiền Hạnh, vậy còn vết son kia, mùi nước hoa kia nữa. Chẳng lẽ Hạnh không được phép chất vấn lại hay sao?

- Em thấy vết lạ trên người chồng em, thì em phải có quyền thắc mắc chứ.

- Thế cái lúc mày tặng tui với thằng kia mày có thấy thắc mắc không?

- Anh đừng có mà chuyện nọ sọ chuyện kia như thế, em đang hỏi anh, vết son kia từ đâu mà có.

Andrew nhướn mày nhìn Hạnh đầy thách thức mà trả lời:

- Tao nói rồi, tin hay không là việc của mày, giờ thì để im cho tao đi tắm.

Bao uất ức, tủi hờn, bao cam chịu dồn nén bấy lâu nay bị cái thái độ kia của Andrew làm bùng phát. Hạnh kéo mạnh tay chồng mà quát:

- ANH đứng lại đó, nói rõ ràng mọi chuyện cho tôi rồi mới được đi.

Nhưng anh ta không những không chịu đứng lại, mà còn hất mạnh tay một cái, khiến cho hạnh mất đà xô vào lọ hoa trên bàn trang điểm. Nói là lọ hoa, nhưng thật chất chỉ có lọ không chứ chẳng có hoa. Hình ngoại trừ mấy ngày tết, thì chẳng bao giờ cái lọ này có lấy một bông hoa tươi khoe sắc.

Chiếc lọ không ấy, rơi xuống nền nhà vỡ choang, Julie đang nghịch đồ chơi trong nôi cũng hoảng sợ mà khóc thét. Phía dưới nhà mẹ chồng Hạnh cũng nhanh chóng chạy lên.

Hết nhìn thẳng con trai đang tức giận phùng phùng, lại nhìn sang đứa con dâu đang đổ dánh con. Rồi cả cái đồng mình vỡ kia nữa, bà ngao ngán hỏi:

- Hai đứa lại chớ chuyện gì?

- Đây con đi làm một mẻ, uống vài chén rượu với đám bạn, bị mấy cái con tiếp thị nó chơi xấu hôn lên cổ áo mà về cô ta lỏng lộn lên, rồi đập phá đồ đạc như thế đây.

- Hạnh, có đúng như thế không?

Tiếng nói sắc lạnh của mẹ chồng cũng không còn khiến Hạnh sợ, cô đánh thép mà nói:

- Mẹ xem anh ấy tối ngày say sìn, anh ấy không thương con thì cũng phải nghĩ cho sức khỏe của mình. Còn dấu son kia đây không phải lần đầu con nhìn thấy, con dám khẳng định đó là của một người. Mẹ nghĩ xem làm gì có đứa tiếp tân nào rảnh đến mức...

- Thôi đủ rồi, thế cô có nghĩ xem vì đâu mà nó buồn chán đến mức phải bỏ đi uống rượu hay không. Cô thử nhìn xem nó có còn giống thằng con trai tôi ngày cô mới về đây làm dâu không? Nhờ phúc cô ban cho cả đây.

Hạnh sững sờ, cô không nghĩ mẹ chồng mình cũng có lúc vô lý đến thế. Với Hạnh trước kia, bà là một người hiền lành, thấu đáo, và vô cùng hiểu chuyện. Vậy mà giờ đây bà còn chẳng thèm nghe Hạnh nói hết câu đã vội vàng quy hết tội cho cô.

Đồng ý là Hạnh sai trước, nên chồng cô mới buồn mà đi uống rượu. Nhưng không đồng nghĩa với việc anh ta có thể phản bội lại Hạnh. Nếu Hạnh làm lớn chuyện ngay khi nhìn thấy dấu son đầu tiên trên áo chồng, thì mới có thể nói là cô ghen tuông mà không chịu tìm hiểu vấn đề.

Đằng này dấu son ấy đã xuất hiện đến 2 lần, Hạnh thừa biết chủ nhân của dấu son này là cô tình để lại cho Hạnh thấy chứ chẳng phải là sợ ý. Cô ta đang gửi đến Hạnh thông điệp rằng chồng HẠnh đã lên giường cùng cô ta.

Người mà lòng HẠnh nghi ngờ nhất lúc này chính là cô gái bán hoa ở cửa hàng kế bên. Lần trước đến đây dự sinh nhật Julie cô ta cũng đã gây sự với Hạnh một lần, lần này nếu không phải cô ta thì còn ai vào đây được nữa.

Nếu bảo Andrew bóc bánh trả tiền cơ, đằng này dấu hôn kia giúp Hạnh tin rằng anh ta cặp bồ, mà người chỉ trong thời gian gần có thể khiến anh ta siêu lòng, chỉ có người mà trước đây anh ta đã từng say nắng mà thôi.

Hạnh là vợ, Hạnh cũng có quyền được ghen chứ, cô uất ức mà nói:

- Mẹ, mẹ nói thế khác nào bảo rằng anh ấy lên giường với người khác là không có lỗi. Con thừa nhận đi đến ngày hôm nay hoàn toàn là do con trước. Nhưng dấu thể vì con sai trước mà chồng con muốn làm gì cũng được. Rõ ràng mẹ nhìn cũng thấy rằng anh ấy đang ngoại tình sau lưng con, và cô gái kia đang gửi lời thách thức đến con còn gì?

Bạn đang đọc truyện *Lấy Chồng Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Bà funny đương nhiên là hiểu điều ấy, bà cũng chẳng cổ hủ như mẹ Hạnh mà có cái suy nghĩ đàn ông đi ra ngoài nhưng vẫn về nhà với vợ con là được. Mà với bà trong hôn nhân phải đề cao sự chung thủy, một vợ một chồng.

Nhưng vì lòng bà từ sau khi biết được đứa con dâu kia lại dám hôn em chồng thì bất kể nó làm cái gì bà cũng đều thấy không vừa lòng. Nếu không phải sự xuất hiện của nó làm xáo trộn cả căn nhà này lên thì thằng Nacer đâu có phải một mình ra ngoài sinh sống. Thằng Andrew cũng không phải buồn bã rồi đắm chìm trong men rượu.

Xót con bà lại càng ghét Hạnh hơn:

- Thôi, đưa con bé đây rồi dọn cái đồng này đi, còn thằng Andrew đi tắm đi, người gì mà lúc nào cũng toàn mùi rượu. Từ nay bỏ cái tật say sìn đi nghe không.

- Nhưng mà...

- Cô còn nhưng nhị cái gì, hay đập đồ rồi lại bắt tôi dọn?

Hạnh biết cô nói cũng chẳng ai hiểu cho cô, nên đành làm lủi đi dọn đồng đồ vỡ kia. Vô tình tay hạnh bị một mảnh vỡ cửa vào chảy máu. Vết cửa không dài nhưng khá sâu, Hạnh không cảm thấy đau, mà cứ vô thức ngồi nhìn những giọt máu đỏ tươi nhỏ xuống sàn.

Nếu ly hôn ở thời điểm hiện tại, thì liệu Hạnh có thể được nuôi con không. Con bé mang quốc tịch Pháp, cả Hạnh cũng đã nhập quốc tịch theo chồng. Liệu con đường trở về có dễ, còn ở lại đây thì biết làm gì để có tiền nuôi con.

Mà chắc gì mọi người đã để Hạnh mang con bé đi, nhưng nếu cứ sống mãi thế này, chỉ e Hạnh sẽ khổ tâm mà chết mất. Chồng cô, anh ta đã có người phụ nữ khác, mà dù không có ai thì anh ta cũng khó lòng mà tha thứ cho Hạnh được.

Sống với nhau mà cứ đem lỗi lầm quá khứ ra đây vô thì mệt mỏi lắm, không được, Hạnh nhất định phải suy nghĩ thật kỹ về tương lai của hai mẹ con.

Nghĩ thế Hạnh nhanh chóng băng vết thương trên tay, rồi dọn nốt mọi thứ. Sau đó cô lên mạng tìm hiểu một số vấn đề về ly hôn. Mọi thứ quá mong lung càng khiến Hạnh thêm rối ren.

Đêm ấy Hạnh cứ nằm nghĩ mãi nên không thể nào chợp mắt nổi, phía bên kia thì Andrew đã say giấc tự bao giờ. Bất ngờ điện thoại anh ta báo có tin nhắn mới. Tò mò Hạnh lấy tay chồng để mở khoá điện thoại.

- Honey đang làm gì đấy, nhớ quá à, bữa nay lại bỏ người ta về sớm nhé.

Số điện thoại này rất quen, Hạnh vội vã tìm số của cô hàng hoa lần trước cô lưu trong máy. Đúng là cô ta, Hạnh đoán không sai một chút nào mà, cô ta có tình đánh động cho Hạnh biết. Nếu cứ im lặng mãi thì Hạnh quả là một con khờ mà.

- Anh đang ngủ, bữa nay vợ gọi báo về sớm có chút việc.

- Từ khi nào anh lại nghe lời vợ như thế, anh chẳng nói với em là hiện tại anh căm thù cô ta hay sao?

Căm thù, phải đến chuyện giở lòng chiều bọn chúng còn nói được với nhau, thì mấy chuyện này có là gì. Hạnh nén giận mà nhắn lại:

- Thế em nhắn cho anh có việc gì thế?

- Nhớ thì nhắn có được không?

- Nhớ anh hay nhớ cái gì của anh?

- Nhớ mọi thứ...

Hạnh rất muốn hỏi thẳng xem bọn chúng đã lên giường với nhau chưa, nhưng này giờ cô đang mạo danh Andrew để nhắn tin, bây giờ biết hỏi thế nào được bây giờ.

Còn đang phân vân thì phía bên kia lại có tin nhắn đến:

- Ngủ rồi hả, chán anh ghê, nhớ lịch hẹn ngày mai với em đấy nhé.

Ngày mai, ngày mai bọn họ có hẹn gì với nhau, đi đâu làm gì. Hạnh lục tung điện thoại chồng từ cuộc gọi đến facebook không hề có thông tin gì khác. Cuối cùng đành xóa đoạn hội thoại kia đi, vô như chưa có gì xả ra.

Cô nằm xuống, nghĩ xem ngày mai làm cách nào để biết được họ làm gì. Theo dõi họ ư, nhưng mà ai trông Julie, mà nếu như bắt được họ thì sẽ làm gì nói gì đây.

Cả đêm ấy Hạnh cứ nằm tưởng tượng ra đủ mọi tình huống, rồi lại nghĩ xem nếu tình huống đó xảy ra Hạnh sẽ nói gì, làm gì. Nhưng rồi đến khi tân mất chứng kiến họ đi vào nhà nghỉ cùng nhau, Hạnh chỉ biết đứng tròn chân ở bên đường mà bật khóc.

Sáng nay cô đã phải muối mặt gửi con bé bên nhà hàng xóm, vết sạch toàn bộ số tiền ít ỏi còn lại trong người, gọi một chiếc xe để bám theo chồng. Tất cả những cảnh tượng này Hạnh đều đã tưởng tượng qua, nhưng cô không nghĩ khi bản thân trực tiếp chứng kiến lại đau đến vậy.

Hạnh trở về cửa hàng giống cây của Andrew, cửa khoá, cô mệt mỏi đứng tựa cửa chờ đợi. 5 phút, 10 phút... 1 tiếng trôi qua vẫn chưa thấy họ trở về.

Điện thoại trong túi hạnh cứ thế rung lên từng hồi, cô mở ra xem, là mẹ chồng cô gọi. Cố gắng hít thật sâu Hạnh nghe máy:

- Con nghe đây mẹ.

- Đi đâu mà vất con bé ở nhà cô lyly như thế, nó khóc người ta phải gọi cho tôi về đây này.

- Dạ, con đi có chút việc, con về ngay đây ạ.

Vội vã cúp máy, bước ra ngoài gọi xe trở về, thì phía trước mặt cô là một người đàn ông đang cười rất tươi, nụ cười của anh ta tựa như nắng mai rực rỡ, chỉ nhìn qua thôi cũng cảm nhận được anh ta đang vui cỡ nào. Tiếc là nụ cười ấy lại vội vàng tắt ngấm khi thấy Hạnh, cô gái phía sau nói lòng vòng ôm để ngồi lên xem có chuyện gì.

Hai người, một nam, một nữ nhìn thấy Hạnh lại có hai biểu cảm khác nhau. Người đàn ông kia ngỡ ngàng, sững sốt bao nhiêu, thì người còn lại bình thản bấy nhiêu. Giống như thế chị ta đoán trước được sự xuất hiện của Hạnh.

Hạnh cứ ngỡ thấy cảnh tượng ấy cô sẽ lao đến mà chửi bới, mà chất vấn, nhưng cô lại bỏ chạy, chạy vội ra chiếc xe gần đó, leo lên và trở về nhà. Ngồi trong xe Hạnh khóc, khóc như mưa như gió, khóc đến mức anh lái xe phải ái ngại hỏi:

- Cô gái, cô có sao không?

- Tôi không sao, phiền anh đi nhanh giúp tôi một chút.

Người lái xe nhẹ nhàng tăng tốc, cả quãng đường Hạnh vẫn khóc không ngừng.

Nhìn thấy con dâu, bà Funny bực dọc định hỏi xem nó đã đi đâu, làm gì, nhưng bất gặp ánh mắt đỏ ngầu, xung húp của nó bà lại nuốt những lời ấy vào trong.

Nó vừa khóc, nước mắt vẫn còn vương trên mặt, dù cho trước đó nó đã cố lau khô thì cũng chẳng thể nào che đi được.

Bà có chút tò mò nên hỏi:

- Cái Hạnh khóc à, có chuyện gì thế?

Chỉ chờ có thế Hạnh lại oà khóc thật lớn, khiến cho bà Funny bối rối vì chẳng hiểu mình hỏi thế có gì sai mà con dâu lại khóc. Nó cứ khóc mãi không ngừng nên bà thương cảm hỏi:

- Rốt cục là có chuyện gì, làm sao mà phải khóc như thế?

- Anh Andrew có người khác rồi mẹ ơi.

- Nói nhảm cái gì đấy?

Hạnh lắc đầu đau khổ nói:

- Là thật đấy mẹ, chính mắt con đã thấy 2 người họ đeo nhau vào nhà nghỉ. Họ ôm nhau tình tứ lắm, mà cô gái này lần trước con đã bắt gặp cô ta và anh Andrew nhắn tin quan tâm nhau rồi.

- Sao... Sao lại có chuyện đó được.

- Hôm sinh nhật Julie cô ta cũng đến, chính là cái cô Linda, ngồi bên cạnh chồng con suốt cả buổi đó, mẹ có nhớ không.

Bà funny nhủ mảy có nhớ lại mọi thứ, nhưng bà bắt ngờ quá nên chẳng nhớ nổi điều gì.

Tối qua bà đã nghi ngờ rồi, nhưng chưa có cơ hội để nói chuyện riêng với Andrew thì ngày hôm nay lại xảy ra cơ sự này. Nhìn con dâu, nhìn đứa cháu nhỏ trên tay bà thật sự bất lực.

Con dâu bà sai, cho đến hiện tại bà vẫn còn giận nó, nhưng mà nếu con trai bà ngoài tình là sự thật thì nó còn sai hơn gấp trăm ngàn lần.

Bà lặng lẽ trao Julie cho con dâu rồi vào phòng khoá chặt cửa ở trong đó.

Hạnh thấy, nhưng bản thân cô cũng đang vô cùng mệt mỏi nên cũng muốn được ở một mình. Cô nặng nề lê bước lên phòng, chưa kịp mở cửa đã nghe thấy tiếng xe máy chông cô ở dưới, rồi tiếng bước chân chạy vội vã.

Thấy chồng, tìm Hạnh lại nhói lên từng cơn đau, cuộc hôn nhân của cô chẳng còn thể nào cứu vãn được nữa rồi. Có cô hằn gấn, thì những vết thương trong lòng đối phương vẫn sẽ mãi nhức nhối chẳng lành.

Thấy vợ cứ mãi lặng im Andrew áp ứng hỏi:

- Em... em... nghe anh nói này, em đến cửa hàng sao không điện cho anh.

- Điện cho anh, điện cho anh thì làm sao mà tôi thấy được cái cảnh hai người ôm ấp nhau đi vào nhà nghỉ hả?

- Em thấy...

- Không những thấy, mà tôi còn thấy rất rõ nữa kia.

Hạnh gặt gặt một nước đi thẳng vào trong phòng, phía sau lưng chồng, hạnh thấy mẹ chồng cô đang đi tới. Cô mặc kệ, cô chẳng muốn quan tâm điều gì nữa, cô mệt mỏi lắm rồi, cô buông tay, chẳng muốn cố gắng nữa.

Có câu” theo tình thì tình chạy, mà chạy tình thì tình theo”, hình như đúng với cuộc đời hạnh. Những ngày đầu mới đặt chân sang đất nước Pháp Hạnh đã cố gắng quan tâm, hỏi han chồng, thì anh ta lại thờ ơ, lạnh nhạt.

Đến khi Hạnh chán gét, thì anh ta lại đột nhiên yêu thương, quan tâm. Làm cho Hạnh cảm động, rồi lại tàn nhẫn với cô, để bây giờ Hạnh muốn buông tay, thì anh ta lại gia sức mà giải thích:

- Mọi chuyện không như em nghĩ đâu.

- Tôi chỉ tin những gì mắt tôi nhìn thấy mà thôi.

Bà Funny tiến lên, cắt ngang câu chuyện của vợ chồng đứa con trai. Nhìn chúng nó bà chân thành nói:

- Hai đứa nghe mẹ nói 1 lời thôi, này giờ mẹ suy nghĩ rồi, chuyện thành ra thế này, đứa nào cũng có cái sai của mình cả. Mà chính mẹ cũng có lỗi trong chuyện này, mẹ thật sự mong hai đứa ngồi lại nói chuyện với nhau để giải quyết mọi vấn đề. Làm gì cũng nên nghĩ cho con bé Julie một chút, đừng nóng vội để con bé khổ.

Hạnh nhìn mẹ chồng, đây mới chính là người mẹ chồng mà Hạnh từng biết, bà nhẹ nhàng, thấu đáo, chỉ tiếc lòng Hạnh đã nguội lạnh mất rồi. Những vết thương cũ, vết thương mới cứ thế chẳng chịt lên nhau khiến cho trái tim Hạnh không ngừng rỉ máu.

Mẹ chồng Hạnh bế Julie ra bên ngoài, rồi đóng cửa phòng lại, bà có ý để không gian riêng cho vợ chồng cô nói chuyện.

- Em, tại sao em biết?

- Anh không có câu nào hay ho hơn à, tại sao tôi biết, nhờ cô bỏ của anh báo đấy.

- Linda, cô ấy không phải người như thế đâu.

Hạnh ném thẳng chiếc gối vào mặt chồng mà hét:

- Anh bênh cô ta, thế sao anh không cứ đi còn vác mặt về đây làm gì hả. ANH cứ theo cô ta luôn đi, thời gian qua anh dày vò tôi, day nghiền tôi, nhưng lại ôm ấp ngọt nhạt với cô ta anh có vui không? Anh nói tôi là con đ.ĩ vậy anh nhìn lại anh và cô ta xem hai người là cái giống gì.

- Em đang đi hơi xa rồi đấy, tôi thừa nhận chuyện này tôi sai, nhưng em nghĩ xem nguyên nhân vì sao tôi lại trở nên như thế. Vì em, nếu em không cấm sừng lên đầu tôi, thì sẽ không có gì xảy ra.

Hạnh cười, nụ cười chua chát nhất trong đời mà hỏi lại:

- Vì tôi, phải rồi vì tôi, tôi sai, mọi thứ đều do tôi hết anh hài lòng chưa?

- Bây giờ em muốn gì?

- Muốn gì, anh hỏi tôi muốn gì sao, anh vẫn quen thói áp đặt mọi thứ cho tôi bây giờ cũng biết hỏi ý tôi cơ đấy. Anh hỏi thì tôi cũng xin trả lời, tôi muốn chúng ta buông tha cho nhau, đừng dày vò nhau nữa. Làm đối phương đau, bản thân cũng có vui về gì đâu, dừng lại đi anh.

Andrew nhu này hỏi lại:

- Dừng lại?

Hạnh gật đầu kiên định xác nhận:

- Phải chúng ta dừng lại, buông tay nhau, xem như giải thoát cho nhau, anh có thể đến với cô gái hợp ý anh, còn mẹ con tôi, cũng không phải sống trong cảnh nước mắt chan cơm nữa.

- Ra là vậy, đến cuối cùng cô vẫn chỉ muốn bỏ đi, trong lòng cô mãi mãi không hề nghĩ đến tôi. Cô là con đàn bà độc ác, vậy mà tôi đã từng yêu cô, thương cô. Được cô đi, cô đi đi, nhưng đi đâu thì đi một mình, cấm không được mang con bé theo.

Hạnh gào lên trong nước mắt:

- Con bé là con tôi, nó phải đi cùng tôi, tôi không thể để nó sống với con người vô tâm như anh được.

- Cô nhìn lại mình đi, bao năm qua một tay thẳng này nuôi cô, cô còn chưa tự nuôi nổi bản thân, cô mang con bé đi đâu?

Anh ta nói đúng, bản thân mình Hạnh còn chưa chắc đã lo được, vậy thì làm sao chăm lo được cho con gái. Cứ cho cô có thể xin được một công việc để đi làm, thì ai trông con bé, tiền đâu thuê nhà, rồi ăn uống cho đến khi lĩnh lương.

Thấy Hạnh ngồi thẫn người ra suy nghĩ, Andrew biết cô đã bình tĩnh hơn nên nói:

- Sự việc lần này anh thừa nhận anh sai, nhưng mà anh với Linda...

- Anh im đi, đừng nhắc đến cô ta trước mặt tôi, nếu anh vẫn bênh vực cô ta thì tôi nói cho anh nghe, vết son trên áo, cả trên cổ anh, chắc anh không nghĩ là vô tình xuất hiện đúng không. Rồi con đêm qua nữa, nhờ cô ta nhắn tin cho anh nói về cuộc hẹn nên tôi mới biết mà đến chứ.

Andrew nghiêng rằng ken kết, sau đó quay người dời đi, Hạnh biết anh ta đi đâu. Biết nhưng chẳng muốn ngăn cản, anh ta bỏ đi, đồng nghĩa với việc trong lòng anh ta cô gái bán hoa kia quan trọng hơn.

Hạnh khóc, khóc vì đau đớn, khóc vì mệt mỏi, và khóc cả vì cảm giác thua cuộc.

- Hạnh này, mẹ biết con đang buồn, mẹ chỉ muốn nói với con 1 lời xin lỗi. Thời gian qua, mẹ đã khắt khe với con nhiều quá.

- Không đâu mẹ, con sai, con đáng bị như thế.

- Mẹ có thể hỏi con 1 câu được không?

Hạnh ngược lên nhìn mẹ chòng đáp:

- Vâng, mẹ nói đi ạ.

- Con, con có chút tình cảm nào với thằng Andrew không?

Hạnh thoáng chút bất ngờ, cô đắn đo một chút rồi thành thật đáp:

- Trước đó con đã thật lòng muốn cùng anh ấy xây dựng một gia đình hạnh phúc, thật lòng muốn cùng anh ấy cố gắng. Nhưng mà bây giờ việc con có tình cảm hay không đâu còn quan trọng nữa, anh ấy đã lựa chọn cô gái đó rồi mà mẹ.

Hạnh nói, nói mà không hề rơi thêm giọt nước mắt nào nữa, nhưng chính vì thế lại càng làm cho bà Funny cảm thấy xót xa.

Bà lặng lẽ ôm cô vào lòng, trên tay bà là Julie đang tròn xoe đôi mắt nhìn bà và mẹ. Ba người phụ nữ cứ thế ôm nhau, nhưng chẳng ai hiểu nổi người kia đang nghĩ gì.

Sáng hôm sau Andrew vẫn đi làm như mọi ngày, đang làm thì tiếng chuông điện thoại reo:

- Con ơi, cái Hạnh... cái Hạnh nó bỏ đi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lấy Chồng Tây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

- Con ơi, cái hạnh... cái hạnh nó bỏ đi rồi.

- Bỏ đi, cô ta đi đâu hà mẹ?

- Làm sao mà mẹ biết được?

Đầu dây bên kia Andrew sốt sắng hỏi lại:

- Vậy còn con bé Julie đâu.

- Con bé đây, mẹ thấy con bé khóc nên chạy lên thì không thấy cái Hạnh đâu. Nhìn quanh phòng thì thấy bức thư nó để lại. Con về ngay nhà đi.

Bà Funny nghe rõ tiếng thờ phào nhẹ nhõm của con trai, nhưng mà nó lại lạnh lùng báo:

- Chắc cô ta đi đâu đó chơi thôi, lát về ngay ấy mà.

- Cái Hạnh viết thư để lại mà, trong thư nó còn nhờ mẹ chăm sóc Julie nữa. Con về nhà ngay đi con, về đi tìm con bé đi.

- Con giải quyết nốt một số chuyện rồi con về, mà cô ta không đi lâu được đâu. Giấy tờ tùy thân của cô ta con còn đang cầm, hơn nữa tiền bạc lại chẳng có thì đi đâu được.

Biết có nói thêm con trai cũng chẳng chịu về, bà đành cúp máy. Rồi bé Julie xuống dưới nhà, hỏi thăm mấy người hàng xóm xem có ai nhìn thấy Hạnh không. Hỏi mấy người ai cũng báo không thấy, cũng may cuối cùng có bác Rania, do sáng sớm đi chợ đã thấy Hạnh xách valy lên một chiếc xe Taxi. Bác tính hỏi xem con bé đi đâu mà nó đi nhanh quá chẳng kịp hỏi.

Bà funny cúi đầu cảm ơn, rồi bế cháu ra về, ngồi cho cháu ngủ ăn sáng mà bà chẳng thể tập trung nổi. Bà lo cho Hạnh, thật sự lo cho con bé. Lo nhất là nó không có giấy tờ tùy thân, thì biết đi đâu làm gì được cơ chứ.

Giây phút này bà mới thấy hối hận vì thời gian qua đã khắt khe với con cháu. Nó tuy có sai, nhưng lỗi lớn vẫn thuộc về hai đứa con trai bà, thế mà bà lại một mực đổ mọi tội lỗi lên đầu con bé. Để cuộc sống của nó ngọt ngào đến mức phải bỏ đi.

Bà luôn nói mong cho các con Hạnh phúc, nhưng mà bà đã làm gì thế này. HẠNH ƠI, MẸ XIN LỖI.

Bà lo nhiều thế, nhưng Andrew lại đứng đưng, anh ta cứ nghĩ Hạnh không có tiền thì chẳng thể đi đâu được. Mãi gần trưa anh ta mới trở về hỏi:

- Hạnh về chưa mẹ.

Bà funny móc trong túi bức thư của Hạnh ra đưa cho con trai mà không đáp. Trong thư Hạnh viết rõ mọi thứ, Andrew đọc xong có chút lo lắng, nhưng anh ta vẫn tin rồi Hạnh sẽ phải mò về. Anh ta nghĩ Hạnh đang giận dỗi trẻ con, bỏ đi để dọa mọi người, nên sớm muộn gì cũng sẽ về.

Từ trước đến nay Andrew vẫn nghĩ, chỉ cần giữ giấy tờ của Hạnh là cô sẽ chẳng thể nào mà đi xa được. Vậy nhưng đến tối cũng chẳng thấy Hạnh đâu, Julie thì khóc đòi mẹ anh ta mới bắt đầu lo lắng gọi điện cho Hạnh. Tất nhiên là số điện thoại ấy chẳng liên lạc được, vội vàng chạy sang nhà bác Rania đề hỏi.

- Bác, lúc sáng bác nhìn thấy vợ cháu khoảng mấy giờ.

- Lúc đó chắc tầm chưa đến 7h, bác buồn nên đi chợ thì gặp con bé lòi cái valy lớn. Định hỏi thăm xem nó đi đâu mà mang nhiều đồ thế, thì nó đã lên xe đi mất rồi. Nó đi về hướng thành phố ấy, mà có chuyện gì thế?

- À không, tại cháu không liên lạc được nên hơi lo cho cô ấy thôi, cháu cảm ơn bác.

Bác kéo tay Andrew tò mò hỏi:

- Đây, sao vợ đi đâu mà cháu lại không biết, sáng nay bác cũng thấy mẹ mày đi tìm nó. Hay là chúng mày có chuyện gì thế?

Andrew thờ dãi, anh ghét nhất cái kiểu nhiều chuyện của mấy bà bác già này, nên ngán ngẩm nói:

- Cũng không có gì đâu, thôi cháu về đây ạ.

Andrew thất thểu ra về, nghĩ mãi nhưng vẫn chẳng tài nào nghĩ ra nỗi Hạnh có thể đi đâu. Kể từ khi sang đây cô toàn ở nhà nội trợ, hiếm hoi lắm mới có lần ra ngoài. Người thân bạn bè ở đây thì lại càng không có...

Mà khoan đã, người thân thì có thể là không có, nhưng còn bạn bè, Hạnh là một tác giả viết truyện dạo, không lý nào lại không có bạn được.

Nhưng bạn bè của cô là ai, ở đâu, hay thậm chí tên gì Andrew cũng chẳng biết. Lúc này anh ta mới thấy hận cái bản tính vô tâm của mình. Nếu quan tâm, nói chuyện với cô nhiều hơn, thì chắc chắn sẽ biết nhiều thứ hơn. Bây giờ thì biết tìm ở đâu đây.

Hai ngày, ba ngày trôi qua cũng chẳng thấy Hạnh về, đến một cuộc điện thoại hỏi thăm con gái cô ấy cũng chẳng buồn gọi. hạnh gần như biến mất khỏi gia đình chồng. Andrew bỏ cả cửa hàng để đi tìm vợ, anh cứ đi vô định như thể chứ chẳng biết là phải đi đâu.

Tình báo công an thì bà Funny lại gần:

- Con bé nó bỏ đi có để thư lại, chứ có phải mất tích đâu mà báo hã con. Thời con cứ ráng tìm xem sao, biết đâu lại may mắn thấy. Hoặc con bé nghỉ lại mà trở về.

- Cô ta thư về xem, con sẽ thăm cô ta làm trăm mình.

Ông David nghe xong thì quát:

- Mày vẫn chưa tỉnh ra à con, đến giờ phút này mày vẫn còn định bám vằm vợ mày. Người đáng bám vằm là mày đấy, ai dạy mày cái kiểu ra ngoài trắng hoa bay bướm thế hả?

- Thôi ông, con nó cũng đang rồi. Còn Andrew, con nên nhìn nhận lại bản thân, nhìn nhận lại tình cảm của 2 đứa. Nếu con thương con bé, cần con bé thì cố gắng tìm con bé trở về. Còn nếu không thì coi như là hai đứa giải thoát cho nhau. Việc vợ chồng con, con phải tự quyết định, bố mẹ chẳng thể nào mà quyết định thay con được.

Andrew trầm ngâm không đáp, anh thương vợ, thương chứ, nhiều đêm vô tình thấy vợ ngồi bó gối dưới nền nhà khóc anh cũng xót xa. Nhưng mà con giận trong lòng đã lấn át mọi thứ, nó không cho phép bản thân anh nói 1 lời quan tâm đến Hạnh.

Bởi mỗi lần muốn quan tâm thì những dòng tin nhắn kia lại hiện lên, rồi chẳng hiểu sao Andrew cứ tưởng tượng ra cảnh vợ mình và am trai đang ôm ấp, âu yếm nhau trên giường. Dù hai người đó một mực khẳng định là không có chuyện ấy, ngay cả bà bố mẹ anh ta cũng nói, họ tin là 2 người đó chưa đi xa đến mức ấy. Nhưng Andrew vẫn một mực không tin, những hình ảnh ấy khiến cho Andrew gần như mất kiểm soát bản thân, cứ thế mà làm tổn thương vợ thêm.

Ngày hôm ấy Andrew đã đau nhiều lắm, thà rằng tin nhắn kia đến lúc anh ta vẫn còn vô tâm với vợ, thì anh ta còn có lý do để mà hiểu. Nhưng nó lại đến khi anh đang hết mình cố gắng vun đắp tình cảm vợ chồng. Đúng lúc khi Andrew nghĩ vợ chồng anh ta hạnh phúc nhất, thì nó lại xuất hiện, phá tan mọi thứ.

Vì Andrew yêu thương vợ thật lòng, nên anh ta mới đau, mới tổn thương đến thế.

Tìm Andrew bị hai người kia đâm cho một nhát đến nay vẫn chưa lành, thì bây giờ người con gái ấy lại bỏ anh mà đi. Xa cô anh cảm thấy như vết thương kia đang bị ai xát thêm muối vào, đau đớn, xót xa.

Hạnh đi rồi, cho đến khi Hạnh đi Andrew mới nhận ra được tình cảm trong tim mình rõ nét nhất. Anh yêu cô gái Việt Nam nhỏ bé này mất rồi.

Hạnh của anh đang cười rạng rỡ, mặc chiếc váy cưới trắng tinh khôi mà đứng bên anh. Khi ấy cô là một cô gái vô tư, chưa vướng bụi trần. Còn bây giờ, mới 3 năm thôi, 3 năm ngắn ngủi mà Andrew đã khiến cô phải nếm trải qua đủ mọi cảm giác bi thương trên đời.

Andrew nhớ Hạnh, nhớ đến nỗi chi biết ngược mắt lên nhìn tấm hình cưới mà nói chuyện một mình. Bởi ngoài nó ra thì Andrew chẳng có nổi một tấm hình nhỏ nào của vợ.

Giây phút này Andrew mới thấy, hoá ra bản thân lại vô tâm với vợ nhiều thế, hoá ra bao lâu nay Hạnh phải chịu đựng nhiều thế. Vậy mà sao cô cứ cam chịu, cứ một mình khóc trong đau khổ, tại sao không nói ra cho chồng hiểu cơ chứ?

Rồi Andrew lại tự cười bản thân: “nói, có ấy làm gì có cơ hội để nói kia chứ. Lúc tình táo thì mày chửi bới cô ấy, khi không chửi thì mày lại say mèm, chẳng biết trời trăng mây gió là gì. Thử hỏi, có ấy nói làm sao được đây thẳng tắp?

Ngay cả khi có ấy phát hiện ra mày ngoại tình, mày vẫn còn bỏ lại cô ấy mà chạy đi, không một lời xin lỗi hay giải thích. Mày còn nói vì có ấy nên mày mới làm thế, tại sao mày khôn nạn đến thế hả Andrew?

Máy chạy đi, máy xác nhận được linda có nhắn tin, vậy mà cũng chẳng hề trở về để an ủi vợ. Ngay từ đầu mày biết cô rằng đó chỉ coi đàn ông như thú vui, chẳng muốn bên ai lâu dài. Bản thân mày cũng vì hận vợ nên làm thế để trả thù.

Bản thân mày nhận rõ lỗi sai, nhưng lại ích kỷ không chịu xin lỗi, phải chăng cô ấy cam chịu quá nên mày nghĩ

Bây giờ mày thành công rồi, cô ấy tổn thương đến mức phải bỏ đi rồi, mày vui chưa?”

Andrew cứ vuốt ve bức ảnh mà thì thầm

- Vợ ơi, em ở đâu, mau về nhà với anh đi được không, anh nhận ra anh sai rồi. Về với anh chúng ta làm lại từ đầu được không em?

Nhưng chẳng có ai đáp trả, tìm thì chẳng biết tìm ở đâu, mọi người trong gia đình cũng được thông báo về việc Hạnh bỏ đi. Khi biết nguyên nhân của sự việc ai nấy cũng đều trách Andrew, anh ta chỉ cúi mặt chứ không hề nói lại nửa lời.

Marie là người trách nah trai nhiều nhất, vì cô không hề biết đến việc của chị dâu và em trai Nacer. Bản thân cô lại cũng trải qua đó vỡ 1 lần, vì thế cô gay gắt nói:

- Em chưa từng nghĩ mình lại có người anh trai tồi tệ đến mức như thế. Anh có còn trái tim không mà đối xử với chị ấy như vậy. Nếu lần này chị ấy không về, anh sẽ đối mặt với con bé Julie thế nào?

Nacer nghe tin chị dâu bỏ đi cũng giận nhiều lắm, tình cảm này cậu vẫn dành cho chị, nên nghe chị buồn cậu xót xa lắm chứ. Nhưng cậu đủ thông minh để phân tích sự việc, cậu biết vì sao mọi thứ lại đi xa đến vậy.

Thế nên cậu chọn cách im lặng, không bênh vực cũng chẳng trách móc ai, chỉ gọi ý mọi người lên những trang, nhóm Hạnh đăng truyện để hỏi. Biết đâu có ai đó thấy, hoặc không thì chị dâu cũng biết được cả nhà đang lo lắng thế nào mà trở về.

Bản thân Andrew cũng cố gắng liên lạc với vợ. Andrew đã gọi cho Hạnh cả trăm cuộc, nhưng đáp lại chỉ là lời nói khô khốc của cô tổng đài viên:”thuê bao quý khách vừa gọi, hiện không liên lạc được”.

Ngay cả những trang, những nhóm mà Nacer nói hạnh hay đăng truyện, Andrew cũng mò vào hỏi. Nhưng tuyệt nhiên không một ai biết Hạnh đi đâu, họ chỉ biết cả tháng nay chẳng thấy hạnh đăng truyện nữa.

Càng tìm càng vô vọng, một tháng Hạnh bỏ đi, là một tháng liền Andrew chẳng buồn mở cửa quán. Ngày nào cũng cố gắng gọi cho Hạnh, gọi không được lại nhắn tin để lại:

- Hạnh à, anh sai rồi anh xin lỗi.

- Vợ ơi, em đang ở đâu, trả lời anh đi em.

- Em ở đâu, sống có tốt không em?

- Em đã ăn gì chưa, có nhớ anh không?

Rồi Andrew nhắc cả Julie những mong Hạnh sẽ vì con mà mỉm lòng. Hạnh thương con bé nhiều như thế, trước đây con bé đau đớn 1 chút thôi Hạnh đã xót xa lắm rồi. Bây giờ cô bỏ lại con bé mà đi lâu như thế, chắc chắn sẽ nhớ nó lắm.

Vì thế Andrew mới nhắn:

- Con nhớ em chẳng chịu ăn gì cả, chỉ đợi mẹ thôi.

- Con nhớ em lắm, đêm nào con bé cũng khóc đòi mẹ, bao giờ thì em về?

...

Dù biết có lẽ Hạnh sẽ chẳng đọc chúng, nhưng ngày nào Andrew cũng gửi. Gửi hết vào số điện thoại, lại quay qua face book để nhắn.

Ngày thứ 40 kể từ khi Hạnh bỏ đi, Andrew nhắn:

- Về với anh đi được không em, chỉ cần em trở về thôi, chỉ cần em xuất hiện thôi, em muốn đánh muốn mắng anh thế nào cũng được. Đừng bỏ anh lại được không em, anh đau lắm. .

....

Tin nhắn gửi đi, Andrew gần như không thể tin vào mắt mình, tin nhắn kia, phía dưới có chữ đã xem. Vợ vàng gọi lại, từng hồi từ dài mà chẳng có người bắt máy.

Không bỏ cuộc, Andrew cố gắng gọi tiếp, kết thúc lại gọi, chẳng biết đến cuộc thứ bao nhiêu thì đầu dây bên kia bắt máy. Nhưng tuyệt nhiên không nói gì. Không sao hết, chỉ cần cô ấy chịu nghe anh nói là mừng rồi:

- Hạnh, anh biết là em mà, em thế nào, có khỏe không em?

Chờ một chút không thấy Hạnh đáp lại Andrew lại nói tiếp:

- Em à, em có thể không trả lời, nhưng làm ơn đừng tắt máy được không em, không liên lạc được với em anh sợ lắm. Anh biết anh đáng trách, biết anh sai, nhưng có thế nào đừng trừng phạt anh bằng cách này được không em. Anh hồi hận lắm rồi, nhớ em lắm rồi vợ ơi, tha thứ cho anh được không?

Bên kia vẫn chẳng ai đáp lại, Andrew lại tiếp tục năn nỉ:

- Anh nhớ em, con cũng nhớ em. Em có thể vì con mà cho cùng ta một cơ hội được không. Con bé đêm nào cũng khóc vì nhớ em. Còn anh, chưa một giây một phút nào anh ngừng nghĩ về em cả. Không có em, bố con anh chẳng thể nào tìm nổi 1 chút niềm vui nữa. Về đi em, con bé nhớ hơi mẹ, khóc đến rạc cả người mất rồi.

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng nấc nghẹn ngào, Andrew xót xa nói:

- Nín đi em, đừng khóc, anh đau. Nín đi em, tha thứ cho anh một lần thôi, anh hứa sẽ không bao giờ để buồn vương trên mắt em nữa. Nếu anh không giữ lời, khi đó em muốn trừng phạt, hay đem con đi anh cũng chịu. Anh sẽ trả toàn bộ giấy tờ cho em được tự do. CỜn lần này, anh hồi hận rồi, làm ơn cho anh một cơ hội thôi được không em?

Bên ấy HẠnh vẫn khóc không ngừng, Andrew lại nhẹ nhàng nói:

- Về với bố con anh em nhé, chỉ cần em đồng ý, anh sẽ đến đón em. Về rồi em muốn đánh, muốn mắng, hay muốn hỏi bất kỳ chuyện gì anh đều nói cả. Chỉ xin em một điều duy nhất là hãy luôn ở trong tầm mắt anh có được không? Anh sợ...

Tút...tút...

Andrew cố gắng gọi lại, nhưng phía bên kia đã không còn tín hiệu. Hạnh lại biến mất. Andrew bắt lực ôm đầu mà gào lên:

- Vậy là cô ấy nhất quyết không chịu tha thứ cho mình...

Adrew khóc, giọt nước mắt dần ông rơi xuống bờ môi mặn đắng, vừa khóc vừa quyết tâm nói:

- Nhất định, nhất định anh sẽ cho em thấy tấm chân tình của anh. Anh sẽ dùng nó để đưa mẹ của con anh trở về, không đòi nào anh chịu buông tay em đâu, vợ ạ.

Andrew cố gắng bình tĩnh lại để suy nghĩ, HẠnh nghe máy, Hạnh chịu nghe anh ta nói, nghĩa là trong lòng cô ấy, Andrew vẫn còn quan trọng. Nhưng mà tổn thương trong lòng quá lớn, nhất thời cô ấy chưa thể trở về ngay được.

Phải nghĩ cách, phải khiến cho cô ấy cảm động, phải rồi, Julie, cô ấy thương con bé như vậy. Tại sao không nhờ con bé để hạnh trở về kia chứ?

Bạn đang đọc truyện *Lấy Chồng Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Ngay lập tức Andrew chạy xuống dưới nhà, thấy bà funny đang chơi với cháu anh không nói không rằng bế thẳng con bé lên phòng.

Hạnh có thể không thương Andrew, nhưng với Julie thì anh dám chắc cô ấy sẽ mềm lòng. Để con bé ngồi yên trong lòng, Andrew ấn cuộc gọi video cho Hạnh, nhưng đầu dây bên kia là tiếng tút dài, thông báo không có tín hiệu.

Vẫn quyết không bỏ cuộc, anh quay video hai bố con, rồi chụp ảnh con gái, anh ta còn cố tình treo cho con gái khóc để chụp những bức hình con bé đàn dựa nước mắt mà gửi cho vợ.

Có thể bây giờ cô ấy chưa xem được chúng, nhưng cô ấy đã vào lại face book, đã nghe máy của Andrew, thì nhất định cô ấy cũng sẽ xem được bức hình này.

Bỗng nhiên Julie chỉ tay vào bức hình của Hạnh mà gọi:

- Mẹ...

Ngay lập tức Andrew quay được trọn khoảnh khắc ấy, anh ta gửi cho hạnh kèm lời nhắn:

- Em, em à, con gái đây này, em nhìn con nhé. Nó nhớ em tới mức cứ nhìn bức hình cười của chúng ta mà gọi mẹ đây này. Anh biết em cũng nhớ con lắm mà phải không? Em không cần phải trở về nhà ngay đâu, em cứ ở đó lúc nào bình tâm thì báo anh đón về. Nhưng mà em đừng cắt liên lạc với mọi người nhà em, để anh được biết em vẫn bình an, để con được nói chuyện với em mỗi khi nhớ mẹ, em nha.

Chỉ mãi vẫn chẳng thấy Hạnh online trở lại, điện thoại thì vẫn thuê bao, Andrew thất vọng bế con xuống dưới nhà.

Từ ngày Hạnh bỏ đi thì Funny cũng không đi làm vườn nữa mà ở nhà trông cháu. Một mình ông David vẫn ngày ngày lên vườn nho làm việc, vì nhò sắp đến thời kỳ thu hoạch, nếu không chăm sóc cẩn thận sẽ hỏng hết.

Thấy con trai rầu rĩ đi xuống bà hỏi:

- Sao thế, sao bế con bé lên đó chả nói năng gì.

- Con vừa nói chuyện với Hạnh mẹ ạ.

- Thật hả, con bé báo sao, có báo bao giờ về không?

Andrew thờ dài buồn bã lắc đầu đáp:

- Không, cô ấy chẳng nói gì cả, chỉ im lặng thôi, con đã cố xin lỗi thật nhiều nhưng cô ấy lại tắt máy. Con bé Julie lên vì nghĩ nhìn thấy con bé cô ấy sẽ nghĩ lại, nhưng mà không được mẹ ạ. Mẹ ơi, có khi nào con mất cô ấy thật không mẹ.

- Nếu hai đứa con duyên, con bé nhất định sẽ trở về. Chỉ cần con chân thành, mẹ tin con bé sẽ hiểu và tha thứ cho con.

Cũng chỉ biết cố gắng hy vọng như thế chứ biết làm sao bây giờ, mong là cô ấy sẽ đọc được những gì anh nhắn mà nghĩ lại.

- - - * - - - - -

Ở trong một căn nhà trọ nhỏ, có một cô gái đang dầm tay vào ngực mà khóc nức lên. Cô gái đó chính là Hạnh. Nơi ngực trái này cô đau tựa như có ai đang thò bàn tay vào mà bóp nghẹt trái tim cô vậy. Đau lắm, đau đến không thờ nổi nữa rồi.

Hôm ấy, Hạnh đã phải đắn đo nhiều lắm, thức trắng cả đêm suy nghĩ mới quyết định ra đi. Với HẠnh mà nói, việc cô bắt buộc phải bỏ lại con gái để đi là một việc vô cùng đau đớn. Nhưng mà cô chẳng thể nào ở lại được. Andrew đã thay đổi nhiều quá, anh ấy không còn là chồng cô nữa. Ở lại chỉ khiến cho cô chịu nhiều đau khổ hơn mà thôi.

Hạnh phải đi, đi để tìm cho mình một cuộc sống mới, nhưng mà không có giấy tờ, tiền thì chỉ có mấy đồng, biết đi đâu làm gì. Bản thân Hạnh còn chẳng biết lấy gì để sống qua ngày nếu đòi khỏi đây, thì làm sao dám mang con bé đi theo.

Thà rằng để nó ở lại, biết là sẽ đau, sẽ nhớ, nhưng còn hơn tám vạn lần là cô mang nó đi để chịu cực khổ cùng cô. Nó còn nhỏ thế, làm sao chịu được cuộc sống thiếu thốn đây.

Hạnh cũng tin mẹ chồng cô sẽ lo chu toàn được cho con bé, vậy nên chờ khi Andrew đi khỏi, Hạnh cũng nhanh chóng kéo valy mà rời đi. Mỗi bước chân là một giọt nước mắt rơi.

Lên xe Hạnh nói trong vô thức:

- Cho em ra đường lớn.

Rồi lại tiếp tục khóc, xe dừng lại, Hạnh bước xuống, rồi lại tiếp tục bắt xe khách để ngược lên thành phố. Hạnh chẳng có nhiều tiền, nên không thể nào mà đi taxi lên đó được. Xe khách tuy vất vả hơn nhưng lại phù hợp hơn với Hạnh.

Một tuần đầu tiên Hạnh còn chẳng dám mở nguồn điện thoại, ở bên này chẳng giống Việt Nam, muốn đăng ký một sim điện thoại rất phức tạp. Nên Hạnh cũng chẳng thể nào mua một sim khác thay thế, chỉ biết tắt nguồn.

Một tuần liền Hạnh chìm đắm trong nước mắt, ngay cả trong giấc ngủ, hay những cơn mơ chấp chôn, đôi mắt Hạnh cũng ướt nước.

Khóc nhiều đến mức cô bé kia phải gất lên:

- Chị định khóc đến bao giờ, định khóc đến khi mà cả 2 mắt luôn đúng không?

- Nhưng mà... chị chị...

- Nhưng nhĩ cái gì, chị đứng lên đi, đi ra đây với em, em nghĩ chị cần có một công việc thì mới có thể ngừng khóc được.

Hạnh cũng nghĩ như thế, nhưng mấy ngày qua cô đi khắp nơi, mà chẳng xin nổi một công việc nào. Chỉ vì cô không có giấy tờ, nên chẳng ai người ta dám nhận cả.

- Nhưng chị không có giấy tờ.

- Cứ đi thử xem sao, em sẽ đứng ra bảo lãnh cho chị, may ra thì họ nhận. Không thì coi như chúng ta đi dạo phố cho tinh thần thoải mái cũng được.

Hạnh lật đặt thay đồ rồi leo lên xe, đi khắp nơi nhưng toàn nhận được cái lắc đầu từ chối.

Hạnh chán nản tự mải mải bán thân:

- Đến ngay cả tìm một công việc để tự nuôi sống mình này còn không làm nổi, thì thử hỏi mấy còn có thể làm gì được nữa đây? Mấy năm qua mấy chị vui đầu vào dăm ba cái câu chuyện, nên bây giờ mới trở nên vô dụng như thế này đây mà.

Cô gái kia nghe thấy Hạnh nói thế thì chợt nghĩ ra mà bàn:

- Em nghĩ ra rồi, chị có tài lẻ như thế tại sao không tận dụng, mà lại phải mất công đi xin việc cho vất vả.

- Tài lẻ, chị thì làm gì có cái tài gì?

- Chẳng phải chị viết truyện hay lắm hay sao, chị đang có nhiều lượt theo dõi như thế tại sao không thử kinh doanh bằng chất xám của bản thân mà lại để lãng phí như thế.

Hạnh vẫn chưa hiểu ý nên hỏi lại:

- Ý em là...

- Là chị kinh doanh truyện đó, chị viết xong thu phí, em hỏi còn đi học cũng từng vào mấy nhóm truyện vì ham mộ đấy. Chị thử đi, em tin chị sẽ thành công mà.

- Nhưng mà.. nhờ không được thì sao em.

- Không được thì thôi chứ sao, đằng nào chị cũng đâu thể nào xin được công việc gì đâu. Thử một lần chơi lớn đâu có mất gì đâu.

Vẫn còn băn khoăn nhưng Hạnh vẫn muốn thử một lần, nên hỏi lại:

- Nhưng mà thu tiền thì người ta trả cho mình bằng cách nào?

- Chị có tài khoản ngân hàng không?

- Không.

Cô gái chép miệng rồi hỏi:

- Thế chị có tin tưởng em không?

- Tin, dĩ nhiên là chị tin nên mới tìm đến em nhờ giúp đỡ chứ.

- Vậy bây giờ thế này đi, em sẽ cho chị mượn tài khoản của em. Ai muốn đọc thì chị gửi thông tin cho họ, họ chuyển khoản vào cho chị. Sau đó chị thêm họ vào nhóm riêng của chị. Thế thôi. Trước mắt cứ tạm thời thế đã, rồi em sẽ hướng dẫn chị thêm. Rồi đợi đến khi nào chị có tài khoản ngân hàng riêng thì chúng ta tính tiếp.

Hạnh vui vẻ gật đầu, trở về nhà cô ngay lập tức lập một nick mới, rồi ngày đêm viết truyện. tâm trạng của Hạnh đang buồn, nên toàn bộ câu truyện của Hạnh cũng mang một màu xám tro u uất.

Nhưng đôi lại, lại có rất nhiều người ủng hộ, ai cũng khen cô viết hay, viết tâm lý nhân vật thật đến mức họ đọc mà khóc luôn.

Hạnh cười, cười vì được mọi người ủng hộ, cười vì cô đang gửi gắm cuộc đời mình vào câu truyện thì dĩ nhiên cảm xúc phải chân thật rồi.

Mặc dù mới khởi đầu, nhưng số tiền Hạnh thu về cũng tạm đủ để cô trang trải cuộc sống cá nhân, như ăn uống, sinh hoạt, còn tiền nhà thì cô ở nhờ nên không mất.

Một phần nữa khi được viết hết những suy nghĩ trong lòng ra, thì đau khổ cũng vơi bớt nên nước mắt Hạnh cũng bớt rơi.

- - - - -*-----*-----

Hạnh đi khỏi nhà đến nay đã được 40 ngày, cô cứ đếm từng ngày từng giờ trong nỗi nhớ con đến quay quắt.

Hạnh thương con bé, nhưng cô không có sự lựa chọn nào khác,xa con bé cô cũng đau lòng lắm chứ. Nhưng biết làm sao, nếu không ai chịu hy sinh, không ai đánh cược thì làm sao có thể có một ngày mai tươi sáng?

Tất cả những thông tin Andrew đăng trên các hội nhóm để hỏi thăm tình hình về Hạnh, Hạnh đọc được hết. Anh đi những đâu, gọi cho ai để tìm vợ Hạnh cũng biết, nhưng nỗi uất nghẹn trong tim khiến cho Hạnh quyết không liên lạc với chồng.

Cho đến hôm nay, cô nhớ con quá, nhớ nên tính vào Face book để gọi về cho mẹ chồng để nhìn mặt con bé một lát. Vừa online thì hàng loạt tin nhắn của Andrew gửi đến, cô đọc không sót một chữ nào.

Từng lời hối hận, từng câu van xin Hạnh đều đọc cả, Hạnh cảm nhận được chồng mình đang thật sự dần vật vờ hối hận. Hạnh đi lâu như thế, quả thật cũng có chút nhớ và lo lắng cho chồng. Vậy nên cô đã bắt máy, chỉ là để nghe giọng nói của anh, để biết anh có khỏe hay không.

Thế nhưng anh lại khóc, lại van xin cô, khiến cô mũi lòng, chẳng phải Hạnh đã từng mong khi cô đi rồi, chồng cô sẽ nghĩ lại, sẽ thay đổi hay sao. Bây giờ Andrew thay đổi rồi, biết sai rồi, tại sao lòng cô vẫn chưa muốn trở về?

Hạnh cứ băn khoăn mãi, nếu hỏi cô có thương chồng không, có muốn hàn gắn lại với anh không. Thì Hạnh sẽ không ngại ngần mà gật đầu, tình cảm cô dành cho chồng chưa thể gọi là yêu, nhưng cô dám chắc, nó nhiều hơn 1 chữ thương.

Hơn nữa ở đó còn có con gái bé nhỏ của cô nữa, mấy ngày qua chắc con bé nhớ mẹ lắm. Dù ngày nào cũng nhận được thông tin về tình hình con bé, nhưng mà không được ở bên cạnh chăm sóc, cô vẫn lo lắng lắm.

Rồi con bé có ăn tốt không, ngủ ngoan không, có khóc vì nhớ cô hay không?

- Julie à, giả như mẹ có thể nhìn thấy con, có thể ôm con vào lòng ngay lúc này thì tốt biết bao. Mẹ nhớ con lắm con gái à. Mẹ ước có ai đó chỉ cho mẹ biết mẹ nên làm gì?

Tiếng cửa phòng mở ra, rồi tiếng cô bé kia gất:

- Chị sao thế, lại khóc à?

- Chị, chị nhớ con bé lắm em à, chị xa nó 40 ngày rồi đấy em, không biết giờ này con bé đang làm gì nữa.

Cô gái kia thờ dài, đỡ Hạnh lên giường, nắm tay Hạnh mà an ủi:

- Ngày nào em đi làm về cũng thấy chị khóc, chị mà cứ như thế này thì chị sẽ gục ngã mất thôi. Chị nhớ thì gọi về nói chuyện với con bé đi.

- Em ơi, chị vừa nói chuyện với chồng, anh ấy van xin chị trở về, anh ấy nói đã hối hận rồi, chỉ cần chị trở về anh ấy sẽ sửa sai. Nhưng mà... Nhưng mà...

- Nhưng mà sao, ý chị thế nào?

Hạnh trầm ngâm suy nghĩ một lát rồi bảo:

- Chị cũng chẳng rõ nữa, chị rồi lắm, lúc này chị chỉ biết mình đang rất đau lòng thôi, còn những thứ khác chị chẳng nghĩ được gì. Em, em có thể chỉ cho chị biết chị cần phải làm gì được không em?

Cô gái kia giữ chặt vai Hạnh ôn tồn bảo:

- Chị, cái này sẽ không một ai có thể quyết định thay chị, vì đó là tương lai, là Hạnh phúc cả đời sau này của chị. Chị có một mình chị mới biết bản thân mình cần gì, trong chuyện tình cảm thì không có đúng, sai. Mà chỉ có yêu hay không, nếu yêu thì cho nhau cơ hội. Còn không thì chắc chị cũng biết bản thân nên làm gì phải không?

- Nhưng chị rồi lắm em ạ, chị không xác định được gì hết.

- Chị cứ từ từ mà suy nghĩ, đừng quyết định vội vàng bất kỳ chuyện gì, suy nghĩ thật kỹ, lắng nghe xem trái tim mình muốn gì. Em tin lúc đó chị sẽ tự biết bản thân phải làm gì. Con bây giờ chị em mình ăn com thôi, muộn rồi, ăn mới có sức mà suy nghĩ xem nên lựa chọn thế nào chứ. Chị đi rửa mặt đi, em dọn com cho.

Hạnh thờ dài, ngồi suy nghĩ thêm một lát rồi cũng đứng dậy, cô ấy nói đúng, đó là tương lai, là hạnh phúc cả đời. Mình phải tự mình suy nghĩ thật kỹ mà quyết định. Chị mong sau này cô sẽ không phải hối hận về quyết định này.

Cả đêm ấy Hạnh cứ nằm mà suy nghĩ, cô nhớ lại giây phút đầu tiên gặp Andrew, rồi cái khoảnh khắc anh lỏng chiếc nhẫn vào tay cô trong lễ cưới. Khi ấy cô chưa yêu anh, nhưng mà bỗng nhiên trái tim lại rung lên một nhịp lạ thường.

Rồi cả bao cay đắng, tủi hờn mà cô phải chịu khi anh vô tâm. Hình ảnh anh cùng người con gái khác vui vẻ cùng nhau, có lẽ cả đời này Hạnh sẽ không thôi ám ảnh.

Nhưng mà nghĩ lại, Hạnh và chồng cũng từng có thời gian vui vẻ, hạnh phúc, dù cho ngắn ngủi, khi đó hai người cũng đã thật lòng vì nhau mà cố gắng.

Cũng đã có khoảnh khắc tìm hạnh run run vì cảm động. Hình ảnh hai người cùng nắm tay nhau cười đùa trên bờ biển trải dài, nghĩ đến thời Hạnh vẫn còn cảm nhận được dư vị Hạnh phúc khi ấy.

Quãng thời gian ấy, Hạnh vẫn luôn ước được sống lại cảm xúc khi ấy một lần, nếu được nhất định cô sẽ nắm thật chặt, quyết không đánh rơi Hạnh phúc của bản thân thêm lần nào nữa.

Hạnh thờ dài, mà tự trách bản thân mình. Nếu không phải tại Hạnh tự mình khuấy động tâm can, thì có lẽ giờ này, ba người nhà cô đang nằm cuộn tròn trong vòng tay nhau, chứ đâu phải khổ tâm thế này.

Cả con gái bé nhỏ của cô nữa, nó có tội gì đâu, cô đã từng hứa sẽ cố gắng cho con có một gia đình vẹn tròn cơ mà. Con bé nào đã được sống trong tổ ấm ấy mấy ngày đâu mà cô lại bỏ lại nó để đi kia chứ.

Nhưng nếu trở về, liệu cô và chồng có thật sự hạnh phúc, liệu cả 2 có thể xóa bỏ lỗi lầm của đối phương để cùng nhau xây dựng tổ ấm. Hay là cái quá khứ lại cứ mãi ám ảnh hai người, rồi lại quay ra dằn vặt nhau thêm đau khổ.

Quá khứ của 2 người bọn cô ai cũng đều có lỗi lầm cả, chẳng phải lỗi của riêng ai. Thế nhưng để bỏ qua lỗi lầm cho đối phương, để xóa bỏ lầm lỗi ấy hoàn toàn thì lại là một chuyện khác.

Sợ nhất là cô và Andrew chẳng thể vượt qua được những lỗi lầm ấy. Sợ là nó sẽ lại đeo bám theo gia đình cô, từng ngày, từng giờ ăn mòn hạnh phúc của hai người.

Mà nếu đau khổ thêm một lần nữa, cô chỉ sợ bản thân sẽ chẳng thể nào mà chịu đựng thêm được. Một lần này thôi mà Hạnh đã cảm thấy bản thân như chết nửa tâm hồn mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lấy Chồng Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

Nước mắt rơi ướt đầm gối, mà Hạnh vẫn chưa biết bản thân nên lựa chọn thế nào. Hạnh nhớ con gái, cô lại lần mò những bức hình, những đoạn video mà ngày trước mà Hạnh lưu trong máy ra mà ngắm.

Càng xem, càng nhớ, càng nhớ lại càng đau. Nếu không phải vì sợ ảnh hưởng đến người bên cạnh, thì cô đã gào khóc thật lớn cho vơi bớt nỗi đau này rồi.

Hạnh cứ thế cắn chặt môi, ngăn không cho tiếng nấc phát ra, đôi môi kia đã bị Hạnh cắn đến chảy máu, mùi máu tanh hoà cùng nước mắt mặn chát thấm đầy khoang miệng. Nhưng Hạnh vẫn chẳng thể nào mà ngừng khóc.

Thế rồi chẳng hiểu sao Hạnh lại lần vào Facebook, có rất nhiều tin nhắn chưa đọc, có cả tin nhắn của Nacer, nhưng Hạnh không mở ra. Chẳng hiểu sao, nhưng Hạnh cảm thấy Nacer không hề quan trọng với cô như trước đây có lần tưởng.

Hoá ra mọi thứ với Nacer chỉ là một chút say nắng, một chút huyền ảo. Giống như khi ta đang quen nhận được quan tâm mỗi ngày, bỗng dung người đó lại chẳng hề liên lạc nữa. Thì bản thân ta sẽ hụt hẫng, nuối tiếc, chính sự nuối tiếc đó khiến cho bản thân lầm tưởng về tình cảm của mình dành cho đối phương.

Thế rồi cứ thế thôi phồng cái ước muốn được một lần nhận lại những quan tâm ấy đã khiến cho người ta sai lầm. Chỉ đến khi đạt được mong ước rồi, mới biết nó có thật sự quan trọng hay chỉ là do ta phóng đại nó lên.

Cảm xúc ấy so với cảm xúc mà cô dành cho Andrew là trái ngược hoàn toàn.

Hạnh tìm đến tin nhắn của Andrew, cô muốn đọc lại những dòng tin nhắn nhớ nhung anh gửi.

Không ngờ lại thấy được những bức hình con gái đang khóc mếu, nước mắt thì lưng tràn. Rồi cả tiếng con bé gọi mẹ trong đoạn video kia cứ mãi ám ảnh cô.

Con bé đang nhớ cô, ánh mắt nó chẳng hiểu sao Hạnh lại nhìn ra giống như là đang oán trách. Nó trách Hạnh vì sao lại bỏ nó mà đi, trách Hạnh tại sao lại chỉ ích kỷ sống cho cảm xúc của mình.

Con bé đang kiếm tìm mẹ mỗi ngày, mỗi đêm trước khi chìm vào con mơ, nó vẫn thêm một chút hơi ấm của mẹ mà chẳng được. Con bé gầy rộc cả người đi, thế mà Hạnh đang làm gì thế này, sao cô cứ mãi ngồi ngây ngốc ở đây để mà dằn đo.

Mặc kệ tương lai phía trước có thế nào, mặc kệ ngày mai ra sao, Hạnh chỉ cần biết con gái bé bỏng đang gọi, và cô phải trở về. Chị biết tình mẫu tử trong cô, không cho phép cô suy nghĩ thêm điều gì.

Hạnh bấm dây số quen thuộc, đầu dây bên kia đổ đến hồi chuông thứ 3 thì có người bắt máy:

- Em, cuối cùng thì em cũng chịu gọi cho anh rồi, cuối cùng anh cũng chờ được rồi, cảm ơn em, cảm ơn em nhiều lắm

-

- Em đừng im lặng mãi thế có được không, nói gì đi, một câu thôi, để anh có thể nghe được giọng nói của em. Chửi anh cũng được, mắng anh cũng được, chỉ cần nghe được giọng của em thôi, có thế nào anh cũng chấp nhận.

-

- Được rồi, được rồi, nếu em không muốn nói cũng không sao. Chỉ cần em chịu nghe anh nói là anh vui lắm rồi. ANh biết sai rồi, anh thừa nhận anh có chút rung động với Linda, nhưng đó là trước kia. Còn sau này anh đã toàn tâm toàn ý yêu em, chỉ là, chỉ là vì yêu nên mới hoá hận. Hận em nên anh mới có cái ý nghĩ làm như thế để trả thù em.

Hạnh vẫn im lặng không nói một lời, ngoại trừ tiếng khóc thì giữa màn đêm u tối này không hề có tiếng động nào khác phát ra.

- Em, anh không có ý nói chuyện đó xảy ra là do em đâu, lỗi lầm đó là do anh, do anh mu muội nên hết lần này đến lần khác làm em tổn thương. Anh muốn sửa sai có được không em, tha thứ cho anh một lần thôi, lần cuối cùng này thôi em nhé. Cho anh cơ hội được chữa lành vết thương mà anh đã gây ra cho em có được không?

Vẫn là những tiếng nấc từ hốt phát ra, Hạnh chẳng biết phải nói gì, cũng chẳng hiểu tại sao 1h đêm lại nhắc mấy gọi cho chồng. Nhưng mà cô lại chẳng muốn tắt đi, cô cứ muốn nghe giọng của anh cho đỡ nhớ.

Dù sau mỗi lời anh nói Hạnh lại càng khóc nhiều hơn, Hạnh vẫn muốn nghe.

Đúng lúc đó tại phòng của Andrew bất ngờ Julie tỉnh dậy và khóc lớn. Không rõ con bé mơ gì, hay nó cảm nhận được mẹ nó đang gọi về nên muốn khóc để níu chân mẹ.

Nghe tiếng con khóc mà Hạnh đau đến xe lồng, chỉ hận bản thân không thể nào ngay lập tức về bên cạnh mà dỗ dành con.

- Em nghe thấy không, con nhớ em, nhớ đến nỗi trong con mơ cũng khóc đấy này. Em về đi, về đi được không, anh xin em đấy. làm ơn tha thứ cho anh đi mà. Làm ơn cho bố con anh có cơ hội được gần bên, chăm sóc em có được không. Về nhà đi em, về với anh nha em.

Tút...tút...

Andrew vừa đau lòng, vừa thất vọng ném mạnh chiếc điện thoại xuống đệm để dỗ dành con gái. Vừa vỗ vỗ lưng con bé vừa nói một mình

- Hạnh à, em lạnh lùng đến thế sao, con khóc em cũng chẳng màng, anh van xin em cũng chẳng đáp. Tại sao chứ, cô gái Việt Nam mà anh biết đâu mất rồi. Hay là do a...

Còn chưa kịp nói hết câu than trách thì tiếng chuông điện thoại bắt reo vang, Andrew vội vàng vợ lấy chiếc điện thoại. là Hạnh, là vợ của anh, cô ấy đang gọi video cho anh.

Vội vàng bắt máy Andrew vui vẻ nói:

- Anh nghe đây em, em chờ anh chút, anh bật điện lên cho sáng nhé.

Phía bên kia hạnh vẫn im lặng, cô quan sát hai bố con đang bế nhau đi chuyển đến công tắc điện. Kỳ lạ thay, Julie nhìn thấy mẹ trên màn hình thì nín khóc hẳn.

Andrew cũng thờ phào khi nhìn thấy gương mặt mà thời gian qua anh vẫn nhớ thương. Cô ấy gầy đi nhiều quá, đôi mắt hình như đang sưng đỏ lên thì phải. Cô gái của anh đã phải chịu nhiều đau khổ quá rồi.

Xót xa Andrew nói:

- Em đừng khóc nữa nhé, anh xin lỗi.

Thế nhưng Hạnh lại lờ Andrew đi mà gọi:

- Julie à, con gái ơi, sao con lại dậy giờ này?

Nghe tiếng mẹ gọi, con bé vui mừng mà hươ hươ đôi tay bé nhỏ về phía chiếc điện thoại.

Còn Andrew ngồi cạnh bên, mỉm cười nhìn hai mẹ con họ hỏi han nhau. Thật ra thì toàn Hạnh hỏi, còn con bé chỉ ề a vài câu vô nghĩa và mỉm cười thôi.

Andrew rất muốn hỏi thăm xem dạo này Hạnh thế nào, ở đâu làm gì, sống có tốt không. Nhưng nhìn hai mẹ con họ vui vẻ thế lại không nỡ xen vào.

Hon nữa Andrew cũng hiểu, những gì cần nói anh cũng nói cả rồi, điều duy nhất có thể khiến cho Hạnh nghĩ lại mà trở về nhà lúc này chỉ có tình mẫu tử mà thôi.

Chỉ có Julie mới có thể đủ sức làm việc ấy, con gái à, bố trông cậy cả ở con đấy. Nhất định không được phép thất bại đâu.

- Chị làm gì mà nửa đêm còn bật điện sáng choang lên xong ngồi cười nói một mình thế hả?

- Suyt...

Tiếng nói kia, tiếng nói kia quen lắm, dù cho không nhìn thấy mặt nhưng Andrew cũng có thể biết đó là ai. Nó có thành tro Andrew vẫn nhận ra. Andrew hét vào điện thoại:

- Marie, mày gọi lắm.

Bên kia hoàn toàn im lặng, không có ai đáp trả.

- Anh nghe thấy tiếng mày rồi, mày gọi lắm, dám qua mặt anh này, mày có biết bao ngày qua anh này sống khổ sống sở thế nào không hả. Tại sao, tại sao mày lại mang vợ của anh lên đấy, mày về đây...

Tút...tút..

Con chưa kịp chửi cô em gái cho hả giận thì đầu dây bên kia đã tắt phụt máy. Andrew vừa mừng vừa giận, mừng vì đã biết nơi Hạnh sống, giận vì Marie biết anh ngày đêm đi tìm vợ mà lại lặng im không nói.

Sao anh lại ngốc thế nhỉ, rõ ràng khi anh điện thông báo Hạnh bỏ đi, nó không hề bất ngờ. Ngoài trách móc do anh tệ bạc ra thì nó không hề nhắc gì đến Hạnh cả. Thế mà sao anh lại không nghĩ ra.

Hạnh không tiền, không giấy tờ thì làm sao mà đi lâu được như thế kia chứ. Ôi anh đã bị nỗi lo mất vợ làm cho ngây ngốc mất rồi. Nhưng mà cũng may Hạnh của anh ở đó, ít gì Marie cũng là người nhà, chắc con bé cũng chăm sóc cho Hạnh cẩn thận.

Anh bấm máy gọi ngay cho cô em gái, phải đến cuộc thứ 3 nó mới bắt máy bằng cái giọng ngái ngủ:

- Giờ này anh gọi em có việc gì đấy.

- Mày còn giả bộ được hả?

- Nửa đêm không cho ai ngủ mà nói linh tinh gì vậy.

- Mày có tin ngay lập tức anh mày đến đó giết mày luôn không hả? Ngay ngày mai mày mang vợ tao về trả cho tao. À không, mai tao sẽ tự đi đón vợ tao về. Còn mày, liệu đường mà thu xếp về nhà nhận tội.

Marie vẫn cố cãi:

- Anh nói gì em chẳng hiểu

- Anh mày không cần biết mày có hiểu hay không, chỉ nhờ mày nhắn với vợ anh chuẩn bị đồ đạc, ngày mai anh lên đón mày về dinh nghe không?

- Anh thích tự đi mà nói.. em chả rảnh mà nhắn với nhủ.

- Thế là mày thừa nhận hạnh ở đấy phải không con ranh?

Marie phá lên cười mà đáp:

- Thôi em đi ngủ đây, hai người cứ ở đó mà diễn kịch nhớ nhưng nữa đi.

- Mày liệu hồn đấy.

- Em vô tội, em bị ép, bye bye anh trai.

Andrew cố gắng dỗ dành con gái ngủ, ngày Hạnh đi thời gian đầu con bé ngủ với bà nội. Nhưng lại giở lòng nên nó khóc suốt, phần vì Andrew cũng buồn nên đón con lên ngủ cùng.

Từ khi Hạnh đi Andrew bỗng nhiên lại cảm thấy mình đảm đang đến lạ. Trước chỉ chơi với con 30 phút là anh đã tìm cách đùn cho người khác. Bây giờ thì cho con ăn, dỗ con ngủ, thậm chí là thay bỉm cho con Andrew cũng đều thành thạo cả.

Andrew cũng tự giao trách nhiệm cho bản thân rằng khi Hạnh trở về, anh cũng sẽ cố gắng phụ cô chăm con chứ không đùn cả cho vợ như trước nữa.

Quả thật có chăm một đứa trẻ mới thấu hết được nỗi vất vả, có sẵn tay vào làm việc nhà mới biết chung không tên nhưng lại choán hết thời gian và sức lực của bạn ra sao.

Bây giờ Andrew mới thấu hết nỗi vất vả ấy, thấu hiểu rồi thì lại càng thấy thương vợ, xót vợ.

Con ngủ rồi Andrew lại loay hoay dọn phòng, anh muốn ngày mai Hạnh trở về căn phòng này phải thật sạch sẽ, thơm tho.

Xong xuôi lại đứng trước gương tự soi bản thân mình trong ấy. Mới bước sang ngày thứ 41 Hạnh bỏ đi thôi mà đầu Andrew đã nhiều sợi bạc. Bộ râu lâu ngày không cạo cạnh làm cho Andrew như già thêm mấy tuổi.

Tân trang lại bản thân xong, anh ngắm mình trong gương lần nữa. Đến khi tạm hài lòng mới bước đến giường mà ngủ lưng. 3h sáng rồi, nheng Andrew chẳng thể nào chợp mắt rồi.

Ngày mai gặp vợ biết nói câu gì đầu tiên với cô ấy, nhờ cô ấy chẳng chịu trở về thì sao nhỉ. Nói sao cho cô ấy cảm động mà đồng ý trở về đây.

Lăn qua lộn lại, biết bao câu nói đã được Andrew vạch ra, nhưng cuối cùng lại chẳng sử dụng tới. Uông công Andrew nằm vắt óc mà suy nghĩ cả tiếng đồng hồ.

Đồng hồ điểm 5h sáng, Andrew vùng dậy, vệ sinh cá nhân xong xuống dưới nhà, tự chuẩn bị bữa sáng cho bản thân và mọi người.

Thấy con trai hôm nay chăm chỉ đột xuất, lại còn vừa làm vừa hát lull lo bà Funny ngạc nhiên hỏi:

- Có chuyện gì mà vui về thế con?

- Mẹ đoán xem đêm qua ai gọi cho con.

- làm sao mà mẹ biết được, ai thế,

Andrew ngừng tay, xoay hẳn người lại nhìn mẹ hớn hờ hết như một đứa con nít được mẹ cho quà mà khoe:

- là vợ con, vợ con chủ động gọi cho con đấy mẹ ạ.

- cái Hạnh á?

- vâng vợ con chỉ có 1, không là cô ấy thì còn ai nữa.

Bà funny khá bất ngờ, hỏi lại con trai:

- có thật không con, mà con bé nói gì?

- cô ấy chỉ nói chuyện với julie thôi, chứ chẳng thêm nói với con một lời. Nhưng cô ấy chủ động gọi cho con, con đoán cô ấy đã đồng ý tha thứ cho con rồi.

- thế con bé có nói nó đang ở đâu và chừng nào về hay không?

Nhắc đến chỗ Hạnh ở Andrew lại bức, ở đây anh lo lắng, chạy đôn chạy đáo tìm vợ, nà con bé Marie nó dám vào hùa cùng Hạnh. Nó dám giấu vợ của anh mà không thêm hé răng nửa lời làm anh lo lắng khôn nguôi.

Nghĩ đến lại thấy bức anh lớn giọng nói:

- ở chỗ con Marie chứ đâu, con nhỏ đó chờ lát nữa con lên con sẽ xử tội.

- Sao con biết nó ở đó.

- con nói chuyện với Hạnh, nó vô tình lên tiếng nên nghe được. Mà khoan, tại sao mẹ không có chút nào ngạc nhiên thế? Đừng nói với con là mẹ cũng biết chuyện này từ lâu đấy nhé.

Bà Funny vội vã chối:

- không, không làm sao mà mẹ biết được. Thôi ra kia mẹ chuẩn bị nốt cho.

Lòng Andrew vẫn dấy lên nỗi nghi rằng bà Funny cũng biết việc Hạnh bỏ đến phòng trọ của Marie để ở. Nhưng chẳng có bằng chứng, hơn nữa việc này cũng không quá quan trọng. Vì thế anh cũng không muốn làm rạch ròi mọi thứ.

Với Andrew bây giờ không việc gì quan trọng bằng việc phải chuẩn bị thật chu đáo để còn lên đường đi đón vợ.

Bạn đang đọc truyện *Lấy Chồng Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 38

Xong xuôi mọi thứ Andrew hít một hơi thật sâu rồi chào bố mẹ lên đường. Ông David còn vỗ vai con trai mà nói:

- Cố lên con, nhớ là phải đi một về hai nghe không?

- Dạ, con cảm ơn bố.

- Nhưng mà đón con bé về rồi thì cũng phải thay đổi, chứ đừng như trước nữa. Nếu con không thay đổi thì có đón về cũng vô ích, vì một ngày nào đó con bé thất vọng cũng sẽ lại ra đi mà thôi.

- Con biết rồi mà, thời gian qua con đã nhìn nhận rõ ràng mọi thứ rồi, bố yên tâm đi.

Ông David khẽ gật đầu nói:

- Thế là tốt, thôi lên đường đi con.

Hôm nay ông David quyết định không lên vườn nho nữa, mà sẽ ở nhà chờ hai đứa nó trở về. Nhưng mà chỉ 10 phút sau đã thấy Andrew hốt hải chạy vào nhà.

Bà Funny lo lắng hỏi:

- Sao thế, sao vừa mới đi lại trở về thế này?

- Con.. con về... đón.. đón Julie.

- Đón con bé làm gì, cứ đi đi, mẹ ở nhà chăm cho.

Andrew thờ dốc mà nói:

- Không con nghĩ kỹ rồi, tội con lớn như thế, chỉ e Hạnh sẽ chẳng tha thứ cho con. Con mang con bé đi cùng, vì chỉ có con bé mới có đủ sức mạnh để kéo mẹ nó về nhà mà thôi.

Ông David phản đối:

- Thôi thôi, mang con bé đi cho khổ thân nó ra, con cứ chân thành là được, hành tội con bé làm gì.

- Bố mẹ cứ đưa cho con đi, giúp con chuẩn bị sữa và ít đồ nữa, con đảm bảo sẽ lo chu toàn mà. Bố mẹ không phải lo gì cả, con muốn giây phút gặp lại sẽ có đủ cả 3 người nhà con. Thôi nhanh lên mẹ, nhanh không Hạnh lại phải chờ lâu.

Thế là hai bố con Andrew lên đường đón mẹ như thế.

- ----*-----

Ở nơi này Hạnh cũng mất ngủ cả đêm qua, Hạnh mất ngủ không phải để suy nghĩ xem có nên trở về hay không, mà cô biết rõ bản thân mình sẽ lựa chọn trở về.

Chỉ là bỗng dưng mọi chuyện ngày hôm đó tựa như một cuốn băng quay chậm trong đầu Hạnh.

Cái giây phút mà ba người, Hạnh, mẹ chồng và Julie ngồi ôm nhau mẹ chồng cô khẽ nói:

- Hạnh này, mẹ không biết hiện tại con suy nghĩ như thế nào, cũng không biết con có còn muốn hàn gắn lại với thằng Amndrew không. Nhưng mẹ nghĩ, con nên tạm rời xa nó một thời gian, nếu nó thương con, nhất định sẽ tìm con trở về.

Hạnh bất ngờ trước lời đề nghị ấy, nên cứ thế mở to đôi mắt đã nhoè nước mà nhìn mẹ chồng. Không phải Hạnh chưa từng nghĩ đến chuyện ấy, mà vì Hạnh không có tiền, vậy nên cô chẳng đủ can đảm để bước đi. Hạnh sợ, sợ đi khỏi đây rồi, sẽ không thể lo nói cho Julie. Càng sợ hơn nếu phải đi một mình mà không được mang con bé theo.

Vậy nên Hạnh đáp ứng hỏi lại:

- Mẹ, vậy còn.. Julie thì sao?

- Trước mắt con cứ để con bé ở lại đây với mẹ. Mẹ hứa sẽ lo cho con bé chu toàn.

Hạnh khóc nức lên, sợ hãi nói:

- Không, con không thể nào xa con gái con được đâu mẹ ơi. Con xin mẹ, đừng bắt con phải xa con bé.

Bà Funny đặt cháu ngồi xuống giường, lấy chút đồ chơi cho con bé nghịch, sau đó nắm tay Hạnh, nhìn thẳng vào mắt con dâu mà chân thành nói:

- Chỉ là tạm thời thôi con, mẹ cũng làm mẹ, nên mẹ hiểu tình mẫu tử thiêng liêng thế nào. Không đời nào mẹ chia cắt hai mẹ con con cả, nhưng với hoàn cảnh hiện tại của con không thể nào mang con bé theo được. Nếu thằng Andrew đi đón con về ngay thì không nói làm gì. Nhưng ngộ nhỡ... ngộ nhỡ... nó không đi tìm con. Thì con cần phải có một chỗ ở, tiếp đến là một công việc ổn định. Bảy giờ con mang con bé theo, chỉ khiến con bé phải chịu khổ cùng con mà thôi.

- Nhưng mà.. con ... con...

- Mẹ hứa, hứa nếu thằng Andrew không đón con về, thì cho đến khi con ổn định công việc, có thể lo cho hai mẹ con, mẹ sẽ đưa con bé đến chỗ con. Tin mẹ đi.

Hạnh lắc đầu đáp:

- Con tin mẹ mà, chỉ là... chỉ là... con không có giấy tờ, trong người cũng chỉ có mấy đồng lẻ thôi...Nên...

- Giấy tờ con đâu?

- Dạ từ ngày sang đây đến giờ anh Andrew vẫn giữ giấy tờ của con.

Bà Funny thờ dãi nói:

- Hèn gì nó lại như thế, nó nghĩ là không có giấy tờ con sẽ không thể đi đâu được nên mới vậy. Để mẹ tính xem sao... hay thế này đi, trước mắt con cứ đi đi, đi để xem tình cảm của chồng dành cho con đến đâu. Tiền nong con không phải lo, còn giấy tờ, mẹ sẽ nghĩ cách.

Suy nghĩ một lát Hạnh cũng đồng ý với sự sắp xếp của mẹ chồng. Hạnh thật sự muốn đánh cược một lần, muốn biết liệu tình cảm của Andrew dành cho mình nhiều đến đâu.

Trước khi đi, Hạnh có gọi điện về nhà, không phải để thông báo về việc cô sẽ bỏ đi, mà Hạnh chỉ muốn được nhìn thấy gia đình mình. Muốn được gia đình tiếp thêm sức mạnh cho cô.

Bà Hạ không biết chuyện nên vẫn hồ hởi nói chuyện với con gái như bình thường. Chỉ là mấy ngày sau thấy nó gọi về bằng nick mới thì có thắc mắc, nhưng nó chỉ bảo:

- Con lập nick mới, nick cũ bị khoá rồi.

- Thế Julie đâu, cho mẹ nói chuyện một tí, mà con ở đâu sao mẹ nhìn lạ vậy?

Hạnh đáp ứng:

- Con.. con bé.. ở nhà với bà nội, con đang ở bên hàng xóm chơi.

- Sao đột này gọi lần nào mẹ cũng thấy con ở đó vậy.

- Thì con sang chơi cho đỡ buồn, thôi mẹ nha, con về đã nói chuyện với mẹ sau.

Nói rồi Hạnh vội vàng cúp máy, cô sợ nói thêm mấy câu nữa mẹ sẽ phát hiện ra là nói dối. Nhưng mà ở đây buồn, nên ngoài gọi điện cho mẹ và viết truyện thì Hạnh cũng chẳng biết phải làm gì.

- Đây chị nghĩ cái gì mà cứ ngồi đó, trời sắp sáng rồi, sao không nằm xuống nghỉ đi, nhìn chị kia, người còn có da bọc xương thôi đấy.

- Marie này, cảm ơn em

- Gì mà lại cảm ơn em?

- Thì cảm ơn em vì thời gian qua đã cho chị ở nhờ, lại còn lo lắng cho chị mọi thứ nữa. Nếu không có mẹ và em, thật sự chị cũng không biết giờ này bản thân đang thế nào nữa.

Marie ngồi dậy mà đáp:

- Người một nhà cả mà, nhưng chị Hạnh này, chuyện của chị với thằng út, chị còn..

- Không, chị nhận ra rồi, chị là chị ngộ nhận thôi.

Marie thờ phào nhẹ nhõm hỏi:

- Thế, ngày mai chị có trở về không?

- Có em ạ.

- Đây, chị quyết định thế là đúng đấy, em không bênh anh trai em, nhưng mà chị cũng có cái sai của chị, hơn nữa chị lại sai trước. Vậy nên nếu lòng còn thương nhau thì trở về, sau này làm gì cũng nên nghĩ cho nhau một chút. Có chuyện gì cũng nên nói hết với nhau, đừng giữ trong lòng. Im lặng, mới đầu thì tưởng là cách giải quyết tốt. Nhưng lâu dần nó mới ăn mòn tình cảm giữa anh chị. EM thật sự mong sau chuyện này hai người có thể sống vui vẻ hạnh phúc bên nhau.

Hạnh ôm lấy Marie cảm động mà khóc, đời này cô có một gia đình chồng tuyệt vời như thế quả là phúc phận của cô.

- Cảm ơn em, cảm ơn em nhiều lắm

- Này nhưng mà, chị đi rồi, em ở đây một mình lại thấy buồn, tự nhiên lại muốn giữ chị ở lại chứ, ời ai sẽ nấu cơm, ai giặt đồ giúp em đây. Họ hạnh phúc rồi, còn tôi lại lủi thủi một mình.

Hạnh bật cười trước câu nói của Marie, những ngày qua nếu không có cô bé, chắc Hạnh chết vì buồn mất.

Nói thêm đảm ba câu chuyện phiếm thì trời cũng sáng, marie có ý muốn nghỉ làm để tiễn Hạnh, nhưng Hạnh nói không cần. Sau này cuối tuần nào con bé cũng về quê, lúc đó tha hồ mà nói chuyện. Còn bây giờ, hạnh muốn con bé đi làm để cô có thể nói chuyện rõ ràng với Andrew.

Vừa hồi hộp, vừa lo lắng, cứ chốc chốc Hạnh lại ngó ra ngoài ngõ để ngắm. Đến khi nhìn thấy bố con Adrew đang bế nhau đi vào Hạnh như vỡ oà mà chạy lại ôm chặt lấy con bé.

Julie thấy mẹ, mới đầu có lẽ tủi thân nên khóc lớn, nhưng một lát sau Hạnh đỡ dành thì con bé cũng nín. Hai mẹ con cứ thế ôm nhau mà hít hà hương vị của nhau. Hình như trong mắt họ lúc này Andrew là vô hình.

Thế là bao câu nói mà Andrew tập duyệt suốt đêm qua để hôm nay nói với vợ đã không có đất dụng võ nữa rồi. Andrew có chút ghen tị với con gái nên đắng hắng:

- Ừm, ừm

Lúc này Hạnh mới sực nhớ ra sự xuất hiện của chồng, cô lên lên nhìn anh mà ngại ngùng. Hạnh đã quyết định sẽ trở về bên anh, nhưng giây phút này thấy anh Hạnh lại thấy mình giống như một cô gái lần đầu biết yêu, bẽn lễn, ngại ngùng.

Cũng chẳng biết phải nói gì về những chuyện đã qua, nói thì sợ lại khơi gợi lại nỗi đau. Nhưng nếu không một lần thẳng thắn nói chuyện cùng nhau, sau này e rằng khó có cơ hội nữa.

- Anh.

- Em.

Cả hai đồng thanh nói rồi lại cùng im lặng, ai cũng muốn nhường đối phương nói trước. Chờ mãi không thấy Hạnh nói gì Andrew lên tiếng:

- Chúng ta vào nhà đã, đứng ngoài này không tiện.

Hạnh không đáp mà bế con gái xoay người bước đi, con bé chắc sợ mẹ lại bỏ đi nên nãy giờ cứ ôm chặt cổ mẹ không chịu rời.

Vừa bước chân vào nhà Andrew đã bỏ hết đồ đạc xuống mà ôm chặt lấy Hạnh. vòng tay của anh đã ôm trọn lấy mẹ con cô. Anh thì thầm:

- Về nhà với an hem nhé.

Hạnh khóc nức nở mà gạt đầu, Andrew khẽ lau đi những giọt nước mắt trên má Hạnh mà an ủi:

- Nín đi em, đừng khóc nữa, mắt em sưng cả lên rồi này. Mà sao xa anh có mấy hôm mà em lại gầy như thế này hả. Có biết nhìn em bây giờ anh xót xa lắm không, em hư lắm, tại sao lại bỏ lại bố con anh mà đi như thế. Tại sao đến bản thân mình cũng không biết chăm sóc cho cẩn thận hả?

Hạnh vừa khóc vừa trách:

- Là tại ai, tại ai bỏ em ở lại để chạy theo nhân tình chứ hả?

Andrew vỗ mạnh lên trán, hoá ra cô ấy hiểu lầm rằng anh lựa chọn nhân tình nên mới ra đi. Ôm chặt hai mẹ con, Andrew nhẹ nhàng giải thích:

- Anh thừa nhận anh có quan hệ ngoài luồng cùng cô ta, nhưng mà anh không yêu cô ta.

- Rõ ràng lần trước em đọc tin nhắn thấy anh quan tâm cô ta lắm mà.

- Đó là chuyện của trước kia, còn sau này anh chỉ vì trả thù em. ANH chạy đi vì muốn hỏi tại sao cô ta lại có tình để cho em biết như thế. Thật ra nhìn em khóc anh cũng đau lòng, nhưng vì còn giận nên anh không dỗ dành. Mà Linda cũng thừa nhận vì lần trước đến ăn sinh nhật Julie bị em đâm mặt. Cô ấy tức nên sau này mới có tình làm thế để trả thù em cho hả dạ. Anh cũng giải quyết rõ ràng mọi thứ với cô ấy rồi. bây giờ lòng anh chỉ có em thôi, có một mình vợ anh thôi.

Hạnh đã chấp nhận trở về nghĩa là chấp nhận bỏ qua mọi thứ, nhưng nghe Andrew giải thích cô vẫn thấy âm ức tủi thân. Vì thế lại càng khóc to, Julie thấy mẹ khóc thì cũng khóc theo.

Lòng Andrew cũng muốn khóc lắm, nhưng anh là đàn ông, nếu anh không mạnh mẽ thì về sau làm sao mà bảo vệ được vợ con kia chứ.

Andrew muố nói thêm một vài lời có cánh với vợ, nhưng mà con người anh trước đến nay khó khan quen rồi. Bây giờ nghĩ trong đầu đấy, nhưng lại chẳng dám nói vì ngượng mồm.

Đành phải để Hạnh chờ anh thêm một chút thời gian để anh tập cho quen vậy.

Anh không nói được vì ngượng, nhưng một nụ hôn cho vợ thì anh làm được.

Nhẹ nhàng cúi xuống đặt nụ hôn lên môi vợ, còn chưa kịp cảm nhận gì thì đã bị con gái thẳng tay tát vào mặt. Không đau, nhưng bất ngờ, hoá ra con bé nghĩ bố cần mẹ nên đánh.

Trời ơi, con bé này, sao mà biết cách phá đám giây phút ngọt ngào đến vậy. Không sao, đợi đến nó ngủ say rồi, làm tiếp những thứ còn dang dở. Ý nghĩ đen tối ấy xuất hiện làm cho Andrew không nhịn được mà bật cười.

Hạnh thấy lạ nên hỏi:

- Anh thích bị con bé đánh quá hay sao mà cười.

- Không, anh cười vì chuyện khác.

- Chuyện gì?

Andrew nháy mắt Hạnh mà trêu ghẹo:

- Vì chợt nghĩ đến tối nay chúng ta sẽ làm gì kho con bé ngủ say. Hahaaa

- Em còn chưa nói có tha thứ cho anh hay không mà, anh nghĩ tào lao cái gì đấy hả.

Andrew làm vẻ mặt ngây thơ mà đáp:

- Anh nào đã nói gì đâu, là tự em nghĩ mà, anh vô can.

Thế là cuộc gặp mặt giữa hai người cứ ngỡ sẽ đầm nước mắt, và những lời trách hôn lại diễn ra nhẹ nhàng và hạnh phúc như thế. Công lớn có lẽ phải thuộc về Julie, nhờ con bé nên cô mới thấy lòng mình nhẹ nhàng đến vậy.

Có lẽ mọi lỗi lầm nên xếp lại quá khứ, chỉ cần cả hai cảm nhận được rằng đối phương đã thay đổi. Chỉ cần hai người hướng về nhau, yêu thương nhau là đủ, chuyện cũ ai đúng ai sai đâu cần phải rạch ròi.

Quan trọng là hiện tại họ đang cùng cười trong hạnh phúc, và tương lai, cả ba người sẽ vì nhau mà cố gắng. Cùng nhau xây dựng một tổ ấm hạnh phúc vững bền.

- ----*-----

Andrew có ý đưa Hạnh và con gái đi chơi một vòng nhưng Hạnh không đồng ý, Hạnh bảo:

- CHÚNG ta còn nhiều thời gian mà, về nhà trước đã kéo bố mẹ lại mong.

Với Andrew bây giờ, ý vợ là ý trời, vậy nên anh cũng nhanh chóng gọi xe, sau đó xách đồ đạc cả nhà ba người cùng trở về.

Hạnh nói đúng, anh và cô ấy còn cả đời để cùng nhau dạo chơi cơ mà, bây giờ phải trở về để vun đắp cho tổ ấm. Và đêm nay còn làm nốt những gì ban nãy còn dang dở nữa chứ...

..-*-----**-----*-----*-----*

Mình quyết định sẽ khép lại câu chuyện ở chương 38, vì thật sự có viết nữa lại sợ lan man quá. Không biết cái kết của vợ chồng ANdrew - Hạnh có làm mọi người thất vọng hay không. Rất mong nhận được sự góp ý của mọi người.

Hôm trước có 1 bạn góp ý, nhưng mà hôm đó thật sự là mình đang có chuyện không vui nên có hơi nói quá lời. Tien đây mình cũng gửi lời xin lỗi đến bạn đó.

Cuối cùng mình muốn hỏi xem có bao nhiêu người quan tâm đến Nacer, liệu cuộc sống của cậu ấy sẽ thế nào? Mọi thứ sẽ có trong ngoại truyện ạ

Bạn đang đọc truyện *Lấy Chồng Tây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Ngoại truyện 1

Chiếc xe dừng bánh trước cổng nhà, bố chồng Hạnh vội vã tiến đến giúp hạnh bế con gái. Còn mẹ chồng thì ở phía sau mỉm cười và khẽ gật đầu với cô.

Hạnh bước xuống xe liền nhào tới mà ôm chặt mẹ chồng nói:

- mẹ, con cảm ơn mẹ nhiều lắm.

Bà funny cũng vòng tay ôm lại con dâu mà trả lời:

- mẹ chỉ có thể giúp con được đến đây, còn quãng đường sau này là do hai con.

- Dạ, nếu không có mẹ, có lẽ ngày hôm nay con chẳng thể nào nở nụ cười tươi được như thế này đâu.

- Được rồi, để nói sau đi, Andrew nó vẫn chưa biết mẹ chính là người vẽ đường cho hươu chạy đâu. Đi vào nhà thôi kéo nó lại nghỉ ngơi.

Hạnh buông mẹ chồng ra, cảm động đứng im nhìn bà. Rồi Hạnh lại tự cười bản thân mình ngày trước. Khi mà sự việc giữa cô và nacer bị bung bét, cả nhà quay lưng lại với cô. Cô đã từng chấp tay mà ước:

- Giá như mẹ chồng cô giống những bà mẹ chồng ở Việt Nam, cay nghiệt một chút cũng được, chửi bới, đay nghiến cũng được. Miễn là bà còn thấy sự tồn tại của cô trước mắt. Đằng này bà lại lạnh lùng, chẳng thèm nói với Hạnh nửa lời, bà coi như Hạnh không tồn tại trong mắt bà, khi nào bắt buộc phải nói gì đó với cô, thì bà dùng những lời lẽ sắc tựa dao, cứa vào lòng Hạnh đau nhói.

- Vào thôi em

Tiếng Andrew làm Hạnh bừng tỉnh. Cô nhanh chóng tiến vào, phía trong nhà bố chồng cô đã bế Julie ngồi ở phòng khách từ lúc nào. Hạnh nhẹ nhàng bước đến, cúi gặp người nói lời xin lỗi chân thành nhất với ông. Nhưng ông xoa tay nói tuổi trẻ ai cũng có sai lầm cả, quan trọng là nhận ra lỗi sai mà sửa ấy mới là đáng quý.

Tối đó ông còn quyết định đích thân ông và Andrew sẽ vào bếp nấu nướng, còn Hạnh và mẹ chồng chỉ việc hưởng thụ. Và kết quả của việc hưởng thụ đó là cả nhà phải vừa ăn cơm vừa để cốc nước kế bên, vì đồ ăn quá mặn.

Cũng đúng thôi, 3 năm làm dâu đây là lần đầu tiên hai người đàn ông ấy vào bếp. Andrew thì khỏi nói đi, chỉ có bố chồng cô thì cố biện minh rằng:

- Chà chà, lâu rồi không vào bếp nên nêm hơi quá tay mất rồi. Nhưng vẫn ngon phải không nào, ngày trước khi anh em thằng Andrew con nhỏ bố vẫn thường xuyên vào bếp đấy.

Hạnh cười thật tươi, mặn nhạt chút cũng không sao, quan trọng là tấm lòng của họ. Chỉ cần họ biết chăm lo cho gia đình thì có mặn nữa cô vẫn thấy ngon.

Đêm ấy Andrew báo:

- Em này, hay hôm nay cho Julie ngủ phòng riêng đi.

- Anh sao thế, chờ con bé 2 tuổi đã, ở Việt Nam bọn em còn nằm chung giường với bố mẹ. Mà con bé nằm trong cũi của nó ảnh hưởng gì đến anh đâu.

Andrew biết có nói thêm cũng không thay đổi được gì, mà Hạnh mới về, anh cũng chẳng dám làm trái ý cô.

Chỉ nằm nhìn hai mẹ con Hạnh nó đùa mà ảm ức, ngày trước lúc nào con bé cũng ngủ trước 9h, mà bây giờ 10h rồi hai mẹ con vẫn còn nô. Bảo thì HẠnh cãi là, xa con bé lâu ngày nên nhớ, nay phá lệ cho con bé ngủ muộn một hôm có sao đâu.

Ừ, Hạnh không thấy sao, nhưng Andrew thì khó chịu vì phải kim nén này giờ rồi đây này.

Chờ mãi, chờ mãi, cuối cùng hai mẹ con họ cũng chịu rời nhau mà đi ngủ. Andrew háo hức nhào đến ôm vợ mà thủ thỉ:

- Em bắt anh chờ này giờ, đêm nay thì biết tay anh.

Hạnh hôn đôi đũa chồng ra mà nói:

- Tránh ra đi, ai đã đồng ý mà sẵn tới.

- Vợ anh anh ôm, ai cấm được nào.

Hạnh lườm chồng đến cháy má nhưng mà anh cứ phớt lờ, cứ thế giữ chặt Hạnh mà hôn, nụ hôn sâu và ướt át là khởi đầu cho một đêm đầy cuồng nhiệt và ngọt ngào giữa 2 người.

-----*

Sáng sớm ngày hôm sau Hạnh còn đang ngủ say đã nghe tiếng con gái léo nhéo:

- Mẹ, bố bảo mẹ dậy ăn sáng.

- Mẹ buồn ngủ lắm, con báo bố lát nữa mẹ ăn.

- Nhưng bố bảo hôm nay bố hầm gà cho mẹ, vì vậy bố phải canh bao giờ mẹ ăn hết mới yên tâm đi làm. Mà bố đi muộn thì con cũng bị muộn học, nên là mẹ dậy đi, nhanh lên không con chơi với mẹ đấy.

Hạnh mặc kệ con gái, cô kéo áo chân trùm kín mặt mà ngủ tiếp. Ngày trước có bầu Julie thì cô ghen đồ ăn. Bây giờ có bầu đứa thứ 2 thì cô lại ghen ngủ, cả ngày cô chỉ thêm ngủ. Cô có thể ngủ ở bất cứ đâu và bất cứ nơi nào có thể.

Ngủ quên cả ăn vì thế nên Andrew mới lo lắng ngày nào cũng phải bắt ép, rồi canh cho Hạnh ăn xong mới yên tâm làm việc khác.

Andrew nói là:

- Em bầu bị một mối nếu mà cứ bỏ bữa như thế là sút cân đấy.

- Anh nhìn xem, mới tháng thứ 4 thôi mà nhìn em trông quay như heo rồi đây này.

- Thế này nhắm nhỏ gì, em phải ăn nhiều vào. Ăn đi để anh đi làm đỡ lo.

Hạnh lườm chồng hỏi:

- Anh lo cho em, hay chỉ lo cho con trai anh.

- Em nói hay thật, tất nhiên anh phải lo cho vợ anh hơn rồi.

Con bé Julie khoác cặp bước ra, lên giọng bà cụ non hỏi:

- Thế có ai lo cho con không?

- Con lớn rồi, lên 5 rồi phải tự biết lo cho bản thân mình chứ.

- Thế sao mẹ Hạnh cũng lớn rồi mà bố vẫn lo.

Andrew cứng lưỡi không cãi lại được con bé nên gất:

- Hỏi nhiều cuối tuần này bố không cho về chơi với ông bà nội nữa đâu.

- Con không về thế nào bố cũng bị ông bà gọi điện mắng cho mà xem.

- Con này giỏi, bây giờ còn thách thức bố cơ đấy. Được, thế thì cuối tuần này bố không chở đi nữa.

Con bé không vừa mà đáp lại:

- Bố cứ ở nhà mà ôm ấp, nịnh nọt vợ của bố, con gọi ông sang đón con. Khổ cái thân con, ở nhà này có ai thương đâu, chắc phải dọn về ở với ông bà mất thôi.

Hạnh ngồi nhìn một màn đấu khẩu giữa hai bố con mà không nhận được cười.

Julie đã lên 5 rồi, con bé không khác nào một bà cụ trong thân xác trẻ con. Hai bố con cứ hễ ngồi với nhau là đấu khẩu, mà lý do muôn thủa chỉ là: "bố thương mẹ Hạnh hơn con"...

Cửa hàng của Andrew thì làm ăn phát đạt, nên vợ chồng Hạnh đã mua được căn nhà nhỏ ở thị trấn được gần 1 năm nay. Ngày vợ chồng cô ra ở riêng, cô vừa vui vừa buồn. Vui vì cuối cùng cũng có một căn nhà nhỏ của riêng mình. Buồn vì phải sống xa bố mẹ chồng, không có mẹ chồng ở bên, mỗi khi Andrew đi làm, Julie đi học, hạnh chẳng biết nói chuyện với ai.

Bà là mẹ chồng, nhưng với Hạnh bà tựa như một người bạn, Hạnh có thể tâm sự cùng bà tất cả mọi thứ trên đời. Bất kể là chuyện vui hay buồn, là Hạnh đúng hay sai, bà cũng phân tích rõ thiệt hơn cho Hạnh thấy.

Nếu không có bà, chắc vợ chồng Hạnh chẳng thể nào viên mãn được như ngày hôm nay. Bởi vì dẫu cho sau lần ấy Andrew đã thay đổi, biết yêu thương Hạnh nhiều hơn. Nhưng đã là vợ chồng thì chẳng thể nào tránh được những lúc cãi vã, giận hờn. Cái bát cái đĩa còn có lúc xô hướng hồ con người.

Mỗi lần như thế, một là bà sẽ dùng Julie để làm cầu nối cho hai vợ chồng mở lời nói chuyện với nhau. Hai là nếu sự việc nghiêm trọng thì bà sẽ gặp riêng từng đứa nhẹ nhàng nói chuyện. Trước là nghe xem chúng suy nghĩ gì, sau mới phân tích cho chúng hiểu.

Nhờ thế mà vợ chồng Hạnh càng ngày càng hiểu nhau nhiều hơn. Tình cảm của Hạnh với gia đình chồng cũng khăng khít hơn.

Gia đình Hạnh chuyển đi, bố mẹ chồng cô cũng buồn lắm, nhưng chẳng nỡ giữ vợ chồng cô nên chỉ bảo:

- Thôi hai đứa lên đây nhớ phải biết chăm sóc nhau, đặc biệt là chăm sóc cho Julie nữa. Cuối tuần về chơi với bố mẹ là vui rồi.

Chẳng hiểu con bé Julie này giờ đứng đăm chiêu suy nghĩ cái gì mà nghe ông nội nói thế nó lại chạy tới, nắm tay ông lác lác mà van nài:

- Ông, hay ông bà lên ở với con đi, bố con lúc nào cũng chỉ có biết đến vợ bố thôi. Ông lên đây làm bạn với con nha ông.

Andrew không hề tỏ ra xấu hổ mà còn tự hào ngửa mặt lên mà nói:

- Cái con quý nhỏ này, vợ bố bố không gọi thì gọi ai. Nói nhiều nữa, tối nay không cho ăn bánh sừng trâu nữa.

Mẹ chồng Hạnh thấy hai bố con cứ đấu khẩu với nhau mãi thì nhắc:

- Bố con cái nhà này, lúc nào cũng cãi nhau, nhanh nhanh mà đi không có lại muộn bây giờ.

Hạnh nước mắt vòng quanh mà chào tạm biệt bố mẹ chồng:

- Con đi đây, bố mẹ nhớ phải giữ gìn sức khỏe, cuối tuần vợ chồng con lại về.

Chào rồi mà phải bịn rịn một lúc lâu gia đình cô mới lén xe mà đi được. Nhà mới ở gần cửa hàng của Andrew nên ngày trước cũng nhiều lần Hạnh ghé qua phụ cùng chồng.

Cũng có đôi mắt với Linda, chỉ gái bán hoa ở hàng bên. Chị ấy cũng gửi lời xin lỗi đến Hạnh. Tuy trong lòng vẫn không yêu quý gì chị ta nhưng Hạnh vẫn mỉm cười mà nói không có gì. Một thời gian sau thì chị ấy chuyển nhà lên thành phố, từ đó Hạnh không còn gặp lại nữa.

Về nhà mới thì vợ chồng Hạnh cũng quyết định sinh thêm em cho Julie, gần 5 tháng, kể từ ngày chuyển về nhà mới, Hạnh hay tin mình có bầu.

Lần này trái ngược hoàn toàn với lần trước, Andrew bế cô mà quay vòng vòng khắp nhà vì Hạnh phúc, Julie thấy thế cũng đòi bố quay cho bằng được. Cả nhà ba người cứ thế ôm nhau mà vui mừng.

Adrew cứ xoa bụng Hạnh mà cảm ơn:

- Cảm ơn em, em tuyệt vời quá.

Sau khi đưa Hạnh đi khám thai về Andrew tuyên bố:

- Từ nay em không được ra cửa hàng nữa, ở nhà cho anh.

- Công việc ngoài đó đang bận như thế, em ra xem có phụ anh được gì thì phụ.

- Không được, em phải ở nhà nghỉ ngơi, ngoài đó đã có anh và mấy nhân viên rồi, cần thiết anh thuê thêm người nữa, em không phải lo.

Bố mẹ chồng Hạnh hay tin con dâu có bầu thì cuối tuần ấy quyết không cho hạnh về mà đích thân lên nhà con trai. Vừa là để thăm con, thăm cháu. Vừa là để mở tiệc chúc mừng.

Bà Funny nhìn bụng Hạnh định nói gì đó nhưng lại thôi, lát sau thì bà lại bảo:

- Ba tháng đầu là vô cùng quan trọng, con hạn chế đi lại thôi. Cũng không cần cuối tuần nào cũng trở về nhà nữa. Bé con trong bụng và sức khỏe của con bây giờ mới là quan trọng.

- Nhưng mà con nhớ bố mẹ, nhớ mọi người lắm, về nhà không khí vẫn trong lành và thoải mái hơn trên này mẹ ạ.

- Biết là thế, nhưng cứ chờ cho cái thai ổn định đã con ạ. Thế hai đứa đã đi khám chưa?

Hạnh cười tươi đáp lại:

- Dạ bọn con đi rồi mẹ, bác sĩ nói thai được 06 tuần, đã làm tổ ở trong tử cung rồi ạ.

Rồi khi hay tin Hạnh bầu con trai thì Andrew lại càng chăm hơn nữa. Hạnh từ một cô gái nhỏ nhắn mà bây giờ không tài nào mặc vừa bất kỳ bộ quần áo nào nữa. Toàn bộ đồ của cô phải sửa mới, mà tăng lên 3 cỡ so với trước.

Bố mẹ chồng Hạnh thì mừng ra mặt, có bất kỳ thứ gì ông bà cũng để dành để cuối tuần con dâu về ăn. Đến mức Marie phải tị:

- Mẹ, ai mới là con gái mẹ vậy.

Bà funny cốc đầu con gái mà nói:

- Đứa nào cũng là con mẹ cả, đứa nào mẹ cũng quý như nhau. Chị nó bầu bí thì mẹ chăm hơn một chút, có thể cũng tị. Chị cũng mau mau mà lo cho cái thân chị đi.

- Con nói rồi, con sẽ ở vậy với mẹ.

- Thôi thôi, tôi không khiến.

Marie hít một hơi thật sâu rồi bảo:

- Thật ra là bố thằng bé chuẩn bị lấy vợ, con bây giờ kinh tế cũng gọi là dư giả, con đang muốn bàn với anh ta để con đón thằng bé về nuôi. Con không biết vợ mới của anh ta thế nào, nhưng thật lòng con không muốn thằng bé phải sống cảnh gì ghê con chồng mẹ ạ.

- Nhẹ nhàng mà nói chuyện với nhau con ạ, cũng mấy năm rồi, nó lập gia đình mới cũng khó tránh.

- Vâng, con hiểu mà, ngày trước kinh tế con thấp hơn nên con mới phải để thằng bé lại. Giờ con có kinh tế rồi, chỉ mong được đón nó về, bù đắp cho nó, cả đời yêu thương nó là đủ.

Không khí trong nhà hơi trầm xuống một chút, Bà Funny nửa muốn con gái đi thêm bước nữa để sau lại có người kề cận chăm sóc. Nửa còn lại thì thương cháu ngoại nên cũng chẳng biết nói gì.

Nacer một năm trở lại đây mới bắt đầu thường xuyên về nhà, đối mặt với cậu ấy Hạnh vẫn luôn tỏ ra bình thường, tự nhiên nhất có thể. Nhưng thật ra trong lòng cũng có chút không tự nhiên. Dù giờ trong tim Hạnh chỉ có chồng, nhưng mà những sai lầm trước kia đâu phải nói quên là quên được ngay.

- ---*-----

Mà từ dạo có bầu công việc viết lách của Hạnh cũng bị đình trệ, cứ viết được vài dòng là hai mí mắt của Hạnh nó đáu cả lại với nhau. đành phải xin lỗi các bạn đọc giả, Hạnh nghỉ ngơi dài hạn.

Hạnh mang bầu sang tháng thứ 8 thì Andrew bí ẩn bảo:

- anh có món quà muốn dành tặng cho em

- Quà gì đưa đây em xem nào?

- Không quà này anh chuẩn bị rồi, nhưng mà một tháng nữa em mới có thể thấy được.

- Đùng có nói với em là cu bé đầy nhé, hơn 1 tháng nữa em sinh còn gì.

Andrew bấu môi, lắc đầu mà bảo:

- Không quà này á, đảm bảo em thấy sẽ bất ngờ vì cảm động cho mà xem

Hạnh chẳng thêm hỏi lại, quà mà một tháng nữa mới nhận, thì một tháng nữa hẵng hay. Bấy giờ cô phải đi ngủ đã.

Một tháng sau, khi mà cách ngày dự sinh của Hạnh 1 tuần, hôm ấy là thứ 4, giữa tuần, nhưng Andrew lại tự ý cho con gái nghỉ học, hỏi thì anh bảo:

- Bí mật.

Rồi xách xe đi đâu đó, hơn 1 tiếng sau mới trở về, tay xách nách nách biết bao nhiêu là đồ đạc, để thẳng giữa nhà rồi gọi”

- Vợ ới, vợ ới.

- Gì thế?

- Lại ngủ đây á, ra đây mau, ra nhận quà mau đi em

Hạnh tò mò bước ra, Julie cũng đi sau hỏi:

- Có quà của con không bố?

Còn Hạnh nhìn đồng hồ ngán ngấm bảo:

- Quà của anh đây á?

- Không nhắm mắt lại đi, bắt ngờ còn ở phía sau, mẹ ới vào đi.

Hạnh cứ nghĩ là mẹ chồng cô ra chơi, nhưng không trước mắt cô là bà Hạ, là mẹ đẻ của cô bằng xương bằng thịt.

Hạnh cứ ngỡ mình đang mơ nên đưa tay lên dụi mắt lên tục. Cho đến khi bà Hạ tiến đến ôm chặt Hạnh cô mới biết hoá ra mọi thứ là thật. Hai mẹ con mừng mừng tủi tủi ôm nhau mà khóc. Cuộc đoàn tụ mà trước đây hạnh cứ nghĩ chỉ có trong mơ, nay đã xảy ra. Vui mừng xúc động, Hạnh thật sự không thể ngừng khóc.

Julie cũng hay nói chuyện qua video với bà ngoại, nhưng có lẽ chưa gặp bà trực tiếp bao giờ nên hơi ngại ngùng. Cộng với việc con bé không rành tiếng việt, mặc dù Hạnh có dạy con gái, nhưng nó cũng chỉ có thể nói một vài câu đơn giản. Vậy nên hai bà cháu cũng không quá thân thiết như là con bé với bà nội.

Biết tin bà thông gia qua, bố mẹ chồng Hạnh cũng ra nhà Hạnh, mọi người ăn uống tỏ chức linh đình. Có lẽ vì vui quá, mà nửa đêm ấy Hạnh bắt đầu trở dạ, lần sinh thứ 2, nhưng lại là lần đầu tiên cảm nhận được con đau đẻ nên Hạnh vẫn cảm thấy lung tung.

Phía dưới chân bắt đầu có chút nước rỉ ra, Hạnh vội lay chồng mà bảo:

- Anh, anh dậy đi, dậy lấy giúp em cái quần, quần em ướt mất rồi.

Andrew ngái ngủ nói:

- Trời ạ, lớn thế còn ái dâm

Hạnh vừa bực vừa buồn cười, cộng thêm cảm giác đau nhói ở bụng dưới nên gắt:

- Đái cái gì mà ái, em vỗ ới, giúp em thay quần rồi mau đưa em đến bệnh viện.

- Sao thế, 1 tuần nữa mới đến lịch mổ mà.

- Con anh nó thích ra sớm thì làm sao em biết được.

Vậy là cả nhà được báo động cùng Hạnh đi sinh, chỉ có ông David là ở nhà vì còn phải trông Julie. Cũng may đêm qua ông bà ngủ lại đây, nên cũng có người lo cho con bé, mà Hạnh cũng yên tâm đi đẻ.

Mọi cảm giác trong phòng mổ vẫn y nguyên như lần đầu, giây phút được gặp con, được da tiếp da với thằng bé Hạnh vẫn cảm thấy bồi hồi xúc động.

Điều duy nhất Hạnh thấy khác biệt đó là khi cô được đẩy từ phòng sinh ra. Andrew vội vàng chạy đến nắm tay Hạnh mà nói:

- Em vất vả nhiều rồi, cảm ơn em nhiều lắm. Em có đau, có một chỗ nào không?

Hạnh mỉm cười mà lắc đầu, ngay cả khi y tá bế con ra trao cho gia đình, Andrew vẫn cứ nắm tay Hạnh, đẩy cô về phòng. ổn định rồi mới quay ra bế con.

Nghĩ lại lần sinh trước, hạnh không dám tin Andrew của ngày ấy và hiện tại là một người.

Bà Hạ thấy con gái được chồng chăm, gia đình chồng quý như thế thì mừng lắm. Ở lại đến khi hạnh xuất viện thì bác cũng yên tâm mà trở về Việt Nam.

Ban đầu cô định về nhà chồng ở tháng đầu tiên để mẹ chồng đỡ phải đi lại, nhưng Andrew nhất quyết không đồng ý, còn bảo:

- Xa em một ngày anh còn chẳng chịu được, làm sao mà xa tận một tháng chứ.

Cửa hàng thì anh giao cả cho nhân viên, ngoài những lúc cho Julie đi học, thì chỉ có quanh quẩn bên mẹ con Hạnh.

Tới mức bà Funny phải bảo:

- Mẹ lên đây chăm cái Hạnh rồi mà vẫn không yên tâm há con?

- Không ạ, con là con sợ mẹ vất vả nên phụ mẹ.

- Thôi tôi chả tỏ cái lòng anh quá rồi.

Andrew gãi đầu mà cười hi hi, còn Hạnh cứ ngồi đó nhìn chồng mỉm cười hạnh phúc, anh nào còn trẻ đâu, sắp đầu 5 đến nơi rồi, mà sao lại đáng yêu thế cơ chứ.

Tình yêu diệu kỳ thật, nó có thể thay đổi hoàn toàn một người, thay đổi đến mức nếu không ở cạnh bên mỗi ngày. Có lẽ sẽ sốc và không nhận ra nổi.

Nếu ai đó hỏi Hạnh rằng: “thời gian quay trở lại lần nữa, liệu có lấy chồng Tây hay không?”.

Hạnh sẽ không ngần ngại mà trả lời:

- Nhất định vẫn sẽ lấy, không những thế còn lấy sớm hơn nữa. Bởi nếu không lấy anh, làm sao ngày cô có được HẠnh phúc trọn vẹn như thế. Không lấy anh, làm sao đôi mắt cô có thể nhuộm toàn màu hồng mỗi ngày kia chứ. Hạnh sẽ không hối hận vì lấy anh, mà chỉ hối hận vì tại sao không quen anh sớm hơn mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Lấy Chồng Tây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Ngoại truyện 2 – Nacer

Giờ đây khi bình tâm ngồi nghĩ lại, tôi mới nhận ra rằng bản thân mình trước kia đã quá điên rồ. Điên rồ vì lại để lộ tình cảm của mình ra chứ không phải điên rồ vì để bản thân phát sinh thứ tình cảm ấy.

Tình cảm giữa chị dâu – em chồng, với nhiều người có thể là thứ gì đó cấm kỵ, hoặc loạn luân. Nhưng với tôi nó là kỷ niệm, mà đã là kỷ niệm thì nó đáng trân trọng, vì nó không bao giờ lặp lại lần thứ hai.

Nếu hỏi tôi cảm nhận về chị dâu mình thế nào, thì thật lòng mà nói những ngày đầu tôi có chút không xem trọng, nếu không muốn nói là xem thường chị.

Một người con gái tuổi vừa tròn 18, lại vất vả một thứ sau lưng để đi lấy chồng qua mỗi giới, chắc hẳn không ít người có suy nghĩ giống tôi, đó là nghĩ rằng chị vì hám tiền nên làm thế.

Mặc dù nhà tôi không thuộc dạng khá giả, nhưng mà nhìn chị dâu khi ấy tôi thật sự không có mấy thiện cảm.

Nếu không phải mấy lần mẹ nhờ tôi phiên dịch giúp chắc tôi cũng chẳng chú ý đến chị. Mà phiên dịch thì tiếng anh của chị cũng không được tốt, cả tôi cũng thế nên nhiều khi cũng phải toát hết mồ hôi mới có thể nói chị chị hiểu được ý của mẹ.

Lần ấy công ty có chút trục trặc nên được nghỉ sớm. Vừa về đến cổng đã nghe thấy tiếng mẹ sang sang máng ai đó.

Trước đến nay mẹ nổi tiếng là người hiền lành, điềm đạm không hiểu chuyện gì mà khiến cho mẹ tức đến mức phải lớn tiếng máng chửi. Tò mò ngó vào thì một màn trước mắt khiến tôi bất ngờ. Mẹ tôi thì đỏ mặt vì giận, còn chị dâu thì đỏ mặt vì nhẹn cười.

Thấy cảnh ấy tôi đã nghĩ chắc do não chị có vấn đề, mà có khi thật thế. Chứ nếu không trẻ trung, xinh đẹp như chị sao lại đi lấy một người hơn mình cả 2 con giáp như thế?

Nhờ mấy lần phiên dịch như thế mà tôi và chị cũng thân thiết hơn, chưa đến mức quý mến, nhưng cũng không còn cảm thấy coi thường.

Một lần đi ngang phòng chị, thấy giấy tờ bị vò nhàu vắt cả ra gần cửa nên tôi ngó vào. Chị đang ngồi giữa một đống giấy tờ, sách vở bừa bộn. Nhìn một chút tôi đoán chị đang học tiếng, nhưng có lẽ có từ nào đó khó hiểu nên cứ viết rồi lại gạch.

Thương tình nên tôi mới quan tâm hỏi han, và vào tận nơi chỉ cho chị. Những từ này với người bán dúa là tôi thì đơn giản, nhưng với người mới bắt đầu thì quả là hơi khó nhằn.

Những ngày sau chắc do không biết hỏi ai, nên chị rất hay nhờ tôi hướng dẫn chị học tiếng. Lúc này tôi mới biết hoá ra đầu chị không hề có vấn đề, mà ngược lại chị khá thông minh. Chỉ cần hướng dẫn qua một chút là chị có thể hiểu được.

Nhìn chị có thể nói 1 số câu đơn giản với mọi người mà tôi thấy vui vui trong lòng. Tôi có ý khen chị học nhanh thì chị xua đi mà bảo:

- Tất cả là nhờ công của chú cả, chú giảng tận tình nên tôi mới ghi nhớ được. Chứ như anh Andrew thật sự nhiều khi vẫn chưa hiểu lắm nhưng tôi chẳng dám hỏi lại.

- Sao thế?

Chị thật thà bảo:

- Anh ấy bảo đơn giản thế mà cũng phải hỏi, thành ra tôi không dám hỏi nhiều sợ anh ấy cáu.

Anh trai tôi, tôi hiểu mà, tính anh ấy thế thôi, nhưng bản chất anh không hề xấu. Chỉ là anh mắc bệnh vô tâm nên thành ra làm người khác tổn thương mà không biết.

Nhưng tôi không nghĩ sự vô tâm ấy lại khiến chị tổn thương nhiều đến thế. Nhiều lần vô tình thấy chị khóc nên hỏi thăm, thì chị lại bảo:

- không, tôi nhớ nhà nên thế.

Tôi chưa xa nhà lâu bao giờ nhưng vẫn cố gắng tỏ vẻ thông cảm mà an ủi:

- Cố lên chị, một thời gian nữa chắc là quen thôi mà.

- Cảm ơn chú, tôi biết rồi.

Chị không nói nhiều, mà tôi lại chẳng gọi cái khoản an ủi phụ nữ cho lắm nên cũng nhanh chóng rời đi.

Giờ nghĩ lại cuộc sống của chị khi ấy quả đúng là tui cực. Bất đồng ngôn ngữ với nhà chồng, chồng lại vô tâm, cộng thêm nỗi nhớ nhà nữa. Chẳng trách mà tôi lại thường xuyên thấy chị khóc.

Thường thì chị hay trốn phía sau nhà, chỗ mấy cây ăn quả lớn mà khóc. Mà nơi đó lại là nơi tôi hay đến mỗi khi cần nghỉ ngơi điều gì.

Vô tình bắt gặp chị dâu khóc, 1 lần rồi 2 lần đầu có thể bỏ qua, nhưng rồi đến lần 3 lần 4 mà lại vô như không biết thì cũng có chút áy náy.

Vậy nên tôi mới xoay người vào nhà lấy hộp khăn giấy đưa cho chị mà bảo:

- Nếu buồn thì cứ khóc một trận cho đã, khóc thật to vào cho nhẹ lòng. Nhưng mà nhớ là khóc xong rồi thì ngày mai phải vui vẻ đấy.

Thế mà chị lại thật thà hỏi lại:

- khóc to, ngộ nhờ cả nhà nghe thấy thì sao?

Bất ngờ nên chẳng biết nói gì tiếp đành trêu chị:

- Ồ nhì, em quên mất, thế thôi để em nghĩ câu an ủi khác.

Ấy thế mà chị bật cười, tự nhiên tôi lại thấy chị cười khá là xinh. Nụ cười mà tôi vẫn nhận xét là cười duyên ấy đã vô tình khiến tôi và chị thân thiết hơn.

Mới đầu chỉ là muốn quan tâm, chia sẻ cho chị vui bớt nỗi buồn. Lâu dần trở thành thói quen, chúng tôi thành tri kỷ lúc nào chẳng hay. Mà khi tri kỷ của mình buồn đương nhiên mình sẽ giận cái người đã làm cho họ buồn.

Thành ra khi nghe được cái tin anh trai mình đưa vợ đi sấm đồ sơ sinh, nhưng lại bỏ vợ ở lại với cái bụng bầu vượt mặt mà bỏ về, chỉ vì sấm hết nhiều tiền quá. Mà tôi đã nổi khùng lên chỉ trích anh trai.

- Anh nghĩ gì mà bỏ chị ấy ở lại như thế. Rồi tiền không có, đường lại không biết làm sao chị ấy trở về?

- Đường ở môn ấy, không biết thì mở mồm ra mà hỏi mọi người.

- chị ấy đang có bầu, có bầu đấy anh có hiểu không?

Tôi cứ nghĩ mình nói thế thì anh sẽ suy nghĩ lại mà đi đón vợ. Nhưng không anh bỏ mặc tôi và mẹ đang nói ở đó mà bỏ lên phòng ngủ.

Tôi điên quá tính gọi xem chị đang đứng đâu thì mẹ đã gọi trước. Nói xong mẹ quay ra bảo tôi:

- cái Hạnh nó đang đứng đối diện với cửa hàng bán đồ sơ sinh. Con chịu khó chạy lên đó đón chị về, chứ không con bé biết đường nào mà về.

Mẹ nói đúng ý tôi, nên tôi đồng ý luôn và dúi dúi. Nhìn qua lớp kính có treo mấy bộ đồ sơ sinh đáng yêu vô cùng. Bất giác tôi muốn mua một chút đồ để tặng cho đứa cháu sắp chào đời. Nhưng nếu bảo tôi tặng chắc chắn chị sẽ không nhận đâu. Thế nên đành bảo là do anh trai nhờ mua. Vừa để chị đỡ ngại, vừa là để cho chị vui một chút vì nghĩ chồng quan tâm.

Thế là chị thông minh như thế, chị thừa đoán ra được mọi việc. Vậy nên khi tôi hỏi han chị đã cảm động mà chia sẻ hết mọi chuyện cùng tôi.

Nghe chị vừa khóc vừa kể mà tôi thấy xót xa cho chị.

- Anh ấy... anh ấy luôn coi thường tôi, chỉ vì... chỉ vì tôi đồng ý lấy chồng qua môi giới. Tôi thừa nhận khi đó lấy anh ấy đúng là vì tiền. Nhưng mà khi bước chân vào cuộc hôn nhân tôi đã luôn cố gắng, cố gắng quan tâm anh ấy. Cố gắng vun đắp tình cảm, vì tôi biết rõ chúng tôi đến với nhau khi chưa có tình yêu. Muốn hạnh phúc thì phải cùng nhau xây dựng..

Tôi thừa nhận anh trai mình đã quá vô tâm với vợ, nhưng mà chẳng lẽ lại công nhận điều ấy trước mặt chị đâu. Nên đành bảo rằng:

- Anh ấy từ trước đến nay không được khéo nói, nên chị đừng quá để bụng làm gì.

- Tôi biết chứ, hơn một năm qua tôi hiểu rõ điều ấy. Nhưng mà hình như anh ấy ngoài cảm ghét tôi ra thì không có một chút cảm xúc nào khác dành cho tôi. Chứ không biết đâu, là con người ai chẳng khát khao được hạnh phúc. Thế mà anh ấy thì không, dường như tôi giống như cái gai trong mắt anh ấy, hơn là giống với một người vợ. Lúc nào anh ấy cũng khó chịu, luôn tìm cách chửi bới tôi mà thôi.

- Chị nín đi, đừng khóc kéo ảnh hưởng đến cháu, lát về em sẽ nói chuyện với anh ấy. Sau này nếu có chuyện gì thì cứ tâm sự với em. Em sẽ góp ý với anh ấy giúp chị. Còn không thì nói ra cũng được nhẹ lòng hơn chị ạ.

Chị càng nức nở nhiều hơn rồi bảo:

- Tôi cảm ơn chú, cảm ơn nhiều lắm, chú tốt với tôi quá, giá m...

- giá làm sao hà chị?

- À không, không có gì đâu. Mà mấy chuyện vừa rồi chú đừng nói với mẹ kéo bà lại phiền lòng.

Đã về đến nhà nên câu chuyện ngắn ngủi giữa chúng tôi tạm kết thúc ở đó. Sau này mới mở rộng dần ra, dần dần chị mở lòng hơn với tôi. Gần như ngày nào chúng tôi cũng nói chuyện với nhau tí ti thứ trên đời. Có hôm thì chị khoe:

- Hôm nay con bé út nhà tôi được giấy khen học sinh giỏi đấy. Mong là con bé chịu khó mà học hành chứ đừng như tôi.

- Là do ngày trước kinh tế nhà chị không có nên chị mới phải nghỉ học chứ có phải chị ham chơi đâu.

- Mà nếu tôi không lấy chồng có khi giờ này con bé cũng chẳng được đi học.

Tôi hơi khó hiểu nên hỏi lại:

- chị lấy chồng thì liên quan gì đến việc học của con bé chứ.

Chị cười, nhưng chẳng giải thích, mà tôi suy nghĩ một lát cũng lờ mờ đoán ra được nên chẳng hỏi thêm.

Tôi và chị chỉ nói những thứ đơn giản như thế, không hề có một từ nào vượt quá giới hạn. Thế mà anh trai lại ghen, rồi lời chuyện đó ra mà chửi bới. Khiến cho mẹ giận mà bảo:

- Nacer con lớn rồi, từ trước đến nay con chưa từng làm mẹ phiền lòng điều gì cả. Mong là con biết điểm dừng.

- Con có làm gì sai đâu mà mẹ nói thế, mẹ không thấy anh quá đáng sao. Chị dâu bầu bì đã chẳng quan tâm mà còn định đánh vợ.

- Mẹ nhấn mạnh rằng Hạnh là chị dâu của con con nhớ chưa.

Đương nhiên chị ấy là chị dâu, là chị dâu, là người một nhà nên tôi mới nói chứ người ngoài tôi xen vào làm gì. Thế mà mẹ vẫn một mực bắt tôi hạn chế nói chuyện với chị.

Tôi chẳng làm gì sai nên tôi mặc kệ, nhưng chị thì khác. Chị là phận làm dâu, chẳng thể sống theo ý mình như tôi. Nên bắt đầu hạn chế nói chuyện với tôi.

Càng nghĩ tôi càng thấy chị đáng thương, nên chẳng thể nào bỏ mặc chị lúc này được. Chị sợ không dám nói chuyện trực tiếp cùng tôi thì nhắn tin. Thế là chẳng ai biết cả, tôi nói ra sáng kiến ấy chị vui lắm. Ngay lập tức ôm điện thoại mà nhắn cho tôi.

Thấy chị cười lòng tôi bỗng thấy vui.

Từ nhỏ đến lớn tôi chưa yêu ai, cũng chẳng hiểu tình yêu là thế nào. Nên khi nhìn chị nằm đau đớn trên giường bệnh vì sinh mổ, mà cả nhà lại chẳng ai ngó đến, tôi chẳng hiểu cảm xúc trong lòng mình là thế nào.

Một cảm giác xót thương xen lẫn với cảm giác muốn quan tâm, hỏi han. Nhưng trước mặt mọi người tôi chẳng dám công khai quan tâm chị, chỉ có thể thì thầm nói:

- Chúc mừng chị.

Tôi biết anh trai nghe được điều ấy, vì ánh mắt anh nhìn tôi vô cùng khó chịu. Tôi mặc kệ, vợ anh mà anh có quan tâm đâu, giờ lại bày ba cái trò ghen tuông nhảm nhí.

Một lần đang làm việc thì thấy cô bé đồng nghiệp bên cạnh sụt sùi khóc nên tò mò hỏi:

- Haylen, sao thế?

- Em đang đọc truyện.

Thế mà tôi cứ tưởng nhà cô ấy có chuyện gì, đọc truyện thôi mà làm gì mà khóc như mưa thế. Tôi không hỏi nữa nhưng cô bé đó lại nói thêm:

- Tác giả này mới nói anh ạ, cô ấy khổ lắm, nghe đâu là người Việt Nam, lấy chồng bên mình. Nhưng mà anh chồng tệ lắm, toàn mắng chửi vợ thôi. Đọc mà thương lắm anh ạ.

Việt Nam, lấy chồng bên này, tôi xua đi vì cho rằng thiếu gì người Việt Nam lấy chồng Pháp. Nhưng vẫn tò mò mà đọc, chỉ đọc đoạn đầu tôi đã đảm chắc là chị. Chị dùng nick mới, nhưng những chi tiết này làm sao mà tôi không nhận ra cho được.

Những lời tâm sự của chị về chồng tôi đã thấy chị buồn, giờ đọc được những dòng chị dốc ruột róc gan viết ra càng thấy chị đáng thương hơn. Tính nhẩn tin hời, nhưng nghĩ lại thì chị đã dùng nick mới nghĩa là không muốn ai biết, thế thì tôi cũng coi như mình không biết gì.

Tôi đã mong anh trai mình đọc được những dòng ấy, biết đâu anh sẽ suy nghĩ lại. Đáng tiếc là anh đọc được lại chẳng hề nghĩ lại mà còn chửi bới vợ thêm. Tôi muốn bênh chị thì mẹ lại gạt đi. Rõ ràng chị chỉ viết sự thật, nào có sai câu nào mà mọi người lại giận chị.

Bênh chị chẳng được, mà an ủi thì tôi nghĩ bây giờ chị đang muốn ở một mình. Nên chỉ khế đặt hộp ô mai trước cửa cho chị. Tôi rất ghét ô mai, nhưng mà chị lại bảo mỗi lần ăn nó chị thấy bình tâm hơn. Nên phòng tôi lúc nào cũng có một hộp.

Tôi không biết chị nghĩ về tôi thế nào, nhưng từ lần tâm sự với tôi về việc bắt gặp chồng mình nhẩn tin với cô gái khác. Tôi bỗng nhiên có suy nghĩ, muốn thay anh trai mình bảo vệ chị. Rồi lại giạt mình với suy nghĩ khác thường đó. Tôi nhận thức được rõ ràng rằng giữa tôi và chị là mối quan hệ gì. Nhưng lại chẳng thể ngăn nổi bản thân quan tâm chị. Mà thứ cảm xúc này tôi lại chẳng biết gọi tên nó là gì.

Nực cười hơn nữa tôi lại giống một đứa trẻ con giận dỗi khi chị hứa vào với mẹ giục tôi nên sớm có người yêu. Rồi lại tự cười bản thân mình, mảy may tư cách gì giận dỗi với người ta, người ta xem mảy như em chồng, nên nhắc nhở là đương nhiên. Tự bản thân mảy đi huyền hoặc giờ còn giận ai.

Tôi giận chị, không nói chuyện, mà chị cũng chẳng mấy khi chủ động hỏi chuyện tôi trước. Đau lòng hơn tôi lại thấy anh chị có vẻ hoà thuận hơn.

Rõ ràng mục đích tôi nói chuyện, tâm sự cũng chỉ, là muốn làm cầu nối để giúp hai người có thể hiểu nhau, yêu nhau. Vậy nhưng khi nhìn họ hạnh phúc trước mắt tôi lại không vui.

Rất nhiều lần tôi tự nhắc nhở bản thân, mình mà trái tim tôi nhất quyết không nghe lời. Nó muốn tôi phải một lần đối mặt với chị, để rồi nhận từ chị một cái tát cháy má.

Cái tát ấy đã giúp tôi tỉnh ngộ ra, tôi hiểu bản thân đang đi sai đường nên vội vã ra ngoài thuê trọ. Tôi cứ nghĩ đơn thuần rằng không gặp chị mỗi ngày, không nhẩn tin nói chuyện cùng chị mỗi thì tôi sẽ quên.

Không ngờ càng cố quên, tôi lại càng thêm nhớ, đến khi không kìm được lòng mà chạy về tìm chị. Thì gia đình chị đã trở về Việt Nam, họ đang vui vẻ, hạnh phúc cùng nhau đón tết. tôi mãi mãi vẫn chẳng là gì trong lòng chị.

Tôi nhớ chị đến quận thất ruột gan, nhớ đến mức mỗi đêm phải tìm đến rượu để giải sầu. Chị có say, thật say tôi mới quên đi được sự đời.

Tôi say, say lắm rồi, say nên mới thấy chị đang đứng trước cửa phòng tôi. Say nên mới ôm lấy chị, ảo ảnh cũng được, mơ cũng được, một lần nữa thôi cho tôi cảm nhận được hơi ấm của chị. Cho tôi tham lam mà nhắm nháp đôi môi kia, đôi môi của người con gái tôi vẫn ngày đêm nhớ mong.

Rõ ràng, rõ ràng chị đã đáp trả nụ hôn của tôi, tại sao, tại sao đến phút cuối chị lại bỏ chạy. Đứng rồi, là chị sợ, chị sợ không dám đối mặt với mọi người, sợ cái rào cản của luân thường đạo lý chứ không phải vì không có tình cảm với tôi.

Tôi đã từng tin như thế, vậy nên mới có tình thế hiện thái độ trước mặt mọi người. Vừa muốn thăm dò phản ứng của chị, vừa là muốn dẫn dắt anh trai. Nhưng tôi đã sai, sai thật rồi, tình cảm của tôi có lẽ là thật. Nhưng chị thì chị là một chút ngộ nhận, nó gần giống với thói quen chứ không phải tình yêu.

Đến khi tôi nhận ra được điều ấy thì đã quá muộn, mọi thứ không thể nào cứu vớt được nữa. Tôi hèn hạ, lại bỏ chị lại mà chạy trốn một mình, dù biết chị ở lại sẽ phải đối mặt với bao khổ cực.

Vì quá đau khổ nên chị đã phải bỏ đi, tôi biết là do tôi, cứ tưởng tôi có thể chia sẻ cùng chị, giúp chị vui bớt nỗi buồn. Cuối cùng lại thành ra chính tôi là người đẩy chị xuống địa ngục.

Cái địa ngục mà chị đã phải đau lòng bỏ lại con gái mà dứt áo ra đi.

Bốn năm rồi, hiện tại anh chị cũng đã hạnh phúc, nhưng mỗi lần nhớ lại tôi vẫn không thôi dằn vặt bản thân.

- Anh làm gì mà thần người ra thế?

Là Haylen, cô bé đồng nghiệp kém tôi 1 tuổi, nhưng lại võ cùng nhí nhảnh vô tư như một đứa con nít. Cô ấy từng nói:

- Quan điểm của em là, thích cái gì là phải nói, mà nói ra rồi thì phải cố đánh bằng được. Giống như bây giờ em đang thích anh nè.

Tôi từng sồn da gà với lời tuyên bố thẳng thừng ấy, haylen trái ngược hoàn toàn với chị, cô ấy hiện đại, năng động, và đặc biệt là biết dấu tránh cho bản thân.

Có một thời gian tôi đã từng rất ghét cô nàng, vì sự đeo bám dai dẳng của cô ấy. Ngày nào đến văn phòng cũng chào buổi sáng bằng câu:

- Honey của em đến rồi, hôm nay anh đã suy nghĩ về tình cảm của em chưa?

- Anh nghĩ kỹ rồi, anh chỉ coi em như là bạn thôi.

- Không đúng, em và anh rất hợp nhau về công việc. Còn tích cách và quan điểm sống thì lại bù trừ cho nhau. Không lý nào anh lại không phải một nửa của em. Anh về nghĩ thêm đi.

Tôi khó chịu nên sẵn giọng:

- Nghĩ gì nữa thì câu trả lời vẫn là thế.

- Anh cứ nghĩ đi, em còn trẻ, em nhất định sẽ chờ anh có câu trả lời khác.

Cô ấy công khai thể hiện tình cảm đến mức cả công ty ai cũng biết, mỗi lần thấy tôi là bọn họ lại trêu:

- Đã nghĩ ra câu trả lời đúng ý người đẹp chưa.

Bọn họ nghĩ sao chứ, tôi thấy cô ta phiền phức chết đi được. Đản bà con gái gì mà dai hơn đĩa, cả ngày ngồi bên cạnh léo nhéo. Đêm về cũng chẳng để cho ai yên, hễ mà tắt nguồn thì cô ta tìm đến tận phòng để nói chuyện.

- Này, có nghe thấy em hỏi không đấy hả?

- À, à em hỏi gì?

- Em hỏi anh đang nghĩ gì?

Tôi siết chặt tay cô nàng mà bảo:

- Anh đang nghĩ về một cô bé mặt dày, ngày ngày lẻo đẻo đeo bám anh.

- Anh dám nói em mặt dày hả, em cho anh biết tay. Này thì mặt dày này, dám nói em mặt dày này. Mau đứng lại đó cho em, anh mà chạy nữa là chết với em.

Bạn đang đọc truyện *Lấy Chồng Tây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.